

Thân hình Quân-Vũ chập chờn như bóng ma biến hiện, không thể nào liệu trước được.

Tô-Hùng tức giận, không để Mã-quân-Vũ phản kích, liền nhảy vút xa năm thước.

Sát khí chứa đầy đôi mắt nham hiểm, Tô-Hùng cười nhạt một tiếng, nói :

— Không ngờ Mã huynh có được một thân kỹ học như vậy ! Hôm nay tôi mới được thưởng thức tài nghệ siêu việt ấy !

Chưa dứt lời, Tô-Hùng đã dùng " Di hình hoán vị ", một môn pháp của Tam-Âm Thần-Ni lưu lại. Chỉ thấy bóng hắc bay lượn, hơi lạnh phát ra, thanh kim hoàn kiếm kêu reng reng, chớp mắt đã đánh tới sáu đường kiếm ...

oOo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LAM

MÃ-QUÂN-VŨ VÌ TIN BẠN BỊ ĐỘC THỦ

Tô-Hùng biến chiêu theo thể " Mãn thiên kiếm khí " lẹ như chớp, lần kiếm bao kình cả người Quân-Vũ. Tứ kỳ phân cuộc trong Thiên-Long Bang trông thấy vừa kinh ngạc, vừa khen thầm.

Mã-quân-Vũ liền dùng chiêu " Vân ám kiếm quang " trong " Truy hồn thập nhị kiếm " hóa giải thể " Mãn thiên kiếm khí " rồi kịp thời vận khí đơn điền, thì triển " Ngũ hành mê tung bộ pháp ".

Không ngờ " Ngũ hành mê tung bộ pháp " là môn võ công rất tuyệt kỹ huyền cơ, làm cho Tô-Hùng đâu có thân pháp lẹ lảng theo cách " Di hình hoán vị " hợp với kiếm pháp tuyệt đỉnh cũng không thể đã thương Mã-quân-Vũ được.

Qua sáu hiệp ác liệt, Mã-quân-Vũ cảm thấy yên tâm, vì " Ngũ hành mê tung " càng đánh lẹ, tiến tới mức không cần đề tâm suy nghĩ, nên đầu óc rảnh rang chàng ngẫm vận hành công, phản kích địch.

Bao nhiêu cao thủ của Tứ-kỳ phân cuộc trong Thiên-Long Bang, đều đứng bên ngoài sững sốt trước thân pháp biến hóa kỳ ảo của hai người. Tuy Tứ-kỳ phân cuộc đều là những người từng ngang dọc trên giang hồ, nhưng ít khi thấy trận đấu nào kỳ lạ như thế này.

Mã-quân-Vũ cười một tiếng, nói lớn :

— Tô huynh ! Tô huynh hãy lưu tâm tiểu đệ phản kích đây.

Trường kiếm dài của Mã-quân-Vũ múa động loang loáng như vùng bạc, tả xông hữu đột như muôn ngàn con rồng thần, trong nháy mắt mũi kiếm chàng đã đâm thẳng vào lưng Tô-Hùng.

Nghe " hừ " một tiếng, Kim-Hoàn Nhị-Lan Tô-Hùng đã xoay mình biến thể " Đơn phong án vân " gạt mạnh kiếm dài của Mã-quân-Vũ, rồi lẹ lảng sử dụng theo thân pháp " Di hình hoán vị ".

Thật ra, những pháp công, thủ của Tô-Hùng đều là môn võ học tuyệt diệu, nhưng so với " Ngũ hành mê tung bộ pháp " của Mã-quân-Vũ sử dụng thì chàng phải thấp hơn một bậc. Do đó, Tô-Hùng có giở hết các thế bí quyết, mà cũng không tài nào đã thương được Mã-quân-Vũ.

Kiểm pháp " Đơn phong án vân " chàng vừa phất mạnh qua, thì kiếm dài Mã-quân-Vũ đã thâm về và lách người mấy bước. Tô-Hùng xoay mình lại thì Mã-quân-Vũ đã biến đi đâu mất ! Tô-Hùng cứ đứng trố mắt ngơ ngác.

Thoạt nghe một chuỗi cười chế riễu sau lưng, Tô-Hùng chưa kịp xoay lại đã bị văng tới trước mặt xa hơn bảy tám trượng.

Mặt đầy kinh hãi, hắc đứng lão đảo một lúc mới xoay mình nhìn lại thì thấy Mã-quân-Vũ đã chống kiếm dưới đất, đứng mỉm cười, nét mặt đầy vẻ thanh-uy.

Đột nhiên Mã-quân-Vũ thờ dài nói :

— Tô huynh ! Mọi ngày Tô huynh đối với Mã đệ đã có tình cảm sâu đậm và luôn luôn giữ được tư cách đại trượng phu. Nhưng đêm nay chỉ vì " Qui nguyên mật tập " mà Tô huynh lại quên cả danh dự lẫn với tình bạn cao quý ! Tiện đệ xin Tô huynh giờ đây hãy đưa " Qui nguyên mật tập " ra, thì ngày sau chúng mình vẫn giữ tình bạn như xưa.

Tô-Hùng lâu nay tưởng Mã-quân-Vũ chỉ tập luyện theo những môn võ thuật tầm thường, đêm nay được dịp tranh chấp đề so tài, hẳn quyết hạ thủ Mã-quân-Vũ để tìm mưu quyến rũ Lý-thanh-Loan và giữ trọn " Qui nguyên mật tập ". Ngờ đâu trận chiến càng kéo dài, thì pháp thuật công, thủ của Mã-quân-Vũ càng biến hóa lạ thường hơn. Tô-Hùng đã không đã thương được đối phương, mà còn gặp nhiều đòn suýt bị mất mạng.

Nét mặt đầy đau đớn lẫn căm tức, Tô-Hùng cố lấy lại bình tĩnh, nói :

— Mã huynh nói không sai, chúng mình vẫn là anh em bạn tốt.

Nhưng khổ nỗi trong hộp ngọc để vật gì tôi thật không biết. Sau khi được hộp này tôi đưa cho người khác giữ hơn nửa ngày, chẳng biết người ấy có mở xem không. Hộp này tôi chưa hề trao qua tay một người thứ ba, nếu quả có để « Qui nguyên mật tập » thì nhất định không mất. Chỉ cần Mã huynh đi với tôi tới người ấy xem lại.

Bạch-vân-Phi «ừ» một tiếng, quát mắt trừng Tô-Hùng, nói :

— Người lại muốn giở trò dối trá qua mặt ta được sao ?

Đôi mắt tinh quái Tô-Hùng giả vờ thần nhiên, hỏi :

— Tôi nói những lời thành thật, mà cô nương không tin thì còn biết phải làm sao.

Bạch-vân-Phi nói :

— Nếu quả người đưa cho người khác giữ, thì ta với người cùng tìm kẻ ấy.

Tô-Hùng cười nhạt, nói :

— Người này chỉ có Mã huynh mới có thể gặp được. Ngoài ra, người ấy không bao giờ chịu tiếp một kẻ nào khác. Cô nương có theo tôi đến đó cũng chẳng ích gì.

Bạch-vân-Phi giận dữ, hỏi lớn :

— Người nói sao. Kẻ nào to gan như vậy ? Thế thì để ta đi với người đến đó xem thử hắn có phải là con quái vật ba đầu sáu tay không ?

Tô-Hùng chưa kịp đáp lời, lão Mạc-Luân đã xen vào hỏi :

— Tô tiểu bang ! Người đó hiện giờ ở đâu ? Chúng tôi cùng đi với có được chăng ?

Tiếp đến Vương-hàn-Tương vỗ tay ba tiếng «chan çat», rồi cười hề hề, nói :

— Đúng lắm ! Chúng ta cùng đi tới đó xem thử con người to gan ấy như thế nào ?

Đột nhiên, thấy hai tia bạc từ trên tay Bạch-vân-Phi xẹt tới trước mặt hai tên bộ hạ Thiên-Long Bang. Tức thì hai tiếng ré lên và có hai bóng người ngã lộn dưới đất.

Thì ra, Vương-hàn-Tương vì thấy võ học tuyệt kỹ của Mã-quân-Vũ, lo sợ cho tánh mạng Tô-Hùng, nên giả vờ tán thưởng câu nói của Mạc-Luân, vỗ tay ra lệnh cho hai bộ hạ chạy về Thiên-Long Bang xin người tiếp viện.

Không ngờ, Bạch-vân-Phi đã biết trước ! Hai đệ tử Thiên-Long Bang vừa thừa lệnh ra đi, thì đã bị hai viên ngân đơn của nàng bắn vào

huyệt đạo nhào xuống đất.

Vương-hàn-Tương giật mình bước nhanh đến, nhìn vào thương tích của hai người hết sức kinh ngạc, vì hai đệ tử đều bị viên ngân đơn in sâu vào huyệt đạo.

Tuy gặp nguy cơ, nhưng Vương-hàn-Tương là tay lão luyện trên giang hồ. Nét mặt lão vẫn bình tĩnh. Lão vận công lực lấy hai hột ngân đơn ra và dùng thế đánh thông lại huyệt đạo của hai nạn nhân. Trong chớp lát hai người đã tỉnh lại và đứng phắt dậy.

Tô-Hùng ngửa mặt cười ha hả, nhưng nét mặt biến đổi qua nhiều trạng thái.

Bạch-vân-Phi lệ như sao băng, phi thân tới, quát mắt nhìn Tô-Hùng gằn giọng hỏi :

— Người cười cái gì ? Có phải người mượn tiếng cười để báo hiệu cho Thiên-Long Bang đến giúp sức với người không ? Ừ ! Dù cho Tô-bằng-Hải có tới đây, cũng chẳng cứu được mạng người đâu !

Dứt lời, tay nàng đã múa động, đánh ra ba chiêu công thẳng vào mặt Tô-Hùng.

Nhờ thân pháp lẹ làng Tô-Hùng lách qua một cái, tránh khỏi ba luồng chưởng phong rồi chém trả lại một kiếm.

Các cao thủ đứng ngoài không biết Bạch-vân-Phi dùng thủ pháp gì mà chỉ thấy kim hoàn kiếm của Tô-Hùng bị bật mạnh ra. Còn song chưởng nàng thì diễm tới ngực của Tô-Hùng như gió tạt.

Tô-Hùng diễm hồn, vội dùng « Di hình hoán vị » nhảy lui lại xa hơn tám thước, không dám đánh nữa.

Mã-quân-Vũ thấy mặt Bạch-vân-Phi đầy sát khí, sợ nàng xuống tay hạ thủ Tô-Hùng, nên vội tung mình nhảy tới gọi lớn :

— Tỷ tỷ tạm dừng tay ! Đừng đá thương nó !

Bạch-vân-Phi ngừng tay lại, hỏi :

— Sao Vũ ca không muốn để cho tôi giết đứa gian manh này ?

Nét mặt Tô-Hùng đầy kinh hãi, nghĩ ra một kế :

— Nếu để bốn lão phân cuộc cùng đi với mình, thì Bạch-vân-Phi cũng đi theo. Một mình Mã-quân-Vũ đã khó bề đối phó rồi, còn Tứ phân cuộc làm gì địch nổi Bạch-vân-Phi. Hơn nữa nàng là người đa mưu túc trí, mình làm sao đối gạt được để lấy « Qui nguyên mật tập ». Thế thì nên để Tứ phân cuộc ở lại, cho nàng khỏi đi theo Mã-quân-Vũ là hơn.

Tô-Hùng xoay mặt qua Tứ phân cuộc ôn tồn nói :

— Người đó có tánh kỳ quặc lắm, không lúc nào chịu gặp người lạ mặt, vậy xin bốn vị phân cuộc ở lại đây, chờ tôi và Mã huynh đi tức khắc sẽ trở lại.

Mạc-Luân chưa nghĩ được ý của Tô-Hùng, nên ngơ ngác nói :

— Người nào lại có tính kỳ lạ vậy ? Chúng tôi không thể đi với Tiểu bang được sao ?

Tô-Hùng chỉ lắc đầu không đáp.

Mã-quân-Vũ đoán ra người mà Tô-Hùng không muốn cho ai gặp chắc là Lâm-ngọc-Bích. Tuy chàng thấy Tô-Hùng có nhiều xảo trá, nhưng trận đấu vừa rồi chàng đã dùng « Ngũ hành mê tung bộ pháp » áp đảo được vô công tinh nhuệ của Tô-Hùng, nên việc đi này chẳng cảm thấy không đáng sợ.

Vương-hàn-Tương thấy Tô-Hùng không nói biết hẳn đang có điều tâm, nên tự nghĩ :

— Nó là đệ tử Thiên-Long Bang, lại được Tô-bằng-Hải nuôi dưỡng từ lúc ba tuổi coi như đứa con đẻ, truyền thụ hết võ công. Tinh cha con của hắn đối với Tô-bằng Hải lẽ nào hắn phản lại Thiên-Long Bang.

Nghĩ như thế, lão liền cười nói :

— À ! việc Tô tiểu bang đã biết người đó không chịu gặp người lạ mặt, vậy chúng tôi ở lại đây chờ cũng được.

Mạc-Luân biết Vương-hàn-Tương là người cao kiến, nên cũng gật đầu họa theo :

— Đúng vậy ! Đúng vậy ! Tô tiểu bang đi một mình tiện hơn.

Đang lúc bối rối, được hai vị phân cuộc chủ mở lời Tô-Hùng, liền quay qua Mã-quân-Vũ hỏi :

— Mã huynh ! Việc không thể trễ chúng ta nên đi gấp chứ ?

Mã-quân-Vũ gật đầu, nói :

— Hay lắm ! Hay lắm ! Tôi hoàn toàn tin theo lời hứa của Tô huynh !

Bạch-vân-Phi đẩy về nghi ngờ, nhảy tới trước mặt Quân-Vũ nhỏ nhẹ, nói :

— Vũ ca ! Vũ ca phải hết lòng đề phòng. Không thể thật thà tin theo đứa gian manh xảo quỷ.

Đôi mắt Mã-quân-Vũ long lanh như có cái gì vừa thẹn thùng, vừa cảm động, nói :

— Tỷ tỷ cứ an tâm ! Lần này tôi xin làm vui lòng tỷ tỷ.

Dứt lời chàng nở một nụ cười thông cảm, chứa đựng niềm thương mến, và khẽ gật đầu, xoay người chạy theo Tô-Hùng.

Tô-Hùng cười khinh, nói :

— Mã huynh lúc này võ công tuyệt diệu, tiện đệ rất phục !

Mã-quân-Vũ mỉm cười nói :

— Đầu đã có gì đáng cho Tô huynh quá lời khen như vậy. Tiện đệ không dám !

Đôi mắt quý quyết của Tô-Hùng không quay nhìn trở lại Bạch-vân-Phi rồi thản nhiên hỏi Quân-Vũ :

— Không biết Mã huynh có tin « Qui nguyên mật tập » hiện ở trong tay của Lâm-ngọc-Bích chăng ?

Mã-quân-Vũ hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn tươi cười nói :

— Đã là huynh đệ với nhau, thì luôn tuôn tin theo lời của Tô huynh.

Đôi chân Tô-Hùng thoăn thoắt chạy nhanh, miệng cười hề hề đầy vẻ đắc ý, Mã-quân-Vũ cũng giở hết khinh công phi chân đuổi theo.

Trong chốc lát, hai người đã chạy hơn bốn năm dặm đường. Đến một đồi cao Tô-Hùng dừng bước, quay mặt lại, hỏi :

— Mã huynh đã biết người mà chúng ta đang đi tìm chưa ?

Mã-quân-Vũ nghe Tô-Hùng hỏi ngơ ngẩn, biết hẳn muốn giở trò gì đây, vội ngậm vận nội công đề phòng, và nói :

— Nếu tôi đoán không sai, thì người đó là Lâm sư tỷ của tôi !

Tô-Hùng như có phần mệt nhọc ! Hắn chân bước, thản thờ, mà cũng chẳng nói năng gì nữa.

Núi rừng âm u, mặt trời đã khuất bóng. Màn đêm dần dần buông xuống ! Mã-quân-Vũ nóng lòng, không thể chần chờ được nữa, vội nói :

— Tô huynh ! Trời sắp tối rồi...

Mặt lạnh như băng, Tô-Hùng xoay lại, nói :

— Mã huynh ! Mã huynh nóng lòng sợ Bạch tỷ tỷ anh chờ lâu phải không ?

Mã-quân-Vũ nghiêm mặt nói :

— Bạch-vân-Phi là người rất đoan chính trang nghiêm, Tô huynh chớ có những ý xấu, nghi ngờ như vậy.

Tô-Hùng cười khúc khích, nói :

— Thế thì chỉ có nàng mới có quyền nói xấu tôi mà thôi sao ?

Mã-quân-Vũ lắc đầu, nói sang chuyện khác :

— Thôi ! Chúng ta không nói chuyện đó nữa, nên đi gấp lên.

Tô-Hùng liền chạy vụt tới trước, Mã-quân-Vũ đuổi theo không kịp.

Trong chớp mắt, Tô-Hùng đã cách Mã-quân-Vũ hơn chín mươi trượng. Bóng tối nhá nhem, đường gổc ngoằn ngoèo, Mã-quân-Vũ chưa từng qua đây lần nào nên đi rất khó khăn.

Chàng cố giữ hết khinh công đuổi theo, nhưng bóng của Tô-Hùng càng lúc càng cách xa. Chàng vội gọi lớn :

— Tô huynh ! Tô huynh chậm bước một tí ! Tôi chưa quen đường sá trong hẻm núi này.

Nhưng chạy tới ngách núi, thì bóng của Tô-Hùng đã biến mất.

Không biết làm sao hơn. Mã-quân-Vũ cố vận hết nội lực dùng thuật khinh công « Tinh đỉnh điểm thủy » phi thân qua ngách núi dài hơn mười lăm trượng. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy bốn bề đều là vách đá cao sừng sững, vây quanh một vùng cỏ rộng chừng hai chục trượng vuông, mà chẳng thấy tầm dạng Tô-Hùng đâu cả.

Chàng dọ dẫm từng bước rẽ qua hướng Nam thì thấy có một động đá rất lớn. Chợt nhớ lời dặn của Bạch-vân-Phi, Quân-Vũ dừng bước nghĩ thầm :

— Đúng rồi ! Có lẽ nó định ý chạy trước, núp vào bụi rậm để ra tay đánh lên ta chẳng, vậy ta phải đề phòng trước.

Chàng liền tuốt kiếm ra hành công tiến dần vào động đá.

Thạch cốc này sâu chừng một trượng. Chàng tìm khắp nơi không thấy vết tích gì cả.

Mã-quân-Vũ lần bước trở ra, đảo mắt nhìn quanh, thầm nói :

— Ba mặt đều là vách núi cao ngất, đầu hẻm có tài năng đến đâu cũng không thể vượt qua nơi này được. Chắc hẳn hẻm này núp đâu đây để giờ trò âm hiểm...

Đôi mắt Quân-Vũ đề ý khắp nơi, không ngớt đề phòng, chợt nghe vắng vắng có tiếng của thiếu nữ kêu than. Chàng giật mình.

Bốn bề đều im phăng phắc, ngoài tiếng khóc than từ xa vọng lại thì không còn nghe tiếng gì khác.

Mã-quân-Vũ định thần ngồi xuống để lắng nghe tiếng khóc vừa rồi phát từ đâu.

Nhưng tiếng khóc lại im bặt. Chàng ngồi một hồi lâu mà vẫn chưa nhận ra tiếng gì ai của thiếu nữ.

Đêm khuya không trăng. Cả bầu trời đều bị mây đen che kín. Đêm tối hãi hùng !

Suốt ngày Mã-quân-Vũ đã dùng hết công lực để đấu kiếm với Tô-Hùng tiếp đến chàng phải dùng khinh công, vượt qua không biết bao nhiêu đèo cao núi thẳm, nên sức đã kiệt.

Chàng cứ ngồi đó hành công để đợi Tô-Hùng. Nhưng đêm càng khuya, niềm thất vọng càng nhiều...

Cho đến hết canh hai, màn mây đen mới dần dần tan mất, muôn ngàn vì sao tỏa ánh sáng mờ mờ xuống núi rừng hoang tịch.

Thoạt nhiên, cách Quân-Vũ chừng vài trượng, có một tiếng động nhẹ, như chân người sẽ bước trên vách đá.

Chàng liền tung kiếm, lao mình tới hướng có tiếng động. Bỗng trên cây tùng gần đó nổi lên tiếng cười.

Giọng cười ranh mãnh đó, Mã-quân-Vũ biết đích là Tô-Hùng. Chàng vội nhảy tới ba bước, đứng thủ thế hỏi lớn :

— Tô huynh lần tránh làm gì thế ? Tôi phải chờ mãi...

Tô-Hùng từ trên đột tung nhảy xuống, bước tới cười nhạt, nói :

— Mã huynh nói không sai ! Hộp ngọc đó quả thật có đựng « Quý nguyên mật tập ». Tôi đã tới gặp Lâm-ngọc-Bích và xin lại rồi.

Mã-quân-Vũ cau mày hỏi :

— Đây là một thạch cốc dài không đầy trăm trượng. Sư tỷ tôi ẩn cư nơi đâu mà tôi tìm chẳng thấy.

Sở dĩ Quân-Vũ nóng lòng hỏi thế là vì lúc này chàng đã nghe có tiếng than thở của thiếu nữ. Chàng sợ Tô-Hùng đã dùng độc thủ đối xử với Lâm-ngọc-Bích.

Tô-Hùng mặt vẫn lạnh lùng mỉm một nụ cười đầy nham hiểm tiến sát tới, nói :

— Sư tỷ của anh không muốn gặp anh ngay bây giờ, nên tiện đệ thật khó lòng dẫn Mã huynh đến đó.

Quân-Vũ lùi một bước mặt nóng bừng. Chàng gằn giọng hỏi :

— Lúc đầu Tô huynh đã mời tôi đến gặp nàng. Có lý đâu bây giờ nàng lại không chịu gặp mặt tôi. Sao Tô huynh nói nhiều câu khó nghe...

Mặt Quân-Vũ trở nên cứng rắn, khiến cho đũa gian manh như Tô-Hùng cũng phải lo ngại. Hắn dụ giọng nói :

— Lòng người con gái hay thay đổi ! Vậy đệ tiện đệ hỏi lại ý kiến của nàng đã.

Câu nói của Tô-Hùng có vẻ tâm lý, bất giác Quân-Vũ nhớ đến lời của Lâm-ngọc-Bích, than thầm :

— Ôi ! Có lẽ vì cái bông bột nhứt thời mà nàng đã phản bội sư môn. Giờ đây nàng đang ăn năn hối hận, và đau khổ lắm, nên tâm trạng bất thường như vậy ! Lời nói của Tô-Hùng không phải vô lý đâu !

Thấy vẻ mặt trầm tư của Mã-quân-Vũ, Tô-Hùng mỉm cười, nói :

— Nếu như lúc này sư tỷ của Mã huynh đồng ý muốn gặp thì không biết Mã huynh có chịu tới gặp nàng không ?

Trước khi ra đi Mã-quân-Vũ đã hứa với Bạch-vân-Phi là về gặp. Nhưng gặp tình thế này chàng đã mất thì giờ chờ đợi quá lâu, nếu không lo trở về sớm e Bạch-vân-Phi nóng lòng không ít. Hơn nữa nàng đang ở trong vòng vây của các phân cuộc Thiên-Long Bang không biết có gì nguy hiểm chẳng. Và lại, việc giao trả « Qui nguyên mật tập » cho Lam-tiểu-Điệp để thanh minh oan ức, cứu vãn danh dự là một tối cần, chàng không thể nào chần chờ được, nên nhìn Tô-Hùng nói :

— Tôi gặp Lâm sư tỷ chắc phải nói chuyện nhiều, đợi lúc rảnh rang cũng được. Hiện giờ Tô huynh giao trả « Qui nguyên mật tập » để tôi đem về trước, rồi sẽ cùng Tô huynh đến gặp Lâm sư tỷ sau.

Tô-Hùng thò vào túi, lấy ra cuốn « Qui nguyên mật tập » mỉm cười nói :

— Tiện đệ trả lại bộ vũ thư này cho Mã huynh đây.

Mã-quân-Vũ đưa tay cầm ba quyển sách ! Quả thật ngoài bìa có đề mấy chữ « Qui nguyên mật tập ».

Chàng thở dài buột miệng than :

— Ba quyển sách này, không biết ghi những võ học gì, mà hơn trăm năm nay, đã nhiều tay cao thủ trên võ lâm phải vì nó mà bỏ mạng !

Đôi mắt Tô-Hùng không ngớt theo dõi từng cử chỉ của Mã-quân-Vũ. Hắn mỉm một nụ cười đầy nham hiểm nói :

— Mã huynh ! Như thế là tiện đệ đã giữ đúng lời hứa, trả lại « Qui nguyên mật tập » cất trong hộp rồi đó phải không !

Mã-quân-Vũ gật đầu nói :

— Chúng mình đều là kẻ hậu bối song đã mang danh giang hồ không thể không trọng lời hứa. Tôi lúc nào cũng tin lời của Tô huynh !

Về mặt đây sự tham muốn, nhưng Tô-Hùng, giả cách nhân hậu, nói :

— « Qui nguyên mật tập » là bộ kỳ thư trong võ lâm, trên đời này ai cũng muốn chiếm đoạt nó. Tốt nhất Mã huynh nên cất cho cẩn thận. Nếu đi giữa đường bị người khác cướp mất, thì tiện đệ không còn liên quan gì đến việc này nữa đó !

Mã-quân-Vũ thành thật nói :

— « Qui nguyên mật tập » tuy là bảo vật, nhưng tôi không có cái hy vọng được giữ nó...

Quân-Vũ nói chưa dứt lời, thì Tô-Hùng đã nhanh như chớp bắt thần giật lấy bộ « Qui nguyên mật tập » trên tay Quân-Vũ rồi cười ha hả, nói :

— Nếu Mã huynh không có ý giữ « Qui nguyên mật tập » thì nên giao nó lại cho tôi. Vì tôi đang thích nó...

Quá sức ngạc nhiên, Mã-quân-Vũ « hừ » một tiếng, tay trái đánh bật ra, khóa chặt mạch môn của Tô-Hùng. Còn tay mặt chàng cố vận thêm sức giữ lại « Qui nguyên mật tập ».

Nét mặt Tô-Hùng lộ ra vẻ đánh ác, cười hần hắc, quát lớn :

— Ngươi đừng trách ta độc ác nghe chưa !

Chưa dứt lời, Tô-Hùng đã dùng phép « Phất nguyệt thất cốt » bấm mạnh vào « Khúc tri huyệt » của Mã-quân-Vũ.

Mặt Quân-Vũ biến sắc ! Chàng hét lên một tiếng, hai tay buông thõng để rơi bộ « Qui nguyên mật tập » xuống đất. Mạch môn huyệt của Tô-Hùng cũng không còn bị khóa nữa.

Tô-Hùng đoạt « Qui nguyên mật tập » bỏ vào túi, đắc ý cười hề hề, nói :

— Lần này tiện đệ giật nó từ tay của Mã huynh. Như vậy Mã huynh còn trách tiện đệ là thất tín không ?

Mã-quân-Vũ tuy bị đau nhức nửa thân người, nhưng chàng vẫn cười ngạo nghễ, rằng :

— Ngươi lợi dụng lòng tin của ta để giờ thối gian manh thì có gì là vinh đâu !

Tô-Hùng cười hề hề, nói :

— Tôi cũng vì chút tình bạn hữu mà phải nhân nhượng ngươi nhiều đấy, nếu không thì ngươi đã toi mạng rồi !...

Cánh tay mặt Mã-quân-Vũ bị tê liệt, không còn cử động được nữa, chàng vừa đau đớn vừa căm tức, hét lớn :

— Đại trượng phu thà chịu chết, chứ không chịu nhục. Ngươi

đừng tiêu tâm làm trò hề với ta !

Tiếng cười của Tô-Hùng lại càng ranh mãnh hơn. Hắn nói lớn :

— Thôi ! Mã huynh chớ nóng ! Tiện đệ muốn cho Mã huynh sống thêm vài giờ xem có cần trần trời điều gì. Nếu không tiện đệ đã xuống tay rồi !

Quân-Vũ ngàng mặt lên trời cười khinh bỉ một lúc, nói :

— Việc chết sống của ta chẳng đáng quan tâm ! Người cứ xuống tay !

Tô-Hùng vẫn giữ vẻ mặt khinh khỉnh cười, nói :

— Như vậy là Mã huynh đã không còn đủ can đảm để nói lời trần trời nào phải không ?

Mã-quân-Vũ trừng mắt nhìn vào mặt Tô-Hùng, nói :

— Lời của ta không đáng nói với người ! Người hãy xuống tay giết ta cho thỏa lòng tham vọng.

Tô-Hùng thò tay vào túi lấy ra một gói thuốc bột, cười sẵn sặc, nói :

— Mời Mã huynh hãy xem kỹ gói thuốc bột này !

Mã-quân-Vũ thân nhiên cười, nói :

— Khỏi cần ! Người cứ vung kiếm giết ta đi ! Mã-quân-Vũ này chẳng bao giờ nao núng !

Đã rắp tâm dùng mưu độc, Tô-Hùng cười ngọt ngào, nói :

— Ô ! Mã huynh coi cái chết như lông hồng ! Tiện đệ thật tình khen đấy ! Nhưng chúng mình đã kết tình bạn, nên tôi không thể nhẫn tâm nhìn Mã-huynh trong cảnh thịt rơi máu chảy. Vậy tôi cho Mã-huynh uống gói thuốc này, để Mã huynh sống với cuộc sống an nhàn, khỏi nhọc lòng lo về võ nghệ nữa !

Mã-quân-Vũ lắc đầu, nói :

— Thôi ! Thôi ! Ta đã hiểu mưu độc của người lắm rồi ! Đừng giả vờ nói những câu tình nghĩa mà thẹn với lòng !

Hắn ngàng mặt lên cười ngất ngưỡng, nói :

— Hay lắm ! Hay lắm ! Đề ta nói thêm cho người tường tận hơn !
« Hừ » một tiếng, chưởng trái Mã-quân-Vũ đánh tạt vào gói thuốc bột.

Không ngờ, Tô-Hùng đã đề phòng ! Tay mặt vận thêm sức bóp mạnh vào vết thương Mã-quân-Vũ.

Mã-quân-Vũ toàn thân bất động, tay trái buông thõng xuống. Tô-

Hùng thừa thế diêm tiếp bốn huyệt « Tương đài » « Kỳ môn », « Chương môn » và « Bách hải » của Mã-quân-Vũ.

Mã-quân-Vũ cắn răng không rên một tiếng. Chàng ngất xỉu, gục mặt xuống đất.

Tô-Hùng đắc ý mím cười, đem xác Mã-quân-Vũ để nằm trên tảng đá lớn. Rồi hắn truyền ít nội lực cho Mã-quân-Vũ tỉnh lại, đề trêu tức :

— Nếu ta không nói công hiệu của gói thuốc này cho người rõ, thì sợ người buồn lòng, và trước khi chết sẽ trách ta !

Mã-quân-Vũ tuy tỉnh lại, nhưng toàn thân cũng không còn cử động được, vì các huyệt đạo đã bị khóa chặt. Chàng cảm tức vô cùng nhưng phải đành ôm hận, nhìn Tô-Hùng bằng khoé mắt.

Tô-Hùng cầm một cục đá lót dưới cổ Mã-quân-Vũ, rồi cười hề hề, nói :

— Nơi rừng sâu núi thẳm này không có gối mềm người hãy cảm phiền mà gối đỡ mảnh đá này nhé.

Hắn từ từ mở gói thuốc bột, cười lớn :

— Thuốc bột này là thuốc độc nhất trong thiên hạ, nhưng người cứ an tâm, vì nó chỉ có tánh cách « Hóa xương tiêu nguyên toàn ». Trên giang hồ này chưa ai tìm được chỉ có ta và...

Mã-quân-Vũ thét lên một tiếng cảm hận, hỏi to :

— Cái gì ? Thuốc trên tay người là « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » ?

Tô-Hùng đắc ý cười ngất ngưỡng, ngất lời nói :

— Phải ! Thế thì người đã nghe kẻ nào nói qua về « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » rồi chứ ?

Mặt Mã-quân-Vũ tái mét như người chết. Chàng cố gượng lời bảo :

— Trừ loại thuốc ra, bất cứ một cách nào người không thể giết ta chết liền được sao ? Ý gì mà người lại muốn cho ta phải chịu đau khổ thế thảm trước khi chết ?

Tô-Hùng đặt tay trên mũi Quân-Vũ đẩy mạnh một cái, nói :

— Nếu ta không vì chút tình bạn ngày xưa, thì đâu cần dùng đến thuốc « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » làm gì, Ha ha... Người thật là đứ đờ ngẩn...

Cười một lúc, hắn nói tiếp :

— Lâm sư tỷ của người thường chê ta là kẻ xấu nhất trên đời, nhưng nàng lại cho người là người ân hậu. Ôi ! Tốt thay ! Vậy nay ta muốn cho sư tỷ người được tận mắt nhìn con người ân hậu này ! Ta

phải làm cho người trở thành một kẻ cuồng loạn xem sư tỷ, sư muội của người còn mơ tưởng đến cái thân hậu của người nữa không ? Ta đưa người đến Lâm-ngọc-Bích trước !

Hắn quá đắc ý, cười ngất một hồi, rồi bảo :

— Thôi ! Ta đã nhọc lòng nhiều rồi ! Người hãy uống thuốc « hóa cốt tiêu nguyên toàn » này, để đêm nay sớm gặp mặt Lâm sư tỷ.

« Hừ » một tiếng, Quân-Vũ quát mắt nhìn Tô-Hùng, nói :

— Lâm sư tỷ ta nói không sai ! Lòng dạ mày còn ác hơn thú dữ...

Lời của Mã-quân-Vũ chưa dứt, thì tay mặt của Tô-Hùng đã bóp vào miệng làm cho Mã-Quân-Vũ không thể cắn răng lại được. Tô-Hùng trút gói thuốc «Hóa cốt tiêu nguyên toàn» vào, rồi tiếp đổ nước vào.

Cho Quân-Vũ uống thuốc độc xong, hắn cười hề hề, nói :

— Chừng nửa giờ sau thuốc ngấm vào cơ thể, người sẽ được dịp tha hồ nói chuyện ngộ nghĩnh với Lâm sư tỷ người. Bảy ngày sau chất độc làm chảy hết vào các ống xương, thì thân hình người mềm nhũn như bún. Mười lăm ngày nữa người sẽ quên hết chuyện xưa. Nhưng người cứ an tâm là có thể sống được ba năm nữa ! Nghĩa là đến lúc đó xương cốt biến hết, người mới được chết.

Mã-quân-Vũ hét lên :

— Mày phải giết ta chết ngay đi ! Nếu ta thoát khỏi cái chết này, thì mày sẽ lâm nguy !

Với giọng cười sắc sảo đầy vẻ tự đắc, Tô-Hùng nói :

— Người khỏi lo điều đó ! Dù sao chị Bạch của người có đến đây ngay bây giờ cũng chịu thôi ! Ha ! Ha !... Trong đời này chỉ trừ Thiên-Long Bang, không còn một ai giải được thuốc «Hóa cốt tiêu nguyên toàn» này ! Người chó nuôi hy vọng ảo huyền mà trả thù, rửa nhục.

Trước kia, Mã-quân-Vũ đã từng nghe sư phụ chàng nói qua về môn thuốc « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » nổi tiếng trên giang hồ từ lâu. Dẫu người đã tập được nội công « Kim cang thể » thân mình đao đâm không lung, mà bị đầu độc thuốc này, thì cũng phải chịu tàn phế trong một vài năm rồi chết !

Nghĩ đến đây Mã-quân-Vũ gào lên một tiếng. Mắt chàng lệ chảy ròng ròng. Chàng chỉ biết sững sốt nhìn trời cao thăm thẳm !!!

Giọng cười khả ố của Tô-Hùng như vang lên không dứt. Hắn ôm xác Mã-quân-Vũ lên, chạy vòng ra sau tảng đá lớn.

Té ra sau tảng đá có một miệng hang chừng một thước vuông, mà

cây cỏ mọc um tùm nên không ai tìm thấy được.

Lúc này các huyết đạo của Mã-quân-Vũ đều bị tê liệt, nên tay chân không còn cử động. Chàng chỉ nhắm mắt để mặc cho Tô-Hùng muốn làm gì thì làm.

Hang đá này sâu không đầy chín thước, Tô-Hùng nhảy xuống, tiến theo con đường hẹp vào phía Nam. Tuy dưới đường hầm tối om ngửa bàn tay không thấy, nhưng Tô-Hùng kẹp Mã-quân-Vũ đi như sóc.

Chốc lát, hắn đã tới một thạch thất rộng năm sáu trượng vuông. Ánh đèn dầu xuyên qua kẽ đá, sáng leo lét. Bên trong cùng, một thiếu nữ tóc dài ủ rũ, vẻ mặt bơ phờ như một xác ma, nằm dựa vào vách đá.

Thiếu nữ đó thấy bóng của Tô-Hùng bước vào liền gât giọng hỏi lớn :

— Mày trở lại đây làm gì nữa ? Hãy đi nơi khác ! Trước giờ chết, ta không muốn thấy mày...

Tô-Hùng liền cười sắc sảo, ngạo nghễ nói :

— Ta muốn đem cho nàng một đứa hầu đây ! Hà hà ! Vì mày ngày nào cũng gọi đến Mã-quân-Vũ nên ta phải cố tâm tìm nó đưa về hầu hạ mày ! Có lẽ mày sung sướng lắm khi được thấy mặt và gần gũi nó, ha ha...

Hắn đặt xác Mã-quân-Vũ bên mình thiếu nữ đó, rồi nói với giọng điệu ngoa :

— Đó ! Sư tỷ, sư đệ chúng mày được gặp mặt rồi. Hãy nói chuyện cho thỏa mãn đi !

Dứt lời, hắn liền xoay mình trở ra ngoài.

Về mặt thiếu nữ đã thất sắc, giờ đây lại biến thành trắng chột. Nàng như muốn tung mình lên, nhưng không được, vì nửa thân mình nàng mới cất lên chừng ba bốn tấc đã té nhúi xuống ngay.

oOo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU

THUỐC GIẢI ĐỘC

Tô-Hùng bước ra tới cửa đá, quay mặt lại cười ngạo nghễ, nói :

— Đôi chân của mày tao đã dùng « Phất huyết thủ pháp » buộc lại rồi, huyết khí không còn lưu thông đạo. Mày có nội công giỏi cũng không có cách gì đã thông huyết được. Đến như phái Côn-Luân có tới đây, cũng trở mặt nhìn mà thôi. Vậy mày cứ an tâm mà sống hủ hỷ với Mã sư huynh mày. Chừng ba hôm nữa ta có rảnh sẽ trở lại thăm hai đứa.

Dứt lời, hắn xoay mình phi thân mất dạng.

Hai chân của thiếu nữ, đã bị tê liệt, chỉ còn nửa thân trên có thể cử động. Nàng xoay mặt nhìn Mã-quân-Vũ sừng sốt, hỏi :

— Ôi ! Người là Mã-quân-Vũ phải không ?

Một hơi thở ra nghe nào nề, Mã-quân-Vũ đáp :

— Tiêu-đệ chính là Mã-quân-Vũ, còn Lâm sư tỷ không phải được Tô-Hùng ưu đãi hay sao, mà lại ra nông nổi này ?

Hai hàng nước mắt chảy ròng rã, Lâm-ngọc-Bích lắc đầu, nói :

— Việc của tôi nói dong dài lắm. Chỉ có điều quan hệ là tại sao Mã huynh lại bị thằng Tô-Hùng bắt được ?

Mã-quân-Vũ vừa cảm động, vừa uất hận, ghen một lúc, định đáp lời thì bỗng nhiên, chàng cảm thấy huyết mạch trong người chạy rất gấp như muốn chảy ngược lên lồng ngực. Chàng hoảng hốt gọi :

— Lâm sư tỷ ! Lâm sư tỷ biết... thủ pháp « đã thông qua huyết » không ?

Lâm-ngọc-Bích thấy mặt Mã-quân-Vũ biến đổi khác thường, sừng sốt nói :

— Tôi có học thủ pháp đó, nhưng bây giờ hai chân tôi bị hán dùng « Phất huyết thủ pháp » buộc lại rồi ! Sợ không còn đủ công lực để đẩy thông các huyết đạo của Mã huynh !

Mã-quân-Vũ vội bảo :

— Xin sư tỷ mau giải gấp các huyết « Tương đài », « Khí môn », « Chưởng môn » và « Bạch hải » cho tôi. Nếu trễ ắt tôi không chịu nổi !

Trước lời nói khẩn thiết, Lâm-ngọc-Bích không dám hỏi nữa, vội vận hết công lực ra hai tay, đánh thông bốn huyết đạo của Mã-quân-Vũ.

Chốc lát, bốn huyết đó thông thương, Mã-quân-Vũ cử động được. Chàng cố sức vận hết sức lực, để điều dưỡng chân khí.

Nhưng dần dần chất thuốc độc lại ngấm vào nóng cả ruột gan. Mã-quân-Vũ hoảng hồn, vội đứng phắt dậy chạy ra ngoài thạch thất.

Tiếng kêu của Lâm-ngọc-Bích nghe chói vói :

— Mã huynh ! Mã huynh hãy dừng bước cho tôi nói chuyện gấp...

Mã-quân-Vũ sợ đau khổ, khi biết chàng bị độc « hóa cốt tiêu nguyên toàn » nên không dám đáp lời, cố sức chạy nhanh hơn.

Dưới đường hầm quanh quẹo, chàng chạy một lát đã tới miệng hang, nhưng ở đây bị một tảng đá lớn bít lại rồi.

Mặc dù chất độc đang hành hạ trong cơ thể, Mã-quân-Vũ cố liều tình dùng hết công lực, nhảy lên đẩy mạnh tảng đá. Khổ nỗi, chân lực của chàng đã bị mất nhiều, nên tảng đá chẳng hề lay động.

Tiếng cười khanh khách của Tô-Hùng từ ngoài hang vọng vào, và giọng nói ngạo nghễ :

— À ! Chân lực của mày cũng khá đấy ! Tiếc là mày đã trễ rồi ! Miệng hang đã bị ta bít mất ! Ha ha ! Thôi mày chịu phiền ở trong đó nhé !

Chỉ nghe giọng cười ác độc của Tô-Hùng, càng lúc càng xa gần, rồi biến mất.

Mã-quân-Vũ thân thờ xoay mình trở lại thạch thất.

Lâm-ngọc-Bích thấy chàng trở lại, mừng rỡ kêu lên :

— Mã huynh ! Mã huynh cho tôi nói...

Câu nói của nàng chưa dứt, thì Mã-quân-Vũ đã vội vã hỏi :

— Thạch thất này còn ngõ nào ra được không ?

Nàng thở dài, than :

— Mã huynh ! Tôi là người sắp chết, xin Mã huynh hãy lấy tình đồng môn mà nghe tôi nói mấy lời !...

Bỗng nhiên Mã-quân-Vũ hét lên một tiếng, hai tay múa lung tung rồi tự tát vào mặt chàng, và xé rách một vạt áo !

Cử chỉ lạ thường làm cho Lâm-ngọc-Bích hoảng hốt nhìn. Mặt

Mã-quân-Vũ đã in rõ mười ngón tay đỏ bầm !

Nàng bối hời tự nghĩ :

— Thế này là chàng đã bị Tô-Hùng đầu độc, một chất độc tác hại đến thần kinh !!

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy như những mũi nhọn đâm vào tim gan. Nàng cắn răng, đưa tay chỉ qua góc thạch thất hướng Nam, nói lớn :

— Hướng này có một đường thông ra... Mã huynh hãy chạy đi ! Tâm thần chàng tuy rối loạn, nhưng vẫn còn nhận được hướng ra. Chàng liền tung mình nhảy qua góc thạch thất, chường trái đầy mạnh cửa đá.

Nghe « ầm » một tiếng, người chàng đã nhào xấp xuống đường hầm tối đen !

Mã-quân-Vũ như không còn biết đau nữa, lồm cồm đứng dậy, men men theo đường đá mà đi.

Đi một lúc, thì đường đá lại cao lần lên, và cuối cùng lại bị thêm đá càn mất lối.

Lúc này chàng như một người điên ! Chàng dùng chường trái tổng mạnh thêm đá.

« Ầm » một tiếng ! Mặt chàng chạm vào thềm đá, té « ịch » xuống đất.

Bỗng nghe có tiếng thiếu nữ kêu lanh lảnh :

— Thềm đá bị chường lực chàng đánh đã xịch qua một bên, chàng nên tung mình nhảy đi.

Trong chớp mắt thiếu nữ vừa gọi đó cũng đã đuổi theo kịp.

Mã-quân-Vũ giật mình nhìn lại, thì thấy thiếu nữ đó trang phục màu xanh.

Thiếu nữ thoáng nhìn qua Mã-quân-Vũ cũng đã giật mình. Nhưng một lát sau, nàng lấy lại bình tĩnh, bước tới bên Mã-quân-Vũ dịu dàng hỏi :

— Mã huynh ! Sao mặt mũi lại dính đầy máu ?

Nàng lấy khăn lau nhẹ những vết máu trên mặt Mã-quân-Vũ. Tay chạm tới da mặt chàng, nàng cảm thấy nóng như lửa.

Nàng định hỏi nguyên do, thì Mã-quân-Vũ đã hét lên một tiếng, tay trái đánh ra một chường.

Thiếu nữ áo xanh thất kinh cũng hét lên một tiếng, rồi dùng thế cản lại, mặt hậm hực, trách móc :

— Tại sao người đối xử với ta tàn nhẫn như vậy ? Tô-phi-Phụng đâu phải là kẻ để cho người hà hiếp ?

Bỗng « phịch » một tiếng ! Mã-quân-Vũ đã bị tay của Tô-phi-Phụng đánh trúng vào huyệt « trung yếu ». Chàng thở « ắn ặc », rồi té xỉu xuống đất.

Tô-phi-Phụng toan bỏ đi, nhưng thấy mặt chàng hiện rõ mười ngón tay đỏ bầm, không nhẫn tâm làm người, vội giơ tay mặt ra điểm hai huyệt « Nhân trung » và « Nghinh hương » cho Mã-quân-Vũ.

Từ nhỏ đến lớn, Tô-phi-Phụng đã từng trải trên giang hồ, nên hiểu biết khá nhiều. Nàng nhìn qua sắc mặt của Mã-quân-Vũ đã biết chàng bị cường địch phục độc được, nên tinh thần mê sảng.

Chất độc đã công lên tới não bộ, làm cho Mã-quân-Vũ loạn trí. May nhờ Tô-phi-Phụng đánh vào cổ chàng một cái, chàng mới bất tỉnh nằm yên. Tiếp đó nàng còn điểm thêm hai huyệt đạo, nên chàng không cử động được nằm ngủ mê mang.

Tô-phi-Phụng nhìn qua thương tích của Mã-quân-Vũ, lòng cảm động quên hết giận hờn, thầm nói :

— Chàng đã liều thân cứu mạng mình lúc lâm nguy ở Nga-Mi Sơn. Giờ này chàng bị ngộ độc, loạn tinh thần, lẽ nào mình nỡ bỏ chàng ra đi ? À ! Vậy dịp này mình phải săn sóc chàng, để đền lại ơn xưa.

Nàng bước lại gần Mã-quân-Vũ, thấy chàng đang ngủ mê.

Ánh sáng ban mai chiếu vào cửa hang.

Mã-quân-Vũ nghe tiếng động giật mình mở mắt bỗng thấy Tô-phi-Phụng đứng gần bên. Chàng ngạc nhiên hỏi vội :

— Cô... ! Cô nương tại sao ở đây ?

Vừa hỏi, chàng vừa đứng phắt dậy, đảo mắt nhìn chung quanh. Bốn bề đều là vách đá láng như gương.

Đứng tần ngần một lúc, chàng bỗng nhớ lại hành động độc ác của Tô-Hùng đêm vừa qua...

Gói thuốc « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » của Tô-Hùng cho chàng uống như đang hiện rõ trong đầu óc chàng, và chàng man máng nhớ lại Tô-phi-Phụng đã dùng bàn tay đánh chàng đến bất tỉnh...

Giờ đây lại thấy Tô-phi-Phụng đứng bên chàng ! Mã-quân-Vũ hoảng hốt hét lên một tiếng, rồi cầm đầu chạy ra thềm đá.

Tô-phi-Phụng cũng sợ hãi kêu lên, và phi thân tới chụp Mã-quân-Vũ kéo lại.

Còn Tô-phi-Phụng cố tâm chờ cho Mã-quân-Vũ tỉnh lại để tìm hiểu nguyên nhân mà cứu chữa, không ngờ chàng vừa tỉnh dậy trông

thấy nàng đã hẳn học bỏ chạy.

Tô-phi-Phụng sợ Mã-quân-Vũ chạy mất, nên hai tay dùng sức rất mạnh chộp một cái, và lớn tiếng hỏi :

— Mã huynh ! Mã huynh muốn chết sao ? Hừ ! Kẻ trượng phu sao lại chịu chết hèn hạ như vậy ?

Câu nói ấy làm cho Mã-quân-Vũ cảm thấy thẹn thùng !

Chàng cúi mặt thờ dài, than :

— Tôi tuy không muốn chết, nhưng không thể sống được bảy ngày ! Vì tôi đã bị người ta cho uống thuốc độc « hóa cốt tiêu nguyên toàn » rồi !

Tô-phi-Phụng biến sắc ! Nàng kinh ngạc hỏi vội :

— Cái gì ? Mã huynh bị phục « hóa cốt tiêu nguyên toàn » ? Kẻ nào có độc được đó ?

Mã-quân-Vũ cho những lời nói của nàng là điều ngoa, nên lạnh lùng cười, nói :

— Việc chết sống ta không hề nghĩ đến. Nhưng ta chịu chết nhục nhã dưới tay độc ác của Tô-Hùng sư huynh người, nên ta không yên lòng.

Tô-phi-Phụng kinh ngạc, hỏi :

— Sao ? Tô sư-huynh tôi đã hạ độc thù...

Mã-quân-Vũ nghiêng chặt hàm răng, ngắt lời Tô-phi-Phụng :

— Nó giả vờ trả « Quy nguyên mật tập » cho ta, rồi ra tay khóa các yếu huyệt của ta. Nó nhân cơ hội đó mà phục độc « hóa cốt tiêu nguyên toàn » để ta chịu đau khổ ! Thật trên đời này chưa thấy một kẻ nào độc ác như Tô sư huynh của người !

Tô-phi-Phụng vừa thương hại Mã-quân-Vũ, vừa căm giận Tô-Hùng, nàng thờ dài, nói :

— Kẻ làm ác, sớm muộn gì cũng phải đền tội. Nhưng xin Mã huynh đừng nghĩ lòng tôi như nó...

Cảnh đau khổ đã tới nước cùng, Mã-quân-Vũ không còn nghĩ gì đến sanh mạng nữa. Chàng bình tĩnh nói :

— Việc đã xảy ra như thế, thì tôi phải thuật lại. Còn lòng dạ cô nương có giống nó hay không tôi đâu dám nghĩ !

Tô-phi-Phụng mừng rỡ, nói :

— Mã huynh ! Mã huynh tin lời tôi chứ ?

Mã-quân-Vũ gật đầu, nói :

— Cũng được đôi phần tin tưởng.

Nàng nhoen một nụ cười chứa chan hy vọng, nói :

— Nếu thế, Mã huynh phải hứa với tôi là không được liều lĩnh hủy hoại tấm thân.

Mã-quân-Vũ buồn bã gật đầu, nói :

— Nhưng độc được ngấm vào cơ thể thì còn gì sanh mạng tôi nữa !

Tô-phi-Phụng thấy Mã-quân-Vũ quá đau khổ, sợ chàng đổi ý, nên dịu giọng nhắc lại :

— Vậy Mã huynh có nghe theo lời tôi nói chẳng !

Mã-quân-Vũ gượng nói :

— Ừ !

Chàng thấy Tô-phi-Phụng thò tay vào túi, mân mê như tìm một vật gì. Nét mặt nàng lộ đầy lo âu, chàng đoán biết vật đó không phải không quan trọng.

Bỗng nàng thở một hơi dài, nhoen một nụ cười, lầm bầm :

— Ơn trời ! Vật này vẫn còn nguyên !

Chỉ chớp lát, nàng lấy ra một hột đơn hoàn màu hồng, cẩn thận đưa cho Mã-quân-Vũ, và nói :

— Mã huynh phải lập tức uống được đơn này.

Mã-quân-Vũ cầm viên thuốc nghĩ thầm :

— Nếu đây cũng là độc được nữa, thì mình uống đề may được chết sớm hơn.

Chàng liền bỏ viên thuốc vào miệng nuốt mất.

Đôi mắt huyền lay láy nhìn Mã-quân-Vũ không chớp, miệng nở nụ cười tươi, nàng nói :

— Bây giờ Mã huynh phải nhắm mắt lại, ngồi im ở đây nghỉ chừng vài giờ !

Mã-quân-Vũ lắc đầu, than :

— Tôi đã nằm nghỉ tại đây suốt đêm rồi, và hiện giờ tinh thần tôi cũng tỉnh, vậy chúng ta nên rời khỏi hang này tiện hơn !

Tô-phi-Phụng bụm miệng cười, hỏi :

— Mã huynh ! Mã huynh quên lời hứa rồi sao ? Lúc này anh đã nào là nghe theo lời tôi mà ?

Mã-quân-Vũ thờ dài, không nói nữa, đành nhắm mắt ngồi im điều dưỡng.

Một làn nhiệt khí chạy qua các huyết quản, trở về đan điền. Tuy lúc đầu chàng cảm thấy không có gì khó chịu, nhưng ngồi một lúc lâu

khí nóng trong người dần dần tăng lên, cả mình chàng như mang vào lò lửa, mồ hôi chảy như tắm.

Vô-hình Nữ-hiệp Tô-phi-Phụng về mặt đầy lo sợ ! Mắt nàng vừa theo dõi bệnh tình của Mã - quân - Vũ, vừa canh chừng kẻ thù tới bất ngờ.

Qua một hồi lâu, sự điều dưỡng của Mã-quân-Vũ đã thấy có kết quả, và không xảy điều gì bất trắc, nàng mới an tâm.

Bấy giờ khi nóng trong người Mã-quân-Vũ đã lắng dịu, và các huyết đạo cũng thông hết. Chàng vừa mở mắt ra, thì Tô-phi-Phụng đã vồn vã hỏi :

— Mã huynh ! Mã huynh cảm thấy bớt nhiều chưa ?

Mã-quân-Vũ cảm động gật đầu, nói :

— Cảm ơn cô nương, tôi khỏe nhiều !

Tô-phi-Phụng còn lo ngại hỏi tiếp :

— Trong người Mã huynh còn có gì khác thường không ? Nội tạng và các kinh mạch ? . . .

Mã-quân-Vũ như muốn giấu điều thất vọng, gượng cười, nói :

— Không ! Bệnh tôi đã lành hoàn toàn rồi...

Chàng lại thờ dài nói thêm :

— Có lẽ đơn dược của cô nương cho tôi uống, đã đánh tan chất độc « hóa cốt tiêu nguyên toàn » !

Tô-phi-Phụng mỉm cười, nói :

— Vạy rất tốt...

Vừa thốt ra ba tiếng, nàng lại khóc òa lên !

Cử chỉ biến đổi khác thường của Tô-phi-Phụng khiến Mã-quân-Vũ ngạc nhiên. Chàng đứng ngơ ngác không biết phải hỏi han thế nào cả.

Tô-phi-Phụng khóc sụt sùi, nói :

— Tôi... tôi rất hối hận đã cho anh uống viên dược đơn đó...

Mã-quân-Vũ lặng lẽ nhìn Phi-Phụng, và lạnh-lụng nói :

— Đúng rồi ! Tôi đã bị phục độc « hóa cốt tiêu nguyên toàn », thì có uống thêm một viên thuốc độc nữa cũng chẳng hề gì !

Tô-phi-Phụng như không để ý đến lời mỉa mai của Mã-quân-Vũ, mà chỉ gượng cười nói qua giọng thồn thức :

— Nếu tôi không vội cho anh uống viên dược đơn, thì chúng mình cũng còn được ở chung mấy ngày nữa ! Nhưng tôi đã...

Chưa dứt lời, nàng đã xoay mình chạy ra ngoài hang đá. Rồi bỗng nàng lại ngảnh mặt lại, nói :

— Mã huynh phải đối đãi với Loan muội thật tốt, đừng nghĩ đến tôi !...

Mã-quân-Vũ chỉ mỉm cười, nói :

— Tôi tuy sống chẳng được mấy ngày nữa, nhưng việc giữa tôi và Loan sư-muội, không quan hệ gì với cô nương !

Phi-Phụng không đủ can đảm bỏ đi nữa ! Nàng bước lại gần Mã-quân-Vũ, thờ dài, than :

— Tôi muốn từ biệt Mã huynh, để không bao giờ còn gặp nhau nữa ! Nhưng...

Mặt Mã-quân-Vũ lạnh như tuyết, chàng mỉm một nụ cười chua chát, nói :

— Dù chúng ta không rời nhau nửa bước, thì cũng chỉ còn được mấy ngày...

Phi-Phụng chau đôi mày liễu, ngắt lời Mã-quân-Vũ :

— Nếu Mã huynh không khỏi bệnh thì tôi đã không rời Mã huynh rồi ! Nhưng Mã huynh lại...

Mã-quân-Vũ cảm thấy sốt ruột không muốn nghe những lời nói dằng dai vô ích, nên nắm tay Tô-phi-Phụng dắt ra cửa hang, nói :

— Đi ! Chúng mình nên thừa lúc tỉnh này, mà ra khỏi hang đá !

Hai người phi thân ra khỏi cửa hang.

Bỗng nghe tiếng gọi thất thanh của Lý-thanh-Loan :

— Vũ ca ! Đại tỷ tỷ bảo chúng tôi đứng ngoài hang chờ Vũ ca ! Quả nhiên giờ này gặp anh !

Nàng muốn chạy lại nhưng thấy Tô-phi-Phụng đứng sau lưng Mã-quân-Vũ, nên xừng lưng bước tới hỏi :

— Ô ! Phụng tỷ tỷ ! Tỷ tỷ cũng ở đây sao ?

Tô-phi-Phụng vừa mừng, vừa thẹn, mặt đỏ bừng, nắm lấy tay Lý-thanh-Loan, nói :

— À ! Chị tôi tỉnh cơ gặp Vũ ca em ! Nhưng em làm sao biết đường tìm đến đây ?

Lý-thanh-Loan thờ dài, nói :

— Em làm gì biết, nhờ Đại tỷ tỷ dẫn em tới.

Mã-quân-Vũ đứng ngàng người như một tượng gỗ, mặt ngơ ngác không nói một lời.

Lý-thanh-Loan thấy Mã-quân-Vũ khác thường, vội buông kiếm xuống, nắm tay Mã-quân-Vũ gọi :

— Vũ ca ! Vũ ca tại sao không nói chuyện ?

Chàng giật mình, bước lui lại, đưa tay đẩy Lý-thanh-Loan ra.

Không ngờ chàng dùng sức hơi mạnh, mà Thanh-Loan thì bất ngờ nên bị Quân-Vũ đẩy té xuống đất.

Mã-quân-Vũ thất kinh, toàn thân run lên, vội cúi xuống đỡ Lý-thanh-Loan dậy. Nhưng lạ thay, tay chàng vừa chạm tới mình Thanh-Loan, đã giật lại, chân bước lui ba bước, ngàng mặt nhìn trời.

Lý-thanh-Loan lấy làm lạ trở mắt nhìn Quân-Vũ, mặt mày nhăn nhó, như không dám hỏi.

Bỗng Quân-Vũ đưa tay ra đỡ, Thanh-Loan thấy thế nhoeén miệng cười, thì Mã-quân-Vũ lại thụt tay mất, rồi ngàng mặt lên trời không thèm nhìn nàng nữa.

Cứ chỉ lạ thường ấy làm cho Thanh-Loan tủi lòng.

Mặt nàng tái nhợt, nước mắt chảy đầm đìa. Nàng run run giọng nói :

— Anh !... Anh Vũ !... Em... em làm việc gì sai... mà anh... hắt hủi... em...

Thực ra Mã-quân-Vũ không phải loạn trí, nhưng chàng nghĩ rằng chàng không còn sống được bao lâu nữa, chàng không muốn quyền luyến dề rồi Thanh-Loan phải đau khổ !

Chàng cắn răng nén đau khổ, cắt giọng cười lạnh lạnh. Tiếng cười chưa dứt, thì Mã-quân-Vũ đã rời Lý-thanh-Loan cầm đầu chạy mất...

Lý-thanh-Loan hoảng hốt kêu lên mấy tiếng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, rồi ngất xỉu xuống đất.

Nếu Mã-quân-Vũ ngó lại, thì trước cảnh thế thảm ấy, chắc chàng không thể nào bỏ đi được. Nhưng khổ thay ! Âm ảnh vì bị độc « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » không còn sống nữa đã làm cho lòng chàng như phủ một bức màn đen, chàng quá đau đớn không còn dám nhìn đến Thanh-Loan nữa.

Tam-thủ La-sát Phàn-tú-Vỹ liền phi thân tới trước mặt Mã-quân-Vũ giận dữ hét lớn :

— Đứng lại ! Nếu người bước tới một bước nữa, thì đừng trách ta vô lễ !

Mặt Phàn-tú-Vỹ đã xấu xa, mà lại lộ ra những nét căm giận, khiến

mặt bà ta càng quái dị hơn.

Mã-quân-Vũ dừng bước, nhìn Phàn-tú-Vỹ cười nhạt không thêm nói một tiếng, rồi cứ mặc nhiên tiến bước.

Cứ chỉ lạ thường của Mã-quân-Vũ làm cho Phàn-tú-Vỹ sững sờ. Bà ta phải lui mấy bước.

Bà quát mắt nhìn chàng, hốt một nắm « Thắt bộ đoạt hồn sa » giơ lên, hét lớn :

— Người lui lại lập tức ! Nếu cưỡng lời ta tung nắm cát độc này là toi mang ngay !...

Chỉ thấy Mã-quân-Vũ cười thầm nảo, mà chân chàng vẫn cứ bước nhanh tới tông thẳng vào người Tam-thủ La-Sát.

Không dùng « Thắt bộ đoạt hồn sa » dọa Mã-quân-Vũ được, bụng lòng Tam-thủ La-sát Phàn-tú-Vỹ phải lui thêm mấy bước nữa.

Bà ta đã từng trải giang hồ, có đôi mắt rất tinh đời, biết Mã-quân-Vũ có ý liều chết, nên nghĩ thầm :

— Tự nhiên hân liễu lĩnh không sợ chết, như vậy lòng hân có điều gì đau đớn lắm là phải.

Nghĩ tới đây, Phàn-tú-Vỹ lại nhớ tới Lý-thanh-Loan, nên quay lại nhìn thì thấy Tô-phi-Phụng đang đá thông các huyết đạo cho Lý-thanh-Loan.

Bấy giờ Mã-quân-Vũ đã lách qua khỏi Phàn-tú-Vỹ phi thân chạy như bay...

Phàn-tú-Vỹ đảo mắt nhìn theo, thấy bốn bạch y tỷ nữ và Lam-tiểu-Điệp đang chặn lại và đứng đối diện với Mã-quân-Vũ. Phàn-tú-Vỹ làm như chủ nhân, liền ra lệnh :

— Lam cô nương ! Lam cô nương đừng để nó chạy ! Tôi phạt mệnh chủ nhân bắt nó lại đó !

Lam-tiểu-Điệp cười ranh mãnh, đáp :

— Nó không thể chạy được đâu, người cứ yên tâm.

Phàn-tú-Vỹ biết Lam-tiểu-Điệp võ học xuất thế, và bốn tỷ nữ võ công siêu-việt. Nếu Tiểu-Điệp đã nhận lời bắt Mã-quân-Vũ, thì Mã-quân-Vũ đâu có cánh cũng chẳng thoát nổi. Bà an lòng chạy trở lại bên Lý-thanh-Loan.

Mã-quân-Vũ vừa thoát khỏi Phàn-tú-Vỹ, lại gặp bốn tỷ nữ áo trắng, và Lam-tiểu-Điệp chặn đường. Chàng nổi giận, nghĩ thầm :

— Nếu bọn bay không buộc ta đi tìm « Quy nguyên mật tập », thì

ta đâu bị Tô-Hùng phục độc được đến nỗi thế này.

Chàng liền tuốt kiếm định ra tay, nhưng nghĩ lại :

— Minh sắp chết, mà còn gây hiểm thù với bọn này, thì không khỏi để họa cho Lý-thành-Loan !...

Chàng lui lại ba bước, rồi bỏ kiếm vào bao.

Lam-tiểu-Điệp thấy mặt Quân-Vũ biến đổi qua nhiều sắc thái lạ thường cũng ngạc nhiên, đứng nhìn sững.

Mã-quân-Vũ lại bước tới nữa !

Bốn bạch y tỷ nữ thấy chàng hăm hồ tiến đến bên chủ nhân, liền phi thân ra chặn lại và đồng thanh hét lớn :

— Đứng lại ! Ngươi bước tới một bước nữa chúng tao đánh chết ngay.

Mã-quân-Vũ như không nghe gì cả, cứ dậm dậm bước tới...

Lam-tiểu-Điệp trừng mắt nhìn, chàng lớn tiếng hỏi :

— «Quy nguyên mật tập» của ta, ng ươi đã tìm được chưa ?

Mã-quân-Vũ ngàng mặt nhìn trời, cười rộ lên như người mất trí !

Thiếu nữ áo trắng đứng bên trái, hét một tiếng, và phất mạnh một chưởng vào mặt Mã-quân-Vũ.

«Bép» ! Mặt Mã-quân-Vũ nổi lên năm lần ngón tay rướm máu.

Thiếu nữ áo trắng biết Mã-quân-Vũ võ công rất cao, lại có môn « Ngũ hành mê tung » rất tinh diệu. Mấy tháng trước nàng đã gặp Mã-quân-Vũ trên ghe, bốn người hiệp sức đánh chàng vẫn không trúng. Giờ đây nàng cố dùng toàn lực đánh rả và cũng tưởng không thể nào trúng chàng được. Đâu ngờ, Mã-quân-Vũ lại không tránh né gì cả.

Tuy bị trọng thương, mặt sưng húp, Mã-quân-Vũ vẫn thần nhiên bước đi.

Thiếu nữ kinh ngạc vội lui ra. Còn ba thiếu nữ áo trắng kia cũng sững sờ, nhìn không chớp mắt.

Lam-tiểu-Điệp thấy Mã-quân-Vũ cứ thẳng tới, nổi giận đưa tay trái phất ra một chưởng.

Chưởng này nhẹ như gió, hình như không có một tý công lực nào, nhưng Mã-quân-Vũ cảm thấy đuôi bên trái tê buốt như bị đứt rời ra. Chàng đứng đờ người không thể đi được nữa.

Té ra Lam-tiểu-Điệp đã dùng một lối điểm huyết tuyệt kỹ nhất trong « Quy nguyên mật tập ».

Nàng chỉ điểm nhẹ vào đuôi trái của đối phương.

Vì bị nhục khi nghĩ đến việc Tiêu-Điệp cho chàng là kẻ trộm cắp lại bị Tô-Hùng lừa dối tình bạn, nên Quân-Vũ chán chờ không còn mong gì sống nữa. Và lại chàng đánh mình là chàng ngộ độc rồi, thì còn sống sao được ! Do đó chàng liều lĩnh nhảy xổ tới, dùng tay trái đánh vào Lam-tiểu-Điệp một chưởng.

oOo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢY

ĐÒI LẠI MẬT TẬP

Lam-tiểu-Điệp chẳng để ý gì đến chưởng của chàng vừa đánh ra đó.

Đến khi chưởng phong gần đánh trúng mình nàng, thì tự nhiên thấy nàng theo chưởng phong bay lên, tựa như bông gòn gặp gió vậy.

Mã-quân-Vũ khi đánh chưởng đó rồi, tự nhiên người cũng ngã về phía trước. Đùi trái của chàng đã bị Lam-tiểu-Điệp điểm tê đi, mất cả sức lực, chàng không làm sao giữ được thăng bằng, chúi thẳng đến tảng đá gần bên Lam-tiểu-Điệp...

Nếu Mã-quân-Vũ tông vào tảng đá đó, nhứt định sẽ mềm thây nát óc !

Mất thấy Mã-quân-Vũ gần va vào tảng đá, Lam-tiểu-Điệp hờn ngay chàng phóng ra một chiêu.

Tức thời, một luồng khí âm nhu từ lòng chưởng nàng nhẹ nhàng phất ra, đổ vào thân hình Mã-quân-Vũ, đưa chéch sang một bên.

Mã-quân-Vũ mất cả tự chủ, tưởng rằng phen này phải dập ngực vỡ đầu mà chết. Đâu ngờ được luồng khí lực âm nhu của Lam-tiểu-Điệp đẩy chàng tránh qua một bên tảng đá một cách nhẹ nhàng êm dịu như vậy.

Lam-tiểu-Điệp cũng theo làn khí âm nhu đó, phi thân đến bên Mã-quân-Vũ. Tay mặt nàng khẽ vỗ vào kinh mạch khi nãy nàng đi điểm trên thân Mã-quân-Vũ.

Mã-quân-Vũ cảm thấy đùi trái hết tê liệt, ngã nằm xuống đất. Việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Mã-quân-Vũ cũng chưa biết tại sao ? Chàng định thần nhìn quanh, thấy Lam-tiểu-Điệp đứng

ngoài ba thước, nét mặt rất nghiêm trọng.

Im lặng một lúc, Lam-tiểu-Điệp trừng mắt nhìn Mã-quân-Vũ, nói :

— Người muốn chết phải không ? Hừ ! Hôm nay nếu người không đưa trả « Qui nguyên mật tập » cho ta thì người muốn chết cũng không dễ dàng đâu !

Thật ra Mã-quân-Vũ đã cố tâm muốn chết để khỏi bị đau khổ bởi « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » hành hạ sau này. Nhưng chàng đã hứa với Tô-phi-Phụng, quyết không tự tử. Nên bây giờ, chàng mượn tay người khác giết mình cho trọn điều mong ước, và cũng vẫn giữ được lời hứa với nàng.

Lòng đã nghĩ như vậy, Mã-quân-Vũ liền nhếch mép cười ngạo nghễ, đứng dậy đáp :

— « Qui nguyên mật tập » hiện ở trong tay Tô-Hùng, một người trong Thiên-Long Bang, nếu cô đủ sức thì cứ tự mình đi lấy lại. Đại trượng phu không hay nói dối với đàn bà con gái !

Nói xong, chàng quay mình chạy đi.

Lam-tiểu-Điệp sững sờ một lúc, rồi hỏi :

— Người nói cái gì ?

Nàng chưa dứt lời thì, Mã-quân-Vũ đã vụt bỏ chạy rồi !

Nhưng Mã-quân-Vũ, trong lúc này, làm sao bì kịp võ công tinh diệu của Lam-tiểu-Điệp. Thoáng một cái, nàng đã vượt lên, chặn ngang trước mặt chàng, miệng quát lớn :

— Đứng lại ! Người muốn chạy đi đâu ? Hừ ! Ta tin rằng người không thể chạy thoát được mười trượng quanh đây !

Mã-quân-Vũ nhớ lại lúc trước chàng đã bị Lam-tiểu-Điệp và bốn tỷ nữ rề khinh, nên chàng lợi dụng lúc này trả thù cho bỏ ghét.

Chàng ngược mặt lơ đãng nhìn trời, không hề môi nói một tiếng.

Lam-tiểu-Điệp quát mắt nhìn Mã-quân-Vũ, hỏi :

— Khi nãy người nói sao ? Ai lấy « Qui nguyên mật tập » của ta ?

Như không nghe câu hỏi của Lam-tiểu-Điệp, Mã-quân-Vũ vẫn im lặng, đôi mắt nhìn theo cánh chim bạt gió, bay về phương trời tây xa thẳm.

Mã-quân-Vũ lúc này thật là một kẻ khinh thế ngạo vật, xem như trời đất này chẳng còn ai nữa.

Đối với tiếng quát của Lam-tiểu-Điệp, chàng xem như con gió

nhẹ lay cành lá xào xạc trong đêm vắng...

Lần đầu tiên bị người ta khinh thường, Lam-tiểu-Điệp tức giận, thét lên lạnh lạnh :

— Thăng bội ân ! Mắt người dúi, tai người điếc rồi hay sao ?...

Mã-quân-Vũ nghe giọng nói của nàng run run, biết nàng đã tức giận lắm. Nhưng, dường như vẫn chưa vừa ý, chàng không thêm nhìn nàng, cất tiếng cười ha hả.

Tiếng cười của Mã-quân-Vũ như đổ thêm dầu vào lửa. Lam-tiểu-Điệp đã tức giận lại càng giận dữ hơn. Nàng không sao nhịn nổi sự khinh mạn của Quân-Vũ, liền dồn cả chân lực tung ra một chưởng.

Mã-quân-Vũ vẫn cười dài, không để ý gì đến chưởng thế của Lam-tiểu-Điệp vừa phóng ra đó.

Chàng như say sưa, thỏa thích vì đã làm cho Lam-tiểu-Điệp tức giận. Tiếng cười mỗi lúc một sang sảng, có vẻ khoái trá vô cùng.

Thấy chưởng phong đã gần đánh trúng mà Mã-quân-Vũ vẫn không để tâm né tránh, Lam-tiểu-Điệp giật mình, thầm nghĩ :

— Nếu ta đánh chết hắn, thì không những chẳng lấy lại được « Qui nguyên mật tập » mà chị Đại sẽ không tha thứ tội ta. Chắc sau này chị ấy chẳng còn kể đến tình chị em nữa.

Nghĩ vậy, nàng vội thu chưởng thế lại, nói :

— Người cười cái gì ? Tại sao người chẳng trả lời câu hỏi của ta ?

Lúc này Mã-quân-Vũ mới ngưng tiếng cười, nói :

— Ta đã bảo đại trượng phu nói một lời là chắc một lời, không bao giờ nói láo với đàn bà. « Qui nguyên mật tập » hiện giờ ở trong tay Tô-Hùng, người của Thiên-Long Bang, cô không biết đi tìm nó mà lấy lại kỳ thư sao ?

Lam-tiểu-Điệp tức đến chảy nước mắt, thét lạnh lạnh :

— Đàn bà có gì không tốt mà người cứ lập đi lập lại mãi ? Người dám khinh đàn bà sao ? Nếu người còn giọng ngạo mạn đó nữa, ta sẽ đánh gãy răng người, mặc cho chị Đại có làm gì ta, ta cũng không kể !

Nàng vừa dứt lời, thoạt nghe tiếng tà áo bay phấp phất trong gió. Thoáng một cái, Bạch-vân-Phi đã phi vút đến, hạ xuống bên Mã-quân-Vũ.

Ánh mắt triu mến nhìn vào Lam-tiểu-Điệp, Bạch-vân-Phi khẽ nói :

— Điệp muội muội ! Em đừng ép bức Vũ huynh nữa ! Chàng đã bị người ta buộc phải uống « Hóa cốt tiêu nguyên tán », thần trí cuồng

loạn, em hãy để cho chàng được yên tĩnh tinh thần.

Nói rồi, nàng quay lại nhìn Mã-quân-Vũ. Nàng biết lòng Mã-quân-Vũ lúc này đau khổ vô cùng. Dù có vạn-ngữ thiên-ngôn cũng không thể diễn tả được nỗi đau khổ đó.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào mặt Bạch-vân-Phi.

Nàng chậm bước đến trước mặt Mã-quân-Vũ, dẫn tất cả những ý nghĩ đang xáo trộn tâm linh nàng, buồn bã, nói :

— Tôi biết trong lòng Vũ huynh rất đau khổ. Nhưng vũ huynh không nên đối đãi tàn nhẫn với Lý-thanh-Loan như vậy ! Phải biết tình nàng đối với Vũ huynh rất thành thật, nàng hy vọng tất cả mọi người trong thiên hạ đều đối đãi với Vũ huynh tử tế cả. Thế mà Vũ huynh không thương xót nàng sao ?

Ngừng lại một lát, Bạch-vân-Phi cau mày tiếp :

— Lúc này tôi nghe Phan-tú-Vỹ nói Vũ huynh đối xử với Loạn sư muội như vậy là cố ý làm cho nàng quên đi dĩ vãng, đừng tưởng nhớ đến Vũ huynh nữa ; phải không ? Nếu thật Vũ huynh nghĩ như thế thì quá sai lầm !

Mã-quân-Vũ thở dài nói :

— Tôi chẳng còn sống được bao lâu nữa. Trước khi tôi trở thành kẻ điên cuồng vì độc được, tôi phải làm thế nào cho ghét tôi, để sau này nàng khỏi đau khổ.

Khẽ lắc đầu, Bạch-vân-Phi nói :

— Điều ấy tôi đã biết. Nếu Vũ huynh không uống nhầm độc được kia, thì tôi cũng không có can đảm nói chuyện này với Vũ huynh. Tôi có nghe người ta nói qua « Hóa cốt tiêu nguyên toản » kia là một viên thuốc kinh khủng nhất trên thế gian này, người nào uống phải chỉ còn sống được ba năm nữa thôi. Có lẽ trong ba năm đó, tôi sẽ tìm được thuốc giải độc cứu sống Vũ huynh.

Mã-quân-Vũ lắc đầu, gượng cười, đáp :

— Lòng tốt của tỷ-tỷ khiến tôi cảm động vô cùng. Nhưng tôi chịu không nổi cái đau khổ « hóa cốt » đó, nên chẳng muốn sống nữa...

Chàng ngược mặt lên trời, cười một thôi dài, rồi tiếp :

— Mã-quân-Vũ này có thể tự tin rằng từ bé đến lớn chưa hề có một hành động nào trái với lương tâm ! Nhưng trời ơi ! Sao tôi lại gặp lắm sự không may như vậy !...

Nói đến đó, hai hàng nước mắt chàng chảy dài trên đôi má, chàng

nghe ngào không nói tiếp được.

Bạch-vân-Phi thương cảm, nói :

— Việc này không ai trách Vũ huynh ! Vũ huynh chó có suy nghĩ quá nhiều mà sinh cuồng trí. Loạn muội muội không thể nào chịu nổi sự bạc đãi của Vũ huynh !

Mã-quân-Vũ vẫn tự nhiên, đáp :

— Thì cũng chính vì nàng hiền lành, nên tôi mới không thể nhẫn tâm để nàng thấy cái đau khổ khi thân tôi « hóa cốt » ! Tỷ tỷ là người tài trí vẹn toàn, xin vì tôi mà san sóc cho nàng, tôi có chết đi cũng mang ơn tỷ tỷ lắm.

Bạch-vân-Phi mỉm cười, nói :

— Dù cho Vũ huynh không nhờ cậy, tôi cũng cố tâm săn sóc cho nàng...

Tự nhiên Mã-quân-Vũ vụt cười ha hả, ngắt lời Bạch-vân-Phi tiếp nói :

— Nghe được lời này, có chết tôi cũng không buồn.

Nói đến đó, chợt Mã-quân-Vũ nghĩ đến « Qui nguyên mật tập » của Lam-tiểu-Điệp vẫn còn ở trong mình Tô-Hùng, chưa thu lại được, chàng liền nghiêm nét mặt, nói :

— Tỷ tỷ ! Tôi còn một điều tâm nguyện, chẳng hay tỷ tỷ có thể thay tôi hoàn thành điều ấy chăng ?

Bạch-vân-Phi hỏi :

— Vũ huynh có việc gì cứ nói đi ! Nếu tôi đủ sức thực hiện thì nhất định tôi sẽ làm vừa lòng Vũ huynh.

Mã-quân-Vũ hướng mắt nhìn Lam-tiểu-Điệp, đáp lời :

— « Qui nguyên mật tập » của Lam cô nương, hiện còn ở bên mình Tô-Hùng, tôi nhờ tỷ tỷ đòi lại để trả cho Lam cô nương. Chắc việc này không khó lắm chứ ?

Bạch-vân-Phi chẳng lường lự gì cả, đáp ngay :

— Vũ huynh cứ yên tâm dưỡng bệnh ! Tôi nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của Vũ huynh.

Lam-tiểu-Điệp cũng chen vào nói :

— Nếu tìm ra người cướp « Qui nguyên mật tập » của ta, dĩ nhiên sẽ không đòi người nữa. Người cứ yên tâm dưỡng trí, ta sẽ đến Thiên-Long Bang tìm người họ Tô kia lấy lại cũng được.

Mã-quân-Vũ dừng lại đang nói :

— Tôi chỉ mong sao « Qui nguyên mật tập » được sớm trở về với Lam cô nương là yên lòng lắm rồi !

Lam-tiểu-Điệp nhảy đến bên Bạch-vân-Phi, cầm tay nàng, khẽ nói :

— Đại tỷ tỷ ! Cũng bởi tại em nghĩ lầm lầm cho bao nhiêu người phải khổ. Nếu em chịu suy nghĩ cẩn thận thì đâu có việc Vũ huynh của chị bị người ta buộc uống độc dược, dễ buồn cho Loan tỷ tỷ và cho cả chị nữa !...

Bạch-vân-Phi gượng cười, cất giọng buồn bã.

— Tô-Hùng là người rất âm độc ! Nếu tôi đuổi theo kịp hắn, hay là Vũ huynh chịu nghe lời tôi mà đề phòng một chút thì đâu đến nỗi bị người ta ám hại như vậy !

Mã-quân-Vũ có vẻ tức giận, nói :

— Thăng gian hùng đó, nói gạt trả « Qui nguyên mật tập » cho tôi, khi tôi vừa đưa tay ra lấy, thì bất thành linh hấn xuống tay, chụp yếu huyệt trên tay mặt tôi, làm cho tôi không thể nào trở tay kịp nữa.

Khẽ cau đôi mày liễu, Bạch-vân-Phi quay hỏi Lam-tiểu-Điệp :

— Điệp muội muội ! Võ công của Tam-Âm Thần-Ni có môn « Thấu-cốt phát huyết » không ?

Lam-tiểu-Điệp ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp :

— Có ! Trong võ học của Tam-Âm Thần-Ni có « Thấu-cốt phát huyết-pháp », trong môn này còn có năm chiêu. Cầm nã thủ pháp. Tất cả đều là những chiêu thế rất tinh kỳ, nếu không biết cách phá giải, thì rất khó mà tránh khỏi.

Bạch-vân-Phi chăm chăm nói :

— Nếu vậy thì võ công của Tô-Hùng thuộc phái Tam-Âm Thần-Ni ! Nhưng không biết nó học được môn võ công cái thế này ở đâu ?

Như không để ý gì đến thắc mắc của Bạch-vân-Phi, Lam-tiểu-Điệp mỉm cười, nói :

— Tôi nghĩ chắc tỷ tỷ phải biết cách hóa giải năm chiêu Cầm nã thủ pháp đó. Tuy có ba chiêu dễ hóa giải, song cũng khó học. Nhưng trong « Qui nguyên mật tập » lại có một môn võ học còn kỳ ảo hơn « Thấu-cốt phát huyết pháp » nữa kia. Môn tuyệt kỹ võ công đó gọi là « Hồi long tam thức », tuy chỉ có ba thức, nhưng trong mỗi thức lại có sáu chiêu công và thủ. Ba thức có tất cả mười tám chiêu biến hóa, chín chiêu công kích địch và chín chiêu phòng thủ. Nếu Vũ thiếu hiệp có « Hồi long tam thức » phòng thân, thì chẳng đến nỗi bị Tô-Hùng bắt

nhắm yếu huyệt nơi tay mặt...

Nói đến đó, nàng quay sang nhìn Mã-quân-Vũ, tiếp lời :

— Nếu thiếu hiệp muốn học, tôi sẽ truyền « Hồi long tam thức » cho. Như thế, nỗi khổ tâm của tôi cũng bớt được phần nào.

Mã-quân-Vũ gượng cười, đáp :

— Nhã ý của cô-nương làm cho tôi cảm-động lắm ! Nhưng chi tiếc tôi vô-duyên bạc-phước, không thể thụ lãnh môn võ công đó !

Lam-tiểu-Điệp nghe chàng nói thế, sững sờ lùi ra sau mấy bước nhìn chăm chăm vào khuôn mặt buồn khổ của chàng.

Lúc này nàng mới hiểu rõ là chàng đã bị ép uống độc-dược, chỉ qua bảy ngày sau sinh mạng sẽ chẳng còn được bảo đảm nữa, xương cốt sẽ hóa ra mềm nhũn, nằm yên chờ chết. Như thế chàng chẳng quan tâm đến việc võ nghệ nữa cũng phải.

Lam-tiểu-Điệp nhắm mắt thở dài một tiếng, nghĩ lại các môn liệu độc và các thứ thuốc giải độc ghi trong « Qui nguyên mật tập ». Chẳng mấy chốc, nàng đã thầm đọc hết cả các bài về chất độc ghi trong kỳ-thư.

Về lo ngại hiện rõ trên mặt, nàng buồn bã, thở dài nói :

— Tôi đã đọc hết các bài liệu thương trong « Qui nguyên mật tập », trong đó cũng có ghi về « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » là một môn độc dược do phái Mạc-Tôn ở Tây-Tạng chế ra...

Bạch-vân-Phi vội cướp lời :

— Trong đó thế nào cũng có ghi cách cứu chữa. Bây giờ trong thời-gian cấp bách, không thể tìm đủ các môn thuốc, nhưng Lam muội muội cứ tìm những vị thuốc nào cần thiết, chúng mình chia nhau đi tìm về chữa cho Vũ huynh tạm thời đã, rồi sau hãy liệu.

Lam-tiểu-Điệp lắc đầu, nói :

— Trong bài liệu thương đó ghi chép không thiếu gì cả. Nhưng « Hóa-cốt tiêu nguyên toàn » lại chỉ ghi một cách đại khái. Có lẽ hai vị tiền bối không hiểu tường tận lắm về các chất độc của phái Mạc-Tôn !

Bạch-vân-Phi như tự nói với chính mình :

— Chẳng lẽ không có phương pháp gì cứu chàng sao ?

Lam-tiểu-Điệp khẽ nói :

— Phương pháp giải cứu cho Vũ thiếu-hiệp thì có, nhưng không tìm được thần vật đó để trị liệu.

Bạch-vân-Phi giật mình hỏi dồn :

— Thần vật đó là những thứ gì ? Lam muội muội hãy nói ra xem !

Lam-tiểu-Điệp lơ đãng đáp :

— Muốn chữa cho Mã thiếu-hiệp thì cần phải có « Vạn-niên hoà-qui ». Nhưng ở trên đời này làm sao tìm ra con « Vạn-niên hoà-qui » thứ hai nữa.

Bạch-vân-Phi lại hỏi :

— Chẳng lẽ ngoài « Vạn-niên hoà-qui » ra, không còn phương thuốc nào thay thế sao ? Tuyết-sâm quả ở Đại-Giác Tự có thể giải độc được không ?

Lam-tiểu-Điệp lắc đầu, nói :

— Trong toàn bài liệu thương chỉ đề cập đến « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » có một lần, và ngoài « Vạn-niên hoà-qui » ra, không thấy ghi thêm một phương thuốc nào để giải độc được.

Nghe hai nàng bàn mãi về phương pháp giải độc cho mình, Mã-quân-Vũ buồn buồn, nói :

— Tỷ tỷ chớ phí tâm tìm phương thuốc giải độc nữa ! Khi Tô-Hùng buộc tôi uống độc dược ấy xong, hắn có nói là trừ Thiên-Long Bang của hắn có ba viên thuốc giải độc, thì trong thiên hạ chẳng còn có phương thuốc nào có thể giải được kỳ độc « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » này !

Khê thờ dài buồn bã, Bạch-vân-Phi nói :

— Tôi cũng có nghe sư phụ nói độc dược đó là một thứ kỳ độc trong thiên hạ. Nhưng dù sao cũng còn bảy ngày nữa độc dược mới ác hóa. Trong bảy ngày đó, tôi sẽ đến Thiên-Long Bang để lấy thuốc giải độc. Dù có thể lấy được hay không, Vũ huynh cũng phải đợi qua bảy ngày. Thế nào tôi cũng trở về trước thời gian ấn định.

Lam-tiểu-Điệp vui vẻ nói :

— Tỷ tỷ ! Tôi với chị cùng đi ! Nếu Thiên-Long Bang có thuốc giải, thì thế nào chúng ta cũng phải lấy cho được !

Bạch-vân-Phi mỉm cười, bảo :

— Có muội muội đi với tôi, thì việc gì lại chẳng thành-công !

Lam-tiểu-Điệp thẹn thùng nói :

— Tỷ tỷ đề cao em quá ! Em đi theo, chỉ mong làm sao đừng để bận tay chân chị là hay lắm rồi, còn nói gì việc giúp cho chị nữa !

Nhếch môi cười tươi để lộ đôi hàm răng trắng như ngọc, Bạch-vân-Phi đáp :

— Lam, muội muội chớ khiêm nhượng làm gì ! Muội muội đã học

hết các môn võ công thượng thặng ghi trong « Qui nguyên mật tập ». Tuy chưa luyện qua Quyền, Chưởng, nhưng điều đó đâu cần hệ gì. Huống hồ muội muội còn thuộc lòng cả cuốn « Qui nguyên mật tập » ! Như thế trên đời này hiện chỉ có một mình muội muội là có thể xưng hùng trong võ lâm...

Nàng chưa dứt lời, bỗng nghe Mã-quân-Vũ la to lên :

— Lòng tốt của nhị vị cô nương đối với tôi, tôi nguyện ghi tạc khắc cốt, để kiếp sau báo đền. Tôi... Tôi đã...

Nói đến đó, Mã-quân-Vũ như không còn chịu nổi sự đau đớn cùng tột, đôi hàng lệ thấm tuôn dài trên gò má của khách anh hùng đã chịu lắm truân chuyên, mồ hôi chảy ra như tắm. Chàng từ từ té xỉu xuống...

Bạch-vân-Phi thất kinh vội chạy đến bên Mã-quân-Vũ. Nhưng Lam-tiểu-Điệp đã nhanh hơn, nhảy vút đến, đỡ Mã-quân-Vũ lên.

Thân hình Mã-quân-Vũ vừa chạm vào mình, Lam-tiểu-Điệp đã đỡ bưng đôi má, nàng ngược đầu nhìn Bạch-vân-Phi, nói :

— Em sợ Vũ thiếu-hiệp ngã xuống đất có hại, nên hoảng hồn nhẩy đến đỡ...

Lam-tiểu-Điệp chẳng nói hết ý mình, chỉ dầy nhẹ Mã-quân-Vũ sang phía Bạch-vân-Phi.

Bạch-vân-Phi đưa tay ra đỡ lấy thân hình mềm nhũn của Mã-quân-Vũ, rồi dùng tay mặt khê đập vào « Thiên linh » và « Huyền cơ » hai yếu huyệt của chàng.

Qua một khắc im lặng... hồi hộp... đợi chờ...

Mã-quân-Vũ khê cự mình, từ từ mở mắt nhìn mọi người. Chưa ai kịp nói gì, chàng đã thờ dài, nói :

— Tuy tôi đã uống một viên thuốc giải độc của Tô-phi-Phụng, nhưng chẳng thấy công hiệu gì cả. Tôi chắc khó sống qua ngày này ! Công ơn của nhị vị cô nương chắc là tôi không thể đền đáp được.

Về mặt buồn buồn, đượm màu hối hận, Lam-tiểu-Điệp nói :

— Chỉ bởi tại tôi nông nổi, khiến cho thiếu-hiệp phải chịu cảnh đau đớn này, lòng tôi thật áy náy. Thiếu-hiệp không thù giận tôi là may, tôi đâu dám nói đến ơn huệ. Thiếu hiệp chớ nói đến chuyện đền ân, làm cho tôi thêm khổ tâm.

Mã-quân-Vũ vừa gượng đứng dậy, chệnh choạng bước đi mấy bước, bỗng nghe Lý-thanh-Loan nức nở khóc :

— Anh Vũ !... Anh Vũ !...

Tiếng nước nở của nàng mỗi lúc một gần. Chớp mắt nàng đã đến chỗ mấy người đứng.

Mã-quân-Vũ quay mặt qua, thấy nơi khoe miệng Lý-thanh-Loan còn đọng hai dòng máu khô, liền kêu lên một tiếng sáng sốt. Chàng vụt giơ hai tay ra chụp lấy Lý-thanh-Loan.

Nhưng chàng đã kiệt sức rồi. Vừa giơ tay ra, thân hình đã lao đảo ngã xuống...

Lý-thanh-Loan phóng mình đến bên Mã-quân-Vũ !

Nhưng Bạch-vân-Phi kêu lên rối rít :

— Loan muội muội ! Mau dừng lại.

Nàng chưa dứt lời, Lý-thanh-Loan đã bị Lam-tiểu-Điệp cản lại.

Trùng mắt phượng nhìn Lam-tiểu-Điệp. Lý-thanh-Loan điên cuồng hét :

— Không dễ gì ngăn tôi được đâu ! Tôi với anh Vũ nhất định tòng vào đá bây giờ. Tôi không muốn sống một mình ! Tránh đường cho tôi !

Bạch-vân-Phi nghiêm giọng bảo :

— Loan muội muội ! Em có muốn báo thù cho anh Vũ của em không ?

Lý-thanh-Loan quay nhìn Bạch-vân-Phi ngờ ngác hỏi :

— Chị Đại ! Chị nói thế nghĩa là sao ? Anh Vũ không thể sống được nữa sao ?

Bạch-vân-Phi đáp :

— Vũ huynh của em đã bị Tô-Hùng buộc phải uống độc dược « hóa cốt tiêu nguyên toàn », nên chàng mới đối xử tàn nhẫn với em như vậy. Cốt ý chàng muốn cho em sinh tâm ghét bỏ đừng tưởng nhớ gì đến nữa !

Bạch-vân-Phi buồn bã nhìn Lý-thanh-Loan, chấm dứt câu nói bằng một tiếng thở dài não nuột...

Mọi người đều im lặng, cúi đầu buồn bã !!!

Một chiếc lá khô lìa cành, lao đảo lượn mấy vòng như còn tiếc kiếp sống trên cành, trước khi trút đầu cắm xuống đất...

oOo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TAM

VÌ MÔN ĐỒ HAI PHÁI KHỞI PHÂN TRANH

Trên nét mặt dầu dầu điểm một nụ cười đau khổ, Lý-thanh-Loan nghèn nghẹn nói :

— Em biết rồi ! Vũ ca sợ sau khi anh ấy chết đi thì em cũng chết theo, nên cố ý đối xử với em như vậy, anh ấy cố làm cho em căm giận để em khỏi sầu khổ ! Sự thật rồi anh ấy có mệnh hệ nào, em cũng...

Chợt nghe tiếng Tô-phi-Phụng ngắt ngang :

— Các người cứ yên tâm, Mã-quân-Vũ không chết được đâu !

Bạch-vân-Phi ngạc nhiên, trở mắt nhìn Phi-Phụng hỏi :

— Tô cô nương vừa nói gì ?

Vô hình Nữ-hiệp Tô-phi-Phụng từ từ tiến đến bên Thanh Loan, nói :

— Tôi bảo Mã huynh không chết đâu !...

Rồi nàng nhìn vào mặt Lý-thanh-Loan tiếp :

— Độ hai giờ nữa cho Vũ huynh uống một bát nước cháo, xong bảo anh ấy phải ngủ nửa ngày. Cứ đều đều như thế thì sau ba ngày Vũ huynh có thể bình phục hẳn !

Nói xong nàng quay mình bước đi.

Bạch-vân-Phi chặn lại, hỏi :

— Thời gian ba ngày có là bao ! Cô nương đợi đến khi Vũ ca bình phục rồi sẽ đi cũng không muộn.

Tô-phi-Phụng than dài một tiếng, buồn buồn nói :

— Tôi biết Bạch cô nương không tin tôi, nhưng...

Bạch-vân-Phi nheo mày, lạnh lùng nói :

— Xin lỗi, tôi không muốn Tô cô nương nói xuôi như thế rồi bỏ đi ! Việc cấp bách là phải làm sao cứu Vũ ca của tôi ngay bây giờ ? Theo tôi tưởng lệnh tôn là Bang chủ của Thiên-Long Bang, chắc hẳn cô nương phải biết thuốc giải « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » để chôn nào. Tô cô

nương hãy chỉ cho tôi đi lấy và cô nương cũng tạm về nghỉ trong Thiên-Cơ thất phủ vài ngày, đợi tôi lấy thuốc giải xong thì sẽ để cô nương tự do xuống núi !

Phải biết Tô-phi-Phụng từ nhỏ đến lớn luôn luôn được phụ thân nàng là Tô-bằng-Hải nuông chiều, nên tánh tình đã quen buông bình.

Nghe Bạch-vân-Phi nói thế, nàng nổi giận gần giọng nói :

— Tôi không chỉ chỗ để thuốc giải, Bạch cô nương làm gì tôi ?

Bạch-vân-Phi tần ngần suy nghĩ :

— Thuốc giải « Hóa cốt tiêu nguyên toàn » nhất định bọn chúng cắt rất kỹ lưỡng, nếu con nhãi này không chịu nói thì quả là chuyện không may !

Đang lúc Bạch-vân-Phi chưa biết phải xử trí ra sao thì lại nghe Tô-phi-Phụng nói oang oang :

— Vũ ca của mấy người đã uống xong thuốc giải, chỉ trong ba ngày nữa chất độc tiêu tan thì bệnh sẽ lành ngay ! Không cần đến Bạch cô nương phải lặn lội đi tìm thuốc giải nữa !

Bạch-vân-Phi quay đầu lại nhìn Mã-quân-Vũ cất tiếng nói đầy vẻ nghi ngờ :

— Nếu ba ngày mà Vũ ca tôi không khỏi bệnh thì Tô cô nương tính sao ?

Thấy Bạch-vân-Phi vẫn một mực không tin mình, Tô-phi-Phụng cười nhạt đáp :

— Nếu tôi muốn hại Vũ ca của các người thì đâu cần phải hành động như vậy ! Hôm qua...

Bạch-vân-Phi vừa khoác tay vừa nói :

— Thôi được rồi ! Tô cô nương cứ đi đi, nhưng hy vọng rằng ngày sau đừng mong gặp anh ấy nữa !

Vô-hình nữ-hiệp Tô-phi-Phụng tức giận, nhìn chằm chằm Bạch-vân-Phi cất giọng châm biếm :

— Các người cứ yên tâm ! Ta không làm cho Bạch cô nương và Lý cô nương phải khóc lóc thảm thiết đâu !

Bạch-vân-Phi giận đỏ mặt, nói :

— Tôi...

Tô-phi-Phụng đã cướp lời :

— Vâng ! Bạch cô nương thương hại Mã-quân-Vũ mà ! Chắc lòng anh ấy đã xem cô nương như người của trời rồi !

Chợt nàng thở dài, xuống giọng nói tiếp :

— Tô huynh của tôi người rất hiềm độc, nhất định anh ấy đã đem « Qui nguyên mật tập » giấu ở đâu rồi ! Bạch cô nương tuy võ công tuyệt thế, nhưng đâu có chết anh ấy cũng không chịu trả lại cuốn kỳ thư ấy đâu ! Theo tôi nghĩ tốt nhất việc này chúng ta phải dùng trí mới được !

Bạch-vân-Phi gần giọng :

— Hừ ! Nếu hần không chịu trả « Qui nguyên mật tập » thì hần phải thế mạng !

Tô-phi-Phụng thở dài, cất giọng buồn buồn :

— Dầu Bạch cô nương có giết chết Tô huynh của tôi đi nữa cũng khó mà thu hồi được « Qui nguyên mật tập » ! Nếu cuốn kỳ thư đó xuất hiện giang hồ thì thế nào võ lâm cũng nổi lên một trận tàn sát nữa !

Bạch-vân-Phi ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

— Theo ý Tô cô nương thì phải hành động thế nào ?

— Tôi với anh ấy sống gần nhau từ nhỏ nên tôi hiểu tánh tình anh ấy rất nhiều, nếu Bạch cô nương tin tôi, trong ba ngày tôi sẽ đem « Qui nguyên mật tập » trả lại tại Thiên-cơ thất phủ.

Bạch-vân-Phi khẽ gật đầu, nói :

— Tốt lắm ! Tôi sẽ đợi Tô cô nương trong ba ngày !

Thấy Bạch-vân-Phi đồng ý, Tô-phi-Phụng liền cất mình chạy đi. Nhưng mới bước mấy bước, nàng quay đầu lại, đưa mắt nhìn từ đầu xuống chân Vân-Phi rồi hạ giọng nói nhỏ :

— Trước khi chất độc chưa hết, Bạch cô nương chớ đụng vào người Vũ huynh mà vô tình hại anh ấy !

Bạch-vân-Phi má đỏ hồng, nói :

— Biết rồi ! Cám ơn Tô cô nương đã quan tâm !

Tô-phi-Phụng hình như muốn nói thêm việc gì nữa, nhưng chỉ mới há miệng lại nín mất.

Bạch-vân-Phi cau mày, hỏi :

— Tô cô nương có chuyện gì cứ nói đi ! Nếu tôi đủ sức nhất định sẽ giúp cô nương.

Mỗi điểm nụ cười khó hiểu, Tô-phi-Phụng nói :

— Thôi để sau ba ngày, khi trả lại « Qui nguyên mật tập » xong, lúc ấy tôi sẽ nói cũng không muộn. Thôi tôi đi đây, thì giờ gấp rút rồi !

Nói xong, nàng xây mình lại chạy bay biến.
 Đợi cho bóng Tô-phỉ-Phụng khuất vào lối quanh, Bạch-vân-Phi mới chậm chậm bước đến bên Mã-quân-Vũ và Lý-thanh-Loan.
 Mã-quân-Vũ đang ngồi xếp bằng, cả mình mồ hôi ướt đầm như tắm, hai mắt nhắm cứng, trông nét mặt quá thiếu não...
 Lý-thanh-Loan mặt đầy nước mắt, ngồi kế bên chàng, tay cầm chiếc khăn nhỏ đã thấm ướt nước mắt.
 Lam-tiểu-Điệp và bốn tỷ nữ đứng bao quanh, mặt người nào cũng buồn buồn.
 Bạch-vân-Phi mới đến gần, chợt Mã-quân-Vũ mở mắt, hỏi :
 — Bạch tỷ tỷ ! Tô-phỉ-Phụng đã đi chưa ?
 Bạch-vân-Phi cười nói :
 — Tô cô nương đã đi rồi, nhưng trong ba ngày nữa sẽ lại thăm Vũ ca ! Vũ ca đã uống thuốc giải rồi, chỉ phải tĩnh dưỡng vài ngày nữa thì phục nguyên ngay !
 Đôi mắt nhìn về phía xa, Mã-quân-Vũ lầm bầm :
 — Tại sao ta lại không chết được nhỉ ?
 Lý-thanh-Loan nói bằng giọng đầy tin tưởng :
 — Vâng ! Vũ ca không chết được đâu, vì anh là người tốt mà ! Nếu anh có mệnh hệ nào sẽ để lại nhiều người lắm khổ đau.
 Bất thình lình Mã-quân-Vũ đứng vụt lên, chạy về phía trước.
 Bạch-vân-Phi vội nắm tay chàng trở lại, hỏi :
 — Vũ ca định đi đâu ?
 Mã-quân-Vũ đáp :
 — Tôi phải gọi nàng lại vì có chuyện muốn hỏi !
 Bạch-vân-Phi nói :
 — Tô cô nương đã đi xa rồi, Vũ ca bị nhiễm độc chưa lành làm sao đuổi kịp ?
 Mã-quân-Vũ nhìn chăm chăm về phía trước nói :
 — Dầu sao tôi cũng phải gọi cô ấy lại !
 Bạch-vân-Phi than nhẹ một tiếng, nói :
 — Khi Tô cô nương đi có nói là ba ngày nữa sẽ trở lại Thiên-Cơ Thất-phủ để trả « Qui nguyên mật tập ». Nếu ngày ấy cô ta không đến thì Vũ ca đi tìm cũng không trễ !
 Lý-thanh-Loan nói :
 — Đợi sau khi Vũ ca lành bệnh, tôi với anh cùng đi tìm cô ấy về.

Thấy hai người hết lời khuyên nhủ, Mã-quân-Vũ cúi đầu, từ từ ngồi xuống.
 Bạch-vân-Phi nhìn Lý-thanh-Loan, nói :
 — Vũ ca tuy đã uống thuốc giải, song cũng phải một hai ngày mới lành bệnh. Vậy bây giờ chúng ta nên đưa anh ấy về Thiên-cơ Thất-phủ tĩnh dưỡng thì hơn !
 Lý-thanh-Loan đỡ Mã-quân-Vũ lên, nói :
 — Vũ ca ! Chỉ Đại bảo về, tôi công anh đi được không ?
 Mã-quân-Vũ nhẹ rút tay lại, nói :
 — Tôi có thể tự đi được !
 Nói xong chàng liền cất bước đi về phía trước.
 Lý-thanh-Loan, Bạch-vân-Phi theo sát kế bên, Lam-tiểu-Điệp và bốn cô tỷ nữ đi sau rốt.
 Vì Mã-quân-Vũ đi rất chậm, nên phải tốn hàng giờ mới đi được sáu bảy dặm.
 Mọi người vừa đến Tung-vân-hồn...
 Dưới Tung-vân-hồn có mấy người đang giao đấu kịch liệt.
 Bạch-vân-Phi thấy mấy người trong trận, liền nói với Lý-thanh-Loan :
 — Hai vị sư bá và sư phụ em đều đến kia !
 Tuy không thấy rõ được mấy người đang giao đấu là ai, song Lý-thanh-Loan cũng gật đầu đáp :
 — Vâng !
 Bạch-vân-Phi lại nói tiếp :
 — Đối phương võ công rất cao ! Chị xuống trước tiếp tay ba vị Côn-Luân Đạo-trưởng.
 Vừa dứt lời, Bạch-vân-Phi đã chạy vút đến trận đấu.
 Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ thấy, chủ nhân xông vào trận, lập tức liền xuất thủ giáp chiến. Thật là một bộ hạ thần tín.
 Người ta chỉ nghe tiếng lanh lảnh của Bạch-vân-Phi vang lên :
 — Dừng tay !
 Tức thời hai bên đều lui ra hai bước.
 Mã-quân-Vũ định thần nhìn thấy cả sư phụ, hai sư thúc của chàng đều có mặt.
 Ba người đang lăm lăm ba thanh kiếm dài.
 Đối diện với Côn-Luân Tam-tử là Siêu-Nguyên, Siêu-Trần và Siêu-Huệ, người nào cũng có cầm vũ khí. Siêu-Nguyên cầm đao, Siêu-Trần

chống đồng bản đứng kế bên, Siêu-Huệ cầm thanh trường kiếm lóng lánh. Bạch-vân-Phi lại đứng sừng sững ở giữa.

Thì ra mới vừa xông vào trận, Bạch-vân-Phi đã dùng « Huyền môn, nhất nguyên khí công » liên tiếp phát sáu chưởng vào sáu người và đồng thời hét bảo « Dừng tay ! ».

Ba vị trưởng lão của Nga-Mi phái tuy không biết Bạch-vân-Phi là ai, nhưng thấy chỉ chớp mắt nàng đã ép lui cả sáu tay cao thủ, họ đều kinh ngạc. Sáu con mắt hau háu nhìn nàng.

Bạch-vân-Phi quay về phía Côn-Luân Tam Tử nghiêng mình chào, nói :

— Ba vị trưởng bối mới từ xa đến, xin tạm nghỉ một lúc, để vân bối đối phó chúng nó !

Rồi nàng quay về phía ba vị đại sư của Nga-Mi phái, hỏi :

— Ba vị đến Tung-Vân-Hồn của tôi có việc gì ?

Siêu-Nguyên đại sư thấy nàng nói không nhã nhặn, tức giận cười nhạt, nói :

— Chốn rừng hoang này ai cũng có thể lui tới được ! Nữ thí chủ hỏi thế có quá lời chăng ?

Bạch-vân-Phi cười khẩy, nói :

— Không sai ! Vì Tạng-chánh-đồ mà có nhiều người đến đây, song ba vị cũng lúc đều có mặt...

Siêu-Trần đại sư cười ha hả, ngắt ngang :

— Chỗ này ai cũng có thể đến, không hạn chế. Nữ thí chủ không truy vấn Côn-Luân Tam-Tử mà chỉ theo hỏi chúng tôi, không biết có phải nữ thí chủ muốn làm khó dễ chúng tôi không ?

Bạch-vân-Phi thăm nhủ :

— Có lẽ họ đến vì « Qui nguyên mật tập » rồi !

Nàng không đáp lời Siêu-Trần đại sư, quay lại nhìn Côn-Luân tam tử.

Huyền-Thanh đạo nhân cười khanh khách, nói :

— Chắc Bạch cô nương không biết ba vị cao nhân này đâu, vậy bản đạo xin giới thiệu cho hai bên biết nhau.

Ông từ từ bước đến...

Huyền-Thanh đạo nhân cười hả hả, chỉ Siêu Nguyên, nói :

— Vị lão thiền sư này là sư huynh của chúng môn nhân phái Nga-Mi, Nga-Mi tứ lão, đệ nhất lão Siêu Nguyên đại sư !

Siêu-Nguyên tra đao vào bao, cười hả hả, nói :

— Đạo huynh quá lời, bản tăng chịu không nổi !

Huyền-Thanh đạo nhân lại cười, chỉ Siêu-Trần nói :

— Vị này là giang hồ bằng hữu của bản đạo, Siêu-Trần đại sư là Nga-Mi Tứ Lão thuộc hàng thứ ba !

Siêu-Trần đại sư cười dài, nói :

— Khi này, các vị vung kiếm cản đường, đánh tới tấp chúng tôi, đạo huynh đâu có nghĩ đến lão tăng này là giang hồ bằng hữu với đạo huynh !

Huyền-Thanh đạo nhân không cãi, lại chỉ Siêu Huệ, cười nói :

— Vị này là Nga-Mi phái Tứ Lão, hàng thứ tư, Siêu-Huệ sư-thái !

Sư-Huệ cười ngạo, nói :

— Khi này các vị cản đường đánh chúng tôi làm trễ mất đại sự ! Giờ chúng ta là địch, không còn tình giao hảo gì nữa...

Ngọc-chánh-Tử thấy chướng tai, tức giận tiếp :

— Sự việc xảy ra đều vì tưởng lầm nhau, hai bên đều có chỗ sai, đạo cô nên biết rằng chúng tôi chưa bao giờ nê nang những kẻ ăn nói hồ đồ.

Sư-Huệ lạnh lùng, đáp :

— Bất kể tưởng lầm hay không, một khi đã giao đấu thì phải chia hơn thua !

Ngọc-chánh-Tử giờ kiếm lên nói :

— Được !

Siêu-Nguyên đại sư cau mày, định cản lại, nhưng Siêu-Huệ đã vung kiếm nhảy ra.

Chỉ nghe tiếng nói lạnh lùng của Bạch-vân-Phi :

— Về đi !

Thì chưởng của nàng cũng đầy ra.

Siêu-Huệ tay mặt nắm kiếm, tay trái đánh mạnh ra một chưởng truy cản.

Bạch-vân-Phi liền xoay nhẹ một cái, Siêu-Huệ thấy chưởng lực xoắn đến như cơn gió lốc, định rút tay về nhưng không còn kịp nữa, chưởng phong của Vân-Phi đã hốt bả ta kéo ra xa bảy tám thước.

Siêu-Nguyên và Siêu-Trần đại sư thấy Siêu-Huệ lâm nguy, cả hai không kịp nghĩ đến qui luật và địa vị của mình trong võ lâm, cùng một lúc xông vào cứu ứng.

Siêu-Nguyên đại sư vung mạnh một chưởng ép vào Vân-Phi.

Siêu-Trần đại sư cũng quơ đồng hãn sử mạnh vào đầu nàng.

Bạch-vân-Phi lách mình, đưa tay mặt dẫn luồng chưởng phong ào ạt của Siêu-Nguyên đánh vào Siêu-Trần.

Siêu-Nguyên thấy lực đạo của mình bị điều khiển sai hướng, lập tức thu lại nội gia chân lực.

Tuy ông ứng biến lanh lẹ song vẫn trễ một chút, chỉ thấy chưởng phong đánh bật đồng bần trên tay Siêu-Trần bay vút phía xa, còn Siêu-Trần thì xoay mấy vòng mới đứng vững được.

Ngón đòn này không những làm cho ba vị Nga-Mi Trường Lão hết hồn, mà cả Côn-Luân Tam-Tử cũng giật mình, sững sờ.

Mọi người đang đứng im lặng, bỗng nhiên Lam-tiêu-Điệp lên tiếng :

— Đại tỷ tỷ hãy nghỉ tay, để tôi đối phó với ba người này cho!

Bạch-vân-Phi cười lạnh lạnh, nói :

— Đứng ! Ba người này không phải kẻ thù của chúng mình, chỉ vì lầm nhau mà đánh thế thôi !

Nàng quay lại phía Siêu-Nguyên, tiếp :

— Mấy vị vì muốn đoạt « Qui nguyên mật tập » mà đến đây, nhưng không biết tại sao lại chạm tay với tam vị Côn-Luân Đạo Trường ?

Siêu-Nguyên đại sư liền cười đáp :

— Chúng tôi đang đuổi người thù đến đây, bỗng nhiên Côn-Luân Tam-Tử hiện hình truy cản, chúng tôi cũng chẳng hiểu vì lý do gì ? Nữ thí chủ hãy nhờ ba vị đạo huynh giải nghĩa ! ...

Ông ta đang nói đến đây chợt thấy Mã-quân-Vũ nên ngừng hẳn.

Lúc này Siêu-Trần và Siêu-Huệ cũng vừa thấy Mã-quân-Vũ, nên sắc mặt liền thay đổi...

Chuyện đánh nhau ở Vạn-Phật-Đỉnh hai tháng trước như hiện rõ trước mắt Nga-Mi Tam Lão...

Mã-quân-Vũ vẻ mặt lạnh lùng, ngược mắt nhìn ba người, rồi chạy đến trước Huyền-Thanh đạo nhân phục dưới đất, cung kính nói :

— Đệ tử bái kiến sư phụ !

Huyền-Thanh đạo nhân nhún mày nói :

— Người chưa chết thật là phước đức ! Ta có nhiều chuyện muốn hỏi người !

Lúc này Lý-thanh-Loan cũng đã quỳ trước Ngọc-chánh-Tử, thưa :

— Sư phụ !...

Vì liên tiếp mấy tháng nay chịu quá nhiều đau khổ, nên Thanh-Loan mới kêu lên hai tiếng « sư phụ » thì nước mắt nàng đã chảy ra ròng ròng.

Ngọc-chánh-Tử thấy dáng điệu nàng thiếu nảo, đầu tóc rối bù, áo quần lệch thếch, bà nắm tay nàng, hỏi :

— Con nói cho ta biết ai đã hành hạ con như vậy ?

Lý-thanh-Loan lắc đầu :

— Không có ai hành con cả, chỉ tại con bị té đó thôi !

Thông-Linh đạo nhân thấy thần sắc của Mã-quân-Vũ và Lý-thanh-Loan lấy làm lạ vô cùng. Ông thăm nhủ :

— Không lẽ huynh với muội chúng nó đánh nhau sao ?

Tuy thắc mắc nhưng ông không dám hỏi trước mặt nhiều người, nên quay sang nói nhỏ với Huyền-Thanh đạo nhân :

— Chúng nó có chuyện đáng ngờ.

Huyền-Thanh đạo nhân nhìn Mã-quân-Vũ nghiêm giọng nói :

— Mau đi bái kiến hai vị sư thúc !

Mã-quân-Vũ từ từ đứng dậy tiến đến trước Thông Linh đạo nhân và Ngọc-chánh-Tử quỳ xuống, thưa :

— Đệ tử kính chào nhị vị sư thúc !

Thông Linh đưa tay đỡ Mã-quân-Vũ lên, còn Ngọc-chánh-Tử « hừ » một tiếng quay đi chỗ khác, không màn ngó đến chàng.

Bạch-vân-Phi tuy đang truy cản ba người trường lão Nga-Mi, nhưng vẫn để ý đến lời đối đáp và cử chỉ của Côn-Luân Tam-Tử.

Nàng thấy Mã-quân-Vũ bị các sư trưởng lạt lẽo, lòng cảm thấy xót xa, thầm nghĩ :

— Anh ấy là người tốt chẳng hiểu sao lại chịu nhiều khổ não như thế ? Đến nỗi cả mấy vị sư trưởng của chàng cũng lãnh đạm ?

Bất giác nàng cất tiếng thở dài.

Mã-quân-Vũ đứng lên, đối với sự lạt lẽo của ba vị sư trưởng hình như chàng không để tâm, sắc mặt chàng vẫn như thường nhưng không nói một tiếng.

Huyền-Thanh đạo nhân nghiêm nghị nói :

— Trước khi chưa được lệnh của ta, người không được rời ta một bước !

Mã-quân-Vũ gật đầu nói :

— Đệ tử kính vâng lệnh sư phụ !

Nói xong chàng đứng kế bên Huyền-Thanh đạo nhân.

Bạch-vân-Phi biết Côn-Luân Tam-Tử tưởng lầm Mã-quân-Vũ hành tống trái môn qui nên mới đối xử với chàng như vậy.

Huyền-Thanh đạo nhân tiến đến gần Siêu-Nguyên chào một cái rồi nói :

— Chúng ta hai phái Nga-Mi, Côn-Luân thuở nay không có thù oán, lúc này chúng tôi cần đường quý vị là đề hỏi thăm một việc, không ngờ lại hiểu lầm thành thù đánh nhau. Nhưng giờ thì đệ tử của bản đạo còn sống, bản đạo cũng không nhắc đến việc xưa nữa, e làm tổn thương đến hòa khí của hai phái chúng ta !

Siêu-Huệ cười khiêu khích, nói :

— Đệ tử của đạo huynh còn sống, nhưng đệ tử của Nga-Mi phái chúng tôi phải tìm ai mà đòi mạng ? Đạo huynh hỏi xem có phải đệ tử của đạo huynh đã giết chết một đệ tử của chúng tôi không ?

Huyền-Thanh đạo nhân quay lại phía Mã-quân-Vũ, hỏi :

— Người có giết người của phái Nga-Mi không ?

Mã-quân-Vũ đáp :

— Đệ tử bị bốn người của phái Nga-Mi vây đánh, bị trúng vào lưng một trượng, trong lúc cần sống, đệ tử cắt kiếm đâm nhào một hòa thượng,

Siêu-Huệ cười khẩy, nói :

— Con Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cũng đánh chết một người !

Sắc mặt của Thông - Linh đạo nhân liền thay đổi, ông gần giọng !

— Nói như vậy quý phái muốn làm khó dễ bản phái chăng ?

Siêu-Nguyên cất tiếng cười ha hả, nói :

— Đạo huynh đường đường là một vị chưởng môn, tại sao cũng nói không tinh lý gì cả. Đệ tử của quý phái vì con gái của Thiên-Long bang chủ mà đến Vạn-Phật Đỉnh đánh phá hung hăng, đã bị chúng tôi bắt nhốt rồi vượt ngục ra. Chúng tôi tưởng như thế cũng bỏ qua, ai ngờ hắn lại đến một lần nữa, còn dẫn thêm Ngọc-Tiêu Tiên-Tử để trả thù, đánh chết hai đệ tử của bản môn. Đã thế hắn lại còn kêu mấy lão phân cuộc chủ của Thiên-Long bang đến bắt mất...

Ông ta nói đến đây thì đột dừng lại, vì việc một vị chưởng môn của phái võ bị bắt là một điều sỉ nhục, nên không nói tiếp nữa...

Siêu-Phạm đại sư bị người của Thiên-Long bang bắt đi, trừ mấy người trong cuộc thì vô lâm giang hồ chẳng ai hay biết.

Sắc mặt của Thông - Linh biến xanh, ông quay lại hỏi Mã-quân-Vũ :

— Vị Siêu-Nguyên thiền sư này nói thật không ?

Mã-quân-Vũ đáp :

— Đệ tử không dám dối, sự việc quả thật như vậy, nhưng lời nói Thiền-Sư có đôi chỗ không đúng thành ra khó nghe !

Thông-Linh đạo-nhân nhìn chăm chú Mã-quân-Vũ, hỏi :

— Thế thì việc xảy ra thế nào hãy nói rõ xem !

— Vì đệ tử cứu giúp con gái của Thiên-Long bang chủ nên...

Thông-Linh đạo nhân « hừ ! » một tiếng, nói :

— Như thế đã phạm môn qui, nếu sai thêm nữa thì khó được tha thứ !

Nét mặt vẫn thản nhiên, Mã-quân-Vũ tiếp lời :

— Trên đường về, đệ tử thấy có bốn tăng đang vây đánh một thiếu nữ. Đệ tử không biết bốn tăng đó là ai, nhưng với thiếu nữ ấy đệ tử đã được gặp mấy lần, chính là Vô-hình nữ-hiệp Tô-phi-Phụng. Đệ tử những tưởng giảng hòa được đôi bên, không ngờ bốn người đó lại quay qua khiêu chiến với...

Siêu-Huệ lạnh lùng ngắt ngang :

— Con nhãi Tô-phi-Phụng dùng ám khí đánh thương đệ tử bản phái, chúng ta cho người theo đuổi bắt có đúng không ?

Mã-quân-Vũ như không nghe, cứ đều đều tiếp :

— Khi đó đệ tử bị nhục, nhưng vẫn cứ nhẫn nhịn, chỉ yêu cầu họ thả Tô-phi-Phụng thôi. Nhưng họ bảo đệ tử hãy về Vạn Phật Tự đề thương lượng với vị Chưởng môn, đệ tử cứ ngỡ rằng Siêu-Phạm đại sư là một người khoan hồng đại lượng, không ngờ khi đến Vạn Phật Tự thì bị Siêu-Huệ sư thái mắng nhiếc rồi cho đệ tử Nga-Mi xông vào bắt đệ tử. Đệ tử thấy công chuyện xảy ra ngoài ý nghĩ, và tình thế buộc phải rút kiếm chống cự. Đệ tử giải được cho Tô-phi-Phụng chạy thoát, còn chính mình lại bị bắt nhốt vào ngục đá.

Chàng ngừng một chút rồi tiếp :

— Nhưng rồi sau đó thừa lúc một tiểu đồ mang cơm đến, đệ tử thoát ngục bỏ chạy. Không ngờ trên đường về lại gặp Tô-phi-Phụng. Nàng nói là sư phụ đến Vạn Phật Tự tìm đệ tử, vì vậy đệ tử phải quay trở lại.

Trong lúc chưa rõ ân sư ở đâu thì đệ tử lại gặp Ngọc-Tiêu Tiên-Tử.

Việc đệ tử có liên kết với Ngọc Tiêu Tiên Tử hay không, có Siêu-Trần đại sư mắt thấy tai nghe, xin sư phụ và sư thúc cứ hỏi thì biết.

Còn Tô-phi-Phụng gọi mấy người phản cuộc chủ đến thì lúc đó đệ tử và Ngọc Tiêu Tiên Tử đã thọ thương gần chết, không còn hay biết gì cả.

Thông-Linh đạo nhân vẫn còn tức giận hỏi gần :

— Người nói có thật không ?

Mã-quân-Vũ chấp tay nói :

— Mọi việc đệ tử đều thưa thật !

Thông-Linh đạo nhân quay về phía Siêu-Nguyên đại sư, nói :

— Ngụ đồ của bốn môn nói có chỗ nào không thật, mời đại sư chỉ rõ !

Siêu-Nguyên chưa kịp nói gì thì Siêu-Huệ đã nói :

— Nếu nó nói thật thì mọi việc đâu có sắp xếp đúng lúc như vậy ?

Nhất định hẳn đã liên kết với Ngọc-Tiêu Tiên-Tử và Thiên-Long bang đến quấy phá Vạn-Phật Tự !

Huyền-Thanh đạo nhân cười nhạt, nói :

— Sư thái có lẽ nói quá rồi ! Việc ngụ đồ bản đạo có liên kết Thiên-Long bang để quấy phá Vạn-Phật Tự hay không thì bây giờ chưa đủ bằng chứng. Nhưng còn việc ngụ đồ bốn phái liên kết với với Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thì nhất định là không thể có, vì bản đạo đang giao đấu với Tiên-Tử trên Kim Đỉnh Phong thì hay tin ngụ đồ thọ nạn, nên cuộc đấu dừng lại và mạnh ai nấy đi...

Siêu-Huệ cười khẩy, ngắt ngang :

— Mặc kệ việc của các người, tôi không cần biết, bây giờ đạo huynh phải làm cách nào đền mạng hai đệ tử bất hạnh của phái Nga-Mi chúng tôi !

Huyền-Thanh đạo nhân ngẩng mặt lên trời cười ha hả, một lúc mới nói :

— Đệ tử của Nga-Mi phái ý chúng hiệp có, đã thương ngụ đồ của bản đạo, như thế buộc nó phải tự vệ, việc giao đấu lỡ tay là thường, chỉ đáng trách là đệ tử của quý phái mạng ngắn đó thôi !

Siêu-Huệ toan cãi lại thì đã nghe Bạch-vân-Phi gần giọng nói :

— Hừ ! Té ra các vị đến đây để tìm thù ! Đừng nói chỉ ba vị Côn-Luân đạo trưởng là quý khách của chúng tôi, dầu là kẻ thù không quen biết đi nữa chúng tôi cũng không muốn động đao, động kiếm ở Bạch-Vân-Hiệp này. Nếu ba vị Nga-Mi thiền sư không có việc gì khác, thì mời ba

vị mau rời khỏi nơi đây !

Tam-Thủ La-Sát Phán-tú-Vỹ tiến tới, tay nắm «Thất bộ đoạt hồn sa» nhìn chăm chăm Nga-Mi tam lão, nói :

— Mời ba vị mau đi đi ! Chủ nhân của tôi hồi nào cũng nói chắc như đinh đóng vào cột.

Siêu-Nguyên đại sư tức giận « hừ » một tiếng, rồi quay lại nói với Siêu-Trần và Siêu-Huệ :

— Chúng ta đi !

Côn-Luân Tam-Tử biết đã kết thù rồi, có nói thêm cũng vô ích, nên đứng yên nhìn Nga-Mi tam lão.

Tuy đã nghe Siêu-Nguyên bảo đi, nhưng Siêu-Trần và Siêu-Huệ vẫn còn chần chờ chưa chịu cất bước...

Bỗng mọi người nghe một tiếng quát lạnh lạnh từ xa vọng lại...

Bạch-vân-Phi biết tiếng quát ấy của Tô-phi-Phụng liền hướng về phía ấy nhưng vì quá xa nên chỉ thấy mấy bóng người thoạt hiện ra rồi khuất mất qua khúc quẹo, chẳng phân biệt được gì cả.

Lam-tiểu-Điệp « ồ » một tiếng, nói :

— Lạ nhỉ ! Làm gì mà bên đánh bên chạy ! Không biết bọn chúng muốn làm trò gì ?

Bạch-vân-Phi nheo mày, nói :

— Lam muội muội thấy người chạy trước có phải là con gái không ?

Lam-tiểu-Điệp gật đầu, nói :

— Không sai ! Trong tay người con gái ấy có nắm vũ khí, đằng sau rất nhiều người đuổi theo. Bọn theo sau hình như đuổi nàng mà cũng hình như bảo vệ nàng...

Bạch-vân-Phi nói :

— Vậy nhất định là Tô-phi-Phụng rồi ! Chúng ta mau đi tiếp ứng !

Nói xong, nàng liền chạy về phía Nam.

Nga-Mi tam lão cũng chạy theo...

Côn-Luân Tam-Tử sợ Bạch-vân-Phi một mình phải chống với nhiều người nên đuổi sát Nga-Mi tam lão.

Mã-quân-Vũ, Lý-thanh-Loan, Lam-tiểu-Điệp, Phán-tú-Vỹ và bốn tỷ nữ cũng nhất tề chạy một lượt theo sau Côn-Luân Tam-Tử.

Thần pháp của Bạch-vân-Phi rất nhanh. Mấy người theo sau vừa đến chỗ quẹo thì không thấy bóng dáng nàng đâu nữa...

Tốp người theo sau, nhất thời không biết nàng chạy lối nào, nên phải dừng bước.

Nga-Mi Tam Lão ngẫm nghĩ một chút rồi lại rẽ về phía Tây.

Lại nghe giọng lạnh lạnh của Lam-tiểu-Điệp :

— Dừng lại !

Tiếp theo đó nàng khẽ phát tay, bốn tỷ nữ đứng phía sau liền tung mình lên trước, cản lối đi của Nga-Mi Tam Lão.

Siêu-Nguyên đại sư quay lại nhìn Lam-tiểu-Điệp, hỏi :

— Nữ thí chủ cản đường có dụng tâm gì ?

Lam-tiểu-Điệp cất giọng lạnh lùng :

— Khi này Đại tỷ tỷ của tôi bảo quý vị đi, các vị không đi. Bây giờ phải đợi tỷ tỷ tôi trở lại mới được đi !

Tam-Thủ La-sát Phàn-tú-Vỹ cười nhạt, phụ họa :

— Ba vị đã có nhã ý đến Bạch-Vân-Hiệp, vậy có trễ một bước cũng không hề gì !

Siêu-Huệ gần giọng nói :

— Hừ ! Chúng ta cứ đi ngay bây giờ !

Nói xong, vị đạo cô vung kiếm, xông thẳng về phía trước.

Chỉ nghe bốn tỷ nữ đồng quát một tiếng, bốn bóng người tung lên, công đến một lúc khí thế rất vững mạnh.

Siêu-Huệ vung kiếm chống đỡ, nhưng bị ép lui lại hai bước.

Tam-Thủ La-sát Phàn-tú-Vỹ giờ nắm độc sa, nói :

— Mong ba vị dẹp ngay cái ý nghĩ tự thoát, nếu không sẽ rước họa vào thân !

oOo

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

THÂM KỊCH

Siêu-Nguyên đại sư nghiêm giọng, nói :

— Sư muội hãy tạm dừng tay, bây giờ đánh không lại chúng nó đâu !

Siêu-Huệ thâu kiếm về, ngó bốn tỷ nữ đang án ngữ phía trước, cười khẩy một tiếng, tra kiếm vào vỏ.

Lam-tiểu-Điệp xây đầu lại nhìn Côn-Luân Tam-tử, thấy ba vị

đạo trưởng này vẫn đứng yên không hành động gì cả. Ngọc-chánh-Tử đang ôm Lý-thanh-Loan. Nàng gục đầu trên vai bà, nét mặt mệt mỏi, hình như nàng đã ngủ. Còn Mã-quân-Vũ dáng điệu nghiêm chỉnh đứng im lặng sau lưng Huyền-Thanh đạo nhân.

Lam-tiểu-Điệp đang từ từ tiến về phía Côn-Luân Tam-Tử, chợt dừng lại, quay về Nga-Mi Tam Lão nói :

— Được rồi ! Đại tỷ tỷ của tôi về đó, mấy vị có việc gì xin hỏi chị ấy !

Mọi người đều ngàng đầu nhìn.

Bạch-vân-Phi kéo tay một thiếu nữ đang từ xa chạy vun vút đến.

Phía sau hai người chừng mấy trượng, có sáu bảy người quát tháo đuổi theo...

— Soạt !

Mọi người đang yên lặng, chợt nghe tiếng rút kiếm đều quay lại nhìn, thì ra Huyền-Thanh vừa tuốt thanh trường kiếm, cầm lăm lăm trên tay.

Mắt vẫn không rời mấy người đang chạy phía sau Vân-Phi, ông nói :

— Phái Côn-Luân chúng mình mấy lần thọ ơn Bạch cô nương, bữa nay phải đền đáp chút ít mới được !

Ngọc-chánh-Tử nhẹ nhàng đẩy Lý-thanh-Loan ra, rút kiếm, nói nhỏ :

— Vâng ! Ngu muội thọ ơn nàng giải độc, nhưng đã lâu không biết làm sao đáp đền !

Thuật khinh công của Bạch-vân-Phi rất cao diệu, nhưng vì bận kéo tay một người, nên tốc độ có giảm đôi chút.

Đã thế, mấy người đuổi theo phía sau đều là những đệ nhất cao thủ võ lâm, thân pháp họ cũng rất nhanh.

Tuy thế, nếu Bạch-vân-Phi đi một mình, hoặc cặp cô thiếu nữ gia lên mà chạy thì bọn người theo sau cho đến đuổi hơi cũng không mong gì kịp nàng.

Thì ra thiếu nữ mà Vân-Phi kéo chạy đúng là vô hình nữ hiệp Tô-phi-Phụng.

Khi hai nàng chạy đến còn cách Côn-Luân Tam-Tử độ hơn một trượng thì Tô-phi-Phụng ngã chúi xuống, may nhờ Bạch-vân-Phi lạnh tay giật nàng lại, không thì cũng xuề mặt rồi.

— Rào ! Rào ! Rào !

Chỉ nghe tiếng «Kim hoàn» phi đến nhanh như pháo xẹt, đánh sau lưng Bạch-vân-Phi.

Bạch-vân-Phi nghe tiếng âm khí «véo», vội thả tay Tô-phi-Phụng, xoay người lại vùng tay phải, tức thì mấy hạt «ni châu» xé gió bay ra.
— Cách ! Cách ! Cách !

Những tiếng kêu nhỏ vang lên...

Mấy viên «Kim hoàn» chỉ còn cách Bạch-vân-Phi hơn trượng, thì đã bị «ni châu» đánh rơi tất cả.

Bạch-vân-Phi hét một tiếng, hai tay đánh ra liên tiếp, chớp mắt năm chưởng đã phát ra...

Tất cả cường địch đuổi đến sau đều phải lùi lại mấy bước.

Huyền-Thanh đạo nhân cười nhạt một tiếng, nói oang oang :

— Các vị đều là những chưởng môn trong võ lâm, tại sao không giữ giang hồ qui củ, ý nhiều đánh ít ?

Nói vừa dứt, Huyền-Thanh đã vùng kiếm nhảy vút đến bên Bạch-vân-Phi.

Cùng lúc ấy, chỉ nghe những tiếng thét lạnh lạnh của con gái vang lên...

Tam-Thủ La-Sát, Lam-tiểu-Điệp và bốn cô bạch y tỷ nữ đồng loại nhảy đến. Tam-Thủ La-Sát chân chưa đụng đất đã vùng tay đánh ra. Thoạt nhiên một vầng khói nổi lên mặt mũi, trăm ngàn hạt cát độc đen ngòm đánh vút qua phía mấy người vừa đến sau Bạch-vân-Phi...

Bạch-vân-Phi ôm xốc Tô-phi-Phụng lên, la lớn :

— Mau lùi lại !

Tiếng thét của nàng móng lung, mọi người chẳng biết nói với phe nàng, phe địch, hay cả hai...

Chỉ nghe đối phương cười nhạt một tiếng, nói :

— Âm khí độc quá !

Độc sa đang bay ngon tròn, thỉnh linh vút đòi hương, đánh quật trở về cứ nhắm nhóm Huyền-Thanh đạo nhân rào rào bay đến...

Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ thấy vậy hoảng hốt kêu lên :

— Đạo trưởng và quý muội muội lui mau !

Miệng vừa nói tay vừa vận khí đầy mạnh song chưởng ra, gió cuốn vù vù vùng mạnh độc sa ra.

Nhưng vì chưởng phong của địch quá mạnh, song chưởng của Phàn-tú-Vỹ không đủ sức truy cản độc sa do chính mình đánh ra, giờ

vẫn cứ ngay phía mình bay lại...

Bỗng nhiên người ta thấy Lam-tiểu-Điệp giơ hai tay, từ từ dãn song chưởng, hai luồng kinh lực âm nhu vô hình bay ra.

Hàng trăm nghìn hạt cát độc đang bay đến bỗng đứng đờ chiểu, cái màn lưới cát ấy bay lơ lửng, dần dần ép về phía đối phương...

Người ta nghe phía những người mới đến vang lên những cái quát tháo :

— Mau vùng chưởng truy cản !

— Trả về nguyên chủ !

— Đánh bật thứ này lại cho chúng biết tay !

Tiếp theo những ngọn chưởng vùng lên, gió cuốn như bão táp ào ào đánh liên tiếp đến cái màn lưới cát đang bay từ từ đến...

Nhưng một việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Những hạt cát bay lơ lờ kia bị chưởng lực của năm sáu tay cao thủ đánh đến chỉ lắc lư, hơi dừng lại giữa khoảng không một chút rồi lại vấp từ từ ép đến...

Một tràng tiếng người kêu lên :

— Nguy mất !

— Hãy vùng chưởng liên tiếp !

— Đánh hết sức đi !

— Hãy tháo lui !

Lại những luồng kinh phong liên tiếp đánh vào độc sa... Nhưng vẫn vô hiệu nghiệm !

Cả cái màn lưới cát quái ác vẫn từ từ ép đến...

Còn cách hai trượng !

Còn cách một trượng !

Huyền-Thanh đạo nhân đứng trở mắt ngạc nhiên nhìn, bỗng buột miệng khen :

— Tuyệt !

Chỉ còn cách hai thước !

Mấy tay cao thủ hoảng kinh toan tháo lui...

Nhưng, bỗng nhiên Lam-tiểu-Điệp thu tay lại.

Trăm nghìn độc sa đang lơ lửng bay đến, thỉnh linh rớt xuống một cách lừng lừng, tiếng rào rào dội xuống đất như mưa.

Cùng lúc ấy mấy tay cao thủ nhảy lùi ra sau mấy bước...

Nhiều tiếng thở phào vang lên cả hai phía như trút hết mọi lo lắng

trong lòng...

Qua phút kinh hoàng, mọi người đều đứng đờ ra, im lặng...

Mã-quân-Vũ ngẩng đầu nhìn phía trước.

Cách nhóm Huyền-Thanh đạo nhân chừng ba trượng, có sáu người độ năm sáu mươi tuổi, đang đứng uy nghi, nhưng trong những cặp mắt sáng như sao kia còn lẫn vẻ ngạc nhiên không ít.

Thì ra người đứng bên mé trái chính là Bát-Cánh Thần-Ôn Đồ-duy-Sinh, Chương môn của phái Hoa-Sơn.

Bên đó là sư đệ của ông ta Đa-cánh Kim-cương Sở-nhất-Giang.

Ba người đứng giữa, người mập thấp là Bạch-y thần-quân Đăng-Lôi, Chương môn phái Tuyết-Sơn, còn hai người mặc áo trắng, ốm tong teo và cao lêu nghêu đứng hai bên chẳng biết là ai. Trong ba người đứng kế nhau thật ngộ nghĩnh, Đăng-Lôi đã thấp lại càng thấp hơn, còn hai lão cao ốm như hai bù nhìn, tựa như hai cây sào.

Người cuối bên phải chính là vị hòa-thượng Hạ-vân-Phong, chương môn nhân của phái Diêm-Thương.

Huyền Thanh đạo nhân bất chợt thấy Hạ-vân-Phong, lòng kinh ngạc, thầm nhủ :

— Võ lâm đã đồn đãi người này cất kiếm qui ẩn, sao giờ này lại có mặt ở nơi đây ?

Trong lúc đó Bạch-vân-Phi vỗ vào mấy yếu huyệt, cứu Tô-phi-Phụng tỉnh lại.

Phi-Phụng vừa mở mắt, Vân-Phi đã nói :

— Tô cô nương dùng sức quá độ ! Giờ hãy yên tâm tĩnh dưỡng một lúc, có chuyện gì lát nữa nói cũng không muộn !

Tô-phi-Phụng mệt mỏi gật đầu, đảo mắt ngó tứ phía. Khi mắt nàng chạm vào luồng nhơn tuyến của Mã-quân-Vũ thì bất giác nàng giật mình.

Siêu-Huệ liếc thấy Tô-phi-Phụng đứng cách mình một trượng, chợt nảy ra ý nghĩ :

— Ta phải bắt con nhãi này làm bức bình phong để thoát thân mới được !

Thừa lúc mọi người đang chú ý sáu tay cao thủ phía trước, không ai để phòng đến Nga-Mi Tứ Lão...

Siêu-Huệ thấy quả là cơ hội tốt, tình thế không thể dằng co được nữa, vị đạo cô hàng thứ tư trong Nga-Mi Tứ Lão liền nhảy vút đến,

vuốt tay chụp lẹ vào người Tô-phi-Phụng.

Nhưng trong lúc bất ngờ ấy, một chàng trai võ đồng, song bị nhiễm độc chưa lành lại vung song chưởng với toàn lực đánh mạnh vào Siêu-Huệ, người ấy chính là Mã-quân-Vũ.

Thì ra chàng trai thông minh ấy đã liếc thấy cặp mắt mưu mô của Siêu-Huệ. Chàng biết trong tâm Nga-Mi Tứ Lão rất hận thù Tô-phi-Phụng, nên tin chắc thế nào ba người này cũng thừa cơ không ai chú ý đến có thể xuống tay hạ sát nàng. Cho nên Mã-quân-Vũ lẳng lặng vận tập công lực, xem chừng hành động Nga-Mi Tam Lão, vì thế Siêu-Huệ mới xuất thủ, chàng cũng đã nhanh như điện đánh thẳng qua.

Tuy công lực và thân pháp không thâm hậu, và nhanh nhẹn bằng Siêu-Huệ, nhưng vì đã chuẩn bị trước lại xuất toàn lực, nên Siêu-Huệ còn cách Tô-phi-Phụng ba thước thì song chưởng của Mã-quân-Vũ đã áp đến sát đạo cô.

Siêu-Huệ gần bắt được Tô-phi-Phụng bỗng nhiên thấy chưởng lực ép đến phía sau, trong lúc cấp bách phải cứu lấy thân trước, nên chuyển hướng biến trào thành chưởng đánh thốc lại phía sau.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau :

— Đùng !

Sự cao thấp thấy rõ ràng, Siêu-Huệ vẫn như thường, còn Mã-quân-Vũ bị chưởng phong đánh bật về phía sau, ngã nhào...

Khi Bạch-vân-Phi đã mấy huyệt đạo cứu tỉnh Tô-phi-Phụng xong, nàng đi về phía nhóm người Đồ-duy-Sinh.

Nàng mới đi được vài bước, thoạt nghe tiếng tay áo phất, quay đầu lại nhìn, vừa lúc Siêu-Huệ và Mã-quân-Vũ chạm tay nhau. Nàng bốc giận dùng dùng, thét lên một tiếng, xoay người lại, vuốt tay chụp đến Siêu-Huệ,

Lúc Siêu-Nguyên và Siêu-Trần đại sư thấy Siêu-Huệ sư thái ra tay, đã biết trước sẽ nổi loạn nhưng hai người này không giờ tay can thiệp, vì họ vừa thấy Siêu-Huệ đã hành động rồi ! Hai vị thiền sư liền vận công phòng khi sư muội mình bị nguy biến thì ra tay cứu giúp. Cho nên khi Bạch-vân-Phi vừa chụp đến Siêu-Huệ thì Siêu-Nguyên và Siêu-Trần đại sư cũng đồng thời phát động, một người bên trái, một người bên phải cùng lúc vung quyền đánh mạnh đến Bạch-vân-Phi.

Sự kiện đột ngột này làm cho mọi người có mặt ở đó đều trở mắt nhìn.

Lý-thanh-Loan thấy Mã-quân-Vũ bị bắn ngã ngựa ra sau, giật mình « ồ » một tiếng, liền tung mình nhảy lại.

Nàng giờ tay đỡ Mã-quân-Vũ lên, kêu :

— Vũ ca !.....

Liền ngay lúc ấy, người ta nghe Đỗ-duy-Sinh hét lên như sấm nổ, âm thanh muốn phá vỡ màn nhĩ và nhanh như điện chớp, ông tung thân vươn tay chụp sang Tô-phi-Phụng.

Bát-Cánh Thần-Ôn Đỗ-duy-Sinh mới phát động, Hạ-vân-Phong và Bạch-Y Thần-Quân Đẳng-Lôi cũng tiếp theo chụp qua. Ba người đều là hạng đệ nhất cao thủ nên xuất thế rất nhanh, chỉ thấy mấy bóng người mới chớp động thì đã đến bên Tô-phi-Phụng.

Khi chân vừa mới chấm đất, Hạ-vân-Phong liền nghiêng mình qua một bên, tay mặt xòe ra, dùng chỉ điểm về phía Đỗ-duy-Sinh.

Hạ-vân-Phong nội công rất tinh thâm, hơn nữa cái tung người chỉ điểm kia đã xuất ra hết nội gia chân lực, Đỗ-duy-Sinh không kịp đề phòng, nên bị luồng áp lực xông đến phải vội lui lại một bước.

Hạ-vân-Phong giật được tiên cơ, tay trái vươn ra nhanh như chớp, chụp vào tay mặt Tô-phi-Phụng.

Nhưng Bát-Cánh Thần-Ôn Đỗ-duy-Sinh đâu phải là người tầm thường, vị chưởng môn nhân phái Hoa-Sơn « hừ » một tiếng, tay mặt liền vung « Thanh trúc trượng » đập vào tay trái của Hạ-vân-Phong đang chụp về phía Tô-phi-Phụng.

Tay trái Hạ-vân-Phong thấp xuống tránh trượng trúc của Đỗ-duy-Sinh, đồng thời tay mặt liền vung kiếm đánh ra chiêu « Thần long quy thủ » đâm thẳng đến ngực Đỗ-duy-Sinh.

Lúc này Đẳng-Lôi và Côn-Luân Tam Tử đã nhảy tới, Huyền-Thanh đạo nhân và Thông-Linh đạo nhân đều vung hai thanh trường kiếm loang loáng, truy cản Hạ-vân-Phong. Còn Ngọc-chánh-Tử lại thừa thế ôm Tô-phi-Phụng nhảy lui ra sau.

Hạ-vân-Phong thấy miếng mồi ngon mình đã sắp chớp được thì lại bị Côn-Luân Tam Tử xỉ gạt, ông tức giận vô cùng. Vị chưởng môn phái Điểm-Thương liền thân lại thế kiếm đâm Đỗ-duy-Sinh, nhảy qua bên trái nhằm tránh Huyền-Thanh và Thông-Linh, cười ngạo một tiếng, quơ kiếm tấn công đến Ngọc-chánh-Tử.

Lam-tiểu-Điệp và bốn tỷ nữ của nàng thấy cuộc diện phút chốc xảy ra náo loạn, vì chưa có kinh nghiệm giang hồ và cũng chẳng giao

đấu bao nhiêu, nên họ đứng ngơ ngác, chẳng hiểu sau mấy người đang đánh có lúc thì bạn rồi lại biến thành địch. Vì vậy nhất thời họ chẳng biết có nên ra tay hay không, chỉ biết đứng nhìn cái cảnh hỗn loạn kia.

Lúc này Bạch-vân-Phi đã đánh với Nga-Mi Tam Lão trên mườ chiêu rồi !

Thân hình của nàng lách tránh một cách nhẹ nhàng, khi nhả, trái, lúc quả phải, thoát trước, thoát sau, có khi mới thấy đó thì lại biến đi đâu mất. Vì vậy mặc dầu Nga - Mi Tam Lão là hạng đệ nhất cao thủ đã từng ngang dọc đó đây, mà vẫn không rõ được chéo áo nàng, đã thế lại còn bị nàng làm cho ba người nhiều phen suýt tông lộn nhau.

Vì không muốn tàn sát nên Bạch-vân-Phi không cần xuất tuyệt học, chỉ dùng quyền chưởng tầm thường hợp với cái thân pháp tuyệt kỹ, khi ẩn, khi hiện để ba người đánh lộn nhau.

Thật là một trận đánh kỳ quặc ! Ba vị trưởng lão lưng dạn giang hồ mà lại bị một thiếu nữ ở tuổi cập kê quàn thảo đến độ toát mồ hôi trán...

Sở dĩ Bạch-vân-Phi chưa muốn quyết liệt vì nàng tuy giao đấu, song vẫn liếc mắt nhìn bao quát toàn trận. Nàng thấy Lam-tiểu-Điệp còn đứng đó nên rất yên tâm, không lo lắng gì cả.

Nhưng nàng có ngờ đâu, Lam-tiểu-Điệp thấy biến cố xảy ra quí đột ngột nên mãi một lúc vẫn còn đứng yên. Bốn tỷ nữ thấy chủ nhân đứng yên nên cũng lẳng lẳng đứng kế bên, chẳng biết nên hành động thế nào.

Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ thấy trận chiến hỗn loạn, sợ người ta làm thương tổn Mã-quân-Vũ và Lý-thanh-Loan nên phải án giữ trước mặt hai người, không dám rời nửa bước.

Huyền-Thanh đạo nhân với thanh trường kiếm, đang đánh nghiêng ngựa với thanh trúc trượng của Đỗ-duy-Sinh.

Thông-Linh đạo nhân thì kịch chiến với Đẳng-Lôi...

Hạ-vân-Phong đang vũ động lưỡi kiếm quyết đoạt Tô-phi-Phụng trên tay Ngọc-chánh-Tử.

Còn Đa-cánh Kim-cương Sở-nhất-Giang và hai người mặc áo trắng cao ngều ngệu tức là sư đệ của Đẳng-Lôi thì đứng im lặng, nhưng người nào cũng thâm vận tập công lực, chờ Hạ-vân-Phong giật được Tô

phi-Phụng trên tay Ngọc-chánh-Tử thì họ sẽ xông vào phồng tay trên Hạ-vân-Phong...

Ngọc-chánh-Tử không phải tay tầm thường, nhưng vì tay trái phải kẹp Tô-phi-Phụng, hơn nữa lại giao đấu nhằm tay kiếm chưởng môn phái Diêm-Thương, một con người nội công già giặn, nên càng lúc, bà càng bị Hạ-vân-Phong ép dần xuống hạ phong...

Phần Mã-quân-Vũ được Lý-thanh-Loan đẩy các huyết đạo cứu tỉnh.

Chàng mở mắt nhìn quanh, thấy Ngọc-chánh-Tử đang lâm nguy, giật mình đứng lên rút kiếm định xông lại trợ chiến. Nhưng chàng mới đứng lên đã ngã khụy xuống. Nhìn thấy Lam-tiểu-Điệp đứng đó, bắt giác chàng vừa chỉ Ngọc-chánh-Tử vừa nói :

— Lam cô nương... mau giúp cho tam sư thúc tôi !...

Tiểu-Điệp tự này giờ đứng yên, giờ nghe tiếng Mã-quân-Vũ nói, liền phóng người đến nhẹ như cánh bướm, chụp về phía Hạ-vân-Phong.

Lúc này Hạ-vân-Phong đang trở hết thần oai, vận hết công lực định xuất chiêu tối độc đánh văng kiếm Ngọc-chánh-Tử, rồi cướp Tô-phi-Phụng. Thì ngay trong lúc ấy, vị hòa thượng này thấy bóng trắng chớp trước mặt một cái, tiếp theo đó một luồng kinh lực âm nhu ép đến.

Sức gió ngấm cuốn đến quá mạnh, Hạ-vân-Phong không tự chủ được nữa phải lùi lại hơn một trượng mấy, lao đảo suýt ngã nhào.

Ông định thần nhìn, chỉ thấy Lam-tiểu-Điệp đứng thản nhiên trước mặt Ngọc-chánh-Tử.

Hạ-vân-Phong lòng đầy hồ nghi, thăm nhủ :

— Không lý con nhãi này mới ra tay ư ? Trông hần chừng mười bảy, mười tám tuổi là cũng làm sao có cái công lực ghê hồn vừa rồi ?

Ông quắc mắt trừng Lam-tiểu-Điệp, cười nhạt một tiếng, nói :

— Người vừa ra tay đánh tôi có phải nữ thì chủ không ?

Lam-tiểu-Điệp thản nhiên gật đầu, nói :

— Không sai ! Người muốn làm gì ?

Hạ-vân-Phong cười ha hả một tràng thật to. Dứt tiếng cười, ông ta thăm vận công lực, định bắt thần tấn công Tiểu-Điệp...

Nhưng ngay lúc ấy...

Người ta nghe hai tiếng « hự ! hự ! »...

Mọi người đều quay về phía phát ra hai tiếng ấy...

Thì ra Siêu-Nguyên và Siêu-Trần thân hình chênh choạng đang lui về phía sau năm sáu thước xa.

Té ra hai người này đều bị lãnh mỗi người một chưởng của Bạch-vân-Phi, may nhờ nàng không có ý sát hại, nên hai chưởng đó không nặng. Tuy vậy, hai vị đại sư cũng bị tổn thương.

Sau khi đánh lui Siêu-Nguyên và Siêu-Trần đại sư, Bạch-vân-Phi không thêm đàn áp Siêu-Huệ, nhảy lại bên Ngọc-chánh-Tử.

Nàng nhìn Tô-phi-Phụng, hỏi :

— Tô cô nương bị thương rồi phải không ?

Tô-phi-Phụng gượng cười, đáp :

— Khi nãy tôi bị chúng nó chụp trúng vai, giờ chỗ bị đánh ấy rất đau nhức !

Bạch-vân-Phi nắm tay Phi-Phụng, hỏi :

— Bị thương chỗ nào, mau cho tôi xem thử ?

— Ở vai trái !

Bạch-vân-Phi mới sờ vào vai trái Tô-phi-Phụng, thì đã nghe Phi-Phụng « ối ! » một tiếng, trên trán ướt đầm mồ hôi.

Bạch-vân-Phi cau mày, rút tay lại.

Ngay lúc ấy, người ta thấy Hạ-vân-Phong quát một tiếng như sấm nổ, vung chưởng đánh về phía Tiểu-Điệp, một luồng gió lốc xoăn tròn ào ào đổ ập đến.

Ngờ đâu, khi chưởng lực vừa cuốn đến thì Lam-tiểu-Điệp lại theo sức gió cuốn bay lên cao trên hai trượng, thân hình của nàng lộn trên không trung một vòng. Tà áo trắng và chiếc khăn màu xanh nước biển của nàng bay lượn, trông nàng như một con chim phượng, lướt về phía Hạ-vân-Phong, đồng thời tay phải cũng đầy mạnh một chưởng.

Hạ-vân-Phong thấy thân pháp nàng kỳ lạ, giật mình vội vung kiếm tạt bao bọc lấy toàn thân. Nhưng vị hòa thượng này thấy chưởng phong của đối phương quá mạnh phải vội nhảy lui gần hai trượng.

Bỗng nghe mấy tiếng thét lạnh lạnh của con gái, tức thì bốn tỷ nữ như những cánh bướm chụp đến Hạ-vân-Phong.

Hạ-vân-Phong dùng kiếm truy cản thế công như vũ bão của bốn tỷ nữ, rồi lại quát một tiếng kinh khủng, dùng « Bát bộ lăng không » tuyệt học của phái Diêm-Thương, nhảy vút khỏi đầu của mấy tỷ nữ, lướt vùn vụt về phía Bạch-vân-Phi và Tô-phi-Phụng.

Ngọc-chánh-Tử nghiêng rằng, để nhập chân khí, chuẩn bị phát chưởng đánh Hạ-vân-Phong.

Nhưng chỉ trong phút chốc ấy, Bạch-vân-Phi đã xây mình lại, tay

trái dùng chỉ, tay mặt dùng chưởng cùng lúc đánh ra...

Chỉ nghe Hạ-vân-Phong « hự ! » một tiếng, đã bị Bạch-vân-Phi đánh văng ra xa hơn hai trượng, mặt mày xanh ngắt, không nói được một tiếng nào.

Bạch-vân-Phi quay lại nói với Ngọc-chánh-Tử :

— Xin trượng bối bảo vệ Tô cô nương, hôm nay tôi phải cho bọn chúng biết tay !

Nói xong, nàng cúi xuống, rút thanh bảo kiếm của Tô-phi-Phụng định xông lại phía Đỗ-duy-Sinh, chợt nghe Tô-phi-Phụng gọi giắt lại :

— Bạch tỷ tỷ mau...

Bạch-vân-Phi quay lại nhìn.

Bỗng nhiên, nghe một tiếng « hự ! » khá to, trận chiến đang hỗn loạn, bỗng dừng im bặt.

Thì ra sau khi đánh hụt Hạ-vân-Phong, bốn cô tỷ nữ lại quay qua đánh nhau Đỗ-duy-Sinh.

Đỗ-duy-Sinh đang hỗn chiến với Huyền-Thanh đạo nhân, nhưng cũng biết được có người tập kích phía sau, nên đánh tháo một trượng buộc Huyền-Thanh phải lui một bước rồi nhân đà nhảy quật trở lại phía sau, vung thanh trúc trượng đập vào một tỷ nữ, buộc cô này phải nhảy sang bên trái mà tránh.

Liền đó Đỗ-duy-Sinh bay vù đến, vung trượng trúc sả vào đầu Huyền-Thanh.

Trong phút chốc ấy, Lam-tiểu-Điệp lại nhớ đến trên « Qui nguyên mật tập » có ghi một môn gọi là « Dẫn âm tiếp dương » nên muốn thử sự công hiệu của nó.

Khi Đỗ-duy-Sinh vừa tống về phía Huyền-Thanh đạo nhân thì Lam-tiểu-Điệp vung chưởng trái, dùng lực đạo đẩy Đỗ-duy-Sinh qua một bên...

oOo

HỒI THỨ BẢY MƯƠI

QUẦN HÙNG QUẦN THẢO

Vì nội công của Lam-tiểu-Điệp rất thâm hậu, nên hấp lực rất mạnh.

Đỗ-duy-Sinh cảm thấy mình bị một luồng hấp lực hút qua một bên, nhất kinh đang muốn vận khí chống lại, thì luồng hấp lực bỗng trở nên càng mãnh phi thường.

Mỗi lúc một mạnh thêm, luồng hấp lực đó nhắc bỗng thân hình Đỗ-duy-Sinh, ném vút về phía Đằng-Lôi.

Đằng-Lôi đấu với Thông-Linh đạo nhân đang độ gay cấn, thoát khỏi luồng gió lạ thối đến.

Lão tức tốc đánh ra hai chưởng, đẩy lui Thông-Linh đạo nhân, rồi quay mặt ngó lại, chỉ thấy bóng một người bay vút đến bên lão nhanh như vũ bão.

Mắt sáng tựa sao sa, Đằng-Lôi nhận ra bóng người đó chính là Bát-Cánh Thần-Ôn Đỗ-duy-Sinh, liền nổ khí xung thiên, cười nhạt một tiếng, vung chưởng đánh ngay.

Chưởng phong của Đằng-Lôi cuốn nhanh như mưa bay gió lốc, sức mạnh có thể lấp bẽ dời non, vùn vụt xông thẳng lại trước mặt Đỗ-duy-Sinh.

Thấy chưởng phong vút đến quá mạnh, Đỗ-duy-Sinh muốn thét gọi Đằng-Lôi dừng tay lại, nhưng không còn kịp nữa. Lão chỉ còn cách vận khí phóng chưởng ra chống đỡ.

« Bùng » một tiếng ! Hai luồng chưởng ép vào nhau, âm vang đinh tai nhức óc.

Hai người cùng kêu « hự » một tiếng.

Đằng-Lôi vì vừa xoay người đã phát chưởng ra ngay, nên chân đứng chưa được vững đã bị thối lui về phía sau bảy, tám bước.

Đỗ-duy-Sinh cũng bị chấn động toàn thân, rơi bật ra sau mặt mày xanh lét.

Huyền-Thanh đạo nhân và Thông-Linh đạo nhân đều thu kiếm bước lùi lại.

Quang cảnh bỗng trở nên im lặng vô cùng.

Mọi người đều đứng tay lặng nhìn vào Đổ-duy-Sinh và Đẳng-Lôi, ngạc nhiên không hiểu tại sao cặp này lại đánh nhau một chưởng kinh hồn như vậy?

Qua một lúc ngạc nhiên...

Đa-Cánh Kim-Cương Sở-nhất-Giang liền tung thân nhảy đến bên mình Đổ-duy-Sinh.

Đồng thời hai người ôm cao, mặc áo dài trắng kia cũng song song nhảy đến bên người Đẳng-Lôi.

Đẳng-Lôi và Đổ-duy-Sinh, kẻ tức giận người lâm nguy, cùng ra tay quá mạnh, nên khi hai luồng chưởng phóng vào nhau, thì đôi bên cũng bị thổi lùi ra sau, nội phủ chấn động dữ dội.

Sau một phút định thần, Bạch-y thần-quân Đẳng-Lôi đưa tay vào bọc lấy ra hai trái Tuyết sâm.

Đẳng-Lôi cầm một trái tuyết-sâm đưa vào miệng. Còn một quả kia, ném cho Đổ-duy-Sinh, và nói:

— Đổ huynh hãy tiếp lấy trái tuyết-sâm này của tôi, dùng tạm xem công-hiệu của nó ra sao!

Vừa bắt được quả tuyết-sâm trong tay, Đổ-duy-Sinh đưa ngay vào miệng nuốt liền.

Quả thật là thần-vật! Vừa nuốt quả tuyết-sâm khỏi cổ. Đổ-duy-Sinh đã cảm thấy toàn thân khỏe khoắn, đầu óc minh-mẫn. Lão buột miệng khen:

— Tuyết-sâm quả danh bất hư truyền! Cảm ơn Đẳng huynh vạn bội.

Đẳng-Lôi chỉ khẽ mỉm cười, không đáp.

Khi thấy Đổ-duy-Sinh phi đến bên mình, một cách bất ngờ, Đẳng-Lôi ngỡ rằng lão ấy muốn tập kích mình nên vùng chưởng đánh ngay, chẳng kịp suy-nghĩ gì cả. Đến chừng hai người cùng bị chưởng phong của nhau đẩy lui lại, Đẳng-Lôi mới biết là mình nghi lầm, chứ thật ra Đổ-duy-Sinh không có ý hại lão.

Lão đưa mắt nhìn quanh, thấy Bạch-vân-Phi thủ kiếm trong tay, chực tấn công bọn lão.

Đẳng-Lôi đã biết Bạch-vân-Phi võ nghệ cao siêu nội công thâm hậu một khi nàng ra tay thì khó mà lường trước được hậu quả sẽ ra sao.

Qua một lúc suy đi nghĩ lại, Đẳng-Lôi nhận thấy nếu không kịp thời

đưa cho Đổ-duy-Sinh một trái tuyết-sâm, để cho Duy-Sinh phục hồi sức lực, e lão bị thương rồi chạy đi tìm phương trị liệu, thì khó mà chống lại đối phương. Nên Đẳng-Lôi mới không tiếc một thần vật hiếm có, đưa cho Đổ-duy-Sinh quả tuyết-sâm để Duy-Sinh chữa thương.

Giữa bầu không khí căng thẳng đó, bỗng có giọng nói yếu ớt của Tô-phi-Phụng cất lên:

— Bạch tỷ tỷ! Tiểu muội nhờ may mắn đã lấy được «Qui nguyên mật tập» về đây!

Tiếng nói của nàng rất nhỏ, nhưng vì tất cả trận đấu đều im lặng, hơn nữa những nhân vật ở đó đều là những cao thủ hạng nhất, nên họ đều nghe rất rõ ràng!

Tức thời, bao nhiêu cặp mắt sáng quắc đều nhìn chăm vào Tô-phi-Phụng...

Một phút im lặng rùng rợn... dọa nạt... lo âu... ngạc nhiên trôi qua...

Đổ-duy-Sinh, Hạ-vân-Phong, Sở-nhất-Giang, Thông-Linh đạo-nhân, Ngọc-chánh-Tử, Siêu-Nguyên, Siêu-Trần và Siêu Huệ đều dè dặt tiến về phía Tô-phi-Phụng. Chỉ có Hỷ-thanh-Loan đạo-nhân vẫn đứng yên, không nhúc nhích. Lý-thanh-Loan chẳng rời Mã-quân-Vũ nửa bước.

Đối với cuốn võ lâm kỳ thư này, hình như Lý-thanh-Loan chẳng hề quan tâm đến tí nào cả, đến nỗi nàng cũng không hề liếc mắt nhìn qua cuốn kỳ-thư mà mọi người trong võ lâm hằng mong ước. Có lẽ nàng còn thù ghét nó nữa là khác, vì nàng cho rằng tại nó mà Mã-quân-Vũ, người nàng hết lòng thương yêu, phải chịu nhiều khổ đau oan ức!

Thấy quần-hùng đang dần dần tiến lại gần Tô-phi-Phụng, ánh mắt người nào cũng tràn đầy tham-vọng chiếm đoạt «Qui nguyên mật tập».

Bạch-vân-Phi vội lấy ngay cuốn võ-lâm kỳ-thư ấy trên tay Tô-phi-Phụng, cất vào mình. Đoạn nàng đảo ánh mắt sắc như gươm quanh một vòng, lạnh lùng quát:

— Dừng lại! Ai tiến thêm một bước thì chớ trách ta hạ độc thủ!

Thấy vẻ mặt của nàng đặng đặng sát khí, quần-hùng cũng phải lo ngại, đứng quất mắt nhìn nàng.

Đổ-duy-Sinh quay nhìn Đẳng-Lôi và Hạ-vân-Phong, bức tức nói:

— Đẳng, Hạ, nhị vị đại huynh! Chúng mình đã cực khổ chẳng biết bao nhiêu, chỉ có mục đích lấy cho được «Qui nguyên mật tập» chẳng lẽ lại để cho người ta khoanh tay hưởng lợi sao?

Đổ-duy-Sinh tự lượng sức mình không thể chống nổi Bạch-vân-Phi

nên không dám một mình ra tay đối địch với nàng. Nhưng lão không muốn để cuốn võ-lâm kỳ-thư này lọt vào tay kẻ khác, nên mới nói như vậy để khích động hai người kia cùng ra tay cự địch. đột « Qui nguyên mật tập » để lão có cơ hội trực lợi.

Khi ấy Đăng-Lôi mới cười lên một tiếng quái đản, nói với Hạ-vân-Phong :

— Chúng ta khờ nhọc đuổi qua mấy đầu núi, để người ta chẳng phí một chút sức lực nào mà lại đoạt được kỳ-thư, đó là một điều nhục nhã vô song ! Không biết Hạ đạo-huynh đối việc này có ý gì chẳng ?

Là một người nội-công thâm hậu, chỉ cần qua một lúc vận-khi điều dưỡng, Hạ-vân-Phong đã cảm thấy thương-thể bớt đi rất nhiều. Nghe Đỗ-duy-Sinh và Đăng-Lôi cùng hỏi như vậy, lão cười khê, đáp :

— Tâm ý của tôi cũng giống như nhị vị lão huynh, bất cứ gặp trở ngại nào, dù nguy-hiểm đến đâu đi nữa, chúng ta cũng phải đoạt cho được « Qui nguyên mật tập », xem thử trên đó ghi chép những võ-công tuyệt thế kinh nhân thế nào, mà đã làm cho không biết bao nhiêu võ-lâm đồng-đạo phải như điên như khùng vì nó !

Cả ba, mỗi người nói một câu có vẻ tâm đầu ý hợp lắm ! Họ nói một cách hùng-hồn, quyết-liệt, nhất định phải đoạt cho được « Qui nguyên mật tập ».

Nhưng, miệng hùm gan sứa, ba người cùng nói mà chẳng ai chịu ra tay trước cả ! Đăng-Lôi đưa mắt nhìn Đỗ-duy-Sinh như ngầm bảo hãy xuất thủ trước đi ! Đỗ-duy-Sinh lại lấy mắt bảo Hạ-vân-Phong ra hiệu cho lão này tấn-công vào Bạch-vân-Phi.

Ba người cứ nhìn qua nhìn lại trông rất buồn cười.

Bạch-vân-Phi liếc nhìn bọn Đỗ-duy-Sinh rồi, bỗng rút « Qui nguyên mật tập » ra cầm nơi tay, tiến lên mấy bước, đến bên một tảng đá, đặt ba cuốn sách lên trên đó. Đoạn nàng lui về chỗ cũ, lạnh lùng nói :

— Trong chur vị, ai muốn lấy « Qui nguyên mật tập » thì cứ ra tay đi !

Dứt lời, nàng đảo mắt nhìn quanh như thách thức, đe dọa !..

Đôi mắt phượng của nàng tia ra ánh sáng lạnh kinh người, mặt đượm màu sát khí.

Trông Bạch-vân-Phi lúc này oai nghiêm như một viên thượng tướng đang khiển trách ba quân, lạnh lùng như từ thần đang đưa cao lưỡi hái đợi phút đoạt mạng thế nhân,..

Quần hùng tuy biết nếu người nào ra tay mó vào kỳ thư, nhất định sẽ bị Bạch-vân-Phi hạ độc thủ ngay ! Nhưng họ không làm sao thoát được sự quyến rũ của « Qui nguyên mật tập », nên đồng bước dần về phía tảng đá có để cuốn võ-lâm kỳ-thư đó...

Ba cuốn võ-tri vô-giác vẫn nằm lặng yên trên tảng đá như thách gan dạ anh hùng.

Bạch-vân-Phi vận chân khi toàn thân, chỉ chờ hạ thủ ngay tức khắc. Không khí càng thẳng, ngọt ngọt trộm lên mọi người... Mùi tử khí phảng phất đâu đây...

Bồng Huyền-Thanh đạo nhân oai nghiêm bảo :

— Mời chưong môn nhân mau lui về ! « Qui nguyên mật tập » kia là vật bất thường, không xem được cũng nên bỏ qua đi !

Thì ra Thông-Linh đạo nhân, Ngọc-chánh-Tử và Nga-My Tam Lão cũng tự nhiên đi về phía tảng đá kia.

Huyền-Thanh đạo nhân tuy chỉ lên tiếng gọi một mình Thông-Linh đạo nhân trở lại, nhưng quần hùng đều bị tiếng gọi của ông mà dừng chân.

Giữa tình thế căng thẳng đó, Lam-tiểu-Điệp, bất thành linh, vượt qua giữa Đăng-Lôi và Đỗ-duy-Sinh bước lại bên tảng đá đặt « Qui nguyên mật tập ».

Quần hùng thấy đều tròn tròn mắt nhìn nàng. Khi đến bên tảng đá, Lam-tiểu-Điệp đưa tay mặt ra, lượm « Qui nguyên mật tập ».

Nhưng nàng vừa chạm vào tập võ-lâm kỳ-thư đó, bỗng rút trở về, quay nhìn Bạch-vân-Phi, hỏi :

— Tỷ tỷ ! Tôi có thể lấy « Qui nguyên mật tập » được chứ ?

Bạch-vân-Phi chưa kịp trả lời cho Lam-tiểu-Điệp, thì Đỗ-duy-Sinh đã vung gậy trúc trong tay lên, quát mạnh về phía tảng đá, miệng quát lớn :

— Người lấy được, thì người khác cũng có thể lấy được !

Sợ Đỗ-duy-Sinh liều mạng xông lên cướp mất kỳ-thư của mình, nhanh như chớp giật, Lam-tiểu-Điệp vẫn không quay đầu lại, tay mặt đã liên tiếp phóng ra ba chưong.

Lam-tiểu-Điệp không có kinh nghiệm giang-hồ. Đáng lý phải lấy ba cuốn kỳ-thư trước, rồi hãy tấn công kẻ địch sau, nàng lại hành động trái lại !

Ba chưong sấm chớp của nàng liên tiếp phóng ra đó, tuy áp lực được Đỗ-duy-Sinh mấy bước. Nhưng cây thanh-trúc-trượng của lão

cũng đã quật trúng ba cuốn kỳ-thư trên tảng đá.

Ba cuốn-kỳ-thư bị quật bay về phía Đàng-Lôi.

Thấy ba cuốn « Qui-nguyên mật-tập » bay thẳng lại bên mình, Bạch-y Thần-quân Đàng-Lôi nghĩ chắc là Đỗ-duy-Sinh muốn trông cái nạn bị quần-hùng xâu-xé vào cổ lão. Nhưng lòng ham muốn thúc đẩy Đàng-Lôi vụt đưa tay bắt lấy cả ba cuốn vô-lâm kỳ-thư.

Lời tuyên-bổ nặc mùi tử-khí của Bạch-vân-Phi như còn vang vang đâu đây !!!

Thế mà Bạch-y Thần-quân dám lấy « Qui-nguyên-mật tập » thì kẻ là lão này thuộc hạng đệ-nhất « gan lì ».

Khi nắm được ba cuốn kỳ-thư trong tay rồi, Bạch-y Thần-quân Đàng-Lôi cảm thấy phân-vân, lo âu, mừng rỡ xáo trộn trong lòng lão, chẳng khác gì một trận giặc nội tâm.

Đệ-nhất vô-lâm kỳ-thư đã vào tay lão quá bất ngờ, bảo sao lão không mừng vui được !...

Nhưng, quần-hùng hiện đang bao vây, người người đều muốn đoạt cho được « Qui nguyên mật tập » thì quả Đàng-Lôi khó bảo-toàn tính mạng.

Đàng-Lôi đang còn chưa biết phải hành động thế nào, thì Bạch-vân-Phi đã cười gằn một tiếng, định vung kiếm tấn công Đàng-Lôi !...

Bỗng có mấy tiếng thét lạnh lạnh vang lên, bốn tỷ nữ của Lam-tiêu-Điệp đã nhanh hơn Bạch-vân-Phi, phi vút đến tập kích Đàng-Lôi.

Từ khi Đỗ-duy-Sinh vung gậy trúc quật vào « Qui nguyên mật tập » trên tảng đá, hai người ốm lêu nghêu mặc áo dài trắng đã sớm vận khí để phòng cơ biến.

Hai người này đều thuộc hạng giang-hồ cao thủ, ứng biến lanh lẹ.

Khi thấy bốn tỷ nữ đồng thời tập kích Đàng-Lôi, hai người liền rút dài một tiếng vang rền cả một góc trời, cùng sử dụng hữu chưởng phóng mạnh về phía bốn tỷ nữ.

Bốn tỷ nữ đang nhảy đến tấn công Đàng-Lôi, thoát cảm thấy hai luồng chưởng phong công đến, vội hợp lực phóng ra mỗi người một chưởng.

Bốn tỷ nữ này tuy không có tuyệt thế nội công như Lam-tiêu-Điệp, công-lực chẳng thâm hậu bao nhiêu, không thể ra tay là đã thương địch thủ được, nhưng họ đều thuộc vào hạng cao thủ, lại hiệp lực ra tay cùng một lúc, sức lực chẳng phải không

Cho nên khi bốn luồng chưởng phong của tỷ nữ công vào hai luồng kinh-lực của hai lão áo trắng thì đôi bên đều bị chấn động toàn thân, thối lùi ra sau năm sáu bước.

Bạch-y thần-quân Đàng-Lôi thấy hai vị sư-đệ của mình đã ra tay chống địch, liền cuốn mình nhảy ngược ra sau. Thân hình lão đảo lộn trên không một vòng rồi mới rơi xuống cách chỗ đứng lúc nãy đến tám, chín thước...

Đầu thế đề cho đối phương được « Qui nguyên mật tập » rồi ra đi một cách dễ dàng như vậy, Bạch-vân-Phi thét lớn :

— Đứng lại !

Tiếng thét chưa dứt, thân hình Bạch-vân-Phi đã như một chiếc pháo thăng thiên, phi vút lên trên không, cao đến sáu bảy trượng. Thanh bầu kiếm trong tay ràng vũ-động loang loáng như muôn ngàn ánh sao sa.

Rồi, đột nhiên muôn ngàn ánh kiếm lấp lánh đó vụt biến mất ! Thay vào đó là một lần sáng bạc, xé gió bay vút vào đầu Đàng-Lôi.

Thì ra Bạch-vân-Phi đang sử dụng một môn võ công tuyệt đỉnh cao thâm, mà các cao thủ đương thời khi nghe đến tên đó phải giật mình kinh hãi : « Thuật ngự kiếm ! »

« Thuật ngự kiếm » là một công phu cao nhất trong kiếm thuật, người nào luyện nó đến tuyệt đỉnh thì có thể lấy đầu người trong vòng mười trượng một cách dễ dàng.

Bạch-vân-Phi tuy chưa có được cái công lực thâm hậu như vậy nhưng uy thế của nàng khi sử dụng « Thuật ngự kiếm » để làm cho người ta kinh hồn hoảng vía.

Khi thấy một luồng hào quang lóe mắt chém sả vào đầu mình, nhưng chẳng thấy được bóng đối phương ở đâu, Đàng-Lôi tuy mạng một thân tuyệt học, nhưng cũng không làm sao tránh đỡ được, mồ hôi lão vã ra như tắm...

Trong lúc thập tử nhất sinh đó, Đàng-Lôi chẳng còn ham muốn gì hơn là cứu lấy mạng sống, nên lão ném thẳng « Qui nguyên mật tập » vào luồng hào quang kia, rồi tiếp đó đánh ra hai chưởng rất mạnh.

Khi nguy cấp quá Đàng-Lôi đã vớ nhầm một phương cách tự vệ rất kiến hiệu !...

Bạch-vân-Phi sợ chém hư « Qui nguyên mật tập » nên vội « giải tán » ngự kiếm chánh khí, giơ tay bắt lấy ba cuốn kỳ thư.

Trong nháy mắt đó, hai luồng chưởng phong đã đánh với người

Bạch-vân-Phi. Nàng muốn ra tay chống đỡ nhưng chẳng còn kịp nữa...

Cả thân hình nàng, như chiếc diều đứt dây, ở trên không lộn ngược ba bốn vòng, bay rớt ra ngoài ba bốn trượng.

Lam-tiểu-Điệp hoảng kinh, thét lên một tiếng, phi thẳng lại bên mình Bạch-vân-Phi.

Phân-tử-Vỹ và bốn tỷ nữ của Lam-tiểu-Điệp cũng lập tức chạy nhanh theo chực đỡ Bạch-vân-Phi.

Sau khi hai chân rơi xuống mặt đất, Bạch-vân-Phi lảo đảo lùi ra sau năm, sáu bước. Nhưng không thể đứng vững được, nàng phải té ngồi xuống đất.

Nguyên thuật ngự kiếm, nếu luyện chưa đủ cả mười thành công lực, thì không thể tự ý dùng loạn được. Vì mỗi lần sử dụng nguyên khí bị tiêu hao rất nhiều, người dùng nó phải nghỉ một thời gian mới phục hồi chân lực.

Bởi thế, những cao thủ võ lâm, nếu luyện được « Thuật ngự kiếm », họ cũng rất dè dặt trong việc sử dụng. Chỉ những trường hợp vạn bất đắc dĩ, không thể dùng phương pháp nào hơn nữa, họ mới đem « Ngự kiếm » ra áp dụng.

Bạch-vân-Phi đã mấy ngày dùng sức quá nhiều trong các trận chiến, thân thể mệt mỏi, sức lực tiêu hao chưa có thì giờ để bồi dưỡng. Giờ đây còn sử dụng thuật ngự kiếm, phi nhiều chân khí nên đối với sức khỏe đã rất nguy hại. Huống chi, sau khi giải tán ngự kiếm chính khí, lại còn bị chưởng phong của Đằng-Lôi đánh trúng !!!

Hình như nàng đã bị thương rất nặng. Sau khi té ngồi xuống đất, nàng há miệng phun ra một búng máu bầm đen.

Quá lo âu và kinh sợ, Lam-tiểu-Điệp lập tức đưa vào túi áo, lấy ra một đơn hoàn màu đỏ, bỏ vào miệng Bạch-vân-Phi, nói :

— Chị hãy mau nuốt viên thuốc này. Nó tuy không là thần dược nhưng má em khổ công mấy năm trời mới luyện được viên thuốc này,

Bạch-vân-Phi gượng mỉm cười, đáp :

— Cám ơn muội muội lắm !

Nàng vừa dứt lời thì viên thuốc trong miệng đã tự hóa thành nước, chảy vào cổ... Một luồng nhiệt lưu, từ huyệt đan điền của nàng chạy khắp nội phủ, phân phối đều khắp chân tay...

Nàng là một người có nội công tinh thâm, lại được linh đơn.

tra trợ lực, chẳng mấy chốc tinh thần đã sáng khoái, thân thể khỏe khoắn, sức lực phục hồi như trước. Nàng liền đứng dậy, đưa « Qui nguyên mật tập » cho Lam-tiểu-Điệp, bảo :

— Lam muội muội ! Em hãy đem « Qui nguyên mật tập » này cất đi !

Lam-tiểu-Điệp vừa đưa tay ra, định tiếp lấy « Qui nguyên mật tập ». Bỗng một tràng cười vang lên, nghe phát lạnh gáy !..

Tiếp đó một giọng nói trầm trầm nổi lên :

— Chúng mày muốn lấy sách hay là mạng sống của Vũ huynh chúng mày ?

Nghe giọng nói đó, Bạch-vân-Phi tức giận quát :

— Người quả thật to gan, lại còn dẫn xác tới đây mà trêu người ta !

Tức thời, nàng múa kiếm quay mình lại, định sả thấy tên gian hùng đó cho hả giận. Nhưng nàng bỗng giật mình, đứng yên chẳng dám xuất thủ.

Thì ra Tô-Hùng đã nắm vai Mã-quân-Vũ bằng một tay, còn tay kia, hấn đặt trên « mệnh môn huyệt » của chàng, miệng cười khinh khỉnh, nói :

— Đứng yên đó ! Nếu người tiến lên một bước nữa, ta sẽ đập nát nội phủ tạng của Mã-quân-Vũ ngay !

Từ nãy, quần-hùng vì chú hết tinh-thần vào « Qui-nguyên-mật-tập », nên chẳng biết Tô-Hùng xuất hiện lúc nào mà kèm tủa Mã-quân-Vũ, uy hiếp bọn Bạch-vân-Phi như vậy ?

Trước cảnh đó, Huyền-Thanh đạo-nhân không thể nào dẫn được con tức giận. Ông quát to một tiếng, phi thân lại tấn-công Tô-Hùng.

Kim-hoàn Nhị-lan Tô-Hùng bình tĩnh lách mình sang bên, thuận thế đưa Mã-quân-Vũ ra trước mặt làm tấm mộc đỡ đòn cho hắn, miệng thét bảo :

— Lão già kia ! Biết điều mau dừng tay lại, nếu còn công thêm một kiếm nữa thì đừng trách ta ra tay ác-độc nhé !

Huyền-Thanh đạo-nhân vội thâu trường kiếm, nhảy lui tám thước, hai cặp mắt đỏ hào-quang, trừng trừng nhìn Tô-Hùng, quát hỏi :

— Tiểu-tử ! Mi muốn chết hay sao mà dám đến đây giờ trò hèn-hạ, lén hại người đã bị thương như vậy ?

Tô-Hùng cười nhạt, ngạo nghễ, nói :

— Lão già kia ! Người cũng biết rằng ta không thể chết trước tên đồ-dê yêu qui của người chứ ?

Huyền-Thanh đạo-nhân tức muốn trào máu họng !

Thật không ngờ trước mặt ông mà Tô-Hùng lại cả gan bắt đồ-dê của ông, rồi hần còn lên giọng kẻ cả như vậy nữa. Huyền-Thanh đạo-nhân lại quát lớn :

— Nếu người không muốn chết thì mau buông Mã-quân-Vũ ra !

Miệng cười ngạo nghễ, Tô-Hùng đáp :

— Thả hần ra à ? Dễ dàng lắm ! Chỉ cần đưa « Qui-nguyên mật-tập » cho ta là được !

Huyền-Thanh đạo-nhân vừa quay nhìn Bạch-vân-Phi như đề dò ý kiến. Bỗng thấy Tô-phi-Phụng vụt đứng dậy, chạy bay đến bên Tô-Hùng, miệng quát lớn :

— Hãy thả Vũ huynh ra, « Qui-nguyên mật-tập » là do chính tay tôi lấy ! Việc ấy chẳng liên quan gì đến Quân-Vũ cả !

Tô-Hùng thoát cau mày, rồi lạnh lùng nói :

— Tô-phi-Phụng ! Mau lui về ! Nếu cứ chạy lên ta sẽ cho người đồ máu bầy giò !

— Tôi không sợ anh đâu !

Vừa thét lớn, Tô-phi-Phụng vừa dùng hết sức, liều mạng cầm đầu vào người của Tô-Hùng.

Như đã biết trước sức lực của nàng chẳng còn bao nhiêu, Tô-Hùng rất bình tĩnh, tay nắm cổ áo Mã-quân-Vũ, hai người đồng thời lách về phía trái ba thước. Đợi cho Tô-phi-Phụng nhào lại gần, Tô-Hùng phóng ra một cước, đá nàng bay bổng lên không.

Tô-phi-Phụng thét một tiếng đau đớn, rồi rớt ngay xuống đất gần chỗ Phàn-tú-Vỹ đứng.

Khẽ nghiêng mình, Phàn-tú-Vỹ cúi gợn thân hình Tô-phi-Phụng.

Cái đá đó, Tô-Hùng đã dùng sức rất nhiều ! Khi Phàn-tú-Vỹ đón thân hình Tô-phi-Phụng vào đôi tay, phải thối lui ba bước mới đứng vững được.

Bà cúi đầu nhìn xuống, thấy Tô-phi-Phụng đã bất tỉnh rồi...

Không khí lại trở nên yên lặng, một cái yên lặng ngọt ngào.

Quần hùng đứng yên như những pho tượng đá, trợn mắt nhìn Kim-hoàn Nhị-lan Tô-Hùng đang lạnh lùng nhếch môi diêm một nụ cười ngạo mạn trông rất khá ố.

Lam-tiểu-Điệp thấy đôi mắt Mã-quân-Vũ tia rã những tia sáng tức giận, nhưng chẳng nghe chàng nói gì cả. Nàng biết là Mã-quân-Vũ đã bị Tô-Hùng điểm huyết, nên thở dài, nói với Bạch-vân-Phi :

— Tỷ tỷ hãy đem « Qui nguyên mật tập » trao cho Tô-Hùng đi ! Đừng để hần hành hạ Mã thiếu hiệp nữa !

Nghe nàng nói thế, Bạch-vân-Phi cảm thấy thật lạ lùng, quay nhìn Lam-tiểu-Điệp như dò xét.

Có lý nào Lam-tiểu-Điệp lại chịu mất « Qui nguyên mật tập », một vật di bảo của mẹ nàng mà cũng là là một võ lâm kỳ thư mà bao nhiêu anh hùng trong giang hồ đều mong muốn, để đổi mạng Mã-quân-Vũ, một chàng trai mà nàng chẳng thương yêu, nhiều phen hành hạ ?

Chẳng hiểu sao khi vừa chạm phải ánh mắt dò xét của Bạch-vân-Phi, Lam-tiểu-Điệp bỗng đỏ mặt, nói :

— Mã thiếu hiệp là người rất tốt ! Em không muốn thấy chàng bị ta giết chết vì « Qui nguyên mật tập » của em !

Bạch-vân-Phi vận khí đề phòng, đi từ bước về phía Tô-Hùng.

Lúc này, Ngọc-chánh-Tử đã giải thông huyết đạo cho Lý-thanh-Loan, bị Tô-Hùng điểm trước lúc ra tay bắt Mã-quân-Vũ.

Ngọc-chánh-Tử liền đứng dậy, đưa kiếm chặn bên phải Tô-Hùng. Huyền-Thanh đạo nhân, Thông-Linh đạo nhân song trấn giữ bên trái.

Đỗ-duy-Sinh, Đằng-Lôi, Hạ-vân-Phong và Nga-Mi Tam Lão cũng tự nhiên vây Tô-Hùng vào giữa.

Bao nhiêu cặp mắt đều chăm chú vào « Qui nguyên mật tập » trên tay Bạch-vân-Phi.

Không khí càng căng thẳng theo từng bước chân của quần hùng mỗi lúc một áp gần lại Tô-Hùng.

Nét mặt Tô-Hùng lạnh như băng giá, hần đảo mắt nhìn quần hùng từ từ phía đang siết chặt vòng vây. Chưởng mặt hần chặn lên « mệnh môn huyết » sau lưng Mã-quân-Vũ, vận công thủ thế, miệng diêm nụ cười khinh mạn.

Bạch-vân-Phi thấy nét mặt đượm từ khí của Tô-Hùng lòng thầm lo ngại.

Nàng dừng bước, đảo mắt nhìn quanh !...

Vòng vây mỗi lúc một siết lại...

Tình hình mỗi phút một khẩn trương...

Cây cối im phăng phắc như nép mình sợ-hãi cái không khí giết chóc đang chực bùng nổ.

Đột nhiên, Bạch-vân-Phi quắc mắt nhìn quần hùng, rồi nói với Lam-tiêu-Điệp :

— Lam muội muội ! Trong bọn chúng nó, nếu người nào tiến lên trước thì giết ngay đi !

Tiếng nàng vang lên giọng nói của từ-thần, khiến cho quần-hùng giật mình, ngáp ngừng đứng bước, khẽ dè dặt tiến lên.

Lam-tiêu-Điệp đảo mắt một vòng, thấy Đa-cánh Kim-cương Sở-nhất-Giang tiến lên gần nhất. Tức thời nàng hét lên một tiếng lanh lảnh, vung chưởng đánh ra.

Thế chưởng này phát ra trông rất nhẹ nhàng, nhưng thật ra là một tuyệt chưởng, cao thâm nhất, bên trong gồm cả nội giao chân lực môn « Đại ban-nhược huyền-công ».

Nếu Sở-nhất-Giang xuất chưởng chống lại, nhất định sẽ bị một luồng kinh lực vô cùng dũng mãnh ập sấn trong chưởng phong của Lam-tiêu-Điệp phát huy đánh bật trở lại ngay. Sở-nhất-Giang ra sức cản mạnh chừng nào, thì sức đánh trở lại càng kinh hồn chừng nấy...

Rất may cho Sở-nhất-Giang, là Hạ-vân-Phong biết chưởng lực của Lam-tiêu-Điệp không tầm thường. Tuy lão không biết nàng đã dùng « Đại-ban-nhược chưởng lực », nhưng lão cũng nhận ra đó là một chưởng-thế bao gồm nội-gia khí công rất cao, nên hoảng hốt hét bảo :

— Sở-huynh mau lui ra ! Nhất là không được chống đỡ cái đạo lực đó !

Đỗ-duy-Sinh cũng đã biết qua chưởng lực kinh hồn bạt vía này của Lam-tiêu-Điệp, vội quát to :

— Sư-đệ mau lui !

Sở-nhất-Giang nghe hai người nói thế, vội lùi chéo sang bên xa hơn một trượng. Đằng-Lôi và Hạ-vân-Phong đứng cạnh đó, cũng đồng thời lách qua một bên.

Thật ra Lam-tiêu-Điệp khi phát chưởng, chẳng biết chưởng lực của nàng cường mạnh được bao nhiêu. Đến chừng thấy mấy người trong bọn Đỗ-duy-Sinh cùng hoảng hốt chạy tránh cả, nàng đứng sững một lúc lâu, mới biết rằng mình đã dùng một thế chưởng rất tinh-thâm, độc hiểm.

Lúc này, chỉ có Côn-Luân Tam-tử vẫn đứng im một chỗ cũ, còn Hạ-vân-Phong, Đỗ-duy-Sinh đều lùi nhanh ra sau cả.

Chỉ mới một chưởng của Lam-tiêu-Điệp phóng ra mà quần hùng đã hoảng kinh lui về thế thủ cả. Không khí đã bớt phần căng thẳng.

Bạch-vân-Phi lại từ từ tiến lên, nhìn vào mặt Tô-Hùng, lạnh lùng nói :

— Nếu người lên hạ độc-thủ hại Mã-quân-Vũ, thì đừng mong sống được đề rời khỏi nơi đây !

Tô-Hùng kéo thân hình Mã-quân-Vũ lại choán ngay trước mặt, hắt cười nhạt bảo :

— Bạch cô nương cứ yên tâm ! Tôi chỉ điểm nhẹ hai huyệt đạo của hân thôi, ngoài ra không gây thương tích chỗ nào nữa cả !

Bạch-vân-Phi khinh bỉ, ném ba cuốn « Qui nguyên mật tập » các chỗ Tô-Hùng đứng chừng ba thước, buông một câu cộc lốc :

— Lấy đi !

Tô-Hùng đảo mắt nhìn quần hùng một vòng, rồi dùng chân trái hất « Qui nguyên mật tập » dưới đất lên, bắt lấy rất gọn gàng. Đoạn hân nó với Bạch-vân-Phi :

— Bạch cô nương chịu khó đưa tôi một đoạn đường nhé !

Biết Tô-Hùng sợ quần hùng bao vây hạ thủ hân, đoạt « Qui nguyên mật tập » nên hân mới nhờ mình đưa đường để cho hân an toàn thoát khỏi nơi đây, Bạch-vân-Phi lạnh lùng bảo :

— Hừ ! Người muốn « Qui nguyên mật tập » thì ta đã đưa « Qui nguyên mật tập » rồi, người hãy tự bảo vệ lấy thân mà tìm đường tẩu thoát ! Đừng có đứng đây nhiều lời nữa mà mang khốn !

Kéo nhẹ thân hình Mã-quân-Vũ một cái, Tô-Hùng cười ngạo bỏ gàn :

— Người có chịu nghe lời ta không.

Bạch-vân-Phi ý muốn sả thân tên gian hùng giết thầy, phản bội thầy ngay, nhưng lại sợ hân hại Mã-quân-Vũ, nên nàng tức giận quát :

— Thằng khốn kiếp ! Ta sẽ đưa người đi ! Nhưng người phải giả huyệt cho Mã-quân-Vũ đã ! Nếu không thì đừng hòng thoát khỏi. Người có chạy lên trời cũng không thoát được đâu !

Tô-Hùng cười nhạt, hỏi lại :

— Ta giả huyệt cho hân rồi, người giữ lời đưa ta đi chứ ?

Bạch-vân-Phi không đáp, chỉ cầm tức gặt đầu một cái.

Tô-Hùng vẫn một tay nắm vào vai trái của Mã-quân-Vũ, tay mặt liên tiếp vỗ vào hai nơi huyệt đạo của chàng.

Bao nhiêu tức giận dồn ép từ lâu, giờ như theo các huyết đạo được đã thông chạy vào cánh tay trái của Mã-quân-Vũ. Nhanh như chớp giật, chẳng đánh quật vào « Thiên linh huyết » của Tô-Hùng với tất cả sức mạnh còn lại của mình.

Đã có phòng bị trước, Tô-Hùng chỉ khẽ lách mình, đã tránh khỏi thế đánh của Mã-quân-Vũ. Đồng thời tay trái hắn gia tăng công lực, bóp mạnh Mã-quân-Vũ.

Cảm thấy toàn thân tê đi, Mã-quân-Vũ không làm sao chống cự nữa mồ hôi vã ra như tắm, chàng nghiêng rặng cổ chịu đau...

Bỗng Lam-tiểu-Điệp nói to :

— Mã-thiếu-hiệp ! Hẳn dùng « Thấu cốt phát huyết thủ pháp » đó. Vô công này rất âm độc, nếu thiếu-hiệp cố gắng cử động là tự tìm cái khổ đấy !

Dứt lời, nàng từ từ bước lại gần Tô-Hùng.

Thấy Lam-tiểu-Điệp chỉ nhìn qua đã nói trúng phóc thủ pháp của mình, Tô-Hùng biết ở lại đây lâu chỉ chuốc thêm nguy hiểm, nên cười nhạt, nói với Bạch-vân-Phi :

— Mời Bạch cô nương mở đường cho tôi ! Nếu còn chần chờ, tôi sẽ đập nát « cục cưng » và phá hủy « Kỳ thư » ngay.

Bạch-vân-Phi châu đôi mày, đang còn lưỡng lự, chưa đáp lời, thì Huyền-Thanh đạo-nhân đã tiến lên mấy bước, nói :

— Sống chết là do số mạng ! Xin Bạch cô nương cứ ra tay giật lại « Qui nguyên mật tập », đừng nghĩ đến mạng sống của Vũ nhi mà hù cả đại sự.

Thấy thái độ của Huyền-thanh đạo-nhân có vẻ nóng nảy vô cùng, Lam-tiểu-Điệp sợ ông ta sẽ làm cho Tô-Hùng nổi tức giận, sinh ác tâm đập chết Mã-quân-Vũ, nên nàng vội nhảy lên cản Huyền-Thanh đạo-nhân lại, nói với Bạch-vân-Phi :

— Tỷ tỷ ! Chị hãy đưa hắn đi một đoạn !

Chẳng biết làm sao hơn, Bạch-vân-Phi đành gật đầu, buông thông :

— Đi !

Nàng quay mình bước đi trước.

Thấy thế, Lý-thanh-Loan vụt kêu to :

— Đại tỷ tỷ ! Em cùng đi với chị, có được không ?

Chưa dứt câu, nàng đã chạy lại bên Bạch-vân-Phi rồi.

Bạch-vân-Phi cầm tay Lý-thanh-Loan đi trước, Tô-Hùng khóa lấy

mạch môn đại huyết nơi tay mặt của Mã-quân-Vũ. Hai người theo sau Bạch-vân-Phi cách chừng một trượng. Lam-tiểu-Điệp đi ép sát bên Tô-Hùng.

Xa xa, về phía sau Lam-tiểu-Điệp, là bọn Đổ-duy-Sinh, Hạ-vân-Phong cũng đang đuổi theo bóng họ.

Mấy người âm thầm tiến bước, chẳng ai nói với ai một lời nào cả. Đường núi quanh co như một con rắn lượn quanh eo núi.

Từng cơn gió nhẹ lác lác cành lá !

Bạch-vân-Phi vẫn cầm tay Lý-thanh-Loan đều đều tiến bước.

Theo sau Tô-Hùng, Lam-tiểu-Điệp đã mấy lần định ra tay hại lên hắn, lấy lại « Qui nguyên mật tập ». Nhưng vì sợ trước khi tử thương Tô-Hùng có thể hạ độc thủ giết Mã-quân-Vũ, nên phải dằn ngay ý định, chẳng dám ra tay.

Quanh qua được hai góc núi, Tô-Hùng vụt bước nhanh lên, vượt qua Bạch-vân-Phi bốn năm bước, rồi quay đầu lại, cười bảo :

— Mời cô nương dừng bước !

Bạch-vân-Phi cười nhạt một tiếng, dừng chân lại, hất hàm hỏi :

— Ngươi còn muốn giở trò khỉ gì nữa đây ?

Tô-Hùng vẫn giữ vẹn nụ cười ngạo mạn trên môi, khẽ nói :

— Xin cảm ơn cô nương ! Cô nương chớ nóng giận mà có hại cho Mã huynh của cô nương !

Nén tức giận, Bạch-vân-Phi lạnh lùng nói :

— Chúng ta đã đưa ngươi ra khỏi vùng nguy hiểm, sao ngươi chưa chịu theo lời hứa, thả người của chúng ta ra ?

oOo

HỒI THƯ BẢY MƯƠI MỐT

CUỘC ĐẤU TRÍ QUẦN HÙNG

Kim hoàn nhị lang Tô-Hùng nhìn Bạch-vân-Phi với đôi mắt đặc ý nói :

— Thôi ! Đến đây ba vị tạm dừng chân, đợi tôi đi khỏi mười trượng tôi sẽ thả « cục cưng » này cho.

Bạch-vân-Phi « hừ » một tiếng nói :

— Mày là đứa rắn rít, độc dữ, ta làm sao tin lời mày được.

Tô-Hùng cười ha hả :

— Ta thả Vũ huynh người nào khó gì. Chỉ sợ các người cản đường ta phải mất công giao tranh một trận thì phí sức vô ích. Lúc này ta cần dưỡng sức để dùng vào việc khác.

Phàn-tú-Vỹ quát mắt xen vào hỏi :

— Dùng việc gì ?

Tô-Hùng mỉm cười đáp ngay :

— Việc giao đấu.

Phàn-tú-Vỹ nói :

— Thế thì giao đấu với chúng ta một trận không được sao ?

Tô-Hùng ngược mặt lên trời cười ha hả :

— Mày xấu như con «ma lem» thì ta giao đấu còn thú vị gì ? Và lại hiện giờ ta không muốn giao đấu với đàn bà.

Không nhận được giọng nói khiêu khích của Tô-Hùng, Phàn-tú-Vỹ nắm «Thất bộ đoạt hồn sa» toan bước tới, thì Tô-Hùng đã đẩy Quân-Vũ ra án trước mặt, và nói :

— Chúng bay muốn tan nát «cục cưng» này à ?

Bạch-vân-Phi sợ Tô-Hùng bóp chết Mã-quân-Vũ nên cản Phàn-tú-Vỹ lại, nói :

— Nếu mày đã thương Mã-quân-Vũ thì đấu mày có chạy đằng nào ta cũng không để sống.

Tô-Hùng tuy bắt Mã-quân-Vũ để hăm dọa Bạch-vân-Phi, song hẳn cũng khiếp sợ trước vẻ uy nghi và lời nói đánh thép của nàng.

Hắn cười gằn :

— Tôi tin lời của cô nương, thả Quân-Vũ ra. Nhưng cô nương phải giữ đúng lời hứa đấy nhé.

Vừa nói, Tô-Hùng vừa đưa tay xô mạnh Quân-Vũ về phía Bạch-vân-Phi một cái, rồi uốn mình nhảy ra xa hai trượng.

Bạch-vân-Phi đưa tay đỡ lấy Quân-Vũ, trong lúc đó Lam-tiểu-Điệp lạnh như điện chớp, bay vút đến trước mặt Tô-Hùng, nạt lớn :

— Mày còn chạy đường nào nữa ?

Tô-Hùng «hừ» một tiếng, cất cánh tay lên, một làn chưởng phong tung ra.

Lam-tiểu-Điệp nhẹ nhàng lách qua, dùng ngón tay búng một chỉ phong vào mạch môn Tô-Hùng.

Tô-Hùng thất kinh, nhảy lùi ra sau bốn bước, trở mặt nhìn sững

Lam-tiểu-Điệp.

Chàng đã đọc qua kỳ thư «Tam Âm Thần-Ni» nên biết chỉ phong của Lam-tiểu-Điệp vừa dùng là «Đoạn chỉ đả huyết». Môn này là một môn thần công phải tập luyện ít nhất ba mươi năm mới thành. Tại sao Lam-tiểu-Điệp một cô gái chỉ mới mười sáu tuổi đầu lại có thể sử dụng.

Chàng đâu ngờ Lam-tiểu-Điệp từ nhỏ đã luyện theo «Đại bang nhược huyền công» nên có một tiềm lực ghê gớm. Các môn võ học người khác phải luyện hàng hai mươi năm thì nàng chỉ cần hiểu qua khiếu quyết đã dùng được ngay.

Lam-tiểu-Điệp hình như không biết cái búng nhẹ của nàng đã làm cho địch thủ khiếp vía. Thấy Tô-Hùng đứng xững vững, nàng không tiếp tục ra tay, mà hét lên :

— Mày nhìn sững tao để làm gì ? Hãy giữ lấy tánh mạng.

Chưa dứt lời, nàng lại bồi thêm một chưởng.

Tô-Hùng giật mình, không dám sơ hở, liền dùng thân pháp «Di hình hoán vị» nhảy qua nhảy lại né tránh, rồi vận hết sức mình công lại một lượt mấy chiêu liên.

Lam-tiểu-Điệp tuy một thân võ học, chưa đựng không biết bao nhiêu tuyệt kỹ võ công, song nàng thiếu kinh nghiệm chiến đấu, trong lúc nhiều quá lại không biết dùng món nào, cứ loay hoay để cho Tô-Hùng trấn áp.

May nhờ Lam-tiểu-Điệp học thuộc hết quyển «Qui nguyên mật tập» nên mặc dù Tô-Hùng đã giở ra hết các môn tuyệt kỹ, đánh tiếp mười mấy môn chưởng khác nhau mà nàng vẫn hóa giải được hết.

Đấu nhau hơn ba mươi hiệp, Lam-tiểu-Điệp mới lần lần rút được kinh nghiệm đương cự với Tô-Hùng, đôi thế thủ thành thế công, khóa chặt Tô-Hùng lại, không cho hắn lợi dụng cơ hội múa men được nữa.

Bấy giờ Đỗ-duy-Siuh, Hạ-vân-Phong, Đằng-Lôi, ba võ lâm cao thủ cũng đã đến kịp, đứng cách ba trượng, quan sát trận đấu. Ai nấy đều phấp phồng lo sợ, khi thấy Lam-tiểu-Điệp sử dụng nhiều chiêu thế kỳ ảo,

Tô-Hùng càng đánh càng sợ, mồ hôi toát ra như tắm. Tuy nhiên hẳn là một đứa gian hùng, thấy Lam-tiểu-Điệp chưa dày kinh nghiệm, nên hẳn xả hết những mưu mẹo, hư hư thực thực, cố làm cho Lam-

tiểu-Điệp rối loạn tinh thần, không đủ thì giờ hạ thủ hần.

Bạch-vân-Phi thấy vậy hét to :

— Lam muội muội ! Thăng gian manh' đó giờ trò múa rối ! Muội muội đừng sợ gì cả cứ hạ độc thủ đi.

Tô-Hùng tái mặt, trợn mắt nhìn Bạch-vân-Phi lăm lăm :

— Con quỷ cái ! Mày lại ác tâm như thế sao ? Lần sau vô được « cục cưng » của mày tao bóp nát ra, để cho đời mày phải khóc hận.

Giữa lúc đó, Lam-tiểu-Điệp ép tới một làn chưởng phong xoáy tròn như tròn ốc.

Tô-Hùng biết không sao đỡ nổi, vội hét lên một tiếng, nhảy ra sau tám bước.

Nhưng nhanh như chớp, Lam-tiểu-Điệp đã trường mình tới, năm ngón tay như năm chiếc móc sắt bấu vào mặt Tô-Hùng.

Chỉ nghe « ẹt ! ẹt ! » hai tiếng, hai bên má Tô-Hùng đã nổi lên mười lăm mấu đỏ hoét, chảy rịn xuống áo.

Thân pháp Lam-tiểu-Điệp quá ảo diệu, nàng vừa phóng mình tới đã đánh vào mặt đối phương làm cho các cao thủ đứng bên ngoài cũng chẳng ai trông thấy rõ nàng đánh bằng cách nào.

Lý-thanh-Loan thích chí, la lớn :

— Lam tỷ tỷ ! Hãy tát thêm cho nó vài bạt tay nữa. Thăng đó lúc này hư đồn, xấu xa quá lắm rồi !

Lam-tiểu-Điệp được Lý-thanh-Loan cổ vũ, đôi môi đỏ mọng nở ra một nụ cười tươi. Nàng chỉ lắc mình một cái thì đã nghe hai tiếng « bốp bốp » nổi lên.

Thực không ai ngờ trước được ! Tô-Hùng muốn tránh né, nhưng không còn kịp, hai má của hắn đã bị thương, lần này lại nhận thêm hai cái tát nữa đích đáng.

Đừng nói bàn tay người đẹp êm như nhung ! Nếu người đẹp vuốt ve thì êm thật, mà lúc họ giận dữ tát vào mặt thì cũng đau thấm thía.

Mặt Tô-Hùng máu dính bết bết, vẻ đẹp trai không còn nữa, mà biến thành một quái vật.

Mặt hắn sưng húp, nhưng đôi mắt vẫn còn sáng quắc, lộ ra một hung quang chứa đựng căm hờn.

Lúc này Bạch-vân-Phi đã giải xong các huyết đạo cho Quân-Vũ, nàng đứng một bên thị chiến. Thấy lối đánh của Lam-tiểu-Điệp,

Bạch-vân-Phi cũng rút được một ít kinh nghiệm.

Tô-Hùng quá xấu hổ, muốn bỏ chạy để tránh mặt, nhưng thấy Lam-tiểu-Điệp vẫn gườm gườm nhìn hần, hần biết không thể nào trốn nổi, nên quay lại hỏi Bạch-vân-Phi :

— Các người đã hứa không cản đường ta, tại sao không để ta xuống núi ?

Bạch-vân-Phi cười mỉa mai :

— Phải ! Tao hứa không cản đường mày ! Nhưng tao không hứa cản người khác không cho răn dạy mày.

Thanh-Loan cũng mỉm cười xen vào :

— Bạch tỉ tỉ nói rất đúng ! Nó hư lắm ! Bạch tỉ tỉ không răn dạy nó thì cứ để cho Lam tỉ tỉ răn dạy nó một trận.

Tô-Hùng xấu hổ quá, nghẹn ngào không nói được lời nào. Hắn thò vào bọc lấy ba quyển « Qui nguyên mật tập », cầm trên tay, rồi nhìn Lam-tiểu-Điệp, nói :

— Nếu mày bước tới thêm một bước tao hủy hoại tập kỳ thư này lập tức.

Thanh-Loan mắng :

— Thăng đó lúc nào cũng tìm cách hăm dọa. Hết đòi đánh chết Mã huynh lại đòi phá hủy mật tập.

Các cao thủ đứng xung quanh thấy Tô-Hùng muốn phá hủy kỳ thư, thất kinh vội tiến tới.

Đỗ-duy-Sinh quơ trức trượng, nói lớn :

— Đừng đừng ! Chớ phá hủy nó ! Nếu có chuyện gì thì cứ chậm chậm mà nói.

Hạ-vân-Phong cũng lên tiếng :

— « Qui nguyên mật tập » là ngàn năm võ học đạt thành, đâu có thể làm bậy như thế được...

Lời nói chưa dứt thì từ xa một giọng cười lạnh lạnh như xé không gian. Thấy có hơn mười mấy bóng người vun vút bay đến.

Các cao thủ nhìn lại đều thất kinh, vì bọn người mới đến là Hải thiên Nhất-Tào Tô-bằng-Hải, và ngũ kỳ phân cuộc, theo sau có Xuyên-Trung Tứ-Xứ.

Tô-bằng-Hải cầm cây long đầu trượng, quét mắt nhìn quanh một lượt, và cười ha hả, nói :

— May mắn tương ngộ ! Quý vị đến trước tôi một bước.

Đoạn. ông quay qua thấy Tô-Hùng mặt mày sưng húp, máu chảy bết bết, trên tay có cầm ba cuốn sách, nên vội hỏi :

— Hùng nhi ! Người cầm cái gì trên tay đó.

Tô-Hùng lúc này quá sợ sệt, giờ đây thấy các nhân vật cầm đầu trong Thiên-Long Bang kéo đến, lòng hân như nở hoa, sứt sùi nói :

— Thưa phụ thân ! Chúng nó đang bức bách con không đường nào chạy, nên con đang định hủy phá « Qui nguyên mật tập ».

Tô-băng-Hải nhìn Tô-Hùng tỏ vẻ thương hại !

Tô-Hùng vốn họ Tào chứ không phải họ Tô. Lúc nhỏ mới lên ba tuổi, được Tô-băng-Hải đem về nuôi dưỡng, truyền dạy võ công coi như con đẻ. Tình thương của Tô-băng-Hải đối với Tô-Hùng không kém một người cha. Ông có ý định khi lớn lên sẽ gả Tô-phi-Phụng cho chàng. Nhưng vì công việc giang hồ còn bẽ bộn chưa thể thu xếp cho hai trẻ được.

Về phần Tô-Hùng và Tô-phi-Phụng từ nhỏ đến lớn sống gần gũi nhau, tánh ý thông cảm, bên trong, ngoài cái tình thương gia đình còn có tình quyến luyến về trai gái.

Tuy nhiên, từ khi Tô-phi-Phụng gặp Mã-quân-Vũ, và Tô-Hùng cảm sắc đẹp của Thanh-Loan thì tình quyến luyến của đôi trai gái này mỗi lúc một phai nhạt.

Bước giang hồ đã làm cho lòng người thay đổi, và tánh ý Tô-Hùng càng ngày càng đi sâu vào hiểm ác, bất chấp cả tình cảm.

Cũng vì thế mà Tô-phi-Phụng không còn để ý đến Tô-Hùng nữa.

Lam-tiểu-Điệp thấy Tô-Hùng dọa phá hủy kỹ thư, nằng không biết phải đối phó cách nào, cứ đứng yên mà nhìn.

Tô-băng-Hải lập tức vung cây « long đầu trượng » lên, ra lệnh cho ngũ kỳ phân cuộc và Xuyên-Trung Tứ-Xú bao vây bốn mặt để phòng đối phương cướp sách. Đoạn ông ta ung dung bước đến bên Tô-Hùng.

Bốn bề im phăng phắc đến nỗi người ta có thể nghe được tiếng thở của mỗi người. Ai nấy đều vận dụng công lực sẵn sàng để kịp thời ứng phó. Bầu không khí nặng nề ! Cảnh chém giết như đang chờ đợi mọi người.

Đột nhiên, Bạch-vân-Phi vung tay một cái, búng ba hột « Ni châu » bắn vào ba yếu huyệt của Tô-băng-Hải.

Tô-băng-Hải nghe hơi âm lạnh đã biết có ám khí, liền vung long đầu chưởng đánh qua một vòng gạt ba hột « ni châu » của Bạch-vân-

Phi rơi xuống đất.

Đang sau có tiếng hét :

— Cô nương ! Hãy đề phòng phi bạt !

Một luồng ánh sáng đã loang loáng bắn vào người Bạch-vân-Phi, tiếp theo một giọng cười khà... khà... của Hồ-nam-Bình :

— Có giỏi thì ném thử mùi phi bạt đó !

Bạch-vân-Phi đâu phải tầm thường, mặc dù thuật ném phi bạt của Hồ-nam-Bình trác tuyệt, nhưng nằng cũng chỉ lách mình một cái đã tránh khỏi nguy.

Tô-băng-Hải lợi dụng lúc Bạch-vân-Phi phân tâm đỡ ám khí, nhẩy chồm tới, đoạt ba quyển kỹ thư trong tay Tô-Hùng.

Nào ngờ Đỗ-duy-Sinh và Hạ-vân-Phong cũng đã có dự tính cướp đoạt, nên cả ba không hẹn mà chồm tới một lúc.

Vương-hàn-Tương và Cư-nguyên-Phát thấy hai địch thủ xông vào, họ đã chuẩn bị sẵn, nên phát chưởng ra một lượt.

« Bùng » !

Cát bụi bay mịt mù !

Cả hai bên đều là những cao thủ đệ nhất giang hồ, nên chưởng lực của họ đã gặp nhau thì công-lực không phải tầm thường.

Cho đến khi cát bụi tan đi, người ta mới thấy rõ hai bên đều loạng choạng văng ra ngoài hai trượng, đứng không vững.

Riêng Tô-băng-Hải, công lực thâm hậu hơn, vừa đánh bật ra, ông ta đã xông đến bên Tô-Hùng ngay, và nói nhỏ :

— Hùng nhi ! Hãy đưa « Qui nguyên mật tập » cho ta.

Lúc này Hạ-vân-Phong, Đỗ-duy-sinh, Sở-nhất-Giang, Đằng-Lôi đều bị ngũ kỳ phân cuộc Thiên-Long Bang ngăn cản, nên Tô-băng-Hải được rảnh tay.

Thấy Tô-băng-Hải muốn đoạt ba cuốn kỹ thư trong tay Tô-Hùng, Lam-tiểu-Điệp vội phóng mình đến, đưa tay giắt trước.

Không ngờ Xuyên-Trung Tứ-Xú trông thấy vội áp vào, hợp chưởng công đến một lúc.

Lam-tiểu-Điệp vận lực vào tay chân, tung ra hai đoàn cước.

Nhất-xú và Nhị-xú chịu không nổi té nhào ra xa.

Tam-xú và Tứ-xú mới chồm vồn tới đã bị nằng tổng ra hai chưởng làm cho chúng phải ngã quỵ.

Chỉ trong loáng mắt mà Lam-tiểu-Điệp đã hạ thủ đả thương bốn tên

bộ hạ của Tô-bằng-Hải, ai nấy đều thất kinh, không biết nàng đã dùng lối võ công kỳ lạ nào.

Tô-bằng-Hải tuy kinh khủng, nhưng lão là đã giàu kinh nghiệm, biết «Qui nguyên mật tập» là báu vật cần phải đoạt trước đã, do đó lão không giải cứu cho bốn đồ đệ.

Lam-tiểu-Điệp toan tung chưởng đánh bổ vào đầu Tô-bằng-Hải thì đằng sau một luồng chưởng phong lạnh lạnh ép tới như gió bão.

Tiếp theo đó, có tiếng Mạc-Luân hét lên :

— Mời cô nương hãy ném qua chưởng lực của tôi.

Chưởng phong của Mạc-Luân âm-độc vô cùng. Lão thấy Lam-tiểu-Điệp đánh nhiều ngón xuất thần, nên cố vận hết mười phần thành lực, cố hạ nàng. Lão tưởng rằng chưởng ấy nếu không đánh chết Lam-tiểu-Điệp cũng làm cho nàng bị thương.

Nào ngờ Lam-tiểu-Điệp như chiếc lá khô, mượn làn chưởng phong của lão bắn mình phóng thẳng lên không trung, rồi bay sà sà về phía Tô-bằng-Hải.

Mạc-Luân thất kinh trở mắt nhìn Lam-tiểu-Điệp như muốn rách khoe.

Nhưng cũng đã chậm mất, Tô-bằng-Hải đã lấy được ba cuốn kỳ thư trong tay Tô-Hùng rồi.

Thân hình còn bay lượn trên không trung, Lam-tiểu-Điệp tức giận phóng tay công tới Tô-bằng-Hải ba chiêu một lượt.

Tô-bằng-Hải thất kinh nhảy lùi ra xa ba bước, mặt biến sắc, thăm ngẫm :

— Chẳng biết con bé này dùng thứ võ công gì mà kỳ lạ. Toàn thân bay lượn trên không mà có thể phát ra chưởng lực xé núi lấp sông như vậy.

Đây phải là thuật «Nghinh thân phi hành» ? Nhưng thuật này phải nín thở, vận chánh khí vào đan điền, mới có thể tung nhảy lên được một cái. Còn Lam-tiểu-Điệp thì luôn luôn vay mượn chưởng lực của đối phương, tung bay trên không như con chim én, thật là một lối khinh công kỳ lạ chưa từng thấy.

Thật vậy, đối phương càng tung chưởng đánh vào người nàng bao nhiêu thì nàng càng bay lượn nhẹ nhàng bấy nhiêu.

Tô-bằng-Hải vốn là tay thiện chiến, tuy kinh ngạc nhưng không rối trí. Lão liền vùng long đầu trượng đánh tới.

Sức gậy của Tô-bằng-Hải không phải tầm thường như Ngũ-kỳ phân cuộc. Làn gió xoay tròn, biến thể vun vút. Lam-tiểu-Điệp thấy bất lợi, vội uốn mình đáp xuống đất.

Bấy giờ Bạch-vân-Phi thấy «Qui nguyên mật tập» đã không còn trên tay Tô-Hùng nữa, nàng không còn phải buộc vại lời hứa, nên nhảy bỏ tới chạy qua Tô-bằng-Hải.

Điệp-vinh-Thanh hét lên một tiếng, đánh qua một môn thiết đảm.

Ám khí này rất lợi hại, nổi tiếng trong giang hồ từ xưa đến nay.

Bạch-vân-Phi chưa chạy tới Tô-bằng-Hải đã thấy ám khí vút tới bên mình. Nàng lập tức né sang một bên, vận lực vào tay áo phát trả một cái.

Tức thì «Thiết đảm» sà xuống, bay xéo về phía Mạc-Luân.

Mạc-Luân vội đưa tay phất gió, đánh tạt qua một bên, làm cho ám khí bay sang phía Xuyên-Trung Tứ-Xú,

Bốn người này vì công lực yếu, không dám dùng sức mạnh cản trở vội né sang một bên, làm cho ám khí bay tung ra khỏi trận.

Bạch-vân-Phi đã từng chạm tay với Tô-bằng-Hải và Nga-My phân cuộc của Thiên-Long Bang. Nàng đã hiểu võ công của những người ấy không phải tầm thường. Hơn nữa nàng vừa dùng thuật «Ngự kiếm» chế địch nguyên khí chưa phục hồi nên nàng dè dặt không dám giao tranh chỉ cốt kềm chế đối phương không cho trốn thoát.

Đỗ-duy-Sinh, Hạ-vân-Phong, Đăng-Lôi tuy là những chưởng môn nhân lợi hại, võ công ngang ngửa với các cao thủ Thiên-Long Bang. Nhưng họ là kẻ sành sỏi đời, không bao giờ phí sức mình mà không thủ lợi. Vì vậy họ cố chờ cho Lam-tiểu-Điệp và Bạch-vân-Phi đánh bọn Thiên-Long Bang tới rồi họ mới ra tay thử thách sau cùng.

Bạch-vân-Phi cũng rõ lẽ ấy nên dè dặt trong lúc giao đấu.

Trận chiến chưa ngã ngũ thì bỗng đằng xa vang đến mấy tiếng hú rợn người.

Những bóng người thấp thoáng phi thân đến vun vút.

Ai nấy trở mắt nhìn !

Thì ra đó là Nga-Mi Tam Lão, Côn-Luân Tam Tử, và Phàn-tú-Vỹ trên tay có bông Tô-phi-Phụng.

Nga-Mi Tam Lão nhìn thấy Vương-hàn-Tương, Hồ-nam-Bình và Diệp-vinh-Thanh có mặt trong trận đấu, làm cho lòng họ sôi lên oán cừ.

Cái nhục nơi Nga-Mi sơn vừa rồi đâu đã phai mờ trong lòng họ.

Siêu-Nguyên liền vùng chưởng trái tổng thẳng vào mặt Vương-

hàn-Tương, còn Siêu-Trần xuất trao chộp vào cổ Diệp-vinh-Thanh.

Diệp-vinh-Thanh thấy Siêu-Trần rất hung hăng, liền vùng đồng bản bừa xuống.

Siêu-Trần không dám đón đỡ, liền lách mình sang một bên, rồi dùng dao chém qua.

Hai vũ khí chạm nhau nổ lên một tiếng « chát » rợn người. Cả hai đều thối lui ba bước, mắt lóe hào quang.

Còn Siêu-Nguyên tung chưởng đánh Vương-hàn-Tương, bị Vương-hàn-Tương vận hết nội lực đón đỡ.

« Bùng » một tiếng ! Hai luồng chưởng phong chạm nhau, cát bụi ngất trời, hai bên đều rung động, lùi ra mấy bước mới gượng dậy nổi.

Trận chiến có thêm sáu cao thủ của các môn phái nên bắt đầu diễn biến.

Bạch-vân-Phi thừa cơ hội tung mình đánh tiếp Tô-bằng-Hải một lúc tám chiêu. Trong lúc đó Đỗ-duy-Sinh, Đẳng-Lôi, Hạ-vân-Phong cũng ra sức đánh với Xuyên-Trung Tứ-Xú và ba người trong phân cuộc.

Vũ khí vun vút !

Chưởng phong ù ù !

Thế trận mịt mù hỗn loạn, không còn phân định được đâu là thù nữa.

Riêng Côn-Luân Tam-Tử thì vẫn còn đứng ngoài vòng chưa chịu tham chiến.

Tô-bằng-Hải nghĩ thầm :

— Vô tình các môn phái hợp nhau đã kích chúng ta. Nếu ta không khéo léo sẽ chịu thảm bại trước sức liên minh của họ.

Ông ta dừng tay hét lớn :

— Hãy khoan !

Các đấu thủ đang hăng say, bỗng nghe tiếng hét, vội dừng tay lại.

Tô-bằng-Hải đưa mắt nhìn quanh một, rồi cười ha hả.

Đỗ-duy-Sinh nạt lớn :

— Tô bang chủ có việc gì đặc ý mà cười ầm lên như vậy ? Hôm nay có đủ mặt các cao võ lâm, lẽ đâu để cho phái Thiên-Long độc chiếm « Quy nguyên mật tập » sao ? Xin đừng tưởng lầm.

Câu nói này Đỗ-duy-Sinh đã dụng ý nêu « Quy nguyên mật tập » lên làm đích, để cho mọi người liều chết chém giết nhau.

HỒI THỨ BẢY MƯƠI HAI

QUÂN HÙNG BÀN KẾ

Hạ-vân-Phong thấy Tô-bằng-Hải cầm ba cuốn « Quy nguyên mật tập » trong tay động lòng tham, ý muốn cướp giật. Nên nghe Đỗ-duy-Sinh nói, lão liền phụ họa ngay :

— Đồ lão huynh nói rất đúng ! Chúng mình nơi đây có đủ các đại môn phái như Hoa-Sơn, Nga-Mi, Côn-Luân, Tuyết-Sơn Điem-Thương lẽ nào để cho Thiên-Long Bang cuộc cướp « Quy nguyên mật tập ». Dầu chúng ta không muốn báu vật ấy đi nữa, cũng không thể để tiếng cười cho người đời sau.

Hạ-vân-Phong nói dứt lời, lại đảo mắt nhìn mọi người xem có ai hưởng ứng chẳng.

Nga-Mi Tam Lão đối với Thiên-Long Bang vốn có thù sâu, thấy Hạ-vân-Phong nói có lý cả ba liền bước tới một bước, đôi mắt này lửa, nhìn vào Tô-bằng-Hải.

Siêu-Nguyên nói :

— Quí lão huynh luận rất hay ! Danh dự con người phải được xem trước nhất. Thiên-Long Bang từ khi được thành hình trên giang hồ đã xem các đại môn phái của chúng ta không quá nửa con mắt.

Các cao thủ quần hùng, ít ai biết được việc Siêu-Phàm đại-sư chưởng môn phái Nga-Mi bị Thiên-long bang bắt giữ, nên thấy thái độ hằn học của Nga-Mi Tam Lão, họ đều ngạc nhiên, trở mắt nhìn nhau.

Siêu-Nguyên lại cất tiếng nói :

— Người xuất gia không có lòng tham, chúng tôi Nga-Mi Tam Lão không hoài vọng cướp đoạt « Quy nguyên mật tập », nhưng chúng tôi cũng không muốn để vật báu đó lọt vào tay Thiên-Long Bang, tác hại cho vô cùng. Trong các môn phái người nào cướp được chúng tôi sẽ hết lòng ủng hộ.

Đỗ-duy-Sinh nghĩ Siêu-Nguyên có một ẩn ý gì khác chứ không phải không ham muốn « Quy nguyên mật tập » nên cười nhạt, nói :

— Đại sư là người có địa vị trong giang hồ, xin bảo trọng lời nói kẻo sau này hối hận.

Siêu-Nguyên cười hề,.. hề..., nói :

— Đồ lão huynh khỏi lo ! Tôi đã sống trên giang hồ quá năm mươi năm rồi mà chưa có một ai bảo là tôi không biết trọng lời nói.

Đằng-Lôi cười lớn, phụ họa !

— Đại sư nói như vậy chúng tôi đâu còn dám nghi ngờ mỹ ý. Giữa đây có đủ mặt tai mắt võ lâm, lời nói của Đồ lão huynh thực quá sâu xa.

Té ra Đằng-Lôi cũng còn chưa yên tâm nên mới gài thêm câu này nữa, để Siêu-Nguyên sau này không còn mặt mũi nào làm sai lời đã hứa.

Siêu-Huệ tức giận nói :

— Đại sư huynh ta chưa bao giờ nói bậy, các người vậ qua vặn lại như thế thật là kẻ tiểu nhân không rõ chân giá trị của kẻ khác.

Đằng-Lôi cười thoải mái :

— Nếu vậy thì rất tốt ! Chúng tôi chẳng bao giờ dám khi dễ Nga-Mi Tam Lão. Nhưng cũng phải đề dặt xem lời nói có đi đôi với việc làm hay không chứ !

Tô-bằng-Hải nghe các cao thủ giữa hai phái tranh luận nhau, lòng bồi hồi lo lắng. Lão không phải sợ năm phái hợp lực đánh lão, mà chính lão đang lo sợ hai cô thiếu nữ Bạch-vân-Phi và Lam-tiêu-Điệp.

Nếu các cao thủ năm phái có thêm Bạch-vân-Phi và Lam-tiêu-Điệp thì thảm bại nhất định sẽ về phần Thiên-Long Bang.

Lão muốn tìm cách ly gián để cho hai thiếu nữ này chống với các chương môn các phái, nhưng nghĩ mãi không có cách nào gây xích mích được, vì hiện giờ « Qui nguyên mật tập » là cái đích để cho mọi người giành giật thì lão hiện đang cầm trên tay.

Lão biết rằng một khi lão bỏ ba quyển sách vào túi thì lão không yên thân, bao nhiêu áp lực sẽ đổ dồn vào đầu lão lập tức.

Tự biết thế nên Tô-bằng-Hải cứ đưa cao bộ kỳ thư lên, mục đích làm cho không khí chiến trường bớt căng thẳng, rồi sẽ định liệu kế thoát thân sau.

Giữa lúc đó, Vương-hàn-Tương lại từ từ tiến đến gần Tô-bằng-Hải nói nhỏ :

— Thừa bang chủ ! Đằng sau núi có ngôi chùa cổ khá kín đáo, chúng ta nên lui về đó dùng làm chỗ kháng địch, đợi đến lúc trời tối sẽ nghĩ cách thoát thân.

Câu nói sau cùng Vương-hàn-Tương nói rất nhỏ, nên quần hùng không ai nghe được.

Tô-bằng-Hải đưa mắt nhìn quanh một vòng, khám xét tình thế. Đồng ông thấy Tô-phi-Phụng, ái nữ của ông đôi mắt nhắm nghiền nằm trong tay Phàn-tú-Vỹ, làm cho lòng ông đau như cắt. Tình phụ tử chợt nổi dậy trong lòng con người chộc trời khuấy nước.

Nga-Mi Tam Lão hùng hổ đứng trước mọi người như ba tên lính xung phong sắp nhảy vào cầm tử vậy.

Vương-hàn-Tương dôi mắt sáng rực, quét qua một vòng, rồi nói :

— Siêu-Nguyên ! Nếu người động đến một bộ tốt nào của Thiên-Long Bang thì đừng trách ta độc ác.

Câu nói này đối với người khác thì không có hiệu lực gì, nhưng đối với Nga Mi Tam Lão là cả một sự hăm-dọa đáng sợ, vì sanh mạng Siêu-Phàm vị Chương môn Nga-mi đang nằm trong tay Thiên-Long Bang cuộc.

Siêu-Nguyên giật mình, mặt có hơi biến sắc. Tuy nhiên, lão không vì thế mà lui bước.

Tô-bằng-Hải đầu óc đang xáo trộn :

— Việc hôm nay không thể nào giải quyết một cách đơn giản được. « Qui nguyên mật tập » còn chưa chắc giữ được hưởng hồ sanh mạng của Phụng nhi đang nằm trong tay kẻ thù. « Qui nguyên mật tập » và ái nữ Hằng nào quý hơn ?

Lão đang phân vân thì đã nghe « sẹt » một tiếng, thân hình Đỗ-duy-Sinh bắn vọt lên như một làn khói, vút về phía Phàn tú Vỹ.

Té ra Đỗ-duy-Sinh cảm thông được mối băng khuâng trong lòng Tô-bằng-Hải cho nên lão nảy ra một kế độc :

— A ! Mày đang quyến luyến tình cha con, thế thì tao bắt ái nữ mày làm con tin, buộc mày đem « Qui nguyên mật tập » mà chuộc mạng.

Với ý nghĩ đó, Đỗ-duy-Sinh đã chẳng ngần ngại xông đến bên Phàn-tú-Vỹ chop lấy Tô-phi-Phụng,

Phàn-tú-Vỹ không đề phòng, nên không kịp trở tay, bị Đỗ-duy-Sinh

điểm trúng huyết đạo, phải buông Tô-phi-Phụng và lui mấy bước.

Đỗ-duy-Sinh chỉ cốt đoạt Tô-phi-Phụng nên cái điểm vừa rồi chỉ là một hành động hăm-dọa, không làm cho Phàn-tú-Vỹ thương tổn gì cả.

Nhưng lão vừa rờ tới mình Tô-phi-Phụng thì bỗng sau lưng lão một luồng sáng vung ra nghe lạnh toát cả người.

Thì ra, Huyền-Thanh đạo nhân đã lẹ tay dí mũi trường-kiếm vào lưng lão và hét to.

— Muốn toàn mạng hãy buông ra ngay !

Đỗ-duy-Sinh không ngờ Huyền-Thanh đạo nhân xử-sự như vậy, buột miệng hỏi :

— Đạo trường làm gì thế ?

Huyền-Thanh đạo nhân cất tiếng cười mỉa mai :

— Đỗ huynh là một tôn-sư của một môn phái, tại sao dùng thủ đoạn uy-hiếp một bệnh-nhân ? Nếu Đỗ huynh không buông tay đừng trách tôi vô tình đấy nhé.

Dứt lời Huyền-Thanh đạo nhân lại nhấn thêm mũi kiếm mạnh hơn nữa.

Đỗ-duy-Sinh buộc lòng phải buông Tô-phi-Phụng ra, rồi quay nhìn Huyền-Thanh cười ngạo nghễ :

— Đại huynh là người trong chín đại môn phái lẽ ra phải bênh vực lẫn nhau để chống Thiên-Long Bang. Nếu đạo huynh đã liên kết với Thiên-Long Bang rồi. Chúng tôi sẽ không còn tín nghĩa gì với Côn-Luân nữa.

Huyền-Thanh đạo nhân thân nhiên mỉm một nụ cười, nói :

— Nếu Thiên-Long Bang đàn áp các đại môn phái chúng ta thì tôi xin nguyện đứng ra bênh vực ngay. Còn như Đỗ huynh dùng thủ đoạn hạ tiện, áp bức một thiếu nữ tại bệnh thì tôi chẳng bao giờ dám tán đồng.

Đỗ-duy-Sinh thấy Huyền-Thanh đã thu kiếm về liền vung trúc trượng công tiếp tới Huyền-Thanh một lúc ba chiêu.

Huyền-Thanh vận dụng thanh trường kiếm đỡ vệt cây trúc trượng ra, rồi trả lại ba chiêu.

Sau cái chạm tay ấy, cả hai đều nhảy lùi ba bước.

Bấy giờ Phàn-tú-Vỹ cũng đã ôm được Tô-phi-Phụng vào lòng, nhảy lùi lại hai trượng rồi.

Tô-phi-Phụng thương thế rất nặng, nên vẫn nằm mê mang trong tay Phàn-tú-Vỹ không hay biết gì cả.

Tô-bằng-Hải thấy Huyền-Thanh đạo nhân mãi cứu con gái lão, không để lọt vào tay Đỗ-duy-Sinh, lòng thầm cảm phục. Tuy nhiên ông ta thuộc vào loại người « mặt lạnh » dầu hờn giận, thương ghét ai cũng chẳng bao giờ để lộ ra ngoài.

Lúc này Tô-Hùng đã vận khí điều hòa kinh mạch xong. Tinh thần hẳn trở lại sáng khoái như thường. Hắn mở mắt nhìn quanh bốn phía, thấy các cao thủ các phái rất đông đang vây hãm những người trong Thiên-Long Bang vào giữa.

Tuy trẻ tuổi nhưng hắn thuộc vào hàng xảo quyết, đa mưu túc trí, nên giữ vẻ nhăm nhăm lại, nghĩ cách thoát thân.

Hạ-vân-Phong thấy Đỗ-duy-Sinh đánh cướp Tô-phi-Phụng không được, còn các cao thủ các phái tuy đang đứng chặn các ngã đường hiểm yếu mà chẳng một ai chịu ra tay trước, nên vung kiếm quát lớn :

— Hôm nay may mắn chúng ta được đoàn tụ đông đủ thế này, nếu không diệt trừ Thiên-Long bang thì chúng ta sẽ có ngày không còn một mảnh đất dụng võ. Uy thế của chúng ta sẽ tiêu tan dần trong sự lớn mạnh của Thiên-Long Bang.

Chưa dứt lời, Hạ-vân-Phong đã dùng năm ngón tay như năm chiếc câu móc chạy về phía Tô-bằng-Hải.

Nga-Mi Tam Lão thâm tâm đã nặng thù với Thiên-Long Bang, nên khi thấy Hạ-vân-Phong động thủ, cả ba đều tiến lên một lượt, tung vũ khí đánh vào Tô-bằng-Hải.

Bốn bóng người chờn vờn chẳng khác nào bốn cái bóng ma, thân pháp cực kỳ lợi hại.

Tô-bằng-Hải ý có nội công thâm hậu, tuy bị đối phương cùng một lúc tấn công, lão vẫn đủ bình tĩnh, vận sinh lực chống lại.

Côn-Luân Tam-Tử thấy Hạ-vân-Phong và Nga-Mi Tam Lão động thủ, họ đều rút kiếm cầm tay, đứng ngoài để phòng, không tham gia trận chiến.

Các Phán Cuộc Thiên-Long Bang thấy bốn người hợp sức đánh Tô-bằng-Hải, vị Bang Cuộc chủ của họ, họ sợ bộ kỳ thư trên tay Tô-bằng-Hải rớt về kẻ khác, nên đồng một loạt xông vào, cản lại giao tranh.

Hoàng-Kỳ Phán Cuộc Vương-Hàn-Tương thì giao đấu với Hạ-vân-Phong, còn Xuyên-Trung Tứ-Xử thì sắp thành phương vị, bày

thành trận "Tứ tượng" căn ba vị trưởng lão phái Nga-Mi. Hồ-nam-Bình hai tay thủ hai cây phi bạt, đợi thế ứng địch. Diệp-vinh-Thanh cầm ngang con dao lớn, tay trái lăm le thiết đảm. Mạc-Luân sắc mặt vàng khè, lạnh lùng ngăm vận nội công chuẩn bị tung "Ngũ độc thần chưởng" ra!

Đỗ-duy-Sinh, Sở-nhất-Giang và Đẳng-Lôi cùng một lượt bước tới, nhưng chưa chịu tham chiến, mắt họ sáng quắc chăm chăm nhìn vào ba cuốn "Qui nguyên mật tập".

Bạch-vân-Phi nhìn vào trận thấy kiếm quang loang loáng, đôi bên đều trở sức hùng, khó mà phân định được thắng phụ. Nàng nói nhỏ với Lam-tiêu-Điệp:

— Muội muội đừng sớm ra tay, đợi cho chúng nó đánh nhau chí tử, mình sẽ xông vào đoạt "Qui nguyên mật tập" cũng chẳng trễ.

Lam-tiêu-Điệp đứng sững sờ, nhìn bọn quần hùng giao đấu, hình như nàng không nghe lời nói của Bạch-vân-Phi.

Đôi mắt nàng theo dõi từng yếu quyết của từng thế đánh như say sưa lý thú.

Thì ra, Lam-tiêu-Điệp trước đây đã học thuộc những võ công ghi trong "Qui nguyên mật tập", nhưng nàng chưa có dịp dùng đến.

"Qui nguyên mật tập" là một quyển kỹ thư không phải chỉ có những võ công đặc dị nhất thiên hạ, mà còn là một bộ sách bao trùm cả võ học mà Thiên-Cơ Chân-Nhân và Tam-Âm Thân-Ni đã có công phả vào đó mọi ưu tú của thiên hạ. Lam-tiêu-Điệp trông thấy các cao thủ biểu diễn võ thuật không chiêu thức nào nàng không hiểu, và nàng còn định cách hóa giải nữa. Nhưng chỉ có điều nàng thấy lối đánh và lối hóa giải của họ chưa đến chỗ tuyệt kỹ.

Mặc dầu vậy, nàng đã rút được một kinh nghiệm thực tế, làm cho kiến thức của nàng gia tăng gấp bội.

Vì say sưa theo dõi võ học, nàng không còn để ý gì mọi sự việc xảy ra bên ngoài nữa.

Bạch-vân-Phi thấy mặt Lam-tiêu-Điệp vẫn tươi cười, tâm tư trầm lặng, hiểu ngay là nàng đang mê mang với võ thuật nên chẳng dám quấy rầy.

Nàng lại liếc mắt nhìn Quân-Vũ, thấy Quân-Vũ mặt đầy thương tâm, đang chăm chăm nhìn Tô-phi-Phụng.

Thái độ của Quân-Vũ chẳng hiểu vì sao đã làm cho Bạch-vân-Phi cảm thấy trong người nàng có một luồng máu nóng xông lên. Đôi mắt nàng sáng quắc, nàng vận lực vào đôi tay như muốn đánh tung ra một chưởng về phía Tô-phi-Phụng.

Chợt nghe có giọng Thanh-Loan nói:

— Đại tỷ-tỷ! Chị Phụng hình như bị thương trầm trọng lắm! Chị có cách nào giải cứu được không?

Thì ra, này giờ, Lý-Thanh-Loan lo đánh vào các huyết đạo cho Tô-phi-Phụng, mồ hôi ướt áo, nhưng không làm sao cho Phi-Phụng tỉnh lại được.

Giọng nói của Thanh-Loan chứa đựng một cái gì hiền-hòa, cảm mến, khiến cho Bạch-vân-Phi giật mình đánh thót một cái. Bao nhiêu ghen hờn như tiêu tan hết.

Nàng thẹn thùng, tự nhủ:

— Bạch-vân-Phi! Mày mang danh là kẻ hiểu biết, thế mà không bằng một cô gái thuần khiết như Lý-Thanh-Loan. Mày để cho lý trí mờ mịt, không trấn áp nổi tình cảm tron hèn của con người mày! Lý-Thanh-Loan là người yêu của Quân-Vũ, thế mà chưa đến nỗi ghen tức hèn hạ như mày! Ôi! Mày phải dùng lý trí con người mà sống và chỉ được quyền sống bằng lý trí mà thôi!

Lòng tự cao tự đại của Bạch-vân-Phi nổi dậy, làm cho nàng trở nên sáng suốt. Nàng búng chân nhảy đến bên Phàn-tú-Vỹ hỏi nhỏ:

— Thương thế của Tô cô nương ra sao?

Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ lắc đầu:

— Không nhẹ! Thần trí cô ta luôn luôn bị mê mẩn.

Bạch-vân-Phi thở dài nói:

— Hiện nay "Quy nguyên mật tập" đã lọt vào tay Tô-bằng-Hải thì Tô-phi-Phụng trở thành miếng mồi ngon để cho mọi người cướp đoạt làm con tin, buộc Tô-bằng-Hải trao đổi "Qui nguyên mật tập". Chúng ta không có ý nghĩ hèn hạ đó, nhưng cũng không thể để Phi-Phụng lọt vào tay ai trong lúc nàng đang bị trọng thương.

Việc cứu chữa Phi-Phụng không phải trong giây lát, nếu làm cho nàng tỉnh lại thì cũng chỉ làm cho nàng bị đau khổ về thương thế mà thôi. Tốt hơn cứ để cho nàng thiếp đi trong cơn mê.

Phần người, người phải hết lòng bảo vệ cho Phi-Phụng, đợi đến

khi nào rảnh rang ta sẽ định cách chuyên chữa.

Phản-tú-Vỹ không hiểu ý Bạch-vân-Phi, trở mặt hỏi :

— Nhưng Phi-Phụng hiện giờ là kẻ thù của chúng ta, vì cha hắn đã cướp « Qui nguyên mật tập ».

Bạch-vân-Phi xua tay :

— Đừng nghĩ đến chuyện đó ! Cứ nghĩ đến tình cảm và lòng thương hại.

Phản-tú-Vỹ không dám nói nữa, ôm chặt Tô-phi-Phụng vào lòng như một đứa con yêu, và nói :

— Xin cô nương cứ an lòng ! Một lời cô nương đã dạy, tôi quyết đem thân bảo vệ Phi-Phụng không để lọt vào tay ai.

Bạch-vân-Phi nhoeo một nụ cười, trong nụ cười ấy có cái gì hoàn toàn tươi vui, thoát ra khỏi lãnh vực của dục tánh.

Phản-tú-Vỹ nhìn Bạch-vân-Phi, lầm bầm :

— Cô nương cười tươi như mùa xuân, nhưng lòng lại lạnh lẽo như mùa đông !

Tuy giọng nói của Phản-tú-Vỹ nhỏ xiu, nhưng không lọt ra ngoài tai của Bạch-vân-Phi được.

Đãn tính của Bạch-vân-Phi rất nghiêm nghị, bình thường ít khi nàng có được nụ cười tươi như vậy.

Nụ cười nàng như cả một khung trời nở hoa.

Bỗng tai nàng vọng đến một tiếng thở dài. Nàng quay nhìn về phía đó thì bất chợt thấy đôi mắt của Tô-Hùng đang say sưa nhìn nàng.

Thì ra Kim-Hoàn Nhị-Lan Tô-Hùng đã đồng tâm trước nụ cười của Bạch-vân-Phi. Nét mặt nghiêm trang, phong tư trang nhã, cộng với nụ cười ấy đã làm say lòng khách đa tình.

Bình thường, Tô-Hùng đã thấy Bạch-vân-Phi đẹp, nhưng giờ đây chàng còn thấy Bạch-vân-Phi đẹp gấp bội phần, khiến sao lòng chàng không rung cảm.

Bạch-vân-Phi lạnh lùng « hừ » một tiếng, lầm bầm :

— Thằng con nít ! Chết sắp đến nơi mà còn có tà tâm !

Bỗng nghe Tô-bằng-Hải hét lên một tiếng chói lói, tiếp đến Đỗ-duy-Sinh nạt lớn :

— Hải-thiên Nhất-Tào Tô-bằng-Hải quả nhiên danh bất hư truyền.

Bạch-vân-Phi quay về phía ấy đã thấy Tô-bằng-Hải tay mặt tung

chưởng, tay trái vung « Long đầu trượng » đánh tủa ra vun vút, đàn sau Hồ-nam-Bình, Diệp-vinh-Thanh, Cư-nguyên-Phát, Mạc-Luân cũng dốc toàn lực cản bước quần hùng, Xuyên-Trung Tứ-Xú thì trợn mắt phùng mang đâm đá liên hồi. Họ vừa đánh vừa chạy.

Đa-Cánh Thần-Ôn Đỗ-nhất-Giang chưởng môn phái Tuyết-Sơn lạ đứng nhăm mắt hành công, dường như đã bị thương.

Cục diện biến đổi trong chớp mắt !

Sở là Tô-bằng-Hải khi thấy Huyền-Thanh đạo nhân giải cứu cho Tô-phi-Phụng ái nữ của ông, ông lấy làm cảm mến, thầm nghĩ :

— Côn-Luân Tam-Tử thật là kẻ đại nghĩa. Ổn này ta chẳng bao giờ quên, và sẽ có ngày báo đáp.

Tiếp đó, ông lại thấy Bạch-vân-Phi nhảy đến gần Tô-phi-Phụng, ông ta thất kinh, nghĩ thầm :

— Con bé này võ công trác tuyệt, nếu nó đã dụng ý bắt ái nữ của ta làm con tin thì khó có ai giải cứu nổi.

Nhưng ông ta lại thấy Bạch-vân-Phi tỏ cử chỉ bảo vệ cho Tô-phi-Phụng mà không hề động chạm đến.

Hành động này khiến cho Tô-bằng-Hải điên đầu, rối trí.

Tuy Tô-bằng-Hải là kẻ đại quái kiệt, trí dũng hơn người, nhưng cũng không sao hiểu nổi hành động này của Bạch-vân-Phi.

Thấy vậy Tô-bằng-Hải quyết định mở đường thoát thân.

Ông ra lệnh cho bộ hạ đánh dẹp về một phía. Ngũ-kỳ Phấn-cuộc đều là những kẻ có võ công cao diệu, nên đã hợp lực ra tay thì sức mạnh phi thường.

Nga-Mi Tam Lão không sao cản nổi, còn Sở-nhất-Giang tiếc « Qui nguyên mật tập », liều mạng cản đường, bị Tô-bằng-Hải đâm qua một gậy, trúng vào ngực, thối lui ba bước, máu miệng tuông trào.

Tô-bằng-Hải thừa cơ hội đó, muốn kết liễu sanh mạng Sở-nhất-Giang, thì Đỗ-duy-Sinh đã hét lên một tiếng, vung trúc trượng nhảy xô đến.

Tô-bằng-Hải phát ra một làn chưởng phong, đâm đầu gậy vào mặt Đỗ-duy-Sinh.

Đỗ-duy-Sinh cất tiếng cười ngạo nghễ, lách mình né tránh, rồi dùng một thủ pháp thật kỳ ảo, biến cây trúc trượng thành ba đường hào quang đánh trả lại ba chiêu.

Tô-bằng-Hải nội lực đã uyên thâm, võ-công lại quán thế thì dễ gì

để cho Đỗ-duy-Sinh áp đảo một cách dễ dàng. Ông vung cây long đầu trượng lên đánh lại ba đòn, lanh như chớp nhoáng.

Hai cây gậy chạm vào nhau nảy lửa.

Đỗ-duy-Sinh trước đây đã chạm tay với Tô-bằng-Hải với « Phục-hồ-Linh » để cướp « Vạn niên hóa qui » biết võ-công Tô-bằng-Hải không dễ gì một mình ông thắng nổi, nên nhảy lùi lại ba bước, trở mặt nhìn Đằng-Lôi.

Bạch-y Thần-quân Đằng-Lôi thấy Đỗ-duy-Sinh không đỡ nổi cây long đầu trượng của Tô-bằng-Hải, ý muốn xông vào tiếp ứng, nhưng thấy Côn-Luân Tam-Tử vẫn đứng im một chỗ nên sợ cô thế, không dám động thủ.

Lợi dụng cơ hội ấy, Tô-bằng-Hải hét lên :

— Chúng ta chạy mau, nếu trễ bất tiện.

Quy-nguyên mật-tập hiện ở trong tay Tô-bằng-Hải thì đã nắm chắc cái lợi trong tay, còn gì mà không chạy.

Tô-bằng-Hải lại là kẻ kinh nghiệm dày mình, nếu không thừa dịp thoát thân, để các cao thủ có thì giờ hội ý, liên kết với nhau thì lão không còn đường lánh nạn, đừng nói việc chiếm đoạt Qui-nguyên mật-tập.

Hồ-nam-Bình, Diệp-minh-Thanh, Cư-nguyên-Phát được lệnh theo sau hộ vệ. Họ vừa đánh vừa chạy.

Bạch-vân-Phi từ nhỏ đến lớn sống với Bạch-vân-Hiệp, đường lối nơi đây nàng đều thông thuộc.

Khi thấy Tô-bằng-Hải và đồng bọn chạy về hướng rừng tùng, nàng thầm nghĩ :

— A ! Chúng nó chạy đến đó là tự dẫn thân vào tuyệt địa rồi, không có lối ra. Hoàn cảnh này nếu các cao thủ trong năm phái võ-lâm có mặt nơi đây đuổi kịp và đến đó thì bọn Thiệu-Long Bang không tránh được một cuộc đổ máu, mà Qui-nguyên mật-tập chưa biết sẽ về tay ai.

Nàng toan nhảy đến nói cho Lam-tiểu-Điệp biết, nhưng nàng lại nghĩ :

— Lam-tiểu-Điệp một thân võ học, nhưng chưa từng giao đấu với ai nên chưa có kinh nghiệm. Tiếc đây ta xúi cho các cao thủ võ lâm đánh nhau để Lam-tiểu-muội rút thêm vài bài học. Sau đó, chúng ta tìm cách đoạt Qui-nguyên-mật-tập cũng chẳng hại gì.

Nàng liền hô lớn :

— Qui nguyên mật tập đã bị Thiệu-Long Bang cướp đoạt, quý vị chỉ còn có cách liên kết nhau mà đuổi theo giao đấu mới được.

Một phần vì danh dự, một phần vì tiếc của quý, lại được lời cô võ của Bạch-vân-Phi, các cao thủ các phái như bưng tỉnh, vội vã tung mình đuổi theo.

Đỗ-duy-Sinh là người hưởng ứng đầu tiên, kế đó là Đằng-Lôi, Hạ-vân-Phong, Sờ-nhất-Giang, rồi đến Nga-Mị Tam Lão.

Côn-Luân Tam-Tử cũng không ngại đuổi theo.

Bạch-vân-Phi nhảy đến nói với Phàn-tú-Vỹ :

— Người hãy bằng Tô có nương theo ta.

Đoạn nàng dắt tay Lam-tiểu-Điệp đuổi theo sau cùng. Mã-quân-Vũ và Lý-thanh-Loan cũng chạy theo bèn gót.

Đang trước, Đỗ-duy-Sinh vừa chạy vừa nói với Đằng-Lôi :

— Đằng huynh ! Hôm nay chưa biết uy danh trong võ lâm sẽ đi đến đâu, và Qui nguyên mật tập sẽ lọt vào tay ai ?

Đằng-Lôi đáp :

— Còn đang đánh nhau chưa thể dự liệu trước được !

Lúc đó thì Tô-bằng-Hải và đồng bọn đã phi thân cách bọn Đỗ-duy-Sinh mấy trượng. Đỗ-duy-Sinh liền vội vã phóng mình theo.

Cả một đoàn người kẻ chạy người đuổi phóng mình vun vút, tiếng gió ào ào như thác lũ, cây rừng xào xạc, cành lá tung bay lá tả.

Tô-bằng-Hải và đồng bọn chạy một lúc thấy trước mặt có một đám rừng tùng, xung quanh là hồ sâu bao bọc.

Tô-bằng-Hải thất kinh, trợn mắt nhìn quanh, than thầm :

— Chết ! Địa thế như vậy không tránh được cuộc tử chiến rồi. Cả bọn dừng lại !

Đang sau các cao thủ trong năm phái cũng ủa đến.

Huỳnh kỳ phân cuộc Vương-hàn-Tương nói nhỏ với Tô-bằng-Hải :

— Mời bang chủ tạm lánh vào rừng tùng, đợi trời tối sẽ nghĩ cách thoát thân.

Tô-bằng-Hải quay lại thấy Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp cũng đuổi theo, lòng hơi kinh hãi.

Qua một lúc suy nghĩ, ông ta theo lời Vương-hàn-Tương, kéo cả đồng bọn biến vào rừng sâu.

Các cao thủ các phái khi đuổi đến mé rừng ai cũng dừng chân, không dám đột nhập.

Đỗ-duy-Sinh quay mắt nhìn quần hùng một loạt, rồi nói :

— Sau khi Thiên-Long Bang cuộc thành hình trên giang hồ, thế lực đã chiếm từ Giang-Bắc đến Giang-Nam, anh hùng qui tụ rất đông. Cứ như hiện nay, trong chín môn phái lớn chưa chắc đã có một phái nào dám ngang nhiên tranh chấp.

Giờ đây, chúng ta đề « Qui nguyên mật tập » lọt vào tay chúng nó nữa thì các phái giang hồ không lâu sẽ phải bị tiêu diệt hết.

Lời nói này quả nhiên là một thùng dầu tạt vào đồng lửa, quần hùng ai nấy đỏ mặt.

Hạ-vân-Phong hét lên :

— Đồ lão huynh nói rất phải. Hôm nay chúng ta đề « Qui nguyên mật tập » lọt vào tay Thiên-Long Bang chẳng khác nào ta đã khai tử cho chín đại môn phái giang hồ rồi ! Chúng ta cần phải liên hiệp cả ý chí lẫn hành động thì mới cứu vãn được tình thế.

Bạch-Y Thần-Quân nói :

— Hạ huynh nói rất đúng, nhưng chẳng biết Hạ huynh có cao kiến gì đề tranh đoạt lại « Qui nguyên mật tập » chăng ?

Hạ-vân-Phong biết Đẳng-Lôi kiêu ngạo mình nhưng ngoài miệng vẫn tươi cười nói :

— Cách tốt nhất là đoàn kết nhau đề chống kẻ địch.

Đẳng-Lôi ngửa mặt lên trời cười ha hả ;

— Tôi muốn hỏi Hạ huynh sau khi đoạt lại « Qui nguyên mật tập » rồi, Hạ huynh xử trí làm sao với cuốn kỳ thư đó ?

Hạ-vân-Phong nhún vai :

— A ! Đẳng huynh sợ tôi lấy làm của riêng sao ? Không đâu ! Tôi có ý đề nghị trả kỳ thư về nguyên chủ, nhưng ý kiến ấy sợ Đẳng huynh không tán thành.

Đẳng-Lôi cười khà khà :

— Ôi ! Đừng nói khích nhau làm gì. Nếu kỳ thư đoạt được thì đó là của chung.

Đỗ-duy-Sinh cười ha.. há !... xen vào :

— Khó gì chuyện đó ! Nếu được kỳ thư chúng ta sẽ mở một cuộc đại hội quần hùng, mời cả chín đại môn phái đấu kiếm. Phái nào thắng sẽ chiếm giữ.

Siêu-Nguyên « hừ » một tiếng, nói :

— Chưa lấy được « mật tập » mà đã mâu thuẫn nhau rồi thì có gì đoàn kết được.

Đỗ-duy-Sinh quay nhìn Côn-Luân Tam-tử dò hỏi ý kiến.

Thông-Linh đạo nhân nói :

— Dị cho quý vị bàn định xong kế hoạch thì có lẽ Thiên-Long Bang đã đem « Qui nguyên mật tập » về đến Giang-Bắc rồi.

Các cao thủ võ lâm lại quay nhìn Bạch-vân-Phi, đề xem nàng có phản ứng gì chẳng, nhưng chỉ thấy mặt nàng bình thản, ngược nhìn trời, không gợn chút lo lắng.

Đỗ-duy-Sinh cảm thấy lòng nhẹ bớt nỗi lo âu, quay lại nói với Côn-Luân Tam-Tử :

— Ba vị đạo huynh cũng là một môn phái lớn trong giang hồ nếu vì một lẽ gì không chịu tham gia thì sau này cũng chẳng có cách nào tồn tại với Thiên-Long bang được.

Thông-Linh đạo nhân hỏi lại :

— Theo ý Đỗ huynh thì chúng tôi phải làm sao, và Qui nguyên mật tập sẽ được xử trí thế nào ?

Đỗ-duy-Sinh nói :

— Theo ý các cao thủ quần hùng hiện có mặt nơi đây thì chúng ta nên giết cho kỳ được Qui nguyên mật tập lại đã. Chỉ cần một trong chín môn phái chúng ta đoạt được là tốt rồi, vậy đạo huynh nghĩ sao ?

Thông-Linh đạo nhân quay lại hỏi Huyền-Thanh đạo nhân :

— Xin sư huynh cho biết ý kiến.

Huyền-Thanh đạo nhân lắc đầu, đáp :

— Việc đó xin Chương môn sư đệ định đoạt.

Thông-Linh đạo nhân cúi đầu ngâm nghĩ một lúc rồi nói với Đỗ-duy-Sinh.

— Nếu Đỗ huynh eăn chúng tôi tham gia thì chúng tôi xin lãnh phần giết sách, còn Đỗ huynh và chương môn các phái thì lo việc đương cự với Ngũ-Kỳ phân cuộc và Xuyên-Trung Tứ-Xú.

Đỗ-duy-Sinh chười thăm :

— Thăng mũi trâu điều ngoa ! Chưa chi hân đã có ý sai bộn này xà thân đề cho nó trục lợi ! Nhưng liệu nó giết được sách nó có chạy nổi không ?

Tuy bất bình song ngoài mặt, Đỗ-duy-Sinh vẫn giữ nét tươi vui nói :
— Các cao thủ các phái định cử Hạ huynh thay mặt điều khiển cuộc ác đấu này, vậy ý kiến quý phái ra sao ?

Hạ-vân-Phong thấy Đỗ-duy-Sinh gán cho lão trách nhiệm ấy, lão cười hề hề, nói :

— Tôi tài hèn, đức mỏng, đâu dám đứng cao, việc này có lẽ Đẳng huynh có thể làm được.

Bạch-Y Thần-Quân Đẳng-Lôi vội lên tiếng :

— Thôi ! Xin cứ để Hạ đạo huynh điều khiển là được ! Chúng ta là những kẻ thành danh trên đời, một lời hứa phải thi hành, có gì phải chỉ qua chỉ lại cho phiền phức.

Hạ-vân-Phong đưa mắt nhìn Nga-Mi Tam-Lão, hỏi :

— Thế thì xin nhường cho Nga-Mi Tam Lão xem sao ?

Siêu-Nguyên cười hà... hà... :

— Đừng có bắt quàng ! Kẻ nào muốn Qui nguyên mặt tập thì đứng ra lãnh công, Nga-Mi chúng tôi chỉ có một việc là đánh với Thiên-Long Bang một trận để rửa thù thôi.

Hạ-vân-Phong chưa kịp nói thì Thông-Linh đạo nhân cướp lời :

— Thế thì hay lắm ! Sẵn thù nhà sao lại từ chối chuyện này.

Siêu-Nguyên chưa đáp lời thì Hạ-vân-Phong lại nói :

— Các vị sư huynh ở đây đều là chương môn nhân cả, ai cũng có kiến thức trù mật, nếu người điều khiển có gì sơ sót thì quý huynh chỉ bảo cho.

Đỗ-duy-Sinh cười lớn :

— Hạ huynh đừng lo ! Theo ý quý vị ở đây chỉ cần một người phân phối mạng lệnh để cho cuộc đấu chiến có qui củ mà thôi, còn như kẻ nào kháng lệnh tức là kẻ đó đã coi rẻ danh dự đối với lời hứa của mình. Thời gian quá cấp bách, nếu chúng ta cứ tranh luận mãi e Thiên-Long Bang đã tìm đường hỏ chạy rồi.

Hạ-vân-Phong nói :

— Đồ huynh cứ yên tâm, không phải tôi nói dè, Thiên-Long Bang cuộc không thể nào vượt ra khỏi khu rừng tùng này. Sau khi chúng mình phân phối cách đối phó xong thì cứ việc nổi lửa đốt rừng, chúng nó buộc lòng phải xuất đầu lộ diện.

Đẳng-Lôi cười nhạt nói :

— Hạ huynh căn cứ nào đâu mà biết được họ không thể vượt

khỏi khu rừng ?

Hạ-vân-Phong nói :

— Nếu Đẳng huynh không tin cứ thực hiện lời tôi thử.

oOo

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA

VÂY RỪNG TÙNG

Đỗ-duy-Sinh nghiêm nét mặt, nói :

— Hai vị đừng tranh luận một cách vô vị như vậy. Hạ huynh hãy hướng dẫn môn hạ thi hành công việc thì tốt hơn.

Hạ-vân-Phong quay lại, nói :

— Ba vị đạo trưởng của phái Côn-Luân đã được Đồ huynh thừa nhận, phụ trách hướng dẫn đi đoạt « Quy-nguyên mặt-tập » rồi, thì bản đạo cần gì phải hướng dẫn đồng môn.

Đỗ-duy-sinh mặt đỏ phừng phừng, ấp ớ vài tiếng rồi im bặt..

Hạ-vân-Phong, mỉm cười quay qua phía ba vị chương môn phái Nga-Mi nói :

— Bà lão huynh vừa chạm tay với bọn Xuyên-Trung Tứ-Xú, bây giờ có thể giao đấu với họ nữa không ?

Siêu-Nguyên còn đang phân vân chưa biết phải trả lời ra sao, thì đã nghe Hạ-vân-Phong nói như có ý ra lệnh :

— Xin Đẳng huynh dẫn hai đệ tử chia ra đi đối phó với Hồng-Kỳ và Lam-Kỳ phân cuộc. Đồ huynh cùng hay sư đệ tiếp chiến với Bạch-Kỳ và Hắc-Kỳ phân cuộc. Tôi xin tiếp chiến với Huỳnh-Kỳ phân cuộc. Còn vị thiếu niên áo vàng kia, tôi muốn làm phiền phái Côn-Luân...

Thông-Linh đạo nhân không để cho Hạ-vân-Phong nói hết lời, vội lên tiếng :

— Chúng tôi đã nhận trách nhiệm đoạt lấy « Quy-nguyên mặt-tập » rồi, không thể nào nhận thêm trách nhiệm được nữa. Vậy xin phiền Hạ huynh.

Hạ-vân-Phong cười ha hả nói :

— Bản đạo không dám làm phiền quý huynh như vậy. Ý bản đạo muốn mời một đệ tử của quý phái giúp tay thôi !

Ngọc-chánh-Tử nghiêm nghị, nói :

— Tôi tin chắc rằng với sức của nó không thể nào đủ sức để đảm nhận được trách nhiệm nặng nề ấy.

Hạ-vân-Phong cười ha hả, nhìn thẳng vào Mã-quân-Vũ, nói :

— Xin ba vị đạo huynh cứ yên tâm, bản đạo tin chắc với « Thiên-cang chưởng » và « Phân quang kiếm pháp » của phái Côn-Luân, nó có thể thành công được theo ý muốn.

Đỗ-duy-Sinh cười ha hả, xen vào :

— Hạ huynh nói rất đúng, và hai môn pháp này là một tuyệt học trên giang hồ ai ai cũng đều nghe uy phong của nó. Tôi tin chắc sẽ đạt được kết quả. Nếu có bề nào, tôi nguyện đem mạng mình giúp đỡ mọi phương diện.

Ngọc-chánh-Tử quay đầu lại, liếc nhìn Mã-quân-Vũ, thăm nghĩ :

— Hôm nay nếu mình không để nó ra tay, thì danh tiếng của phái Côn-Luân sẽ vùi chôn dưới đáy bùn, còn mặt mũi nào nhìn các võ lâm nữa. Chỉ sợ nó còn mang bệnh không thể chống nổi với đối phương.

Bao nhiêu ý nghĩ ấy quay cuồng trong đầu bà, làm cho sắc mặt bà trong khoảnh khắc, biến đổi qua nhiều trạng thái khác thường.

Mã-quân-Vũ thấy nét mặt sư thúc đã hiểu ngay mối lo lắng ấy, nên vội vã bước đến quỳ trước mặt Huyền-Thanh đạo nhân, thưa :

— Đệ tử thương thế đã bớt, xin sư phụ cho con được phép nhận lãnh trách nhiệm đó.

Ngọc-chánh-Tử vừa mở miệng muốn nói, thì Đỗ-duy-Sinh đã nói trước :

— Tiều hiệp thật có hào khí, và đúng là đệ tử của phái Côn-Luân.

Cử chỉ của Mã-quân-Vũ làm cho đôi mày liễu của Lam-tiểu-Điệp cong lại, nàng đập vai Bạch-vân-Phi nói nhỏ :

— Mã huynh bệnh tình chưa lành hẳn, làm sao có thể giao chiến được. Nếu bệnh tái phát ắt khó chữa khỏi. Chị hãy gọi Mã huynh về là tốt hơn.

Bạch-vân-Phi đang theo dõi hành động của Mã-quân-Vũ, bỗng nghe bên tai có tiếng của Lam-tiểu-Điệp nói nàng vội quay đầu lại vui vẻ đáp :

— Muội muội cứ an tâm ! Không hề gì đâu, cứ để cho anh ấy ra trận.

Lam-tiểu-Điệp mặt buồn rười rượi, đưa tay vào túi, lấy ra một viên hỏa đan, bước đến bên Quân-Vũ. Còn cách Quân-Vũ chừng ba thước, bỗng nàng nhớ lại điều gì, dừng chân thăm nghĩ :

— Nếu mình đến bên chàng ắt mọi người để tâm đến. Họ đều là cao thủ võ lâm, một khi đã chú ý thì thật khó lòng. Chỉ bằng nhờ sư muội anh ấy trao giùm thì hay hơn.

Nghĩ như thế, nàng vội bước đến bên Thanh-Loan nói nhỏ :

— Loan muội ! Hãy mau đem viên thuốc này đến cho Mã huynh uống đi. Nên nhớ đừng để ai thấy nhé !

Thanh-Loan quay mình lại, tươi cười cầm lấy viên thuốc bước đến bên Mã-quân-Vũ.

Bạch-vân-Phi thấy hành động của Lam-tiểu-Điệp như thế, quắc mắt nhìn nàng như có vẻ trách móc. Nàng thờ dãi một tiếng, rồi quay đi phía khác.

Lam-tiểu-Điệp cảm thấy nóng ran cả người, hồ thẹn, cúi đầu vào vai Bạch-vân-Phi nói nhỏ nhỏ :

— Tỷ tỷ ! Tôi đã làm việc sai lầm ! Vạy tỷ tỷ tha lỗi cho.

Bạch-vân-Phi nén giận, quay lại tươi cười nói :

— Muội đâu có làm việc gì sai đâu ! Chỉ có tôi mới là kẻ không đúng đắn.

Lam-tiểu-Điệp quá ngạc nhiên, hỏi :

— Tỷ tỷ có làm chuyện gì sai đâu ?

Bạch-vân-Phi không ngờ Lam-tiểu-Điệp có thể hỏi được câu đó, nàng lúng túng ăm ờ một lúc mới nói được :

— Bây giờ không tiện nói ra. Vạy đợi lúc nào chúng ta đoạt được « Qui nguyên mật tập » đem về, rồi tôi sẽ nói cho nghe.

Lam-tiểu-Điệp « ừ » một tiếng, không truy vấn nữa. Nàng dựa đầu vào vai Bạch-vân-Phi, ngửa mặt lên trời, nhìn những đám mây bay lững lờ theo chiều gió, và trong đôi mắt hiện ra vẻ ưu tư.

Huyền-Thanh đạo-nhân đưa mắt nhìn quanh, thấy hai thiếu nữ mặt đẹp như ngọc, dáng điệu mỹ miều đang lo lắng cho Mã-quân-Vũ làm cho ông phải buông tiếng thở dài, thăm than :

— Xem chúng nó đều có tình ý với Mã-quân-Vũ khá đậm đà. Song không biết đời Quân-Vũ sẽ ra sao ! Nếu một khi nó gây ra nhiều đau khổ cho các cô gái này thì tội lỗi của nó không nhỏ, mà thanh danh phái Côn-Luân cũng không tốt. Chỉ bằng nhân dịp này, ta đem hấn về Kim-

đỉnh-Phong, phật nó một thời gian, cầm bước chân vào giang hồ may ra mới có thể cứu vãng tình trạng này.

Nghĩ thế, ông đưa mắt nhìn Mã-quân-Vũ, thì thấy Thanh-Loan đến gần, trao cho chàng một viên thuốc. Về mặt nàng tươi cười, tỏ vẻ sung sướng, nói khẽ :

— Mã-huynh ! Vị cô nương họ Lam trao cho anh viên thuốc này, và bảo anh uống mau đi.

Quân-Vũ liếc thấy viên thuốc này đúng là « hỏa đan ».

Chàng sức nhớ lại dĩ vãng thăm nghĩ :

— Lúc ở trên ghe nàng nói có năm viên « hỏa đan » nhưng nàng đã cho ta hai viên, bây giờ lại thêm một viên nữa thì nàng chỉ còn hai viên. Thường ngày nàng đối với ta tỏ ra nhạt nhẽo, gắt gỏng, lại còn nghi cho ta lấy cắp « Quy-nguyên mật tập », tại sao bây giờ nàng lại đem thuốc cho ta uống ? Như vậy ta có nên uống hay không ?

Muốn từ chối, nhưng chàng lại nghĩ :

— Thương thế của ta chưa bớt, nếu lát nữa giao đấu với địch rồi ro thất bại thì thanh danh phái Côn-Luân còn gì. Chỉ bằng ta cứ uống vào cho thêm sức, rồi sau sẽ hay.

Nghĩ như thế, chàng đưa tay tiếp lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt trửng.

Thanh-Loan thấy thế đưa mắt nhìn Lam-tiểu-Điệp mỉm một nụ cười lén.

Bỗng Đỗ-duy-Sinh cười ha ha nói :

— Hạ huyh quả thật con người túc trí đa mưu, trên thế gian có một không hai, tôi thành thật có lời khen ngợi.

Hạ-vân-Phong thấy Đỗ-duy-Sinh khen tặng, lòng khoan khoái vô cùng. Nhưng ông ta nhún nhường, nói :

— Đỗ huynh đừng quá khen bần đạo. Bần đạo đã bất tài, không biết tìm lời bày tỏ cho Côn-Luân Tam-Tử hiểu được ý muốn của chúng ta mà còn làm phật ý nữa.

Đỗ-duy-Sinh vuốt râu cười khà, nói :

— Việc đó Hạ huynh đừng lo, tôi tin chắc Côn-Luân Tam-Tử là người có hào khí lại sáng suốt, không gì thế mà từ chối đâu.

Thông-Linh đạo nhân nét mặt nghiêm nghị quay lại hỏi Mã-quân-Vũ :

— Trận đấu rất quan hệ đến thanh danh của môn phái Côn-Luân.

Người có thể đảm nhận được trọng trách chăng ?

Mã-quân-Vũ cúi đầu, nói với vẻ cương quyết :

— Xin sư thúc đừng bận tâm, đệ tử nếu không làm tròn bổn phận xin lấy mạng mình để tạ tội.

Thông-Linh đạo nhân nói như vậy là vì ông biết Quân-Vũ không phải địch thủ của Tô-Hùng. Hơn nữa chàng còn đang bị bệnh nên ông muốn bảo chàng từ chối đừng nhận trách nhiệm đó, nào ngờ chàng lại tỏ ra cương quyết, đòi lấy mạng sống để bảo vệ thanh danh, làm cho ông thất vọng thở ra một hơi dài, rồi đưa mắt nhìn Huyền-Thanh đạo nhân để hỏi ý kiến.

Huyền-Thanh vẫn đứng yên, không trả lời. Ông quay lại nói với Quân-Vũ :

— Thôi được ! Người đã muốn ta cũng không cản ngăn làm chi. Nhưng người phải cần thận...

Hạ-vân-Phong thấy Côn-Luân Tam-Tử đã bằng lòng theo lời nói của mình, cười ha ha nói :

— Như thế công việc đã xong, chúng ta cần thi hành gấp đừng chậm trễ tổn thì giờ vô ích. Xin mời quý vị theo tôi.

Dứt lời, ông nhún vai, co chân chạy thẳng vào rừng biển mắt sau những chòm cây rậm.

Tiếp đó Đỗ-duy-Sinh cười đắc ý thò tay vào túi lấy ra một nắm Kim-hoàn cầm tay, múa cây gậy trúc mấy vòng, co giò đuổi theo hướng Hạ-vân-Phong.

Đằng-Lôi liếc nhìn ba vị phái Nga-Mi và Côn-Luân Tam-Tử cười nói :

— Hạ huynh và Đỗ huynh đã mạo hiểm thi hành công việc. Vậy chúng ta cũng nên thực hiện nhiệm vụ của mình kéo trễ.

Đằng-Lôi nói chưa dứt lời, đã thấy Nga-Mi Tam Lão phóng mình chạy vụt vào rừng.

Sở dĩ ba vị cao thủ phái Nga-Mi hôm nay sốt sắng như thế. Vì trong thâm tâm họ cố ý bắt cho được các phân cuộc phái Thiên-Long để chuộc lại vị chương môn Siêu-Phàm, đồng thời cũng để cứu vãn cái nhục vừa rồi.

Thông-Linh đạo nhân quay lại nói với Huyền-Thanh đạo nhân và Ngọc-chánh-Tử.

— Chúng ta tuy không có ý định giết « Qui nguyên mật tập », song

cũng không nên để nó lọt vào tay Tô-băng-Hải. Vì « Qui nguyên mật tập » là vật quý nhất của võ lâm nếu để lọt vào tay một người độc ác thì tai hại không nhỏ. Sư huynh và sư muội nghĩ sao về vấn đề này ?

Huyền-Thanh đạo nhân ôn tồn nói :

— Ta cũng có ý nghĩ đó, chẳng biết ý kiến sư muội ra sao ?

Ngọc-chánh-Tử vốn không muốn dính líu vào việc đoạt « Qui nguyên mật tập » đã từ lâu. Bà ta đã tỏ ra nhiều cử chỉ không màng đến. Tuy nhiên trước mặt các cao thủ của chín đại môn phái, bà không muốn nói ra.

Thông-Linh đạo nhân nghiêm nghị, rút trường kiếm cầm tay, nói :

— Sư huynh và sư muội không có ý gì phản đối. Vậy thì chúng ta vào rừng thi hành nhiệm vụ.

Dứt lời, ông tung mình chạy vào rừng trước.

Huyền-Thanh đạo nhân cùng Ngọc-chánh-Tử nổi gót theo sau.

Mã-quân-Vũ vội quay lại nói với Thanh-Loan :

— Loan muội ! Em hãy ở lại với chị Đại nhé.

Lý-thanh-Loan nghe nói giật mình quay đầu lại thì không thấy Mã-quân-Vũ đâu nữa.

Nàng thấy quần hùng đã đi hết, lòng lo ngại cho Mã-quân-Vũ, sư phụ và sư thúc không biết có gặp điều gì rủi ro không ?

Bạch-vân-Phi thấy vẻ mặt Thanh-Loan ngơ ngác, vội bước đến nắm lấy tay nàng, tươi cười nói :

— Loan muội ! Đừng lo lắng vô ích. Hãy theo chị vào rừng xem thế nào.

Nàng dắt Thanh-Loan và Lam-tiêu-Điệp, cùng nhau tiến thẳng vào rừng. Thần sắc họ rất thanh thoi, hình như không có chuyện gì quan hệ xảy ra cả.

Rừng này không sâu lắm, độ chừng ăn xong bữa cơm là họ đã đi hết đường rồi.

Bạch-vân-Phi đưa mắt nhìn quanh, thấy trước mặt có một cái hang rộng chừng bốn trượng, hai bên vách đá dựng đứng, rêu xanh phủ đầy có dấu chân người qua lại. Nàng quay lại nói với Tiểu-Điệp và Thanh-Loan.

— Muội muội ! Theo ta biết thì hang này chắc ăn quanh lòng núi, mà là cửa ra của phái Thiên-Long. Chúng được « Qui nguyên

mật tập » ôm chạy vào khu rừng này, thế nào cũng bị năm đại môn phái hợp nhau chặn các ngõ chánh đánh vào. Chúng túng thế phải chạy ra ngõ này. Vậy chúng ta hãy ở lại đây giữ miệng hang, may ra đoạt lại được « Qui nguyên mật tập ».

Lam-tiêu-Điệp nói :

— Hiện giờ chín đại môn phái đang chú tâm vào việc đoạt lấy « Qui nguyên mật tập ». Nếu chúng ta có đoạt được, chưa chắc đã về mình. Một khi họ hợp sức với Thiên-Long Bang thì chúng ta làm sao đấu lại. Theo ý tôi thì cứ chờ khi nào có cơ hội tốt sẽ đoạt lại là hay hơn.

Bạch-vân-Phi cau mày nói :

— Đây là một cơ hội thuận tiện nhất còn gì nữa. Nếu chúng đến đây mình đoạt lấy, rồi tâu thoát trước khi năm đại môn phái đến đây.

Lam-tiêu-Điệp than :

— Tôi tin chắc rằng với chút ít công lực của chúng ta, không thể chống nổi sức nội gia uyên thâm của họ.

Bạch-vân-Phi thấy Lam-tiêu-Điệp không tự tin lấy mình tức giận nói :

— Thiên-Cơ chân nhân trước kia dùng hai tay không thắng năm đại môn phái một cách dễ dàng, được phong đệ nhất võ lâm. Sau đó có Tam-Âm Thân-Ni đến tranh chức vô địch võ lâm. Hai bên đấu nhau đến đổi bị nội thương, từ thù hóa thành bạn, hợp sức tàn lập ra quyền « Qui nguyên mật tập ». Ngày nay Lam muội đã được là truyền nhân của hai vị thần nhân đó, tại sao lại tỏ ra là một người bất tài, bất lực như vậy.

Lam-tiêu-Điệp cúi đầu xuống đất thờ ra, rồi nín lặng không đáp.

oOo

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BỐN

MỘNG TÌNH THỔ LỘ

Lam-tiểu-Điệp từ nhỏ đã được mẹ nàng truyền dạy rất nhiều môn võ học tuyệt kỹ, nhất là môn « Huyền công » là môn võ công thượng thượng.

Với môn đó, một người có tâm thành, xa hần tình cảm, tách rời dục vọng, thì có thể đi đến chỗ độc bá quần hùng, không ai thắng nổi.

Ngoài ra nàng còn học thuộc « Qui nguyên mật tập », cho nên trong người nàng lúc này chẳng khác nào một kho tàng chứa đầy vũ học.

Tuy nhiên Lam-tiểu-Điệp chưa hề tranh đấu với ai, chưa hiểu được sức lực của nàng, do đó nàng không tin tưởng vào tài năng của nàng được.

Bạch-vân-Phi hiểu rõ như vậy nên chỉ lắc đầu, thầm nhủ :

— Nếu cô ta chưa trải qua một thời gian kinh lịch giang hồ thì dù có nói gì cũng vô ích. Không ai có thể làm cho cô ta tự tin lấy tài năng của cô ta nổi.

Nghĩ như thế, Bạch-vân-Phi dắt tay Thanh-Loan và Tiểu-Điệp theo hẻm núi tiến tới.

Đi được một đoạn chưa bao xa đã nghe tiếng la hét vọng lại, âm thanh chấn động cả núi rừng. Bạch-vân-Phi chậm bước, nói :

— Chỉ còn qua một khúc quanh nữa là đã đến miệng hang. Bọn Thiên Long Bang bị quần hùng vây khốn vào nơi tử địa này, thế nào hai bên cũng phải trải qua một trận ác chiến. Chúng ta cứ núp vào chỗ kín, đợi hai bên đánh nhau đến lúc kiệt sức chúng ta sẽ nhảy ra tranh đoạt « Qui nguyên mật tập ». Lúc ấy dầu các phái và Thiên-Long Bang có hợp nhau đi nữa thì trong sức tàn của họ chúng ta cũng có thể cự nổi.

Lam-tiểu-Điệp hình như đối với việc đoạt lại « Qui nguyên mật tập » không chú trọng lắm. Nàng khẽ nhủ đôi mảy, rồi như nói một mình :

— Nếu chúng ta đứng cách xa trận đấu quá không dễ gì cứu người được.

A ! Thì ra nàng đã bận tâm đến một người ! Bạch-vân-Phi cảm giác được ngay. Nàng mỉm cười khẽ nói với Lam-tiểu-Điệp :

— Không hề gì, phép « Ngũ hành mê tung » chàng đã thuộc lâu cả rồi. Tuy không thể thắng được Tô-Hùng, nhưng chắc chắn không bị thảm bại.

Lam-tiểu-Điệp ái ngại tiếp lời :

— Nếu trước đây chàng ta chịu học môn « Hồi-long tam thức » thì có thể giao đấu với Tô-Hùng được.

Bạch-vân-Phi cảm thông được tâm trạng Tiểu-Điệp lúc bấy giờ, lòng kinh dị nghĩ thầm :

— Chết rồi ! Cô bé này từ trước đến nay một mực gắn gồng với Quân-Vũ, tại sao bỗng nhiên thay đổi một cách đột ngột như thế ? Nếu không vì tình cảm thì còn là gì nữa. Nhưng Lam-tiểu-Điệp từ nhỏ đến lớn sống trong rừng rậm thâm-u chưa tiếp xúc với đời bản tánh thật thà thuần khiết, một khi đã vướng phải tình yêu thì còn làm sao gỡ cho ra.

Với Quân-Vũ, con tim đã có chủ, kẻ nào vương tình chỉ là tự đào hố sâu để chôn sống cuộc đời. Ngay như mình cũng còn phải dùng lý trí điều khiển bản năng, thì Lam-tiểu-Điệp, cô gái ngây ngô ấy liệu có thể tránh khỏi đau khổ không.

Ôi ! Tình yêu ! Mi chỉ là liều thuốc độc phá rối những đức tính đơn thuần của con người !

Nàng thở dài, thầm tính :

— Lam-tiểu-Điệp là bạn thân ! Ta không thể nào để nàng mắc vào đường khổ lụy.

Tuy nghĩ thế nhưng Bạch-vân-Phi lại không dám nói ra, vì còn đang ái ngại cho bạn.

Thực ra, Bạch-vân-Phi là kẻ đa tình, nhưng cũng lại là một thiếu nữ thông minh rắn rỏi. Bản thân nàng đã đau khổ, nàng không còn muốn Lam-tiểu-Điệp cùng đau khổ như nàng.

Nàng đã dùng lý trí mà suy đoán chứ không phải vì ghen ghét ích kỷ mà can ngăn.

Ba cô gái, mỗi người một nét mặt.

Thanh-Loan thì đang lo cho sanh mạng Quân-Vũ mà buồn, mắt hần nụ cười hồn nhiên lúc trước. Lam-tiểu-Điệp thì mơ màng như tỉnh như say. Lòng nàng như có một cái gì len lỏi vào phá rối, không thể

giấu nòi trên nét mặt. Bạch-vân-Phi lo nghĩ hơn ai cả, nàng đã thấy một hậu quả trầm trọng sắp xảy ra, mà ái tình chỉ là liều thuốc độc rất dịu dàng, êm ả !

Riêng Phàn-tú-Vỹ, một thiếu phụ đã từng trải việc đời, nên bà ta chỉ nhìn qua sắc mặt ba cô gái đó đã hiểu ngay.

Tuy nhiên đối với ba cô gái đó, Phàn-tú-Vỹ lại ở vào địa vị thấp kém, không dám hé môi luận đến điều hơn lẽ thiệt.

Khi đi đến một khúc quẹo, gần miệng hang, đột nhiên nghe một tiếng hét thất thanh, Lam-tiểu-Điệp là người nóng lòng nhất, nên không còn đủ trầm tĩnh nữa, vội phóng mình nhảy phóc tới trước. Thanh-Loan lòng lo lắng không kém, nên cũng nổi gót theo sau.

Bạch-vân-Phi vốn đã có dự tính, núp vào kẹt đá, đợi các cao thủ các phái giao đấu với Thiên-Long Bang cho đến lúc kiệt sức, nàng mới nhảy ra đoạt lấy thắng lợi sau cùng. Nhưng giờ đây Lam-tiểu-Điệp và Lý-thanh-Loan đều không nghe lời nàng, nàng không biết làm sao hơn, nên phải phóng mình nhảy theo đề yểm trợ.

Trên một thềm cỏ rộng hơn mười trượng, các cao thủ các phái và Thiên-Long Bang hai bên giàn thành trận thế, đối diện nhau.

Tô-bằng-Hải, Ngũ-Kỳ phân cuộc và Xuyên-Trung Tứ-Xú đứng thành hình bán nguyệt, còn các cao thủ trong năm phái thì vũ khí cầm tay, mắt sáng quắc, chỉ chờ nghênh chiến.

Tô-bằng-Hải quét mắt một vòng quanh đấu trường, nói lớn :

— Tôi đã hiểu tài năng của cửu đại môn phái, nên đã có ý mời cửu đại môn phái đến Kim-Bắc dự cuộc tranh hùng, ngờ đâu ý người khác hẳn với ý tôi, hôm nay chúng tôi lại gặp các cao nhân quý phái nơi đây. Tuy quý phái chưa đủ, nhưng chín phái mà đã có mặt được năm thì kê cũng là đa số rồi.

Dứt lời, lão ngước mặt lên trời cười một tràng dài. Tiếng cười vọng vào không trung quện tròn lên cao vút.

Đỗ-duy-Sinh nghe tiếng cười ấy đã hiểu ngay Tô-bằng-Hải lòng đang giận như lửa đốt. Lão thầm nghĩ :

— Ha... ha...! Tình thế này thì hai bên buộc lòng phải nhận một trận sống mái rồi. Đại nhất là những đứa đầu đầu vào trước cho chúng đây. Côn-Luân Tam-Tử đã nhận nhiệm-vụ cướp giật « Qui-nguyên mật-tập ». Vậy thì cứ để cho chúng ra tay trước xem sao.

Lão quay nhìn Côn-Luân Tam-Tử có ý khích lệ.

Hạ-vân-Phong đưa mắt dò xét thái độ của Côn-Luân Tam-Tử, rồi quan sát tình hình xung quanh, chỉ thấy hai bên vách núi cao sừng sững, phía sau khe sâu hơn mười trượng, phía trước hang đá chật hẹp, chỉ vừa chui qua được hai người. Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp đã đứng chặn ngang nơi đó.

Thật ra, với địa thế này, dẫu là người võ công cao diệu, đến đâu cũng không cách nào thoát nổi.

Một trận đồ máu !

Nhất định phải một trận đồ máu xảy ra mới giải quyết được tình thế. Nhưng ai có thể đoán được hậu quả khủng khiếp đến bậc nào khi hai bên toàn là những tay võ lâm đệ nhất giang hồ ?

Những người trong Thiên-Long Bang cuộc sắc mặt hăm hăm, đôi mắt lộ hung quang, mỗi người như một chiếc cung đã giương sẵn, chỉ còn chờ cơ hội buông tên.

Không khí đấu trường cực kỳ căng thẳng.

Tiếng cười của Tô-bằng-Hải vang động cả không trung, như khiêu khích, như đe dọa.

Hạ-vân-Phong không chịu nổi, hú lên một tiếng lớn, dư âm của tiếng hú và tiếng cười trộn lẫn vào nhau, tạo thành một âm-thanh quái gở.

Tiếng cười và tiếng hú im bặt.

Hạ-vân-Phong nói lớn :

— Tô-bằng-Hải ! Nội công của người thâm hậu lắm sao ? Trước mặt các chương môn các phái, ta tưởng người không phải biểu diễn nội công để hăm dọa !

Tô-bằng-Hải cất giọng ngạo nghễ, nói sang sảng :

— A ! Quý vị đã là chương môn các phái, ta tưởng không cần phải nhắc đến qui luật võ lâm làm gì. Thiên-Long Bang chúng ta tuy là nói tụ-hợp những tay thảo dã, nhưng cũng đủ sức chống lại với các người. Giờ đây các người muốn so tài bằng cách nào chúng ta cũng vui lòng hầu tiếp.

Hạ-vân-Phong vung kiếm nói :

— Nếu vậy thì chúng ta cần gì khách sáo nữa. Trận đấu này chỉ với mục đích cướp đoạt « Qui-nguyên mật-tập » chứ đâu phải so tài cao thấp để tuyển chọn anh hùng võ-lâm.. Chúng ta ai mạnh nấy được.

Chưa dứt lời, Hạ-vân-Phong đã cầm kiếm đâm thẳng tới.

Đỗ-duy-Sinh dắt Sở-nhất-Giang, Đằng-Lôi dắt hai vị sư đệ là Trương-Lạc, Trương-Hóa, cùng một loạt nhảy vào trận chiến.

Ba lão già phái Nga-Mi và Côn-Luân Tam-Tử cũng không thê đứng ngoài nhìn, đồng huy động vũ khí xông vào cứu ứng.

Các cao thủ năm phái từ sớm đã bàn luận kế hoạch công địch, người nào giao đấu với người nào rồi.

Tuy nhiên, lúc xong trận thì tình thế lại đổi khác.

Đỗ-duy-Sinh vung cây long đầu trượng ra hiệu, tức thì các đấu thủ Thiên-Long Bang từ Ngũ-Kỳ phân cuộc đến Xuyên-Trung Tứ-Xứ đều sắp thành trận thế, mỗi người giữ một phương vị.

Các cao thủ năm phái vừa xông vào, họ đã di hình đổi vị, giao tếu nhau, các vị trí đều biến hóa, người này thay thế cho người khác.

Hạ-vân-Phong xông vào trước nhất, cầm kiếm dài nhắm Vương-hàn-Tương đâm tới.

Không ngờ Vương-hàn-Tương lại không đỡ mà lui ra. Tiếp đến, bóng gậy trúc từ phía sau bủa đến, đánh vệt trường kiếm của Hạ-vân-Phong qua một bên.

Bốp !

Cả mình mây Hạ-vân-Phong rung động, trường kiếm muốn vọt ra khỏi tay.

Thì ra Vương-hàn-Tương khi lui lại đằng sau thì Tô-băng-Hải tiếp chiêu công đến rất lạ lùng. Trúc trượng của lão có một mãnh lực phi thường, đã làm cho Hạ-vân-Phong phải chấn động.

Hạ-vân-Phong vừa kinh sợ, vừa tức giận, nghĩ thầm :

— Thiên hạ đồn Tô-băng-Hải là con cáo già trong võ lâm thực chẳng sai. Ta phải dùng độc thủ giao đấu với lão mới được.

Hạ-vân-Phong liền ứng dụng môn « Thiên hạn phong lôi » là môn độc nhất về kiếm thuật của Lôi, loang loáng công tới.

Hốt nhiên, thấy bóng người chớp qua trận thế lại biến đổi nữa. Hạ-vân-Phong cố đánh vào Tô-băng-Hải thì Mạc-Luân đã từ bên hữu nhảy qua, tung đôi chưởng đánh thẳng vào luồng kiếm quang của Hạ-vân-Phong và hết lớn :

— Hãy ném thứ đèn « Ngũ độc thần chưởng » của lão phu xem sao.

Hai luồng gió một âm nhu, một cương mãnh, bốc ra mùi tanh không thể tả, đánh tạt vào mặt Hạ-vân-Phong.

Hạ-vân-Phong đã ăn mặt trên núi Diêm-Thương, không xuất hiện trên giang hồ đã hơn hai mươi năm nay là để rèn luyện sáu mươi chiêu « Phong lôi kiếm pháp », dụng ý làm bá chủ quần hùng.

« Phong lôi kiếm pháp » là một tuyệt học võ công biến hóa phi thường dùng nội gia chân khí phối hợp với kỹ thuật. Tuy nhiên, vì Hạ-vân-Phong không biết hết cái bí quyết, nên chưa thể đi đến chỗ tuyệt đỉnh.

Mặc dầu vậy, Hạ-vân-Phong cũng đã không phí thời gian, vì mức tiến bộ của ông so với trước kia đã vượt bậc, khiến cao thủ giang hồ ít người có thể đương đầu với ông nổi.

Thế mà khi phải chạm với « Ngũ độc thần chưởng » của Mạc-Luân ông ta cảm thấy toàn thân bủn rủn, phải «hự» lên một tiếng rồi nhảy lách sang một bên mới thoát khỏi luồng quái phong âm độc ấy.

Lão trừng mắt nhìn Mạc-Luân :

— Thằng già tàn tật ! Mày học đâu được môn chưởng âm độc đến thế ?

Về phần Mạc-Luân, từ khi chặt tay chân trị thương, đã luyện được môn chưởng độc, một khi đánh ra là lấy mạng đối phương, ngỡ trong giang hồ không còn đối thủ, ngờ đâu bị đường kiếm « phong lôi » của Hạ-vân-Phong phản ứng, làm cho lão cũng rung động nửa thân mình, râu tóc dựng ngược lên, nhảy lùi lại, đôi mày nhấp nháy, nhìn sững vào mặt Hạ-vân-Phong, nói :

— Thằng già này mà dữ .

Qua cái chạm tay nhau, cả hai đều thất vọng, vì họ cứ tưởng độc môn của họ sẽ là vô địch quần hùng, nào ngờ trong giang hồ còn có nhiều cái lạ lùng khác.

Đối với độc chưởng của Mạc-Luân khi đánh ra, đối phương dù võ công cao đến đâu mà vương nhằm độc khí cũng phải thọ thương. Nhưng Hạ-vân-Phong may nhờ đã dùng « Tuyệt biến từ nghìn năm » chuyên giải độc, cho nên độc khí không nhiễm vào người được.

Bây giờ các cao thủ năm phái đã xuất thủ đồng đều, mỗi người đều lấy hết sức mình cố áp đảo Thiên-Long Bang.

Nhưng Thiên-Long Bang lại áp dụng thế trận « Kỳ biến », luôn luôn thay đổi phương vị, nên các cao thủ trong năm phái vẫn không sao trấn áp nổi.

Vũ khí loang loáng, chưởng phong ào ào, những bóng người chấp chờn như những bóng tử thần độc ác.

Hạ-vân-Phong liếc mắt nhìn qua một vòng, nhận rõ Tô-băng-Hải đã dùng chiến thuật "Cửu cung kỳ số" luôn luôn thay đổi vị trí để công địch, giữ vững thế trận, còn các cao thủ năm phái tuy liên công, nhưng phản ứng rời rạc, mỗi người chỉ đem hết sức mình giao đấu chứ không có sự tương ứng.

Tình thế này nếu cứ kéo dài thì qua một lúc, các cao thủ năm phái sẽ lần lần kiệt sức và thảm bại dưới tay Thiên-Long Bang.

Trong ngũ kỳ phân cuộc của Thiên-Long bang chỉ có Vương-hàn-Tương võ công giỏi nhất, tài thông kim cổ, mưu lược tinh vi. Khi thấy Tô-băng-Hải cứ ra lệnh giao tranh không nghĩ đến chuyện mở đường thoát thân, ông ta biết ngay là Tô-băng-Hải có ý sợ Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp, hai cô gái đang trấn giữ trước cửa hang.

Tuy nhiên, vì sợ hai cô gái ấy mà cứ giao tranh với quần hùng trong ngũ phái mãi thì cũng không phải là đắc sách.

Một khi hai bên kiệt sức thì hai cô gái kia sẽ nhảy vào thao túng rất dễ.

Nghĩ như thế, Vương-hàn-Tương liền bước đến bên Tô-băng-Hải nói nhỏ :

— Xem chừng hai đứa bé kia ! Nếu không kết thúc trận đấu sớm chúng ta sẽ rơi vào cạm bẫy, làm mồi cho chúng hết.

Bây giờ Đồ-duy-Sinh đang đánh với nhóm Tô-băng-Hải, Diệp-vinh-Thanh, Hồ-nam-Bình. Những người này luôn luôn thay đổi vị trí lúc công đến người này, lúc phạt đến người kia.

Đồ-duy-Sinh biết Tô-băng-Hải đã dùng thế trận "cửu cung" để bảo tồn thực lực, nhưng vì lão bận tay giao đấu, chưa có thì giờ tìm cách để giải phá.

Các chương môn các phái như Nga-Mi, Côn-Luân, Tuyết-Sơn, thì cũng đang đánh vui với Xuyên-Trung Tứ-Xú và năm vị thủ lĩnh trong phân kỳ.

Tô-băng-Hải nghe Vương-hàn-Tương nói, biết lão này đang có cơ mưu, liền hỏi khẽ :

— Theo ý Hồng kỳ phân chủ thì sao ?

Wương-hàn-Tương đáp :

— Chúng ta đổi thế trận, đánh ép ngũ phái sang một bên, đoạt lộ chạy ra ngoài. Tô bang chủ bảo vệ Qui nguyên mật tập đem về Kim-Bắc, còn chúng tôi vận dụng toàn sức cản đường đã định.

Tô-băng-Hải trầm nghĩ :

— Phương pháp của Vương-hàn-Tương tuy có lý, nhưng đối với tình hình này cũng chưa phải là thượng sách.

Nhưng nếu không dùng kế hoạch của Vương-hàn-Tương thì còn kế hoạch nào hơn.

Tô-băng-Hải gật đầu nói :

— Hãy chờ cơ hội ! Chúng ta thử theo kế hoạch ấy xem sao.

Tuy đang nói chuyện với Vương-hàn-Tương nhưng Tô-băng-Hải vung gậy đánh vun vút vào Đằng-Lôi và hai tên sư đệ, làm cho ba người ấy lo đỡ quỳnh quáng.

Đằng-Lôi, Trương-Lạc, Trương-Hóa, tuy quyền chưởng tinh vi nhưng đầu họ có cố gắng đến đâu cũng không thể kèm nổi cây long đầu trượng của Tô-băng-Hải.

Phang đánh nhau kịch liệt bỗng Tô-băng-Hải hú lên một tiếng dài, đưa đầu gậy vạch ra một cái vòng tròn, trận thế "Cửu cung" tức thời biến hết phương vị, hai người trong Tứ-Xú và Cư-nguyên-Phát yểm hộ bên trái, hai người trong Tứ-Xú và Hồ-nam-Bình yểm hộ bên phải, Mạc-Luân và Diệp-vinh-Thanh đi hậu tập, Vương-hàn-Tương đi trước mở đường đưa Tô-băng-Hải tiến tới vượt ra miệng hang.

Bấy giờ, cả nhân vật trong Thiên-Long Bang đều hợp sức mở đường, họ đem toàn lực đánh địch, vũ khí lộng lên ào ạt, mỗi chiêu thế đưa ra đều nguy hiểm.

Đằng-Lôi, Trương-Lạc, Trương-Hóa đang đánh chặn phía trước bị Tô-băng-Hải và Vương-hàn-Tương kẻ gây người quật diêm tới như mưa. Ba người không chịu nổi phải hét lên một tiếng nhảy trái qua một bên tránh nguy.

Hạ-vân-Phong thấy thế, tung mình nhảy lên như một chiếc cầu vòng, đáp xuống trước mặt Đằng-Lôi nói :

— Đằng huynh ! Đừng sợ, có tôi đây.

Chưa dứt lời, Hạ-vân-Phong đã tung ra ba đường kiếm trong ba tuyệt chiêu, kiếm quang loang loáng đầy trời ép thẳng tới làm cho Vương-hàn-Tương phải lùi lại ba bước.

Đằng-Lôi được thế, tung mình vào ứng chiến.

Cửa hang không rộng lắm, mà bị Hạ-vân-Phong và Đằng-Lôi hiệp sức ngăn đón. Tô-băng-Hải vẫn là kẻ mưu thần chước quí cũng khó

vượt qua được.

Vương-hàn-Tương là chủ Huỳnh-Kỳ Phân cuộc, vốn là kẻ tri lực mưu thâm từ ngày gia nhập Thiên-Long Bang đã giúp cho Tô-bằng-Hải không biết bao nhiêu việc khó khăn mà không việc nào thất bại cả.

Hôm nay, trước nguy biến này, kế hoạch của Vương-hàn-Tương hầu như đã thất bại, khiến ông ta buồn lòng, mặt xịu lại.

oOo

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LAM

ĐỘT - KÍCH CÔNG PHÁ CỬU - CUNG TRẬN

Đệ-nhất phân-chủ của Thiên-Long Bang Vương-hàn-Tương, tay hữu vận sức đợi thế công của địch, tay trái đột đánh ra một chiêu kỳ-tuyệt «Lạc-nhật sắc vân» ép lui Trương-Hóa, đồng thời tung một cước buộc Trương-Lạc phải tránh qua một bên. Chỉ trong nháy mắt Hàn-Tương đã làm cho hai địch thủ phải khiếp đảm tinh thần. Lợi dụng lúc rảnh tay đó, Hàn-Tương xếp quạt lại, thủ trước ngực, chực chờ trường kiếm của Hạ-vân-Phong !

Khi trường-kiếm của Vân-Phong gần đâm trúng ngực, Hàn-Tương mới vụt xòe quạt ra, mạo hiểm tiến đến sát đầu kiếm mới quay mình một cái.

Hạ-vân-Phong chưa kịp biến chiêu thì thân hình của Hàn-Tương đã sát vào Vân-Phong rồi...

Vương-hàn-Tương, tay hữu vẫn nắm chặt cây quạt, vận công đánh bạt trường-kiếm của Vân-Phong, đồng thời ngón tay trở của lão đâm thật nhanh vào «Vân môn huyết» nơi vai hữu của Hạ-vân-Phong. Cùng lúc đó chân hữu của Hàn-Tương phóng một đá vào yếu-huyệt nơi đầu gối bên trái của Hạ-vân-Phong nhanh nhẹn vô cùng.

Giật mình kinh phục trước cách công trả sấm sét của đối phương, Hạ-vân-Phong thẳm nói :

— Võ-công của lão này quả nhiên kỳ dị thật !

Liền đó, tay trái lão hạ kích, đâm trở lại «Địa cơ huyết» nơi chân

hữu của Vương-hàn-Tương, thân hình lão uốn cong lại vừa thoát khỏi ngón tay, vừa tổng thật nhanh vào «Khuyết bàn huyết» của Hàn-Tương...

Hai người này đều là cao thủ thượng thặng trong võ-lâm, xuất thủ nhanh như điện chớp, lại chuyên đánh vào những yếu-huyệt trông thật lợi hại.

Khi công ra hai thế ác hiểm đó, Vương-hàn-Tương thật không nghĩ đối phương có thể kích ứng độc-hiểm như vậy. Lão kinh-hoàng, vội hạ thấp chân hữu xuống tránh thế hạ-kích của Vân-Phong, rồi luôn thế quét ngang qua chân hữu của đối phương.

Tuy biến thế nhanh nhẹn như vậy nhưng Vương-hàn-Tương đã bị Hạ-vân-Phong đâm trúng vào cánh tay trái !

Đôi bên cùng lùi ra sau, thẳm kêu lên một tiếng :

— Thật là nguy hiểm !

Hai người quyết đấu với nhau, xuất toàn những thế ác-hiểm, làm cho Tô-bằng-Hải và Đằng-Lôi mãi mê theo dõi mà quên cả việc đánh nhau. Cho đến khi hai người cùng lùi ra xa, Tô-bằng-Hải sức nhớ lại, vùng lung đầu trượng đánh thẳng đến Đằng-Lôi.

Đang khi không phòng bị, Đằng-Lôi không thể nào chống đỡ thế trượng đó, lão phải tròn người nằm ngã về phía sau rồi lăn mình qua bên hữu ba bốn thước. Rất may cho lão Trương-Lạc và Trương-Hóa đã song song tiến lên chặn bớt thế công của Tô-bằng-Hải, lão mới thoát nguy. Nếu không, Tô-bằng-Hải thừa thế truy kích, thì dù Đằng-Lôi có thoát khỏi thế trượng thứ nhất cũng khó toàn thân được !

Hạ-vân-Phong sau khi lùi ra lập tức vùng trường kiếm công địch. Vương-hàn-Tương huy quạt chống đỡ. Chạm tay lần này, đôi bên đều đánh, đỡ một cách dè dặt, họ đã biết đối thủ của mình rất đáng sợ. Cả hai đều xuất võ học bình sanh đấu với nhau vô cùng kịch liệt, bóng quạt đầy trời, kiếm quang loang loáng, hai bóng người chấp chớn như hư như thực, luôn luôn công vào các nơi yếu huyết. Thật là một trận đánh kinh hồn, với sự sống chết chỉ còn cách nhau trong đường tơ kẽ tóc !...

Lúc này Tô-Hùng đã vận công, ngưng chân vết thương đau đớn trên mặt. Vết sưng đỏ trên mặt hần cũng đã giảm được một nửa. Sau khi điều lực, hần cảm thấy tinh thần sáng khoái, thế xác hết mệt mỏi, liền đảo mắt nhìn quanh, quan sát trận thế. Hần định vùng kim hoàn kiếm, xông vào giúp đỡ các người ở trong bang, nhưng liếc thấy Lam-

tiêu-Điệp và Bạch-vân-Phi đang đăm đăm nhìn hần, bất giác hần lạnh mình, thầm nói :

— Nếu ta xông vào trận đấu, thì thế nào hai nữ sát tinh này cũng ra tay, như vậy ắt công việc sẽ rắc rối vô cùng.

Nghĩ vậy hần thở dài một hơi, nhắm mắt ngồi im, giả bộ vận công công điều lực, nhưng hần lại âm thầm quan sát xung quanh, xem trận chiến biến hóa thế nào.

Vừa lúc đó, Tô-Hùng phát giác Mã-quân-Vũ đang nhìn sững trong sân, hình như muốn giả nhập trận đấu, tinh thần sung mãn đôi mắt sáng quắc, làm cho hần cảm thấy sợ hãi thầm nghĩ :

— Ta đã buộc hần uống « hóa cốt tiêu nguyên » là một loại thuốc độc chậm phát nguy hiểm nhất trong những chất độc hiện nay trên thiên hạ. Tuy sư muội ta đã cho hần uống thuốc giải độc, nhưng với thời gian chỉ có một đêm thì làm sao hần có thể phục hồi nguyên lực như thế này ?

Tô-Hùng đâu có ngờ rằng Mã-quân-Vũ đã uống một viên đơn hoàn của Lam-Tiêu-Điệp tặng cho chàng. Thuốc đó, trước kia Thiên-Cơ chân nhân đã phí cả nửa đời người mới tìm ra bí phương luyện chế. Nhưng vì vật được dùng để cô luyện thuốc đó rất khó tìm, nên dù biết được bí phương, cũng khó mà luyện thành đơn hoàn này.

Vì muốn giúp cho con gái sau này, Thúy-Điệp đã bỏ hết mấy năm công phu, ngày nào cũng lặn lội đi tìm vật được để chế đơn hoàn.

Cũng vì là vật được khó tìm, trong mười hai thứ chủ được, mà nàng chỉ tìm được có mười một thứ. Rất may, khi Thiên-Cơ chân-nhân nghiên cứu toa thuốc đó, đã nghĩ đến, trong đó có một vị thuốc, thuộc vào lĩnh vật ngàn năm khó gặp, nên mới tìm cách thay vào đó bằng ba mươi hai vị thuốc khác. Chỉ thiếu đi vị thuốc đó, thì sự công hiệu của đơn hoàn giảm hết một nửa. Tuy vậy, đơn hoàn của Thúy-Điệp đã để lại cho Lam-tiêu-Điệp cũng đã có một công hiệu như tiên được rồi, có thể cải tử hồi sinh, lĩnh hiệu không có gì bằng.

Sau khi Mã-quân-Vũ uống viên đơn hoàn đó, chàng lại vận khí điều lực một lúc lâu thì tinh thần, thể xác dần dần sung mãn.

Chàng sợ nếu ra tay mà thất bại, thì sẽ làm tổn thương danh tiếng của sư môn, cho nên chàng không muốn ra tay bừa bãi, đợi đến khi lĩnh được bồi bổ toàn thân, tự cảm thấy tinh thần đầy đủ,

chàng mới ngắt đầu, quan sát tình hình trong trận, chuẩn bị xuất thủ tham chiến...

Nhưng trận thế liên kết của các cao thủ năm phái vẫn không có thế nào đỡ nổi cách công hãm ghê hồn của quần hùng Thiên-Long Bang.

Thấy thế, hào khí của Mã-quân-Vũ bốc lên ngàn ngút, chàng hú dài một tiếng, vung kiếm xông thẳng vào trận đấu.

Bấy giờ, những người trong Thiên-Long Bang đã xông đến cách miệng hang chừng bốn trượng. Thật ra với áp lực của Thiên-Long Bang, họ có thể xông thẳng ra nữa, nhưng vì Tô-bằng-Hải lo ngại, nếu khi đến gần miệng hang thì Bạch-vân-Phi sẽ ra tay, nên họ cũng tạm thời ngừng bước tiến.

Tô-Hùng thấy Mã-quân-Vũ huy động kiếm báu xông thẳng đến, lập tức chuyển mình nghiêng qua để tránh đôi mắt dò xét của Bạch-vân-Phi rồi nói nhỏ với Tô-bằng-Hải :

— Thân phụ ! Tìm cách bắt người họ Mã đó, lấy tính mạng của nó làm phương tiện, ép buộc Bạch-vân-Phi phải cúi đầu phục lệnh...

Nói đến đây, hần vụt ngừng ngay lại, thoạt cảm thấy hành động của nó đã bị lộ.

Tuy Tô-Hùng cảnh giác rất nhanh, nhưng đã bị Côn-Luân Tam-Tử nghe được.

Huyền-Thanh đạo-nhân đột nhiên công tiếp hai thế vô cùng mãnh liệt, ép Diệp-vinh-Thanh phải lui hai bước, rồi ông thét to :

— Vũ nhi ! Hãy lui trở về ! Đây đều là những cao thủ trong võ lâm chạm tay nhau, con không làm được gì đâu.

Đã dẫn thân vào trận chiến, đang định huy kiếm công ra, Mã-quân-Vũ thoạt nghe Huyền-Thanh đạo nhân cất tiếng gọi lớn, bất giác chàng giật mình lưỡng lự !

Thì ngay lúc đó...

Tô-bằng-Hải quát to một tiếng như sấm động, liên tiếp tung « long đầu trượng » đánh ra hai thế, ép Đằng-Lôi qua một bên. Ông ta lách hai vai tiến lên mấy bước rồi, nhanh như chớp, đưa tay trái ra chớp vào người Mã-quân-Vũ...

Thấy môn hạ của mình sắp bị nguy, Thông-Linh đạo nhân nắm chặt thanh kiếm công ra một chiêu « Hạnh-hoa xuân-vũ », bóng kiếm loang loáng đầy trời khiến cho Hồ-nam-Binh phải thu hẹp tầm hoạt động

của Nhật-Nguyệt song luân, rút về thế thủ.

Chủ đích của Thông-Linh đạo nhân là muốn đề cho Huyền-Thanh đạo nhân được rảnh tay tiếp cứu Mã-quân-Vũ. Đâu ngờ động tác của Tô-bằng-Hải nhanh nhẹ phi thường. Huyền-Thanh đạo nhân vừa quay mình vung kiếm ra, thì tay trái của Tô-bằng-Hải đã sắp chop trúng tay trái Mã-quân-Vũ rồi !

Tình thế thập phần nguy hiểm, Huyền-thanh đạo nhân không còn mong giải nguy được cho đệ tử của ông nữa.

Nhưng, ngay khi đó, chỉ thấy Mã-quân-Vũ quay mình một cái, toàn thân chàng như một tia chớp vút qua sau lưng Tô-bằng-Hải, đồng thời thanh kiếm trong tay chàng tựa một luồng hào quang diềm nhanh vào « Phụng nhâu huyết » sau lưng Cư-nguyên-Phát. Trong nháy mắt, Mã-quân-Vũ đã chuyển từ tình trạng bị động, sang thế chủ động. Thật không ai có thể ngờ được.

Đỗ-duy-Sinh thấy thế, ha hả cười, nói :

— Môn hạ của Côn-Luân phái quả thật khác thường. Ba vị đạo huynh thân mang tuyệt-học mà không muốn thi thố ! Thật quá ích kỷ rồi !

Sở dĩ Đỗ-duy-Sinh nói như vậy vì lão thấy lối quay mình của Mã-quân-Vũ vừa rồi quá ảo diệu. Không những chàng đã tránh khỏi thế trào của Tô-bằng-Hải, mà còn có thể xông vào giữa trận « Cửu-cung » của Thiên-Long Bang. Đỗ-duy-Sinh kinh ngạc vô cùng, thầm nhủ :

— Ta chỉ tưởng một mình ta chưa dùng hết toàn lực công địch mà thôi, nào ngờ những người kia cũng một ý như ta. Côn-Luân phái có thân pháp tuyệt-diệu như vậy, nhưng Côn-Luân Tam-Tử lại chưa chịu đem ra đối địch. « Gừng non thế nào cũng không cay bằng gừng già » ! Đứa bé này mới lâm trận đã tiết lộ bí truyền của môn phái !...

Nghĩ như vậy, lão lại sinh ra một kế, nên la to, có ý làm cho Côn-Luân Tam Tử cho ra tuyệt nghệ, dùng toàn lực phản công Thiên-Long Bang để lão có thể thưởng thức võ học bí-truyền của Côn-Luân phái và nhờ đó lão cũng có thể giữ lại ít thực lực.

Đâu ngờ Côn-luân Tam-Tử chẳng để ý gì đến lời nói khích của lão và cũng không thèm nhìn đến lão !!!

Năm phái đã hiệp-lực đánh với Thiên-Long Bang. Kề ra thực-lực của năm phái rất hùng mạnh, nếu Thiên-Long Bang không lập thành trận thế « Cửu cung » mà đối địch, lại chia ra từng cặp đánh nhau thì trận đấu này sẽ thảm liệt vô cùng. Lúc đó chỉ có bảy võ công mạnh, yếu

mà phân định sống chết thắng bại, thế nào cũng không thể tránh khỏi một trận tử-chiến kinh-hồn và như vậy đâu kẻ nào không muốn cho ra tuyệt học của mình cũng không thể được.

Nhưng vì Thiên-Long Bang đã dùng « Cửu cung trận » biến hóa mà đối địch, làm cho những cao-thủ trong năm phái không thể tìm đúng đối thủ mà đấu chỉ mạng với nhau.

Hơn thế nữa, Tô-bằng-Hải, Vương-hàn-Tương và Mạc-Luân, ba cao thủ của Thiên-Long Bang, võ công lại cao siêu hơn cả, cho nên sự dự tưởng của những người trong năm phái đã bị sai cả đường lối. Họ dự định sẽ chia cặp đánh tay đôi, nhưng giờ đây lại hóa thành một trận đấu hỗn loạn !

Cao-nhân trong năm phái, sau khi đánh kịch liệt một hồi lâu, ai cũng có ý niệm cần phải bảo tồn thực-lực, nên chẳng ai xuất toàn sức công hãm đối phương.

Thiên-Long Bang tuy có ý định hạ địch trong chớp nhoáng, nhưng vì sự biến hoá « Cửu cung trận », hạn chế sự phát-huy võ-công của mỗi người !

Như vậy nên từ trận đánh chết sống đã định, bỗng chốc trở thành trận đánh cầm chừng, ai cũng có ý như nhường nhịn nhau.

Chỉ có Hạ-vân-Phong và Vương-hàn-Tương sau mấy chiêu quá hiểm-nguy, vì danh-dự của họ, nên họ mới xuất toàn tuyệt-học ra đấu với nhau.

Hạ-vân-Phong sử dụng « Thiên hạn phong lôi kiếm pháp » sau mười mấy chiêu, thì thế công đã biến thành hiểm độc vô cùng, thanh trường kiếm trong tay lão tỏa hơi lạnh cả một vùng, lại phát ra những tiếng ầm như phong lôi, vũ bão.

Vương-hàn-Tương chẳng chịu kém đối phương, quạt xếp vừa đánh lão vừa hú lên từng hồi, tay trái thỉnh thoảng lại trung ra những chưởng thế dũng mãnh phi-thường.

Vì hai người đánh nhau quá kịch liệt, nên Vương-hàn-Tương đã tách rời khỏi « Cửu cung trận », biến thành một trận đánh tay đôi.

Còn Tô-bằng-Hải, ra tay chớp nhoáng mà bắt không được Mã-quân-Vũ, lão cảm thấy sợ hãi vô cùng. Đến chừng lão quay đầu nhìn lại, thì đã thấy Mã - quân - Vũ tiến vào đến trong trận « Cửu-cung » và trường kiếm của chàng đang đâm tới lưng Cư-nguyên-Phát...

Cư-nguyên-Phát đang huy động « chuỗi chùy » quần thảo với Đỗ-

duy-Sinh, nên chẳng ngờ Mã-quân-Vũ đã im lìm xông vào trận thế, xuất kiếm đánh lên sau lưng lão. Trái lại, Đỗ-duc-Sinh hướng mặt về phía Mã-quân-Vũ nên thấy rất rõ ràng, nhưng lão là một người tâm cơ hiểm ác, một khi thấy không thể kích động Côn-Luân Tam-Tử, lập tức không nói gì nữa cả, gậy trúc trong tay nắm chặt lại, liên tiếp công ra bảy thế.

Bảy thế này là những thế tuyệt diệu trong tám mươi một thế «Phục ma trượng». Cư-nguyên-Phát bị công hãm như vậy, chân tay rối loạn chẳng biết đâu mà chống đỡ. Rất may cho lão, Mạc-Luân đang đấu với Nga - Mi Tam-lão, thấy Cư-nguyên-Phát sắp lâm nguy, vụt tung ra một chưởng, đẩy lui Đỗ-duc-Sinh, cứu Cư-nguyên-Phát thoát hiểm.

Sở dĩ Đỗ-duc-Sinh lùi mà không đỡ chưởng đó, là vì lão sợ Mạc-Luân dùng «Ngũ độc thần chưởng» loại lão ra khỏi vòng chiến. Tuy thế, Đỗ-duc-Sinh cũng đã thực hiện được một phần mưu kế ác hiểm, là làm cho Cư-nguyên-Phát rối loạn tinh thần, tạo cơ hội tốt cho Mã-quân-Vũ.

Thâm ý của Đỗ-duc-Sinh là muốn để cho Cư-nguyên-Phát chết dưới kiếm của Mã-quân-Vũ, kích động Thiêng-Long Bang tử chiến với Côn-Luân phái. Như vậy những người đó sẽ dốc toàn lực đấu với nhau, còn lão thì có thể bảo tồn được thực lực, đợi cơ hội ra tay chiếm đoạt kỳ-thư.

Quả thật là âm mưu thâm độc, Cư-nguyên-Phát vô tình đâu có biết cái chết gần kề!...

Nhưng, giữa lúc trường kiếm của Mã-quân-Vũ sắp cắm vào «Phụng nhãn huyết» của Cư-nguyên-Phát, bỗng có một luồng hào quang bay vút đến, đánh «choang» một tiếng, gạt trường kiếm của Mã-quân-Vũ bật sang một bên.

Thế là thâm mưu của Đỗ-duc-Sinh bị phá mất!!!

Thì ra Tô-Hùng thấy Cư-nguyên-Phát lâm nguy, không còn lo sợ gì nữa, huy động Kim-hoàn kiếm đánh bật kiếm thế của Mã-quân-Vũ!

Côn-Luân Tam-tử thấy Mã-quân-Vũ thoát được cái chộp của Tô-bằng-Hải, cảm thấy chẳng có gì đáng lo ngại nữa. Thông-Linh đạo-nhân nói nhỏ với hai người kia:

— Vũ nhi đã xông vào trong trận, «Cửu cung» đã bị phá, chúng ta nên thừa thế tấn-công mạnh lên, hoặc giả có thể phá được toàn trận của

chúng nó...

Liền đó, ông ta thay đổi kiếm pháp, sử dụng «Truy Vân thập nhị kiếm» múa ra một vùng ánh sáng bao bọc lấy toàn thân, xông thẳng vào trong trận.

Huyền-Thanh đạo-nhân và Ngọc-chánh-Tử thấy Thông-Linh đạo-nhân huy kiếm xông vào trận, cũng phải thay đổi kiếm pháp, bảo vệ hai bên Thông-Linh đạo-nhân.

Ba kiếm liên-hợp tấn công, uy thế hùng mạnh phi thường làm cho vị trí trận thế «Cửu cung» phải thay đổi, «Tứ, mẫu, thần, đầu» thay đổi cung, vị với nhau.

Diệp-vinh-Thanh, và Trương-Khiêm Trần-Ứng trong Xuyên-Trung Tứ-Xú hợp lại một cánh, ra sức đấu với Côn-Luân Tam-Tử.

Bỗng, Thông-Linh đạo-nhân cười lớn một tiếng, nói:

— Người gì mà không biết tấn thối, không lý kiếm của bản-đạo không dám giết người sao?

Chưa dứt lời, thanh kiếm trên tay ông đã vạch thành một lần sáng sả vào người Trần-Ứng.

Sau một tiếng thét đau đớn, Trần-Ứng tái mặt lùi ra sau, cánh tay trái bị rạch một đường dài ba, bốn tấc, máu phun như mưa.

Thì ra từ sớm Diệp-vinh-Thanh, Trương-Khiêm và Trần-Ứng đã bị kiếm quang của Côn-Luân Tam-Tử bao trùm, áp đảo đến chân tay rối loạn, chẳng biết đường nào ứng phó, nhưng ba người vẫn không chịu lùi một bước nào cả.

Thông-Linh đạo-nhân vốn không muốn hạ thương người, nhưng vì thấy ba người quá kiên trì, giữ mãi vị trí, ông nghĩ nếu chẳng hạ bớt đối thủ thì không thể nào xông phá trận được nên mới huy kiếm đâm Trần-Ứng.

Ba người hợp lại đã chống không muốn rời Côn-Luân Tam-Tử, huống chi giờ này Trần-Ứng đã lui rồi thì Trương-Khiêm và Diệp-vinh-Thanh làm sao giữ vững vị trí được...

Ngọc-chánh-Tử xuất chiêu «Phong vũ cuồng tiên» chém vút qua đầu Trương-Khiêm. Trương-Khiêm vừa ngã đầu né tránh, thì Ngọc-chánh-Tử thừa thế tiến lên, tung một cước trúng ngay bụng Trương-Khiêm khiến tên này lộn nhào ra sau!

Diệp-vinh-Thanh vận công lực vào chưởng trái, phóng ra một luồng kinh-phong áp đến Thông-Linh đạo-nhân. tay hữu của lão vung

Cửu hoàn đao chọt vào người Ngọc-chánh-Tử.

Tức thời Huyền-Thanh đạo-nhân vùng trường kiếm lên, hóa-giải tất cả hai thế công ác hiểm của Diệp-vinh-Thanh.

Đằng kia, Đằng-Lôi, Trương-Lạc và Trương-Hóa cùng áp đến tấn công Tô-bằng-Hải.

Vô-công của Tô-bằng-Hải quả thật là cao siêu, một mình một trượng ngang nhiên đối cự với ba người, đôi mắt lại liếc nhìn Mã-quân-Vũ, như muốn xem thử chàng đã dùng thân pháp gì mà có thể tránh được chiêu «Cầm mã thủ» vừa rồi của lão.

Nhưng vừa khi đó lão thấy Tô-Hùng tung ra một kiếm cứu nguy cho Cư-nguyên-Phát, rồi lại tiếp tục huy kiếm đấu với Mã-quân-Vũ. Hai chàng thiếu niên này chạm tay nhau, dùng toàn những tuyệt học kỳ dị làm cho một đời quái-khệt của Tô-bằng-Hải phải thẩn kinh sợ.

Lão nhận thấy những chiêu kiếm của Tô-Hùng thật là quỷ quyết khó đoán, mà không phải do lão đã truyền thụ cho hắn, thân pháp cũng linh động vô cùng, bay lượn như bướm vờn hoa. Lão thắc mắc vô cùng, chẳng biết Tô-Hùng đã học từ đâu những vô-công ảo diệu đó.

Thân-pháp của Mã-quân-Vũ lại còn kỳ ảo tuyệt vời hơn cả Tô-Hùng. Không kể thế kiếm của Tô-Hùng tinh-diệu như thế nào, chàng chỉ cần lách nhẹ là đã tránh được tất cả, còn luôn tay công lại những thế-kiếm kinh hồn.

Cho đến khi Tô-bằng-Hải nghe tiếng la của Trần-Ứng, quay mặt nhìn, Côn-Luân Tam-Tử đã xông phá «Cửu cung trận» rồi!

Đỗ-duy-Sinh, Nga-Mi tam-lão và Sờ-nhất-Giang thấy Côn-Luân Tam-Tử đã dốc toàn-lực công địch, nên không hện mà cũng vũ động vũ-khí công phá trận thế toi bời. Trong chớp nhoáng ánh đao loang loáng, bóng gậy đầy trời, kiếm-phong lạnh lẽo, uy thế như bài-sơn đảo hải.

Mạc-Luân, Hồ-nam-Bình, Cư-nguyên-Phát và hai người Mã-Khởi, Chu-Bang trong Xuyên-Trung Tứ-Xứ đều bị áp đảo đến luống cuống cả tay chân.

Diệp-vinh-Thanh tuy thấy mấy người sắp bị nguy, cứu cung trận bị phá, nhưng không làm sao cứu giúp được cả.

Hốt nhiên, Tô-bằng-Hải hú dài một tiếng, vùng long-đầu trượng quét ngang qua tạo nên một luồng gió cuốn ào ào.

Đằng-Lôi giật mình, thẩn nói :

— Thế trượng của Tô-bằng-Hải thật là dũng mãnh hiểm thấy.

Liên đó, Đằng-Lôi tung mình nhảy lui tám thước. Trương-Lạc, Trương-Hóa cũng đồng thời lùi lại cả.

Tô-bằng-Hải chỉ vùng có một gậy mà đã đẩy lui được cả ba người, lão liền phóng thẳng đến chỗ Côn-Luân Tam-Tử. Khi thân hình còn ở trên không, Tô-bằng-Hải đã vũ động long đầu trượng hóa ra một vùng loang loáng, khí thế tựa sấm sét từ trên cao chụp xuống đầu Côn-Luân Tam-Tử.

Côn-Luân Tam-Tử đang lúc đắc thủ, «Cửu cung trận» chỉ còn chốc lát nữa là bị phá vỡ, bỗng thấy Tô-bằng-Hải tung thân đánh tới, uy thế quá mạnh chẳng dám đưa kiếm chống đỡ.

Thông-Linh đạo nhân quát to :

— Lui mau !

Tức thời cả ba người cùng lui lại có hơn một trượng.

Vừa hạ chân xuống đất, Tô-bằng-Hải đã cất tiếng cười một cách khinh bỉ, nói :

— Thiên-Long Bang chúng tôi và quý phái xưa nay chưa có oán thù gì, mà ba vị lại ra tay đã thương người của chúng tôi, không biết là có dụng ý gì ?

Thông-Linh đạo nhân cười nhạt, đáp lời :

— Đôi bên chạm tay nhau, dĩ nhiên không tránh khỏi từ thương. Tô bang chủ hỏi thế, bản đạo thật khó trả lời !

Nghe Thông-Linh đạo nhân nói giọng khiêu khích, Tô-bằng-Hải càng thêm tức giận, lạnh lùng, nói :

— Huyền-Thanh đạo trưởng, sư huynh của người danh tiếng lẫy lừng, phong độ quân tử, tôi rất kính phục. Nhưng người lại khinh thường chúng tôi quá. Ha ! Ha ! Không lý chúng tôi lại sợ người sao...

Nói chưa dứt lời, đột nhiên lão trợn đôi mắt, trở tay đánh một chưởng sang bên trái !...

Chỉ nghe một tiếng «hự» khô khan, thân hình gầy ốm của Trương-Lạc đã bị chưởng lực của Tô-bằng-Hải đánh bay ra tám thước.

Thì ra, Trương-Lạc thừa lúc Tô-bằng-Hải nói chuyện với Côn-Luân Tam-Tử, lẳng lặng tiến gần vào, đánh Tô-bằng-Hải một chưởng.

Nhưng Tô-bằng-Hải là một quái kiệt giang hồ, tuy đang nói chuyện với Côn-Luân Tam-Tử, nhưng mắt vẫn đề ý tứ phía, khi Trương-Lạc tiến gần tung chưởng đánh ra thì lão đã phát giác được. Song lão là một người gan lì, xem việc đánh lén của cao thủ võ lâm không ra gì cả, đợi đến lúc

chương phong của Trương-Lạc đánh gần trúng, lão mới đột nhiên trở tay rất mạnh... Trong khi đó mắt lão vẫn nhìn thẳng, thân hình không xoay trở gì cả, thế mà đã đánh bay Trương-Lạc thì đủ thấy sự lanh lẹ của lão lên đến mức nào rồi !

Côn-Luân Tam-Tử thấy công lực của Tô-bằng-Hải mạnh như vậy thấy đều giật mình biến sắc mặt...

Tô-bằng-Hải lại cười ha hả, xem như chẳng có việc gì xảy ra, nói lớn :

— Tôi kính ngưỡng Huyền-Thanh đạo nhân, lại nữa còn nhờ người trong quý phái đã mấy lần cứu giúp con gái tôi, làm cho...

Lão mới nói đến đó, thì Đẳng-Lôi đã phóng lên hai tay cùng công ra từ xa đánh đến, quyền phong mạnh vô cùng, chia ra đánh vào hai đại huyệt của Tô-bằng-Hải...

Thì ra Đẳng-Lôi thấy Tô-bằng-Hải đã thương sự đệ của mình, tức giận tột độ, nên ngầm vận chân lực, dùng « Bách bộ thần quyền » phóng người qua truy kích !

Hai quyền này không những chỉ nguy hiểm ở chỗ đánh vào yếu huyệt mà nó còn tập trung cả công lực bình sinh của Đẳng-Lôi, Tô-bằng-Hải võ công có cao thâm hơn nữa, cũng không dám khinh thường. Lập tức lão hét lên một tiếng, chương trái tung ra một luồng kinh phong về phía Đẳng-Lôi.

Quyền-phong và chương lực chạm nhau, Tô-bằng-Hải phải lùi ra sau một bước. Trong khi đó Đẳng-Lôi hét lớn một tiếng, thân hình nhào lộn trên không hai vòng, bay xa hơn một trượng.

Tô-bằng-Hải được trời sinh thân mang một thần lực, lại thêm nội công tinh thâm nên chương phong mạnh phi thường. Đẳng-Lôi tuy là chương môn của một phái, đã học hết võ công tinh ảo trong phái Tuyết-Sơn, nhưng vì trời sinh không bằng đối phương. Thế mà lại đi lấy cái dở của ta đối với cái hay của người. Đẳng-Lôi bị chiêu đó, động đến khí huyết đảo lộn, hai chân vừa chấm đất, liền phun ra một miệng máu tươi, phải đứng im nhắm mắt vận công điều lực...

Tô-bằng-Hải thấy Trương-Lạc đã được Trương Hóa cứu dậy, trong lòng bỗng nổi lên một ý nghĩ, thầm nhủ :

— Trận đấu hôm nay với các cao nhân năm phái, thù oán đã định chắc rồi, chỉ bằng ta hãy đã thương trước vài người của chúng nó, làm nhục chí can trường của chúng, thì ngày sau sẽ bớt được một vài cường địch...

Ý nghĩ vừa thoáng qua, sát khí nổi dậy, lão liền vung long đầu trượng, phóng đến bên Đẳng-Lôi.

Đột nhiên, kiếm quang lóe mắt, Côn-Luân Tam-Tử nhất loạt huy kiếm chặn Tô-bằng-Hải lại. Thông-Linh đạo nhân thủ chặt báu kiếm, nhát giọng nói :

— Việc hôm nay không phải là tầm thường. Quý Bang và bốn phái tuy có ân oán, nhưng chúng ta có mục đích tranh giành « Qui nguyên mật tập ». Nếu như Tô bang-chủ chịu đưa sách đó ra, thì mấy người đây và bản đạo quyết không làm khó nữa...

Tô-bằng-Hải cười nhạt, nói :

— Côn-Luân Tam-Tử mà cũng muốn lão hữu đưa sách đó ra sao ?

Dứt lời, liền quét ngang Côn-Luân Tam-Tử một trượng rất ác hiểm.

Thấy thế trượng của Tô-bằng-Hải quá mạnh, Côn-Luân Tam-Tử không dám dùng kiếm chống đỡ, cùng một lượt nhảy tránh thế trượng đó. Thông-Linh đạo-nhân tức giận quát lớn :

— Tô bang chủ xuất thế mạnh lắm nhì !

Rồi xuất chiêu « Khởi phụng đằng giao » vung kiếm đâm thẳng qua. Ngọc-chánh-Tử, cùng một lúc, xuất chiêu « Bạt phương phong vũ » biến kiếm thành một vùng hào quang, công mạnh bên trái.

Huyền-Thanh đạo-nhân không thể đứng yên được than dài một tiếng, nói :

— Tô bang chủ ! Xin tha cho chúng tôi liên kết tấn công nhé !

Nói rồi liền xuất chiêu « Đảo xà kim tiến » từ bên hữu Tô-bằng-Hải công qua.

Chỉ trong chớp lát, Côn-Luân Tam-Tử đã liên kết xuất chiêu, đều là những chiêu thuật trong « Truy vân thập nhị kiếm ».

Võ học kỳ ảo này, đánh từng người một, đã là dũng mãnh lạ thường, giờ đây Côn-Luân Tam-Tử lại ra tay một lần, làm cho người ta phải kinh hồn bạt vía. Chỉ trong chớp mắt, Tô-bằng-Hải đã bị kiếm quang bao vây vào giữa...

Thấy kiếm quang của Côn-Luân Tam-Tử phủ kín một vùng, chim sẽ cũng khó bay qua, tạt nước vào e không lọt, Tô-bằng-Hải phải giật mình kinh hãi, thầm nói :

— Kiếm pháp của phái Côn-Luân quả thật ảo diệu, thiên hạ đồn chẳng ngoa. Không thể coi thường được !

Lão vận chân lực, hét to một tiếng :

— Kiểm pháp hay lắm !

Rồi quay tròn long đầu trượng, múa thành một bức thành bao bọc toàn thân. Chỉ nghe những tiếng « choeng ! choeng » phát ra không ngừng. Kiểm, trượng chạm nhau toé lửa . Thế kiểm liên công của Côn-Luân Tam-Tử đã bị long đầu trượng của Tô-bằng-Hải đánh bật ra cả.

Thông-Linh đạo-nhân giật mình, thẳm nhủ :

— Vô công của lão này tài giỏi hiếm thấy ! Nếu không phải chính mắt ta trông thấy, thì thật là khó tin có kẻ tài ba như thế được.

Thông-Linh đạo-nhân định gọi Huyền-Thanh đạo-nhân, và Ngọc-chánh-Tử nhất loạt vận dụng toàn lực kỳ biến của « Truy vân thập nhị kiếm » hợp lực khác phục đối phương.

Bỗng, Tô-bằng-Hải tiến lên một bước, chưởng trái đánh đến Huyền-Thanh đạo nhân, tay mặt vung long đầu trượng diềm lẹ vào « Đơn diềm huyệt » nơi bụng Thông-Linh đạo nhân, chân hữu đá tới « Phục hồ huyệt » trên chân trái Ngọc-chánh-Tử. Chỉ một thể tấn, Tô-bằng-Hải chia ra công đánh cả ba người, thật là ảo diệu phi thường !

Tô-bằng-Hải lúc này chỉ dùng một trượng mà đã gạt được thể công liên kết của Côn-Luân Tam-Tử, nhưng lão vẫn còn lo ngại, sợ Côn-Luân Tam-Tử giành lấy tiên cơ, nên lập tức áp đảo họ trước.

Thông-Linh đạo nhân nghiêng mình bước ngang hai bước, tránh khỏi thể diềm của Tô-bằng-Hải, rồi ngậm vận chân-lực định đánh bật đầu trượng của đối phương, nhảy tiến lên công địch.

Ngồi đầu, Tô-bằng-Hải sức mạnh như thần luôn tay đánh ra một trượng nữa, mạnh mẽ vô cùng. Hơn nữa, thế kiểm của Thông-Linh đạo nhân chỉ là thể vô tình, đâu có phải cố ý đỡ trượng đó. Nên khi kiểm, trượng chạm nhau, tuy có đánh bật được long-đầu-trượng, nhưng Thông-Linh đạo nhân cảm thấy tay cầm kiểm gần như bị tê liệt !...

Huyền-Thanh đạo nhân nhảy ngang năm thước, khỏi chưởng lực của Tô-bằng-Hải.

Ngọc-chánh-Tử cầm thanh kiếm, chặt xuống chân đang đá lên của Tô-bằng-Hải.

oOo

HỒI THỨ BẢY MƯƠI SÁU

TÔ-PHI-PHỤNG BỊ CỤT TAY

Tô-bằng-Hải đang đá vào chân phải của Ngọc-chánh-Tử, thỉnh linh biến thể quét ngang tránh khỏi thế kiếm Chánh-Tử, rồi nhân đà đá thẳng đến Thông-Linh đạo nhân. Đồng thời tay trái đánh đến Huyền-Thanh đạo nhân cũng thu về, diềm lẹ tới « Thần phong huyệt » ở trước ngực Thông-Linh.

Từ đánh thẳng biến thành quét ngang, tránh kiếm công lại đối phương, từ một thể chia ra đánh ba, rồi bỗng nhiên tập trung đánh một, thật là biến hóa ảo diệu, quý quyết khó đoán.

Thông-Linh đạo nhân kinh sợ, thanh trường kiếm liền chém xéo vào giữa thân Tô-bằng-Hải...

Tô-bằng-Hải hóa chỉ thành chưởng đánh mạnh, một đường sức vô hình phát ra, không những ép dẹp kiếm đối phương mà còn chấn động đến toàn thân Thông-Linh đạo nhân, buộc ông phải tránh sang trái ba thước.

Ngọc-chánh-Tử hét to một tiếng, vung kiếm lên múa thành một vạc ánh sáng lấp lánh như sao sa, tiếng xé gió vun vút ập thẳng đến sau lưng Tô-bằng-Hải.

Nghe gió Tô-bằng-Hải bước tránh sang một bước, xoay lẹ người lại, đồng thời cây long đầu trượng trên tay ông múa tít lên, lập tức hóng trượng loang loáng như cả trăm người đồ xô đến Ngọc-chánh-Tử.

Biết sức mình không bằng đối phương, Ngọc-chánh-Tử không dám đỡ càn, liền thu kiếm lại, xuất ra một chiêu « Hạnh hoa xuân vũ » trong « Truy vân thập nhị kiếm », khiến Tô-bằng-Hải như chìm trong ánh sáng lấp lánh của trường kiếm.

Tô-bằng-Hải hú dài một tiếng, long đầu trượng vung lên một vòng gạt khỏi thể công đối phương rồi nhân đà diềm thẳng đầu trượng đến Ngọc-chánh-Tử vô cùng lạnh lẹ.

Ngọc-chánh-Tử nghiêng mình tránh, kiếm quay theo thân hình lẹ tức trả chiêu, ngay khi ấy Huyền-Thanh đạo nhân cũng chém xéo vào

đối phương. Sau khi Thông-Linh tránh chưởng thế của đối thủ, cũng liền hét lên một tiếng xuất thế tấn công.

Bang chủ Thiên-Long Bang quả đáng là tay võ dũng, công lực thâm hậu, trước sự vây công tới tấp của Côn-Luân Tam-Tử mà không tỏ ra e dè sợ sệt. Ba kiếm một trượng xoắn tới với nhau, quần thảo vù vù, bóng kiếm như sao sa chớp giật, lúc chia ra, lúc hợp lại.

Tô-bằng-Hải bị Côn-Luân Tam-Tử vây công, ứng phó hơi khó nhọc nhưng vẫn chưa lộ ra tí nào sợ sệt, trượng đỡ chưởng chặt lạnh lẽo vô cùng. Côn-Luân Tam-Tử tuy có thể kiếm chế nhưng trong thời gian ngắn vẫn chưa làm gì được.

Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp vẫn thân nhiên đứng chặn ngoài miệng hang, xem một trận đấu sống chết của các cao thủ võ lâm, một cuộc tranh hùng hiểm có trên giang hồ.

Khi này Tiểu-Điệp thấy Tô-Hùng xuất mấy chiêu biến ảo, thần bí, đối với ai thì kinh sợ ngạc nhiên chẳng hiểu biết gì, song với nàng thì chẳng lạ lùng gì cả, vì đó là những thế giống trong "Qui nguyên mật tập" nàng đã học thuộc lòng. Tuy thế nàng cũng lấy làm ngạc nhiên, chẳng biết làm sao Tô-Hùng lại biết những chiêu thế kỳ bí ấy và lấy làm lo sợ cho tánh mạng của Mã-quân-Vũ.

Nhưng sau đó thấy Quân-Vũ dùng phép "Ngũ hành mê tung" nhẹ nhàng tránh lách thế công của đối phương, thân hình chàng thoạt qua, thoạt lại như một bóng ma thì Tiểu-Điệp mới an lòng, đứng xem khả năng của đối bên.

Vương-hàn-Tương thấy Tô-bằng-Hải bị Côn-Luân Tam-Tử vây công, trước tình thế địch thủ vây quanh, người của Thiên-Long Bang đánh mãi mà không có kết quả. Ông quát lên một tiếng thật to, quát thép xếp lại diêm lệ đến mặt Huyền-Thanh đạo-nhân, đồng thời tay trái đánh mạnh Ngọc-chánh-Tử một chưởng.

Thế diêm là một hư thế, song tả chưởng mới là một chiêu thật.

Huyền-Thanh đạo-nhân bước xéo qua, tránh khỏi thế quạt quét đến của đối phương.

Phần Ngọc-chánh-Tử bị chưởng phong của đối phương đẩy lui hai bước, ngay lúc ấy long đầu trượng của Tô-bằng-Hải cũng diêm đến trước ngực vô cùng ác liệt. Không còn tránh kịp, buộc Ngọc-chánh-Tử vùng kiếm gạt mạnh, long đầu trượng bật ra, song hồ khẩu tay cầm kiếm của Ngọc-chánh-Tử bị cái va chạm vũ khí ấy như muốn té ra cả cánh

tay mặt tê liệt.

Tô-bằng-Hải được thế đầu chịu bỏ qua, liền múa chiêu « Độc long xuất động » tấn công tiếp như gió hốt.

Huyền-Thanh đạo-nhân bề ngoài đối Ngọc-chánh-Tử xem như nghiêm khắc, chỉ có tình huynh muội, nhưng thật ra bên trong ông ta rất yêu thương bà và luôn luôn quan tâm đến. Ông thấy Chánh-Tử vừa tránh chưởng tiếp đến lại phải đỡ một trượng hùng hậu của Tô-bằng-Hải thì biết bà đã lâm nguy, đầu gối cũng khó đủ sức tiếp thêm một trượng thứ hai của Tô-bằng-Hải. Vì vậy nên Huyền-Thanh đang quần thảo với Vương-hàn-Tương, liền hú lên một tiếng thật to, dùng tám phần mười công lực đánh mạnh ra một chưởng vào Hàn-Tương.

Vương-hàn-Tương không ngờ đối phương đánh tri mạng, quạt thép đang diêm chiêu « Thanh đình diêm thủy » tuy có thể diêm trúng « Kiên tinh huyết » của Huyền-Thanh, làm tê liệt tay hữu đối phương. Nhưng chính mình cũng lãnh một chưởng bài sơn kia, so sánh lợi hại nên lập tức nhảy trái sang bên.

Huyền-Thanh đạo-nhân liền vùng trường kiếm theo chiêu « Ngang giang tài tâu » đâm mạnh đến eo éch của Tô-bằng-Hải.

Tô-bằng-Hải thấy chiêu « Độc lang xuất động » của mình sắp búa tới Chánh-Tử thì liền có một luồng gió mạnh đánh lên bên hông, nên lập tức thu thế trượng, đánh téo bên hông một chiêu « Đảo đả kim chung » truy cản thế công của Huyền-Thanh đạo-nhân. Ông liền lớn tiếng nói :

— Không lý đạo huynh muốn đầu cố mạng với tôi sao ?

Huyền-Thanh đạo-nhân nghe thế ngại ngừng, liền thu thế lại, tránh qua một bên, lòng thầm nghĩ :

— Nếu Tô-bằng-Hải không cất tiếng nói, trượng lão từ dưới đánh lên thì trường kiếm trên tay mình không khỏi bị văng ra, như thế thì mình mất mặt với năm đại môn phái như chơi, nhưng lão lại nhơn tình, cố ý nhắc nhở. Có lẽ khi này vì mình vùng kiếm cản Đỗ-duy-Sinh khi gã này muốn bắt Phi-Phụng làm bia, nên lão trả ơn bằng cách này chăng ?

Tám suy nghĩ, nên Huyền-Thanh bị phân tán tinh thần, Tô-bằng-Hải liền chụp ngay cơ hội này, cất tiếng hú dài, thân hình vọt bay bổng lên cao bảy tám thước, phi ra một trượng xa, thoát khỏi vòng vây của Côn-Luân Tam-Tử.

Huyền-Thanh đạo-nhân nghe tiếng hú mới sức tỉnh biết mình đã hờ cơ đề đối phương thoát, vì thanh danh của Côn-Luân phái đâu thể bỏ qua được, nên ông cùng hú lên một tiếng thật to, thân hình như một con chim bay bổng theo, ông đang định phát chiêu đánh từ trên không, đột nhiên bên tai nghe tiếng nói khá to :

— Đạo huynh, đề tôi cùng đến hòa nhau cho náo nhiệt !

Âm thanh chưa dứt đã thấy một bóng người chặn trước mặt Tô-bằng-Hải, người đó chính là chương môn phái Diêm-Thương Hạ-vân-Phong.

Hạ-vân-Phong vì có cựu thù Tô-bằng-Hải đã giết chết người em của ông, nên dầu không cố tâm lấy « Qui nguyên mật tập » thì cũng phải thanh toán, món nợ ngày trước nên vừa thấy Tô-bằng-Hải thoát vòng vây Côn-Luân Tam-Tử thì liền vùng kiếm chặn lại.

Huyền-Thanh đạo nhân thấy tận tâm can của Hạ-vân-Phong, nên liền chế thêm dầu vào lửa :

— Hạ đạo huynh muốn đến hoà nhau cho vui thì hay quá, món huyết nợ ở Quát-Thương Sơn năm trước không biết đạo huynh còn nhớ chăng ?

Tô-bằng-Hải đang là một kỳ nhân võ lâm đương thời, xem những cao nhân của năm đại môn phái không có gì đáng sợ. Ông chưa hề thân hình Hạ-vân-Phong kịp đáp xuống đất liền vùng chưởng đánh ra, đồng thời long đầu trượng thọc ngược ra sau khiến Huyền-Thanh đạo nhân phải lách sang bên.

Thông-Linh đạo nhân sợ Tô-bằng-Hải thừa thế tẩu thoát, liền huy kiếm đâm đến sau ót Bằng-Hải.

Bang chủ Thiên-Long Bang nghiêng mình tránh kiếm, tay trái dùng chỉ điểm thẳng đến « Kiên tinh huyết », đồng thời chân hữu đá giắt ngang vào sườn Thông-Linh.

Thông-Linh đạo nhân hạ kiếm chặt tay trái Tô-bằng-Hải, theo đó dồn chân khí xuống đơn điền, thân hình bay bổng lên, tránh khỏi cái thế đá giắt ngang của đối phương. Tô-bằng-Hải thu tay tả lại, Thông-Linh đạo nhân thừa thế dùng « Bát bộ đặng không » bay xéo ra một trượng xa mới hạ xuống đất.

Tô-bằng-Hải ép lui Thông-Linh đạo nhân, đột nhiên ngừng mặt cười to, nói :

— Xin Huyền-Thanh đạo huynh lui ra phía sau, tôi sắp trở tay đây !

Rồi ông từ từ đưa tay trái lên, mắt long lên sáng quắc nhìn chòng chọc Thông-Linh, cười nhạt nói :

— Đạo huynh là vai trưởng trong phái Côn-Luân, võ công cũng đã đến mức rồi, vậy hãy tiếp một chiêu về « Cán nguyên chỉ thần công » của tôi thử ra sao ?

Nên biết là « Cán nguyên chỉ thần công » của Tô-bằng-Hải là võ học độc bộ trong võ lâm, chỉ phong trong vòng hai trượng có thể xoi thủng kim khí. Vì vậy dù Thông-Linh đạo nhân võ công có cao thâm hơn nữa, cũng khó mà chống đỡ nổi thế công của đối phương.

Huyền-Thanh đạo nhân đưa kiếm ra, bước ngang hai bước, gần trước mặt Thông-Linh đạo nhân, nói :

— Bần đạo đã được nghe tiếng « Cán nguyên chỉ thần công » từ lâu, hôm nay được thưởng thức thì vinh hạnh biết bao !

Miệng vừa nói, tay trái ông liền lấy ra thanh kiếm báu đã may mắn được trên Phục-hồ-Linh ra. Lưỡi kiếm vừa rút khỏi vỏ ánh sáng chói mắt loang loáng, phát ra những luồng khí lạnh buốt như giá tuyết. Ông cầm tréo hai thanh kiếm trước ngực thủ thế chờ địch ra tay.

Tô-bằng-Hải thấy kiếm báu thì cũng giật mình, nhưng không xem vào đâu. Tuy thế ông vì nghĩ đến cái ân cứu con gái mình nên không muốn để Huyền-Thanh đạo nhân thọ thương dưới « Cán nguyên chỉ » của mình. Ông thu chân khí lại, khiến đỏ rần cả mặt, rồi nói :

— Phàm cách và võ công của đạo huynh tôi luôn luôn kính ngưỡng, nên « Cán nguyên chỉ » này tự biết khó đả thương đạo huynh. Vậy xin đạo huynh tránh qua một bên, nể mặt tôi một tí.

Huyền-Thanh đạo nhân đầu phải không biết Tô-bằng-Hải nể mặt mình, nhưng vì ông biết « Cán nguyên chỉ thần công » uy lực rất mạnh, cao thủ đương thời e không có ai đỡ nổi một chỉ của Bang chủ Thiên-Long đánh ra. Thông-Linh đạo nhân là chương môn phái Côn-Luân, nếu ông bị thương dưới tay đối phương thì chẳng những danh tiếng Côn-Luân phái mấy trăm năm trên giang hồ bị tan rã như bọt nước, mà còn sợ rằng trong lúc nóng giận ông có thể dùng hết toàn lực làm cho Thông-Linh đạo nhân không đủ sức bảo tồn sinh mạng. Huyền-Thanh đạo nhân nghĩ rằng mình có thể đỡ nổi thế công của đối phương nhờ ở báu kiếm và Tô-bằng-Hải cũng vì nể nên mỉm cười, nói :

— Tô bang chủ cứ ra tay không hề gì đâu, bần đạo...

Ông nói chưa dứt, thỉnh linh nghe Thông-Linh ở phía sau lớn tiếng nói :

— Sư huynh tránh ra, đề tôi thưởng thức thử « Cán nguyên chỉ » đã lừng danh trên võ lâm ra sao ?

Đôi mắt đầy sát khí, Tô-bằng-Hải cười một cách khinh khi, nói :

— Hay lắm ! Nếu đạo huynh có thể đỡ nổi một chiêu « Cán nguyên chỉ » của tôi, thì họ Tô này tự nguyện hai tay dâng lên « Qui nguyên mật tập »...

Ông ngừng lại rồi đột nhiên thét lên :

— Ngừng tay !

Tiếng hét đó tựa như sấm sét, âm thanh sang sảng đập vào màn nhĩ mọi người, khiến tất cả những cao thủ đang đánh trí mạng đều giật mình dừng tay.

Tô-bằng-Hải từ từ lấy « Qui nguyên mật tập » cầm trên tay, đảo mắt nhìn quanh một vòng, thản nhiên nói :

— Bất cứ người nào có thể đoạt được sách này trên tay lão hữu thì Thiên - Long Bang chúng tôi không nhúng tay tranh giành nữa !

Nói đến tiếng sau cùng thì đôi mắt ông cũng vừa nhìn thẳng vào mặt Thông-Linh đạo-nhân.

Quần hùng thấy được sách, liền dùng dùng kéo đến đứng bao quanh, những con mắt như dán chặt vào cuốn kỳ thư trên tay Tô-bằng-Hải.

Thông-Linh đạo-nhân tức giận nạt lớn :

— Tránh ra !

Rồi dùng lực đánh mạnh, Huyền-Thanh đạo-nhân phải bước qua hai bước, Thông-Linh liền vận tập lại hết chân khí toàn thân, bước chậm đến Tô-bằng-Hải.

Tô-bằng-Hải động mạnh long đầu trượng xuống đất, trượng sắt ấy lún sâu nửa thước, lão cất tiếng cười khanh khách, tay hữu chậm chậm đưa ra sau lưng...

Thế đi của Thông-Linh rất chậm, mỗi bước đều lún sâu nửa tấc, thì ra ông đã gom toàn chân lực bình sanh, chuẩn bị đỡ thế công bất ngờ của Tô-bằng-Hải.

Thỉnh linh một luồng gió hốt, một bóng người chớp nhanh như điện đến bên tay trái cầm « Qui nguyên mật tập » của Tô-bằng-Hải....

Thông-Linh đạo-nhân vội dừng lại thế tiến...

Trong hang núi im lặng, bỗng nổi lên một tiếng kêu thét, hốt nhiên nhào xuống đất, rồi không còn nghe tiếng rên la gì nữa, dưới đất lại có một xác chết. Biết bao nhiêu con mắt của cao thủ võ lâm năm đại môn phái đứng chung quanh mà không kịp thấy người đó vì cái gì mà chết.

Tô-bằng-Hải lạnh lùng nói :

— Còn vị nào cao hứng nữa thì vào thử « Cán nguyên chỉ » chơi ?

Huyền-Thanh đạo-nhân định thần nhìn qua, cái xác nằm dưới đất đó chính là Sở-nhất-Giang trong phái Hoa-Sơn, khiến ông thấy mà kinh hãi. Người này thuộc hạng cao thủ hạng nhất trên giang hồ, mà chết một cách chớp nhoáng, toàn thân không có một ti dấu vết gì cả !

Thì ra Sở-nhất-Giang thấy Tô-bằng-Hải tréo tay hữu ra sau lưng, chỉ dùng một tay trái giơ sách cao lên, nên trong tâm liền có ý ngấm vận tập công lực, rồi thỉnh linh ra tay đoạt sách chắc không khó gì. Nhưng ông không ngờ mạng mình đã hết, tay chưa chạm được sách thì đã bị một luồng sức ngấm tông thẳng đến, vì ham lấy sách nên không không giữ sức hộ thân, nên liền bị « Cán nguyên chỉ thần công » của Tô-bằng-Hải thấu vào nội phủ, tâm mạch đứt đoạn, gan tạng bị nát, nên chỉ thét lên một tiếng thì ngã xuống đất chết ngay.

Cao thủ năm phái thấy cảnh chết của Sở-nhất-Giang không ai mà không kinh sợ. Ngay cả năm người phân cuộc chủ và Xuyên-Trung Tứ-Xú của Thiên-Long Bang cũng biến cả sắc mặt. Ngày thường họ chỉ biết là Tô bang chủ của họ võ công cao kỳ, có « Cán nguyên chỉ thần công » là độc bộ trên võ lâm, nhưng họ không ngờ đến cái uy lực kinh khủng như thế này, không cần dùng tay ra thế, chỉ cần dùng một đường sức ngấm đã giết chết một cao thủ võ lâm.

Đỗ-duy-Sinh cầm chặt thanh trượng xông lên mấy bước...

Hạ-vân-Phong nghĩ Đỗ-duy-Sinh tức giận mà liều mạng, nên liền đưa tay chặn lại, nhỏ tiếng nói :

— Xin Đỗ huynh bình tĩnh, « Cán nguyên chỉ » chưa chắc có uy lực như thế này, sợ trong đó còn thủ đoạn, gì nữa !

Trước cái chết của sư đệ, Đỗ-duy-Sinh đau lòng khôn tả, song ông là người biết phân lợi hại, nên không dám mạo hiểm, ông vừa chạy lên mấy bước, cốt ý xem sư đệ có phải chết thật không thôi. Vì vậy Hạ-vân-Phong đưa tay ngăn lập tức làm như tức giận, gườm gườm nhìn Tô-bằng-Hải, rồi lại nhìn xác sư đệ nằm dưới đất.

Tô-bằng-Hải nhìn quanh quần hùng, cười nhạt, nói :

— Các vị đều làm khách khứa như thế này thì thôi, tôi tạm thời thu sách lại !

Thiên-Long Bang nhân cơ hội này, băng bó cho những người bị thương, chuẩn bị tái đấu...

Thông-Linh đạo nhân đột đưa kiếm ra, nói :

— Tô bang chủ hãy chậm thu sách lại, có bản đạo còn muốn thử nữa !

Tô-bằng-Hải cười khanh khách nói :

— Tốt lắm đạo huynh cứ ra tay...

Ông chưa dứt câu, thỉnh linh có tiếng kêu lên :

— Phụ thân ơi !...

Tô-phi-Phụng chạy đến...

Tô-bằng-Hải thấy ái nữ mình ra dáng thiếu nữ, thì vội hỏi :

— Ai đánh con như thế, mau nói cho cha hay, hôm nay đã động đến luật giết người, có giết thêm nữa cũng không hại gì !

Tô-phi-Phụng dùng sức tàn, chạy tránh qua quần hùng, thân hình chệnh choạng, mỗi một bước như muốn nhào té...

Trương-Hóa thấy có cơ hội, lòng thầm nghĩ :

— Ta phải bắt con nhỏ này, buộc cha nó đưa sách ra mới được !

Bởi thế, ông liền tiến gần lên, đưa tay bắt Tô-phi-Phụng lại...

Tô-bằng-Hải còn cách ái nữ hơn một trượng, muốn nhảy đến cứu không còn kịp nữa. Trong lúc cấp bách, ông liền quát to một tiếng « Cán nguyên chỉ thần công » liền bắn ngay đến Trương-Hóa.

Tuyệt học độc bộ trên võ lâm này, uy lực quả thực bất phàm, một luồng chỉ phong rít lên như lụa xé bay vút đến. Trương-Hóa vừa chớp được vai Tô-phi-Phụng, thì đã bị chỉ lực đánh trúng ngực, đau nhói như bị con dao vô hình đâm thủng qua, không nói ra tiếng đã nhào ngã ra sau. Nhưng vì tay hữu của ông đã chớp được vai Tô-phi-Phụng nên ông nhào xuống thì kéo luôn cả nàng nhào theo...

Trong khi hai người ngã sắp dựng đất, đột nhiên ánh sáng chớp nháy, cánh tay hữu của Trương-Hóa liền bị chặt đứt làm hai đoạn, bóng người loáng một cái, đã đỡ gọn lại thân hình Phi-Phụng.

Mọi việc xảy ra trong chớp mắt, khi quần hùng định thần xem lại, ai nấy đều kinh sợ, thì ra người đỡ Tô-phi-Phụng không phải là bộ hạ của Thiên-Long Bang mà lại là một môn hạ của phái Côn-

Luân, chính là Mã-quân-Vũ.

Đỗ-duy-Sinh tức giận quát lên :

— Đồ quỷ con !

Liền vung thanh trúc trượng điểm đến sau lưng Mã-quân-Vũ...

Quân-Vũ dùng sức ném Phi-Phụng qua cho Tô-bằng-Hải, vì chỉ lo cứu người nên chàng không còn kịp giải thế công sau lưng của Đỗ-duy-Sinh.

Sự thật khi mới ra tay cứu người thì chàng đã biết nguy hiểm, vì chỉ cách quần hùng có mấy thước, thế nào cũng có kẻ đánh lên, song trước tình thế cấp bách chàng không có cách nào hơn, nên mới phải phóng người ra cứu Tô-phi-Phụng.

Nhưng biến hóa của sự việc thường có thể làm cho con người mất đi cái năng lực tự điều khiển. Khi Mã-quân-Vũ chú ý đến cử động của Tô-phi-Phụng thì Bạch-vân-Phi cũng theo sát hành động chàng. Quân-Vũ đang ra tay cứu người thì Vân-Phi cũng lấy lệ ra hai viên ni châu hờm sẵn.

Nên Đỗ-duy-Sinh đưa gậy điểm ra, thì Bạch-vân-Phi cũng vung tay, hai viên ni châu bắn vút đến, một đánh vào gậy trúc, một đánh ngay yếu huyệt « Phụng nhân » của Đỗ-duy-Sinh.

Đỗ-duy-Sinh cũng là một tay sử dụng ám khí vào bậc nhất giang hồ. « Đàn chỉ kim hoàn » là một loại ám khí đã vang danh của ông. Nghề nào quen nghề ấy, tuy ông bận tâm Quân-Vũ, nhưng tai mắt rất linh nhạy, nghe tiếng gió rít khe khẽ, biết có ám khí đánh lên mình, vội thu thế lui lại, hai viên ni châu xẹt ngang bên áo đánh vút.

Tô-bằng-Hải đã đỡ gọn thân hình của Tô-phi-Phụng...

Ngay lúc đó Bạch-vân-Phi cũng bay đến, tay mặt chặt xéo một chiêu « Phù huy ngũ huyền » gần một đường huyền phong của Đãng-Lôi đang đánh đến Quân-Vũ. Đồng thời tay phải búng « Thiên chánh chỉ công » đánh đến Hạ-vân-Phong, luồng chỉ phong kêu cái xẹt đã ép đến, buộc Hạ-vân-Phong phải thối lui năm bước lớn.

Trong chớp mắt tình thế đang náo động, đột trở lại im lặng, quần hùng lui ra hơn một trượng.

Bạch-vân-Phi đột nhiên quay mình, lướt qua bên mình Mã-quân-Vũ, trong khi mũi thơm vừa đến mũi thì chàng đã nghe nàng nói nhỏ bên tai :

— Anh không thể chết được !...

Chỉ trong cái chớp mắt, nàng đã đứng trước mặt chàng cách mấy thước, thân pháp quá lạ lùng !

Đôi mắt nhìn ngay mặt Tô-băng-Hải, Bạch-vân-Phi cười nhạt nói :

— Hãy giao ái nữ ông cho bộ hạ giữ, ta muốn thử « Cán nguyên chỉ thần công » lưng danh trên vũ lâm của ông như thế nào ?

Tô-băng-Hải tay trái cầm sách, tay mặt ôm con gái, cười lên ha hả, nói :

— Chúng ta thế nào cũng không tránh khỏi một trận đấu sống chết, vậy bây giờ thanh toán sớm càng hay !

Dứt lời ông liền vỗ vào « Mệnh môn huyết » sau lưng ái nữ của ông, Phi-Phụng thở dài một tiếng liền tỉnh lại. Thì ra nàng đã bị cái ném của Mã-quân-Vũ làm cho bất tỉnh vì nàng quá yếu sức.

Thình lình Vương-hàn-Tương tiến tới, đứng gần phía trước Tô-băng-Hải, nói :

— Còn có trăm nghìn đệ tử đang cần sự chỉ dạy của Tô Bang chủ ngồi đầu có thể đích thân đấu với đại địch. Vậy tôi nguyện thế Bang chủ giao đấu trận này.....

Tô-băng-Hải vô cùng cảm kích, song ông lắc đầu cười, nói :

— Bạch cô nương võ công tuyệt vời, ta nhờ có « Cán nguyên chỉ » hy vọng có thể chống cự nổi, bằng không nếu ta có thác đi thì Bang chủ Thiên-Long bang sẽ do người tiếp ngôi... Tô-Hùng đâu rồi ?

Tô-Hùng vội đáp :

— Đệ tử ở đây !

Rồi chàng liền nhảy vút đến bên Tô-băng-Hải.

Tô-băng-Hải từ từ buông ái nữ ra, cười nói :

— Hãy bảo vệ cẩn thận cho sư muội, nếu nó có gì thì người sẽ chết bên nó ngay !

Những câu nói nghe như những gì trấn trời khiến cả bộ hạ Thiên-Long Bang nghe mà phát đau lòng. Còn những cao thủ của năm đại môn phái thì muốn lạnh mình, khiếp phục, người anh hùng có khác với kẻ thường tình là vậy, trước lúc nguy biến vẫn bình tĩnh sắp đặt mọi việc chu đáo.

Bỗng nhiên Tô-phi-Phụng cắn răng, nhảy mạnh lên đoạt ba quyển sách trên tay Tô-băng-Hải.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến mọi người đều giật mình ngơ ngác....

Tô-băng-Hải quát lên :

— Con điên rồi sao ? Hãy mau đưa sách lại cho cha !

Tô-phi-Phụng lui ra sau mấy bước, nói :

— Phụ thân, « Qui nguyên mật tập » đúng ra là vật của người ta, Tô huynh đã dùng mưu mô thâm độc mà đoạt....

Hơi thở mệt nhọc, đánh đoạn lời nói chưa dứt của nàng.

Thình lình Tô-băng-Hải tiến lên một bước vươn tay chụp lại sách, nhưng Tô-phi-Phụng nhảy lui ra sau tránh khỏi thế chụp của cha nàng, rồi nối tiếp !

— Cha con.....

Tô-băng-Hải tức giận ngắt ngang :

— Người muốn chết sao ?

Câu nói chưa dứt, tay phải liền vung long đầu trượng lên điểm thẳng qua...

Tô-phi-Phụng đột nhiên cắt tiếng cười đau khổ, như điên như dại, rồi lớn tiếng nói :

— Được ! Thà rằng con chết dưới tay của cha còn hơn chết dưới tay của sư huynh !

Tô-băng-Hải lạnh cả mình, vội lách long đầu trượng qua qua một bên, tay trái liền vung ra đoạt lại sách.

Tô-phi-Phụng nhào đại qua, mượn lại thế nằm xuống đất lăn hai vòng, rồi vọt đứng lên, thành ra nàng lại tránh được thế chụp thứ hai của cha nàng.

Không phải nàng có thể tránh thoát tay phụ thân nàng được hai lần như thế là nhờ ở tài nghệ, mà sự thật vì Tô-băng-Hải thấy ái nữ đang thọ thương nên không cố ý nhanh tay lắm...

Thình lình nghe Tô-Hùng kêu to lên :

— Sư phụ !

Rồi liền dùng thân pháp « Vi hình hoá vị » lướt vút đến bên mình Tô-phi-Phụng, tay trái liền cướp lại « Qui nguyên mật tập ». Đồng thời tay phải vung thanh kiếm lên, tức thì máu vung lên hai thước cao, một cánh tay bay ra ngoài bảy tám thước.

Ngay lúc ấy Mã-quân-Vũ liền tung mình lên, chụp lại cánh tay đâm máu tươi đó, thân chưa chấm đất, liền lướt lên đáp xuống bên mình Tô-phi-Phụng, quát to một tiếng, tay phải vung trường kiếm đâm mạnh đến Tô-Hùng. Đồng thời người chàng lại cúi xuống ôm xốc Tô-phi-Phụng lên...

HỒI THỨ BÀY MƯƠI BÀY

ĐOẠT KỲ-THƯ TÔ-HÙNG VUI THẦY NƠI VỰC THẨM

Mã-quân-Vũ ném kiếm, ôm Phi-Phụng, hành động ấy nhanh không tưởng, thực ra tinh thần của Quân-Vũ rất chuyên chú đến cử chỉ của Phi-Phụng nên phản ứng mới nhậm lệ như thế. Và khi mọi người định thần nhìn lại thì Tô-Hùng đã chặt đứt cánh tay của Tô-phi-Phụng, đoạt mất «mật tập», đồng thời tay kiếm vung lên gạt phăng thanh kiếm của Quân-Vũ phóng tới, rồi thoăn thoắt quay mình bỏ chạy.

Bạch-vân-Phi tức giận sôi máu, chưởi thề :

— Thật là phường ác độc hơn rắn rít !

Vừa lúc ấy thoáng thấy mấy bóng trắng lướt nhanh về phía mình, Bạch-vân-Phi ngược nhìn lên. Lý-thanh-Loan, Lam-tiêu-Điệp và bốn con tỳ nữ đã đứng trước mặt.

Bạch-vân-Phi liền bảo :

— Lam muội muội, em ở lại xem chừng hai người, chị phải truy-sát tên gian hùng họ Tô.

Lời nói chưa dứt, Bạch-vân-Phi đã tung mình ra ngoài một trượng. Khi Vân-Phi hành động, bọn quần hùng mới sức tỉnh, Tô-bằng-Hải, Hạ-vân-Phong, Vương-hàn-Tương liền thi triển thượng thặng kinh công truy kích Tô-Hùng, thân hình ba người như ba mũi tên lao vút tới, tay áo cuốn không khí phát phới như cờ được gió.

Tô-Hùng biết nguy đến nơi, vội xư dụng «Di hình hoán vị» lách vai tránh thoát. Người ta chỉ còn thấy một bóng mờ chớp động, thoăn thoắt, trong nháy mắt đã vượt ra xa ba bốn trượng, thân pháp kỳ ảo của Tô-Hùng khiến bọn quần hùng «lé mắt» không sao đuổi kịp.

Đột nhiên Bạch-vân-Phi thét lên một tiếng lanh lảnh, búng mình vút thẳng tầng không, néo thờ lao nhanh về phía Tô-Hùng như một cây pháo thăng thiên trông đẹp mắt vô cùng. Âm vang tiếng thét chưa kịp dội lại thì nàng đã tiến sát sau lưng Tô-Hùng rồi.

Hạ-vân-Phong là người kiến thức sâu rộng hơn đời, thế mà vừa thấy thân pháp tuyệt luân khiến lão kinh hãi, cất tiếng la lớn :

— Tuyệt học thất truyền «Lãng không hư bộ», hôm nay mới thường thức được !

Kinh công của Bạch-vân-Phi làm bọn quần hùng ngơ ngẩn, không ai bảo ai họ đồng loạt đình bộ, định thần quan sát.

Trong lúc ấy, Tô-Hùng và Bạch-vân-Phi đã đuổi nhau cách quần hùng trên năm trượng. Bạch-vân-Phi cắn chặt môi, vung tay phóng một chưởng.

«Thái âm khí công» của Tô-Hùng hiện giờ đã có cơ sở vững vàng, hẳn biết rằng giờ phút này tính mạng hẳn như chỉ mảnh treo chuông, nên đã sớm vận đầy chân khí, khi Vân-Phi xuất chiêu, Tô-Hùng liền quay phắt lại, tay phải cầm chặt thanh trường kiếm, tay trái dùng chưởng, đồng loạt đánh tạt ra.

Bạch-vân-Phi liền thâm hồi chân khí hai chân vừa chắm đất, đã vung hữu chưởng tấn công như chớp vào kiếm Tô-Hùng, uàng thâm vận chân khí, xư dụng «Đàn chỉ thần công» năm ngón tay trắng muốt như ngọc bạch của Vân-Phi và thanh kim hoàn kiếm của Tô-Hùng đang lúc sắp chạm nhau, đột nhiên hai ngón trung thực búng lẹ vào mũi kiếm đồng thời tả chưởng của nàng ứng chiêu «Vân phong vụ khoa» đánh tạt chưởng của Tô-Hùng ra ngoài.

Công phu «Đàn chỉ thần công» của Bạch-vân-Phi hóa hầu tuy chưa đến mức, nhưng Tô-Hùng vẫn chịu không nổi, hẳn cảm thấy tay kiếm tê liệt, thanh kim hoàn kiếm đã thoát rơi xuống đất ; đồng thời đạo kinh lực từ tả chưởng vừa phát ra, cũng bị thủ pháp tinh diệu của Bạch-vân-Phi dẫn vào khoảng không ; khiến cây thông cách đấy mấy thước bị chưởng lực cắt tiều ngang thân, đổ xuống đất, làm cát bụi tung lên mờ trời.

Tô-Hùng đã xuất toàn lực vào hai thế chưởng, kiếm, mà không hại được đối phương, trái lại thanh kim hoàn kiếm đã bị đánh rơi, còn chưởng lực thì lệch hướng ; khiến Tô-Hùng lo sợ toát mồ hôi lạnh.

Sau khi đánh rơi kiếm của Tô-Hùng rồi, thuận tay Vân-Phi quất một chưởng vào người đối phương. Tô-Hùng không thêm chống đỡ, nhảy qua một bên vận sức đầy đủ, hạ chân khí, khi thân hình còn cách mặt đất độ một thước, đột nhiên xoay mình một vòng, tiến sát mình Bạch-vân-Phi, nhanh như chớp vươn hữu trảo chụp vào khuỷu tay phải địch thủ.

Bạch-vân-Phi cười gằn một tiếng, thâm ngay hữu thủ lại, diêm

mạnh vào mạch môn huyết của Tô-Hùng, đồng thời tả chưởng phóng ra như chớp, đánh thẳng vào vai trái của đối thủ.

Tô-Hùng thét lên một tiếng đau đớn, ngã ngựa xuống đất; hữu trảo đang giữ khuỷu tay, đột nhiên buông ra, biến thành chỉ xĩa tới, đâm mạnh vào ngực Bạch-vân-Phi.

Bạch-vân-Phi vội lùi lại hai bước, tức giận chửi thầm :

— Chết đã đến nơi mà mi còn dám làm trò khả ố !

Bạch-vân-Phi liền vận chân khí, dùng « Thiên chánh chỉ thần công », từ xa đâm mạnh tới hai yếu huyết « Thiên tri » và « Trung phủ » của Tô-Hùng, chỉ phong xé gió phóng nhanh như sao băng, rít lên những tiếng kinh người.

Hai người tuy mới chạm nhau có mấy chiêu, nhưng thân thủ của họ rất linh diệu chưa từng thấy trên võ lâm bao giờ. Hành động chớp nhoáng ngoài sự tưởng tượng của bọn quần hùng, chỉ chưởng phóng ra mau lẹ, biến ảo không lường được; đó là những kỳ học của giới võ lâm. Vì thế sự thắng bại của hai người sẽ quyết định trong phút chốc, và sinh mạng cả hai nguy hiểm vô cùng.

Bạch-vân-Phi tự sức vào lòng tay, từ từ đẩy ra một chưởng, luồng kinh lực mạnh như thác đổ, ào tới người Tô-Hùng. « Rắc, rắc » hai tiếng kêu khô khan, xương vai của Tô-Hùng đã gãy ! Nếu không sớm vận « Thái âm thần công » hộ thân, chắc hẳn Tô-Hùng đã bỏ mạng dưới chưởng ấy rồi. Tô-Hùng tuy còn nhỏ tuổi nhưng kinh nghiệm giang hồ đã già dặn, hấn tính rất kỹ trước khi hành động; chỉ phong tập kích Bạch-vân-Phi, hấn biết rõ đối phương có thần công chánh khí hộ thân, hơn nữa với công lực hiện tại của hấn đâu có đâm trúng đối phương chăng nữa, cũng khó đá thương nổi. Nhưng hấn rất hiểu tâm lý của đối phương, chỗ hấn đánh tới chính là nơi « đáng tránh » của người con gái, thì nhất định vì thẹn thùng nàng phải tháo lui. Quả đúng y như dự tưởng của Tô-Hùng, Bạch-vân-Phi đã lùi lại hai bước; không bỏ lỡ cơ hội, Tô-Hùng cắn chặt răng rống giận, hấn vừa vùng đứng dậy; thì chỉ lực của Bạch-vân-Phi trờ tới, Tô-Hùng nghiêng chận, vận hết tàn lực vào đầu ngón chân, nhún mình nhảy thoát ra ngoài.

Khi Bạch-vân-Phi quát mắt nhìn lên, thì Tô-Hùng đã đến cách bờ vực không quá một trượng. Té ra khi hai người « choán » nhau, cách vực sâu không ngoài năm trượng, nhưng vì ham chiến chẳng

ai thêm để ý tới. Bây giờ nhìn lại, Bạch-vân-Phi không khỏi kinh hãi, nằng thẳm nói :

« Lý nào hấn lại nhảy xuống vực tự hủy sao... »

Nghĩ thế, Bạch-vân-Phi liền lao vút lên không, thân hình nàng như chiếc pháo thăng thiên, nằm lơ lửng giữa trời. Môn khinh công này phạm Bạch-vân-Phi rất ít dùng đến, nay vì chuyện quá cấp bách đành phải xuất tuyệt học; nhiều bọn quần hùng đứng trơ như phỗng đá nhìn nàng không chớp mắt.

Tô-Hùng chỉ còn cách bờ vực không quá ba bước, thì Bạch-vân-Phi đã lơ lửng trên đầu hấn, chân nàng chưa chạm đất đã vung tay phóng ra một chưởng.

Xương vai của Tô-Hùng tuy đã gãy lìa, nhưng thương thế không nặng lắm, chỉ ngất vì chưa kịp vận khí điều trị, nên cảm thấy vết thương rớm rớm, đau đớn vô cùng. Chưởng lực của Bạch-vân-Phi đánh ra uy lực rất khủng khiếp, Tô-Hùng tự biết nếu đem tàn lực ra chống đỡ thì nhất định không chết thì cũng bị thương ngay tại chỗ, nhưng trong thâm tâm hấn không muốn lọt vào tay Bạch-vân-Phi, nên liều lĩnh vận toàn lực vào mười đầu ngón chân, lao mình xuống vực sâu thăm thẳm...

Bạch-vân-Phi xuất thế mau như điện chớp, nên hành động của Tô-Hùng tuy lanh lẹ và bất ngờ, nhưng luồng quái phong của nàng vẫn đánh trúng được đầu gối hấn « Rộp » một tiếng khô khan, xương gối trái của Tô-Hùng đã nát nhừ, như một cây chuối bị đốn, hấn đổ nhào xuống đất, nằm sòng sượt bất động. Vừa lúc ấy Bạch-vân-Phi đáp xuống cười ngạo nghễ :

— Mi còn tài nghệ gì nữa, cứ thi thử ra cho bản cô nương xem nào !

Đột nhiên có tiếng áo cuốn gió đưa tới, ba bóng người phóng như tên bắn về phía Tô-Hùng, bọn ấy không ai khác hơn là Tô-băng-Hải và Hạ-vân-Phong.

Vân-Phi quát lớn :

— Các ngươi muốn gì ?

Câu nói chưa dứt tả chưởng đã vung chiêu « Trào phiến Nam Hải », cuốn theo một đạo kinh lực mạnh như vũ bão chụp vào người Tô-băng-Hải, đồng thời tay trái vươn ra, búng mạnh « Thiên chánh chỉ công », một luồng chỉ phong rít lên, xé gió bắn thẳng về phía Hạ-vân-Phong.

Tô-băng-Hải thét lên một tiếng, hữu chưởng lên chống đỡ. Trong khi ấy, Hạ-vân-Phong ngậm vật toàn bộ chân khí, thân hình lão đang phi

vun vút tới đột nhiên vọt thẳng lên cao ba thước, khiến luồng chỉ lực của Bạch-vân-Phi phóng véo dưới chân lão.

Nguyên khí của Bạch-vân-Phi vì chưa luyện đến mức lửa xanh, nên chương phong đánh ra mất đi một phần uy dũng, tuy thế cũng chặn được bước tiến của Tô-bằng-Hải, nhưng nàng cũng phải lùi lại hai bước với chương lực quá thâm hậu của đối phương.

Bạch-vân-Phi không khỏi kinh hãi, thầm tự nghĩ :

— Vô công lão này quả giả dận, thực không hổ danh của Thiên-Long bang chủ...

Nghĩ vậy, nàng liền quay lại chớp về phía Tô-Hùng, với ý nghĩ phải đoạt lại « bí cấp » trong người hắn cho kỳ được, nhưng đã trễ, Tô-Hùng vì muốn bảo toàn bảo vật nên chẳng kể gì đến sanh mạng, hắn đem hết tàn lực lăn mạnh một vòng; nên khi tay Vân-Phi vừa trờ tới chéo áo đối phương, thì toàn thân Tô-Hùng đã rơi hẳn vào lòng vực, nàng hét lên một tiếng chớp mạnh tới ! « Rẹt » ! Mảnh áo vàng của Tô-Hùng đã bị Bạch-vân-Phi xé toạt một mảnh lớn, còn Tô-Hùng như một viên sỏi, rơi vun vút xuống vực thẳm.

Bọn quần hùng không sao ngờ được cái hành động quá liều lĩnh của Tô-Hùng, hơn nữa hắn đã liên tiếp bị mấy đòn như trời giáng của Bạch-vân-Phi, mà còn đủ sức lao mình xuống vực một cách lạnh lẹ như thế khiến họ hoang mang vô cùng.

Hạ-vân-Phong vùng trường kiếm thành một vòng móng sáng bạc, cất giọng uất ức :

— Tiếc quá ! Tiếc quá ! Tiếc quá !

Tô-bằng-Hải lờm mắt tức giận về phía Bạch-vân-Phi, rồi cúi xuống nhìn đáy vực vách đá phẳng lì không một cành cây đâm ngang, dốc ngược như một thớt gỗ không lỗ dưng đứng ; vực sâu thăm thẳm, dày ngịt màu đen vô tận che khuất không sao nhìn được đáy vực. Thân hình Tô-Hùng lúc ấy chỉ còn một điểm nhỏ, chớp mắt đã chìm hẳn vào bóng tối của vực. Bất giác Tô-bằng-Hải lắc đầu, thở dài áo nào.

Bạch-vân-Phi biết chắc Tô-Hùng khó sống nổi, hắn sẽ tan xương nát thịt dưới vực thẳm này. Nàng nghĩ con người hiem ác của Tô-Hùng lãnh lấy cái chết thảm hại ấy, không có gì đáng phải thương tiếc cả ; nhưng « Qui nguyên mật tập » đã theo hắn xuống vực sâu, thì biết ăn nói làm sao với Lam-tiêu-Điệp đây. Lòng nàng cảm thấy khó xử vô cùng, đứng im lặng như pho tượng đất, chẳng nói được

một lời nào cả.

Lúc bấy giờ, bọn ngũ kỳ phân cuộc, Côn-Luân Tam Tử và Nga-Mi Tam Lão thấy đều hồi hà chạy về phía bờ vực.

Phản-tú-Vỹ ôm gọn Tô-phi-Phụng trong lòng, bước từ từ theo chân Tiêu-Điệp và Lý-thanh-Loan, về phía Bạch-vân-Phi. Còn bốn con tỳ nữ lo sợ cuốn cuồng trước thảm kịch này, nước mắt đọng lưng trông thành những hạt lớn, ngập ngừng chảy dài xuống má.

Mã-quân-Vũ nắm chặt cánh tay đầm máu bị chém đứt của Tô-phi-Phụng, nét mặt trầm lặng đau thương, âm thầm nổi gót Phản-tú-Vỹ.

Tiêu-Điệp đến trước mặt Bạch-vân-Phi, nhìn Vân-Phi thông cảm, rồi than dài :

— Chị Đại ! Tô cô nương sau khi bị trọng thương, lại còn bị chém đứt cánh tay, em e rằng khó cứu sống được !

Bạch-vân-Phi liếc nhìn Tô-phi-Phụng, cất giọng buồn buồn :

— Tuy nàng đã bị hại trong tay sư huynh ta không thể bỏ rơi nàng được...

Nói xong nàng từ từ bước đến bên mình Phản-tú-Vỹ, đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa xuống trán Phi-Phụng. Gương mặt Tô-phi-Phụng trắng xanh như lá cửa, đôi mắt nhắm nghiền, thân thể nàng xụi lơ, mềm nhũn trong đôi tay của Phản-tú-Vỹ.

Trên gương mặt xấu xí của Phản-tú-Vỹ lộ nét hoảng-hốt, bà ta cất giọng run run :

— Tôi đáng chết ! Tô cô-nương vừa tỉnh dậy, đột nhiên nàng vùng khỏi tay tôi, lúc ấy tôi muốn ra tay can lại nhưng thấy nàng đã chạy về phía Tô-bằng-Hải, và lại chưa được lệnh của cô-nương nên không hành động ; do đó mới xảy ra việc đau đớn này. Tô cô-nương mất một cánh tay ! Tôi ân hận suốt đời !..

Đột nhiên Mã-quân-Vũ bước lẹ tới đứng sát người Bạch-vân-Phi, khẽ nói :

— Bạch cô-nương ! Liệu thương thể của nàng còn có thể cứu sống được chăng ?

Câu nói của Quân-Vũ bộc lộ tất cả tình cảm chân thực, khiến Bạch-vân-Phi hơi rung động, nàng mỉm miệng cười thăm nào, nói :

— Sau khi nàng bị thương nặng, lại còn mất một cánh tay, tuy đã kịp cầm máu, nhưng đau đớn như thế liệu nàng có chịu nổi chăng ?

Hơn nữa thương thể của nàng có khôi hay không, tánh mạng của nàng sống chết ra sao, điều ấy cả một vấn đề, mà tôi không dám quyết đoán ngay bây giờ được, ít nhất cũng phải trải qua một thời gian chữa trị mới có thể nói được...

Nói đến đây, Bạch-vân-Phi quay nhìn về phía Lam-tiểu-Điệp, rồi nghiêm nghị nói với Quân-Vũ :

— Chỉ có linh dược của Lam muội muội mới có công năng cải-tử hoàn sanh, nếu được «em nó» ra tay cứu giúp, thì chắc Tô cô nương đây sẽ tỉnh lại ngay.

Trong lời đối đáp của hai người, nghe qua chẳng có gì lạ, nhưng tận thâm tâm hai người cảm thấy tình cảm giữa họ đã bị một hố sâu ngăn cách.

Quân-Vũ thản nhiên, nói :

— Cảm ơn cô nương đã chỉ dạy !

Đôi mắt Bạch-vân-Phi đột nhiên lóe lên tia sáng kỳ lạ, nhưng rồi dịu xuống, trong chớp lát đã lấy lại sự trầm tĩnh bình thường.

Bọn quần-hùng chỉ chuyên chú vào «Qui nguyên mật tập», tuy họ đã tận mắt nhìn thấy Tô-Hùng mang sách quý chôn thây dưới bờ vực thẳm, nhưng lòng mọi người còn nuôi một hy vọng còn con, họ tự nghĩ :

— Vực này tuy sâu thẳm, nhưng «bí cấp» là một vật mềm, nếu chưa bị Tô-Hùng xét nát, thì nhất định không thể nào hủy được ba quyển sách ấy, dầu cho vực có sâu đến ba hoặc bốn lần như vậy đi nữa....

Bọn quần hùng đang nặn óc tìm phương cách xuống vực để giết lại «Qui nguyên mật tập», vì thế bọn họ vẫn đứng im lợ về suy tư, không thềm phải tranh chấp với nhau nữa ; và lại trận kịch chiến vừa qua khiến họ cảm thấy mệt mỏi cần phải dưỡng sức. Nhưng một điều làm cho họ lo ngại nhất, là tài nghệ của những nhân vật này không phải thường ; mỗi người sở trường một môn, nên muốn đả thương đối thủ không phải chuyện dễ làm.

Quân-Vũ đếm bước về phía Lam-tiểu-Điệp, chàng muốn cầu Tiểu-Điệp cho linh đơn để cứu mạng Tô-phi-Phụng, nhưng khi đến trước mặt nàng rồi, Quân-Vũ lại cảm miệng như hến, chàng mớ óc để tìm một câu nói thật thích đáng, ấy mà rốt cuộc vẫn mù tịt, chỉ biết đưa mắt lăm lét nhìn Tiểu-Điệp, rồi âm thầm cúi xuống.

Đáng diệu của chàng trông thảm hại làm sao !

Lý-thanh-Loan thấy chàng buồn, lòng cũng buồn theo, nàng muốn nói một câu an ủi chàng, nhưng chỉ có thể kêu lên một tiếng :

— Anh Vũ !..

Rồi im bặt, nàng không biết phải nói thêm thế nào để «Vũ ca» của nàng đỡ buồn.

Lý-thanh-Loan khẽ thở dài, rồi lặng lẽ đứng bên Mã-quân-Vũ, âu yếm nắm chặt lấy cánh tay rắn chắc của Mã-quân-Vũ.

Trong-khi ấy Tô-băng-Hải sững sờ nhìn mặt đứa con gái cứng, mà lòng lão đang nổi lên một cuộc tranh chấp dữ dội giữa hai thứ tình cảm. Cuộc đời ngang dọc lẫy lừng của vị Thiên-Long Bang chủ phải khốn đốn trước con gái độc nhất ! Thật oái oăm thay !

Tô-băng-Hải rất căm giận bởi hành động phản bội của con gái cứng, nhưng cũng đau lòng trước sự tàn tạ đời của nàng. Lão tự trách mình quá nuông chiều con ; rồi lại hận đứa con quá bướng bỉnh, nên mới xảy ra một việc đáng tiếc như thế này. Nhưng dù sao tình cốt nhục vẫn thắng, và lão anh hùng phải ngã gục ; một mãnh lực vô hình làm thân hình của Tô bang chủ nhìn ra không còn chút phần đâu.

Bọn Ngũ kỳ Phán Cuộc là những kẻ tài trí hơn người, nhưng ngặt vì hai «nạn nhân» của cuộc tranh chấp vừa qua, một người là ái nữ duy nhất của Tô bang chủ, còn Tô-Hùng lại là đệ tử đích truyền của Tô-băng-Hải, đều là những nhân vật trọng yếu trong đời sống tình cảm của Tô bang chủ, nên dầu họ đã nghĩ ra phương cách đối phó nhưng không tiện chen vào cái thiêng liêng nhất của vị Bang chủ khả kính.

Trong khi đó, bọn quần hùng không ai bảo ai, mà vẫn đứng im phăng phắc. Người ta nghe rõ tiếng lá thì thầm, tiếng trườn mình của côn trùng trên lá khô và đâu đây tiếng chim kêu dịu dặt vọng về.

Bạch-vân-Phi vẫn giữ sắc mặt nghiêm nghị của con người sớm chạm với đời, nàng cúi xuống xem xét thương thể của Tô-phi-Phụng, rồi xoay đầu nhìn Tiểu-Điệp nói :

— Lam muội ! Cuốn « Qui nguyên bí cấp » của em đã bị Tô-Hùng mang theo xuống vực sâu, chị không lấy lại được ! Việc ấy khiến lòng chị bức rức vô cùng !

Tiểu-Điệp mỉm cười, cất giọng hòa nhã :

— Ô ! Chị đừng lo âu như thế ! Em nào dám trách mà chị bảo vậy. Thực ra trước khi mẹ em chưa chết, người đã từng nói với em là « Qui nguyên bí cấp », nếu lưu lại cho giang hồ thì nguy hại không

ít, nên người dạy em học thuộc xong phải hủy ngay. Vì thế dẫu nay nó có rơi xuống vực thẳm này cũng chẳng sao...

Lam-tiểu-Điệp vừa đáp xong, liền đến cạnh Bạch-vân-Phi, đưa mắt nhìn Tô-phi-Phụng lộ vẻ tự lự.

Đột nhiên khi ấy, Đỗ-duy-Sinh hơi gầy trức, tiến đến trước mặt Tô-bằng-Hải lớn tiếng nói :

— Thân công « Cán nguyên chỉ » của Tô huynh quả thực danh bất hư truyền, đả tử của tôi đã mất mạng dưới tay Tô huynh thực vinh hạnh cho nó, món ợ ấy giờ tôi tạm gát lại, năm sau, tôi nhất định sẽ dẫn vài người của tề-phái Hoa-Sơn đến viếng Tổng-dàn ở Kim - Bắc một phen.

Hạ-vân-Phong cười gằn, nói :

— Lần này bản đạo rời nơi, không ngoài mục đích tìm Tô huynh để thanh toán món nợ cũ ! Hi !.. hi !.. Không ngờ chúng ta lại gặp nhau tại Quát-Thương Sơn này...

Tô-bằng-Hải cười ha hả cắt lời Hạ-vân-Phong :

— Từ ngày tôi thành lập Thiên-Long Bang cuộc đến nay, những nhân vật tự xưng là người của đại môn phái, đã hăm hăm với tôi từ sớm rồi, họ muốn tiêu diệt chúng tôi mới an dạ. Thiếu-Lâm, Võ-Đang là hai tôn phái đàn anh của võ lâm cũng chẳng lẽ nào họ chuẩn bị trong ba năm để « chiếu cố » với tề Bang, tưởng đó cũng đáng làm người của chúng tôi hãnh diện lắm rồi...

Tô-bằng-Hải ngưng lại, đưa mắt sáng như sao băng uy nghi nhìn quần hùng, rồi tiếp :

— Những nhân vật hữu danh hiện mặt tại đây, đã có đến năm người là chương môn nhân của những tông phái nổi danh, xin các người tha lỗi cho lão hủ phải nói một câu cuồng vọng : Thiên-Long Bang cuộc của chúng tôi vì cao nhân của đại môn phái trong giới võ lâm, nên đã từ sớm chuẩn bị xong rượu ngon, thịt béo, tốt nhất cứu đại môn phái các ngài cùng đến một lúc cho vui...

Thông-Linh đạo nhân hừ một tiếng, gằn giọng :

— Khá lắm ! Còn-Luân phái chúng tôi nhất định phải thử vài chung rượu của Tô bang chủ, mới được.

Tô-bằng-Hải cười ha hả tỏ vẻ thích thú :

— Hay lắm ! Hay lắm ! Phạm là người trong cứu đại môn phái chúng tôi rất hoan hỉ được vinh hạnh tiếp đón ; vậy trung thu sang

năm, lão hủ sẽ đích thân tiếp đón quý khách, như thế có tiện chăng ?

Đỗ-duy-Sinh, Đằng-Lôi, Hạ-vân-Phong, Thông-Linh đạo nhân đều gật đầu ưng thuận. Thông-Linh đạo nhân bước ra một bước nói lớn :

— Được rồi ! Chúng tôi nhất định đúng rằm tháng tám năm sau, sẽ viếng quý bang cho thỏa lòng ngưỡng mộ.

Tô-bằng-Hải vuốt râu, cười thích thú, cất giọng sang sảng :

— Đến khi ấy, những việc của cứu đại môn phái với tề bang chúng tôi sẽ cố gắng dàn xếp êm thấm : nhất là việc tranh dành ngôi thứ trên giang hồ của quý phái chắc sẽ được giải quyết một cách tốt đẹp...

Đỗ-duy-Sinh cười mai mỉa :

— Việc tranh dành ngôi thứ của cứu đại môn phái chúng tôi khỏi phải bận lòng quý Bang cuộc.

Thấy mọi người cứ dằng dai mãi, Bạch-vân-Phi tròn mắt, lớn giọng :

— Các người có ước hẹn, thì cứ theo đó mà thanh toán oán thù ; nhưng xin lỗi trước là Tung-vân-Nghiêm chúng tôi không lưu khách, trước giờ Ngọ đêm nay, yêu cầu các người rút khỏi Tung-vân-Nghiêm trăm dặm. Nếu ai còn hoài vọng đến cuốn sách dưới hồ sâu kia mà lưu luyến, không nỡ dứt, một khi tôi phát hiện được, thì đừng sống mà thoát được.

Quần hùng tuy có ý muốn xuống tìm kỳ thư dưới hồ sâu, nhưng cũng không muốn phải chạm tay với Bạch-vân-Phi, cho nên không ai trả lời nàng cả.

Thấy Bạch-vân-Phi uy trấn quần-hùng, khi khái biết bao, Lam-tiểu-Điệp hứng thú vô cùng, nằng liếc nhìn Mã-quân-Vũ, thấy chàng cau đôi mày kiếm, sắc mặt buồn bã, đau khổ tột độ, tay vẫn nắm chặt cánh tay bị chặt đứt của Tô-pai-Phụng...

Bất giác Tiểu-Điệp nảy ra một ý niệm, bèn cho tay vào túi, lấy ra viên linh đơn cuối cùng, nhẹ cạy răng Tô-phi-Phụng, bỏ đơn hoàn đó vào !

Tô-bằng-Hải tròn trĩnh đôi mắt đứng một bên, lão nhận thấy thương thế của Phi-Phụng rất trầm trọng, những thuốc thường không thể chữa khỏi. Lão vội nghĩ đến Diệu-thủ Ngưu-ân Chiêu-công-Nghĩa, nhưng vị này còn ở Kim-Bắc chưa đến. Nếu phái Tô-phi-Phụng về đến Kim-Bắc mới chữa trị, e rằng quá trễ, có thể làm mất mạng nàng như

chơi. Còn tự lão thì tinh-thần đang rối loạn, vì sự sống chết của Tô-Phi-Phụng, ái nữ duy nhất của lão, đã làm xáo trộn cả đời anh hùng của Tô-băng-Hải.

Sau khi bỏ viên đơn hoàn vào miệng Tô-phi-Phụng rồi, Lam-tiểu-Điệp lại đưa mắt nhìn Mã-quân-Vũ. Nàng thấy sắc mặt chàng lộ vẻ cảm kích, từ xa cúi đầu cảm ơn, làm cho nàng phải bật cười.

Từ nãy giờ Huyền-Thanh đạo nhân vẫn đề ý từng cử chỉ của Mã-quân-Vũ. Đối với Quân-Vũ mạo hiểm cứu Tô-phi-Phụng, Huyền-Thanh đạo nhân đã cảm thấy rắc rối vô cùng, lại thấy cảm tình nồng thắm của chàng đối với Bạch-vân-Phi và những nỗi quan tâm của Lam-tiểu-Điệp đối với chàng làm cho lòng ông rối loạn tơi bời, than dài, một tiếng, thắm nói :

— Tâm sự của mấy đứa bé này diễn biến thật khó đoán mà khó giải ! Xem vậy thì đời chúng nó còn phức tạp, rắc rối hơn cả cuộc đời của ta nữa, chẳng biết rồi sẽ ra sao đây ?

Quần-Hùng yên lặng đeo đuổi những ý nghĩ thầm kín...

Cảnh vật im lìm...

Bỗng, Tô-phi-Phụng thở dài một hơi, rồi thoát mở bừng đôi mắt !

Mọi người đều kinh hoàng, thầm nghĩ :

— Lam-tiểu-Điệp có linh-đơn thần diệu như vậy, thì nhất định phải có một công-lực xuất thần không thể nào tưởng tượng được. Tô-phi-Phụng liên tiếp bị trọng thương, mà chỉ trong chốc lát có thể tỉnh lại. Thật là một chuyện phi thường !

Thấy con gái hồi tỉnh, Tô-băng-Hải không biết trong lòng mình đang giận tức hay vui mừng ? Lão chỉ cảm thấy tâm tình trải qua một cơn khích động đến tột độ, bất giác hai giong lệ già nua của đời quá kiệt lần dài trên đôi má, lão bước chậm đến bên Tô-phi-Phụng nói :

— Con ơi ! Con không có việc gì chứ ?

Tô-phi-Phụng mỉm cười nhìn cha già, nước mắt như hai dòng suối chảy dài trên gò má vừa phục hồi sinh khí, nàng run run nói :

— Phụ thân ! Con... Con có hai việc muốn nhờ vào lòng trời biển của phụ thân, chẳng biết phụ thân có vui lòng chăng ?

Nhìn tấm thân bở liễu của con đầm máu hồng, Tô-băng-Hải đau xót tận tấc can, hối hận vô cùng, đầu còn lừng dạ nào mà từ chối lời yêu cầu của nàng cho đành, nên gục đầu, nhẹ nhàng nói :

— Con cứ nói đi, nếu điều gì cha có thể làm được, thì sẽ không để cho con buồn lòng đâu !

Nghiến răng vận tất cả sức lực vừa phục hồi, vùng thoát khỏi lòng Phan-tú-Vỹ, Tô-phi-Phụng quì xuống đất, nói :

— Thưa phụ thân ! Việc thứ nhất, xin phụ thân hãy trả « Qui nguyên mật tập » lại cho...

Tô-băng-Hải điềm nhiên, ngắt lời :

— « Qui nguyên mật tập » đã bị sư huynh con, kẻ đã chặt đứt tay con đó, ôm nhẩy xuống vực thẳm rồi !...

Tô-phi-Phụng lo sợ, quay nhìn Mã-quân-Vũ, chẳng nói năng làm sao cả !

Nét băn khoăn trên mặt nàng, làm cho Bạch-vân-Phi thương cảm, cất giọng u buồn :

— Tô cô nương đã đem kỳ-thư trả lại cho chúng tôi, như vậy là cô nương đã làm tròn lời hứa rồi. Việc bị người đoạt lại lần này, không thể trách cứ cô nương được ! Cô nương đừng lo đến việc đó nữa.

Trên đôi môi nhợt nhạt điểm một nụ cười héo hắt, Tô-phi-Phụng buồn bã nhìn Tô-băng-Hải, nói :

— Việc thứ hai, xin phụ thân tự tay cắt đứt đầu tóc của con !

Kinh hoàng tột độ, Tô-băng-Hải sững sờ, hỏi :

— Sao ? Con muốn xuất gia...

Nói đến đó, Tô-băng-Hải chú ý đến vẻ mặt thành khẩn cương quyết của Tô-phi-Phụng, nên im bật. Ông đã biết tính tình của nàng rất cường liệt, lại nữa lúc này nàng đang bị thương nặng, nếu ông dùng lời trách cứ thì có thể gây cái ý niệm tự tận cho nàng. Thông cảm với niềm đau khổ cùng tột của nàng, Tô-băng-Hải dịu nét mặt, nói tiếp :

— Được ! Được ! Cha sẽ y nguyện cho con !

Rồi tay trái của ông run run lấy móng tóc ông mượt của nàng đưa lên, công lực vào hai ngón tay trỏ và giữa của bàn tay phải. Đoạn ông mím môi chia hai ngón tay như cái kéo lướt qua tóc nàng, tức thời nắm tóc đen lay láy của Tô-phi-Phụng đã đứt gọn.

Tô-phi-Phụng đứng dậy, ánh mắt của nàng lướt qua khuôn mặt u buồn của Bạch-vân-Phi, chuyển sang Lam-tiểu-Điệp, rơi nhẹ trên nét mặt ngây thơ của Lý-thanh-Loan, sau cùng dừng lại gương mặt đau khổ của Mã-quân-Vũ, rồi nàng mỉm cười, nói :

— Loãn muội và Mã huynh ! Hai vị hãy lại đây, tôi có lời muốn nói cùng hai vị.

Mã-quân-Vũ liếc nhìn Huyền-Thanh đạo-nhân, rồi chậm bước

đến bên nàng. Lý-thanh-Loan theo sau Mã-quân-Vũ, lại gần Tô-phi-Phụng buồn bã thở dài, hỏi :

— Chị có việc gì muốn nói với em ?

Khẽ gật đầu, đôi mắt tia ra một thần sắc kỳ dị, Tô-phi-Phụng cười, bảo :

— Tôi sắp đi rồi ! Xin em hãy trả lời cho tôi một điều, em đồng ý chứ ?

Nét mặt ngây thơ kiểu diêm, vui buồn dễ lộ của Lý-thanh-Loan vụt trầm xuống, giềng mắt như hồ thu gọn ánh mây chiều ử dột, nàng như mưa sầu rả rích :

— Đừng nói gì chỉ có một chuyện, dù chị có nghìn vạn điều muốn hỏi, em cũng trả lời cho chị ! Nhưng chị định đi đâu vậy ?

Gương mặt tuấn tú của Mã-quân-Vũ lộ nét băn khoăn, đôi mày cau lại đượm màu bi thương, dường như chàng có rất nhiều điều muốn nói nhưng chẳng thốt được nên lời !

Tô-phi-Phụng nhìn Mã-quân-Vũ, đôi môi như treo một nụ cười an ủi, rồi quay nhìn Lý-thanh-Loan, nói :

— Em cứ an tâm ! Chị không đến nỗi đi tìm cái chết đâu, chị sẽ ở chung với mẹ, chị gởi thân bên cửa Phật, hồi cải nửa đời tội ác của chị...

Lý-thanh-Loan nhẹ nhẹ tiếp lời :

— Em biết, chị cắt bỏ đầu tóc, là muốn xuất gia chớ gì !

Cúi nhìn cánh tay bị chặt mất của mình, Tô-phi-Phụng cười một cách thê lương, giọng gào :

— Không sai ! Tôi đã trở thành một người tàn tật, lưu luyến cõi đời này cũng không ích gì ! Tôi đã có ý định muốn chết cho rảnh nợ trần gian, nhưng tôi hiểu, nếu tôi chết đi như vậy, tất sẽ lưu lại cái đau khổ cho người khác, cho nên tôi không thể chết đi được.

Lý-thanh-Loan nhẹ than :

— Ôi ! Trong năm nay tôi cũng đã trải qua rất nhiều cảnh vui, buồn. Thì ra còn người sống trên đời phải gặp nhiều điều rắc rối, khổ đau !...

Nàng nhìn Mã-quân-Vũ, tiếp :

— Nếu không phải ở chung với anh Vũ, thật tôi cũng muốn cùng chị xuất gia cho rồi !

Trước bao nhiêu cặp mắt, thế mà nàng diễn tả tâm tình rất tự

nhien, thành thật không chút gì thẹn thùng cả.

Tô-phi-Phụng diêm nhiên cười một tiếng, tia mắt nàng đảo quanh quần hùng một lượt, rồi sau cùng đọng lại trên gương mặt trầm buồn của Tô-bằng-Hải, nàng nói :

— Thưa phụ-thân ! Hôm nay con có hai câu không đáng nói, nhưng lại nói ra đây.

Việc này có thể tổn thương đến uy danh của phụ thân, nên con chưa biết có nên trình bày không ?

Tô-bằng-Hải ho khan một tiếng, ngẫm nghĩ một lát rồi thở dài, bảo :

— Con cứ nói đi ! Đời này ai không biết con là con gái của ta, nếu con có nói điều gì làm hại đến thanh danh, thì âu cũng là do số mạng đã sắp bày. Ha !... Ha...

Anh hùng ai mà có thể bảo đảm vợ hiền con hiếu ! Tôi Tô-bằng-Hải không thể một tay che trời, bịt tai mắt anh hùng trong thiên hạ được. Trong võ lâm có mắt đều thấy, tôi có thể lãnh đạo trăm nghìn hào kiệt Thiên-Long Bang, lại không giữ được đứa con ngoan cố của mình ! Nói đi !... Hãy nói đi !... Khuôn mặt già nua này của cha...

Giọng nói của ông mỗi lúc một cao, tâm thần khích động khiến Vương-hàn-Tương lòng dạ chẳng an, biết chỉ cần Tô-phi-Phụng sai lời lập tức lọt vào tai mắt quần hùng. Nhưng quần hùng tại đây, không ai không có danh vọng rất cao trong võ lâm, nếu Tô-phi-Phụng có lời gì sai quấy thì sẽ gây nên một cuộc đại hận. Vì vậy Vương-hàn-Tương lo ngại lắm, liền bước lên hai bước, ngắt lời Tô-bằng-Hải :

— Xin bang chủ tạm hạ cơn giận ! Tô cô nương từ nhỏ đến lớn, xử lý rất rõ ràng, quyết không có việc gì phạm tới giới luật của Thiên-Long Bang chúng ta đâu ! Hãy nghe cô ấy nói, lại nữa quần hùng đây tai nghe mắt thấy dễ làm chứng cang tốt !

Lời nói của Vương-hàn-Tương rất có lý, quang minh đường hoàng. Sự thật là có ý nhắc khéo Tô-phi-Phụng hãy giữ thể diện cho cha, thận trọng trong lời nói.

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TÁM

BIẾN THỦ THANH BẠN

Bát-Cánh Thần-Ôn Đỗ-duy-Sinh cười nhạt, nói :

— Việc riêng của nữ giới, tốt hơn Vương lão huynh đừng xen vào. Ngũ-độc-Tào Mạc-Luân bỗng đưa tay lên tung mình bủa tới Đỗ-duy-Sinh một chương, miệng hét lớn :

— Đỗ huynh ! Nên nghe nhiều mà nói ít ! Đừng ham phách lối !

Đỗ-duy-Sinh biết độc chương của Mạc-Luân không phải tầm thường nên không dám đỡ, lách mình tránh sang một bên rồi cười một tràng ngạo nghễ.

Tô-phi-Phụng từ từ đứng lên, cố sức nói to với Tô-bằng-Hải :

— Thân phụ ! Con bất hiếu, làm nhiều điều tai họa cho phụ thân, liên lụy đến đến các vị trưởng bối nữa. Con đã làm trái với môn qui, ngầm giúp cho đệ tử Côn-Luân.

Không đề cho nàng dứt lời, Vương-hàn-Tương, Huỳnh-Kỳ phân cuộc đã ngắt lời :

— Lệnh ái mang ơn phái Côn-Luân, có cơ hội báo đền thì đó là điều tốt. Trong võ lâm ân oán phân minh, hành động này không thể gọi là phạm môn qui của Thiên-Long Bang cuộc.

Tô-phi-Phụng thở dài, than :

— Giới quy của Thiên-Long Bang rất nghiêm. Tôi là con gái của vị Thiên-Long Bang chủ, nhưng không thể dựa vào đấy mà tránh được tội lỗi.

Tô-bằng-Hải đôi mắt lạnh lùng nhìn Phi-Phụng một hồi, rất cắt tiếng, nói :

— Rất tốt ! Con tuy đã bị thương nặng, nhưng lại tự giác như vậy là hay lắm.

Ngũ-độc-tào Mạc-Luân nói :

— Tô cô nương đã cắt tóc thay đầu. Thế thì đầu tội nặng đến đâu cũng xem như đã bị trừng phạt. Xin chớ tự trách mình nữa,

Tô-phi-Phụng thấy hàm râu bạc trắng của Tô-bằng-Hải lay động mãi, nàng biết cha nàng đang đau lòng lắm, nhưng không thể nói ra trước mặt quần hùng được.

Tình phụ tử trong hoàn cảnh này, dầu là đất đá cũng phải đau đớn, huống hồ Tô-bằng-Hải là một kẻ biết thương con, lâu nay ông ta xem Tô-phi-Phụng như một cái trứng mỏng.

Sở dĩ ông nén đau thương trong đáy lòng là vì ông đứng trong địa vị Thiên-Long Bang chủ, không thể nào tỏ được tâm tình trong lúc con gái ông phạm tội.

Tô-phi-Phụng thấy tội lỗi đầy mình, xấu hổ không sao chịu nổi, nàng định đem hết tội lỗi nàng đã gây nên, thú nhận trước mặt cha nàng rồi nàng tự vận đề hy sinh cho tình yêu, hoặc giả chôn vùi tấm thân trong cửa Phật để xa lánh mùi thế tục. Tuy nhiên, nhìn vào sắc mặt bi thảm của cha nàng, nàng không nỡ nói ra.

Nàng từ từ cúi đầu, khẽ một tiếng thở dài và than :

— Các vị thúc phụ càng thương xót đến con, càng làm cho con tội hồ thân.

Đoạn nàng liếc nhìn Tô-bằng-Hải một lần nữa, rồi nói :

— Thân phụ ! Con có một việc muốn xin phép thân phụ.

Tô-bằng-Hải đôi mắt đầy đau đớn, mới lên một tiếng khô khan, rồi nói :

— Được, được ! Con cứ tỏ bày.

Tô-phi-Phụng chậm chạp cất tiếng :

— Con đã được các vị thúc phụ thương tình không muốn trách phạt, xong con tự xét là kẻ phạm tội, không còn xứng đáng một địa vị trong Thiên-Long Bang nữa. Vậy xin phụ thân truất bỏ chức vụ con đi, để con được theo thân mẫu...

Nàng chưa nói dứt câu, Tô-bằng-Hải đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào nàng nói lớn :

— A ! Con muốn xuất gia làm ni cô ! Được ! Nếu vậy ta xem như ta không còn đứa con gái này nữa.

Tô-phi-Phụng cắn răng chịu đựng đau khổ, nàng cắt cánh tay bị thương đứt lìa lên, bái một cái, rồi đứng lên nói :

— Nữ tử xin tạ ân thân phụ đã cho phép.

Wương-hàn-Tương lắc đầu nói :

— Tô cô nương không hành hiệp t en giang hồ nữa là việc tốt đối

với thân gái. Tô Bang chủ đã hứa cho cô nương xuất gia thì chẳng bao giờ đổi lời đâu, nay thương thế cô nương đang trầm trọng, tôi tưởng cô nương nên trở về Thiên-Long Bang cuộc điều dưỡng một thời gian đã rồi sẽ vào « Tây tâm viện » cũng chẳng trễ.

Nói đến đó, Vương-hàn-Tương lại quay sang Xuyên-Trung Tứ-Xú bảo :

— Tông bang chủ đang lúc tâm thần rối loạn, vậy Xuyên-Trung bốn vị nên tìm cách hộ tống Tô cô nương về Thiên-Long Bang.

Bạch-vô-thường Trần Ứng, đệ Nhị Xú trước đây bị làn biển của Thông-Linh đạo nhân diễm trúng nơi cánh tay, nhưng công lực của hắn rất cao, dấu có bị thương chút ít cũng chẳng thấm vào đâu.

Khi nghe lệnh Vương-hàn-Tương, bốn người liền cúi mình đáp ứng :

— Tuân lệnh !

Họ lập tức búng mình nhảy ra phía hóc đá đón cây và bắt dây bện thành một cái kiệu nhỏ, như một chiếc giường, rồi khiêng đến bên chỗ Tô-phi-Phụng.

Tuy đã sắp đặt xong, song Tứ-Xú không dám nói với Tô-phi-Phụng lời nào chỉ đưa mắt nhìn Tô-bằng-Hải như chờ một huấn thị.

Bạch-vân-Phi thấy vậy, liền cúi xuống bồng Tô-phi-Phụng đặt lên chiếc kiệu, rồi khẽ giọng nói :

— Lúc này Tô cô nương đã dùng mấy viên linh đơn đó rất thần hiệu. Thuốc này đủ sức giữ cho vết thương của Tô cô-nương khỏi hành hạ. Cô nương chỉ cần trở về Bang cuộc chữa trị là bình phục ngay. Thời gian không lâu, tôi và Thanh-Loan sẽ đến thăm.

Đôi mắt Tô-phi-Phụng mở to, chứa đầy nhiệt tình. Nàng nhìn Bạch-vân-Phi than :

— Lòng tốt của Bạch cô-nương đối với tôi chẳng biết ngày nào trả được. Tôi không dám làm phiền Bạch cô-nương, chỉ mong Bạch cô-nương lo chu toàn cho Loan muội là đủ.

Bạch-vân-Phi nói khẽ vào tai Phi-Phụng :

— Cô-nương hãy bảo trọng lấy thân. Mọi việc tôi xin vì cô nương mà sắp đặt. Tình nghĩa sẽ vẹn toàn. Mã-quân-Vũ là người chí tình. Nếu cô nương có bề gì, chẳng chịu được sao ? Thật vậy, chẳng những Quân-Vũ đau lòng mà Loan muội cũng buồn bã không kém.

Bạch-vân-Phi nói những câu nói đó đã dùng công phu « truyền âm nhập đờm » nên Tô-phi-Phụng nghe rất rõ ràng, mà các cao thủ đứng xung quanh đều không nghe được tiếng nào.

Tô-phi-Phụng chớp mắt mấy cái, đôi dòng lệ nhỏ xuống đôi mi, nàng thổ thê với Bạch-vân-Phi :

— Lòng quảng đại của Bạch tỷ tỷ em đã khắc cốt ghi lòng, hận vì đời này em không sao báo đáp, xin nguyện kiếp sau biến thành...

Bạch-vân-Phi ngắt lời :

— Đừng nói vậy ! Tôi rất ân hận là không cứu kịp cô nương, để cô nương phải đứt đi một cánh tay, lòng tôi thấy khó chịu vô cùng.

Lý-thanh-Loan bước đến đỡ lấy chiếc kiệu, còn Bạch-vân-Phi bồng Tô-phi-Phụng đặt vào.

Xuyên-Trung Tứ-Xú vội cúi mình khiêng kiệu lên, từ từ bước đi.

Bạch-vân-Phi liếc mắt nhìn qua Đồ-duy-Sinh, Đẳng-Lôi và Hạ-vân-Phong rồi nói với Tô-bằng-Hải :

— Tô Bang chủ đã hẹn với chín môn phái mùa thu sang năm đấu kiếm tranh vô địch quần hùng, hiện giờ tiện nữ xét thấy Tô Bang chủ ở lại Quát-Thương Sơn không còn ích gì nữa, xin trở về Thiên-Long Bang là hơn.

Tô-bằng-Hải biết nàng có hảo tâm, sợ Đồ-duy-Sinh và Đẳng-Lôi có mưu toan cướp đoạt Tô-phi-Phụng làm con tin, nên lão lớn tiếng nói :

— Đêm trung thu năm tới sẽ là đêm đại hội của vô-lâm. Bạch cô-nương lúc đó nếu cao hứng xin cứ việc đến đó xem chơi. Bôn bang sẽ đem nhiệt tình nghênh đón.

Bạch-vân-Phi nói :

— Hôm đó là ngày danh dự của anh hùng vô lâm, tiện nữ đâu dám bỏ qua mà không đến đó học thêm kinh nghiệm.

Tô-bằng-Hải liền động cây long đầu trượng xuống đất, quay sang nói với các thủ hạ :

— Chúng ta đi.

Ngũ kỳ phân cuộc liền chia nhau hộ tống quanh kiệu Tô-phi-Phụng người đi sau cùng là Tô-bằng-Hải.

Bấy giờ thế liên hoàn của ngũ đại phái đã tan rã hết, vì « Qui nguyên mật tập » đã bị Tô-Hùng đem theo nhảy xuống hồ sâu muôn trượng rồi.

Mục đích ngũ đại phái cấu kết nhau là muốn đoạt kỳ thư, mà kỳ thư đã mất thì dĩ nhiên họ không muốn đoàn kết làm gì nữa.

Vả lại tất cả các cao thủ đều trải qua một trận ác đấu, sức lực tiêu hao, mặt mày ngơ ngác, không ai còn muốn đứng ra cản Tô-bằng-Hải lại làm gì.

Trong lúc họ lạnh nhạt đứng nhìn từng bước đi của Tô-băng-Hải, thì Vương-hàn-Tương lại xoay qua liếc nhìn các cao thủ của năm phái, cười lớn, nói :

— Đồ huynh, Hạ đạo huynh, Đàng huynh đừng có hy vọng tìm đường xuống vực sâu mà tìm « Qui nguyên mật tập » đấy nhé. Phải biết rằng xuống đó đã không dễ mà trở lên là chuyện ngoài sức lực của loài người.

Câu nói Vương-hàn-Tương như khơi nguồn cho đồng lửa đang gần tắt lịm, bùng cháy lên.

Hạ-vân-Phong đôi mắt trợn ngược, nhìn Vương-hàn-Tương nói :

— Nếu muốn xuống vực sâu lấy sách thì bản đạo cũng còn phải chờ đến đêm trung thu sang năm đối đầu với Vương lão huynh một trận rồi sẽ tính đến chuyện tự tử dưới vực sâu đó chứ !

Vương-hàn-Tương lắc mình một cái, vung cây quạt xếp, cười hô hố, nói :

— Nếu vậy tiện nhân được dịp lãnh giáo kiếm pháp của Hạ huynh rồi.

Không đợi Hạ-vân-Phong trả lời, Vương-hàn-Tương đã nhảy vút đi mất.

Bát-Cánh Thần-Ôn Đồ-duy-Sinh thấy các cao thủ Thiên-Long Bang đã khuất dạng liền chấp tay nói với quần hùng :

— Danh dự Thiên-Long Bang cuộc quả không phải hư truyền. Hầu hết các cao thủ võ lâm đều tập hợp dưới quyền Tô-băng-Hải mà Tô-băng-Hải lại có mộng thu đoạt quần hùng. Nếu cứu đại môn phái chúng ta không liên minh đối phó thì trong mười năm nữa, chúng ta sẽ bị tiêu diệt.

Hạ-vân-Phong buồn bã than :

— Đã hai mươi năm nay bản đạo không xuất hiện giang hồ, chẳng ngờ trong thời gian đó Thiên-Long Bang lại trưởng thành và gây trong võ lâm mối đe dọa như vậy. Chúng ta phải vì sự tồn vong của môn phái mà đoàn kết tiêu diệt Thiên-Long Bang.

Siêu-Nguyên đại sư đưa tay lên trời, nói :

— Lời của Đồ huynh và Hạ huynh rất đúng. Cái đại hội quần hùng mùa thu sang năm có quan hệ đến vinh nhục của chín môn phái chúng ta. Lão tăng mong quý vị hãy dẹp bỏ mọi thành kiến nhỏ nhen mà hợp lực nhau hủy diệt cái mộng độc bá quần hùng

của Thiên-Long Bang thì chúng ta mới còn đất sống.

Thấy các chưong môn có mặt đa số đều đồng lòng, Đồ-duy-Sinh nói :

— Ngặt một điều là ở đây chưa đủ mặt chín đại môn phái.

Siêu-Nguyên nói :

— Lão tăng xin lấy thân phận đệ tử của Phật môn đến Thiếu-Lâm Tỳ yết kiến Chưởng-môn phương trượng, gây tình đoàn kết giữa chín phái, và hãy cùng nhau tấn công vào Thiên-Long Bang.

Đồ-duy-Sinh gật gù nói :

— Nga-Mi Tam Lão đã có ý kiến rất hay, nhưng còn các phái khác thì sao ?

Siêu-Nguyên lại nói :

— Nếu có vị đạo huynh nào lấy tư cách đệ tử của Tam-Thanh mà đến núi Võ-Đang bàn luận với chưởng môn phái Võ-Đang việc này, tôi tưởng không phải không có hy-vọng.

Còn về phần phái Thanh-Thành đối với phái Nga-Mi chúng tôi rất có thâm tình, lão tăng xin lãnh trách nhiệm thảo luận với phái ấy.

Đồ-duy-Sinh lại nói :

— Chỉ còn phái Không-Động là khó khăn hơn.

Hạ-vân-Phong mỉm một nụ cười hường ứng :

— Bản đạo và chưởng môn phái Võ-Đang có quen biết nhau, tuy đã hai mươi năm nay chưa gặp mặt. Bản đạo sẽ tận lực thuyết phục, còn việc thành công hay không là do vận mạng của võ lâm.

Mọi người đều đắc ý, tán thưởng.

Bạch-Y Thần-Quân Đàng-Lôi lại ứng tiếng nói :

— Tôi và Thỉn-nguyên-Thông chưởng môn phái Không-Động vốn tình bằng hữu. Tôi sẽ đến đó trình bày quan điểm xem sao.

Đồ-duy-Sinh vui vẻ, vuốt râu nói :

— Hay lắm ! Chín môn phái chúng ta mà cời bỏ tệ hiềm, đoàn kết, không ai xâm phạm nhau, một lòng chống lại Thiên-Long bang thì đầu Thiên-Long bang có mạnh đến đâu cũng không thể tiêu diệt chúng ta được.

Nói đến đây, lão ngửa mặt lên trời cười đắc ý rồi vung cây gậy trúc một vòng, đưa tay trước ngực, nói lớn :

— Giờ đây lão phu xin giã biệt và hẹn tái kiến.

Đàng-Lôi cũng hợp chưởng lại, nói với mọi người :

— Lão phu cũng xin đi trước.

Hạ-vân-Phong và Nga-Mi Tam-Lão cũng lần lượt kẻ trước người sau già từ.

Trong tuyệt cốc chỉ còn lại có Côn-Luân Tam-Tử, Bạch-vân-Phi, Lam-tiêu-Điệp, Phần-tú-Vỹ, Mã-quân-Vũ và bốn tỷ nữ áo trắng.

Họ đối mặt nhìn nhau qua một lúc lâu, Bạch-vân-Phi mới mỉm cười nói :

— Ba vị lão tiền bối nếu không có việc gì cần lắm thì xin vào nơi cư ngụ của văn bối để nghỉ ngơi vài ngày rồi sẽ rời Quát-Thương Sơn.

Thông-Linh đạo nhân nói :

— Bạch cô nương giúp đỡ phái chúng tôi rất nhiều, ơn ấy chưa biết làm sao đền đáp đùm đầu lưu lại đây để quấy rầy Bạch cô nương.

Bạch-vân-Phi nói :

— Văn bối có nhiều hành động ân oán trong giang hồ thì không thể tránh khỏi việc lỗi thời về sau. Văn bối còn nhờ quý vị che chở, đùm đầu nghĩ đến ân huệ. Nếu ba vị tiền bối không muốn lưu lại đây thì xin cho văn bối yêu cầu một điều.

Thông-Linh đạo nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

— Bạch cô nương muốn nói về việc Mã-quân-Vũ ?

Bạch-vân-Phi đã cắt đứt giây tình ái với Mã-quân-Vũ, nên lòng thấy thanh thoả khác thường, không còn ngượng ngùng gì cả. Nàng gật đầu :

— Theo văn bối được gần gũi Quân-Vũ và nhận xét thì thấy Quân-Vũ rất thật tình và trung hậu, hào khí bao trùm. Do đó, chàng gặp nhiều cam bẫy trong đời. Như việc vừa rồi, chàng đã phải đả thương người trong phái Nga-Mi và Tuyết-Sơn cũng chỉ vì muốn trả ân cho Tô-phi-Phụng đã cứu chàng trước đây.

Huyền-Thanh đạo nhân chắc lưỡi than :

— Nguyên nhân nhiều khi đưa đến những hậu quả phức tạp mà nếu chúng ta lấy con mắt tâm thường suy xét thì thực khó lòng thấu đáo được. Bần đạo tuy đã dạy dỗ nó hơn mười hai năm, nhưng cũng chỉ hiểu được tánh ý thôi, chứ không thể nào lường trước được những hành động của nó, do hậu quả đưa đến.

Mã-quân-Vũ nường đôi mày, toan cất tiếng bào chữa, thì bỗng từ xa nổi lên một tiếng ré thất thanh, xé gió đưa đến.

Tất cả mọi người có mặt nơi đây đều kinh khủng, quay đầu

nhìn bốn phía, nhưng lại không thấy bóng một người nào.

Mã-quân-Vũ vì cảm thấy tiếng ré rất quen, nên tung mình nhảy vọt về phía trước, chạy về phía có phát ra tiếng ré ấy.

Côn-Luân Tam Tử không hiểu ý định Quân-Vũ ra sao cả, nhưng cũng phải thủ thế đề phòng.

Bạch-vân-Phi sợ Quân-Vũ gặp rủi ro, nên băng mình đuổi theo.

Hai người vừa thoát ra khỏi sơn cốc thì đến một khoảng rộng bằng trước một thiếu nữ cụt một cánh tay, đầu không còn một sợi tóc, vừa chạy vừa la, tiếng la nghe thảm não vô cùng.

Thiếu nữ đó lại chính là Vô-hình nữ-hiệp Tô-phi-Phụng.

Nàng lắc lư thân mình như muốn ngã. Trông cử chỉ của nàng ai cũng đoán được nàng đang bị thương rất nặng.

Nhưng tại sao nàng bỏ chạy một mình ?

Mã-quân-Vũ đoán biết có việc gì nghiêm trọng đã xảy ra cho Thiên-Long Bang nên phóng mình chạy vội đến.

Trong lúc đó Tô-phi-Phụng đã kiệt sức chỉ chạy loạng choạng vài bước nữa rồi ngã gục dưới đất.

Mã-quân-Vũ đỡ nàng lên, thấy nàng đã quá yếu hơi thở phì phào.

Nàng đưa đầu vào ngực Quân-Vũ, nói hấp tấp :

— Xin Mã huynh nhớ lại tình cảm chúng ta vừa rồi mà yêu cầu phái Côn-Luân đến trợ giúp Thiên-Long Bang một phen.

Quân-Vũ ngạc nhiên, không hiểu sự việc đã xảy ra làm sao, nhưng cánh tay cụt của Tô-phi-Phụng rướm máu mặt nàng trắng chột đờm về đau đớn, đầu tóc nàng cắt trụi trông thảm não làm sao ! Hình ảnh ấy khiến lòng Quân-Vũ bồi hồi thương xót.

Một thiếu nữ trẻ đẹp như một đóa hoa xuân, thế mà chỉ trải qua một thảm cảnh đã đưa nàng đến nông nỗi ấy !

Ôi ! Không ai có thể tưởng tượng nổi ! Dù một người thiếu lương tâm, thiếu tình cảm cũng không thể không đau lòng hướng hồ Quân-Vũ tuy thực thù nhưng lại là kẻ đa tình.

Chàng nhìn tấm thân tàn phế và nét mặt đau khổ của Tô-phi-Phụng một lúc, bất giác chàng rơi hai dòng lệ nhỏ xuống trên chiếc đầu trọc của Tô-phi-Phụng.

Chàng lâm bầm :

— Quân-Vũ ! Mày gây ra có sự, hại một đời của thiếu nữ này ! Mày là đứa bất tài tàn tệ ! Mày còn sống làm gì ?

Chàng đưa tay lên, muốn đập vào thiên linh cái chàng để chết đi cho khỏi nhục nhã,

Giữa lúc đó, bỗng có một bóng người bay tới rất nhanh, nói :

— Mã huynh ! Mã huynh không thể chết, vì cái chết không giải quyết được gì cả. Đem cái chết để trốn nợ đời là uơon hèn.

Giọng nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ làm cho Quân-Vũ sợ hãi, và đoán biết đó là giọng nói của Bạch-vân-Phi. Chàng hồ thẹn cúi đầu không nói.

Bạch-vân-Phi đứng trước mặt Quân-Vũ uy nghi như vị thiên thần, nhìn Tô-phi-Phụng một lúc, rồi thờ ra, đưa tay sờ vào ngực Phi-Phụng thấy tim nàng còn đập đều đều, tuy yếu ớt.

Nàng nói với Quân-Vũ :

— Tô cô nương một mình chạy trốn lại đây chắc Thiên-Long Bang gặp phải tai biến. Vậy Vũ huynh ở đây chăm sóc cho nàng, tôi ra ngoài xem thử.

Đứt lời, nàng đã phóng mình ra miệng cốc.

Quân-Vũ thấy Tô-phi-Phụng nằm mê mang chưa biết xử trí ra sao thì bỗng từ phía sau có tiếng nói :

— Vũ ca ! Tô tỷ tỷ làm sao thế ? Tại sao Tô tỷ tỷ lại chạy đến nơi đây một mình ?

Quân-Vũ biết có Thanh-Loan đến, quay lại nói :

— Loan muội ! Em đến rất đúng lúc. Bây giờ em có thể thay thế anh chăm sóc Tô cô nương, để anh ra ngoài cứu giúp Bạch tỷ tỷ.

Lý-thanh-Loan tánh tỉnh hiền hòa, nhưng lại muốn tìm hiểu chuyện lạ, nên toan cất tiếng hỏi thì Tô-phi-Phụng đã mở mắt ra, thở dài một hơi.

Thanh-Loan lại trở mắt nhìn Phi-Phụng, khẽ hỏi :

— Tỷ tỷ sao thế ?

Tô-phi-Phụng nhìn sững Thanh-Loan một cái, rồi nàng mỉm cười đáp :

— Muội muội ! Tôi không sao cả ! Đứt đi một cánh tay không thể chết đâu. Thân phụ tôi hiện bị bốn phái võ lâm đang vây hãm không có đường thoát thân...

Quân-Vũ nghe đến đây mới biết sớ dĩ Tô-phi-Phụng thoát chạy đến đây là do các chương môn nhân bốn phái gây rối cho Thiên-Long Bang, mặt Quân-Vũ thoáng qua nét kinh hãi. Chàng là người của phái

Côn-Luân làm sao có thể đi giúp Thiên-Long Bang đánh với các phái võ-lâm kia được

Trong lúc đó, Tô-phi-Phụng tò mò khàn cầu :

— Xin Vũ huynh thưa với ba vị trưởng lão phái Côn-Luân giúp cho Thiên-Long Bang tôi một chuyến thì ơn ấy thân phụ tôi chắc không quên.

Mã-quân-Vũ lưỡng lự, đứng chờ người ra như pho tượng gỗ.

Lý-thanh-Loan đầu hiểu cái khó khăn ấy, nàng giục :

— Vũ ca ! Tô tỷ tỷ đối với Vũ ca tốt như vậy, lẽ nào Vũ ca không trả ơn ?

Trước hoàn cảnh này, Quân-Vũ không còn biết phải quyết định làm sao nữa. Tô-phi-Phụng tình nghĩa đối với chàng đều nặng cả, dầu chàng xả thân cho nàng cũng chưa báo đền.

Nhưng nếu chàng giúp cho Thiên-Long Bang đánh lại cứu đại môn phái thì thật là điều trái với ý niệm của đại sư môn. Chàng còn biết ăn nói làm sao với thiên hạ.

Tuy nhiên, chàng vẫn phải bước đi. Từng bước chân nặng nề đặt trên thảm cỏ, xa dần Tô-phi-Phụng.

Một sức mạnh vô hình đã sai khiến chàng.

Tô-phi-Phụng hiểu được tâm trạng ấy, liền gọi lại :

— Vũ huynh ! Hãy trở lại đây ! Tôi còn có lời muốn nói.

Quân-Vũ nghe nàng gọi, quay phắt lại, bước đi rất mau, hình như vừa thoát được đại nạn vậy.

Tô-phi-Phụng nhòen một nụ cười, hỏi :

— Vũ huynh ! Có phải vì tôi gọi mà Vũ huynh trở lại đây chăng ?

Quân-Vũ không biết trả lời làm sao, chỉ đứng yên nhìn vào đôi mắt đắm lệ của Tô-phi-Phụng.

Qua một lúc, chàng mới hỏi :

— Ngoài việc giúp đỡ Thiên-Long bang đánh với các đại môn phái, Tô cô nương còn cần đến tôi điều gì nữa chăng ?

Tô-phi-Phụng nói ngay :

— Tôi chỉ có việc nhờ Mã huynh và Côn-Luân Tam Tử giúp cho thân phụ tôi thoát khỏi sự vây hãm của bốn đại môn phái là hệ trọng nhất.

Quân-Vũ nói :

— Theo tôi nghĩ, Tô Bang chủ và Ngũ-Kỳ phân cuộc Thiên-Long Bang cũng đủ sức đánh lại bốn phái võ lâm kia mà.

Tô-phi-Phụng lắc đầu :

— Phải, cuộc đấu này chưa chắc thân phụ tôi và Ngũ-Kỳ phân cuộc đã bị hại, nhưng...

oOo

HỒI THỨ BĂY MƯƠI CHÍN

TÚ ĐẠI MÔN PHÁI ÁP ĐẢO THIÊN-LONG BANG

Mã-quân-Vũ nghe Phi-Phụng nói đến đây, bất giác thờ dài, hỏi :

— Tô cô nương đến đây không phải để cầu cứu, chẳng lẽ còn việc gì quan trọng hơn thế nữa sao.

Tô-phi-Phụng khẽ gật đầu, trên gương mặt tiêu tụy chớm nở một nụ cười lạnh lẽo, cất giọng yếu ớt :

— Mã tướng công ! Tôi muốn người đối xử với em Loan tốt hơn thế nữa tôi mong người phải...

Nói đến đây nàng nghẹn ngào, muốn nói mà không sao thốt được nên lời. Mã-quân-Vũ đã biết nàng muốn gì rồi, bất giác chàng cảm thấy toàn thân cứng lạnh, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Lý-thanh-Loan đưa mắt ngơ ngác nhìn hai người thấy họ im lặng trơ ra như tượng gỗ ; thì lạ lùng chẳng ít, nàng không hiểu vì sao cả. Đã lâu mà hai người vẫn bất động, Thanh-Loan liền xen vào :

— Anh-Vũ ! Anh thử ra cốc xem sao ; để một mình chị Đại ngoài ấy, em lo quá !

Mã-quân-Vũ chỉ biết nhìn Tô-phi-Phụng gượng gạo cười, cúi đầu chào rồi quay phắt lại, nhún chân phóng ra miệng cốc nhanh như chớp.

Tô-phi-Phụng thấy bóng Quân-Vũ thoăn thoắt đi, thần trí nàng xáo động mãnh liệt, bất giác kêu lên một tiếng yếu ớt nghẹn ngào :

— Mã tướng công !...

Chỉ có thế, rồi nàng lại mê mang bất tỉnh, và lão đảo ngã xuống...

Mã-quân-Vũ tuy có nghe Phi-Phụng gọi lại nhưng lòng chàng đang bị đau khổ dày vò, đầu óc rối loạn, quay cuồng như muốn nổ tung cả ra ; chàng cảm thấy tình cảnh trước mặt quá oái oăm, không sao giải quyết rồi, trừ phi chàng chọn con đường cuối cùng là chết !

Quân-Vũ đau khổ đến điên cuồng, chàng chỉ muốn chết đi cho xong, nên đầu nghe Phi-Phụng gọi lại, chàng vẫn lơ đi, bước nhanh thơn như chạy trốn...

Vừa lúc Mã-quân-Vũ chạy thoát ra miệng cốc, Lý-thanh-Loan vừa nhảy vọt đến đỡ lấy thân hình lão đảo của Tô-phi-Phụng ; thì từ ngọn núi phóng tới ba bóng người, thân pháp lanh lẹ phi phàm.

Thanh-Loan định thần nhìn lên, người đi đầu với phong thái tiêu dao chính là Huyền-Thanh đạo-nhân, sau đó là Ngọc-chánh-Tử và sau cùng là chuông môn Côn-Luân phái Thông-Linh đạo-nhân. Thấy trong tay Thanh-Loan đang ôm chặt thân hình mềm nhũn của Tô-phi-Phụng, biết đã sớm xảy ra biến cố quan trọng rồi ; bất giác Côn-Luân Tam Tử đỡ người ra như phồng đá.

Sắc mặt Thông-Linh đạo-nhân vẫn lạnh lùng băng tuyết. Huyền-Thanh đạo-nhân trầm lặng, khẽ đưa mắt nhìn Chuông môn sư đệ, rồi quay đầu ra miệng cốc ; lão mới nghe thấy có tiếng hét la từ ngoài cốc vọng lại.

Ngọc-chánh-Tử thấy hai vị sư huynh lâm vào hoàn cảnh nan giải ; bất giác bà ta cau mày nhìn Thanh-Loan, nói :

— Loan nhi ! Anh Vũ của con đâu rồi ?

Thanh-Loan nhìn hai vị sư bá, chặm phải bốn ánh mắt lạnh lùng, lòng nàng tuy sợ hãi, nhưng nàng vốn là con người non dạ, ngay thơ, nấp biết được sự rắc rối của giang hồ. Không hiểu thấu được sự âu lo của "Tam-Tử", nàng buộc miệng nói :

— Anh Vũ và chị Đại của con đang ở ngoài cốc ấy, có lẽ bây giờ đã đánh nhau với người của bốn đại môn phái rồi !

Thông-Linh đạo-nhân biến sắc, thờ dài thườn thượt, nói :

— Không được ! Thăng nhố này lộn xộn quá ! Có lẽ phen này Côn-Luân ta gặp đại họa vì thăng đồ đệ này rồi. Kỳ trước hẳn đã kết oán với Nga-My, thế chưa đủ sao ; ngày nay hẳn lại còn gây hấn với mấy đại môn phái kia nữa ! Hừ ! Thế thì thế thống, qui luật của Côn-Luân còn để làm gì chứ !

Trong lúc tức giận, Thông-Linh đạo-nhân buông những lời mắng nhiếc Quân-Vũ, tuy vô tình, nhưng cũng có ý trách móc Huyền-Thanh đạo-nhân đã không chịu kèm chế đồ đệ. Huyền-Thanh đạo-nhân bất giác lạnh người, mặt đạo-nhân trầm lự, đôi mày cau lại, sát khí loé lên rong ánh mắt long lạnh. Đạo-nhân lầm bầm :

— Ta phải giết tên nghiệt đồ này mới được !

Ngọc-chánh-Tử không bỏ sót một biến đổi nhỏ nhất nào của Đại-huynh ; bà ta mỉm cười tươi tỉnh, nói với Thông-Linh đạo-nhân :

— Chương môn sư huynh người giận ; việc này xảy ra ngoài ý muốn của Vũ nhi, ta không thể trách nó được. Bây giờ tiêu muội nghĩ, chúng ta hãy gát chuyện ấy lại ; để ra ngoài ấy xem thử tình thế đã biến chuyển thế nào ; rồi hãy kết luận sau.

Thanh-Loan lặng thinh, nàng cau mày nhìn ba người chẳng biết át giáp gì cả.

Huyền-Thanh đạo-nhân âm thầm thoát bước ra miệng cốc. Lúc bấy giờ tiếng la hét, tiếng binh khí chạm nhau vọng lại gần hơn, dường như trận chiến đã có mùi quyết liệt.

Lý-thanh-Loan tròn mắt nhìn hai vị sư bá và sư phụ đang chạy ra ngoài, mà lòng cảm thấy lo sợ, nàng lơ mờ hiểu ý định của « Tam-Tử ». Bất giác đôi dòng lệ chảy tràn xuống má ; nàng quên cả Tô-phi-Phụng đang dờ sống dờ chết trong tay, lâm bầm như điên dại :

— Thế thì còn gì Vũ ca của ta nữa !

Vừa bước chân đến cửa cốc, Huyền-Thanh đạo-nhân đã thấy Tô-bằng-Hải bước tới với Đồ-duy-Sinh và Hạ-vân-Phong ; hai người này chính là thủ lĩnh của ba phái ; Hoa-Sơn, Diêm-Thương ; còn Tô-bằng-Hải là Bang chủ Thiên-Long Bang ; vì thế trận đấu vô cùng khốc liệt. Chiêu số của Tô-bằng-Hải biến ảo dị thường, tài nghệ của lão tuy không phải là thiên hạ vô địch, nhưng muốn tìm một người địch thủ của lão chẳng dễ ; cây long đầu trượng múa tít lên, ngang nhiên tiếp chương của hai đối thủ cừ khôi vô lâm. Còn Ngũ-kỳ phân cuộc cũng ráo riết truy kích địch thủ, họ hung hãn như mãnh thú, xông vào trận chiến, đánh chém điên cuồng, xác người ngã như chuối rụng, nằm rải rác khắp chiến địa. Trong khi ấy, Mã-quân-Vũ và Bạch-vân-Phi sánh vai nhau thủ thế chờ đợi.

Huyền-Thanh đạo-nhân thấy học trò cưng yêu của mình chưa động thủ với người của bốn đại môn phái thì hài lòng vô cùng ; nét mặt của lão bớt nặng nề ; lão định cất tiếng gọi Quân-Vũ, thì Bạch-vân-Phi đã cười, nói lớn :

— Huyền-Thanh đạo trưởng đến thực đúng lúc, « Qui nguyên mật tập » đã bị Tô-Hùng đem theo xuống vực thăm rồi, mà các người này chưa chịu rút đi cho êm chuyện, lại còn bày trò chém giết là nghĩa lý

gì chứ ? Văn bối đang định mở lời can gián, lại khổ nỗi những lời của văn bối không đủ uy tín để họ phải ngừng tay. Nay có Đạo trưởng xuất hiện, trách nhiệm hòa giải này xin giao lại Đạo trưởng đó...

Huyền-Thanh đạo nhân ngẩn ngừ một lát, rồi lớn tiếng nói :

— Xin các người đình thủ, nghe bần đạo nói một vài lời.

Lúc đó Tô-bằng-Hải đang hăng máu lên rồi, lão phóng một chương ép lui Hạ-vân-Phong ; rồi hét lớn một tiếng Long-đầu-Trượng theo thế « Long xà phỉ vũ » đập mạnh vào thanh trức trượng của Đồ-duy-Sinh.

Thừa biết công lực của đối thủ rất hùng hậu, Đồ-duy-Sinh không dám chống đỡ, vội thu trượng lại, rồi hét lớn át tiếng Huyền-Thanh đạo nhân...

Bạch-vân-Phi thừa cơ hội ấy, liền xuất binh sinh tuyệt học ; thân hình nàng khẽ lắc một cái, dùng truyến đỉnh khinh công « Di ảnh kỳ hình » bay vào giữa trận chiến ; song chương phản hai quật mạnh, hai luồng kinh lực vô hình đẩy lui hai tay kiệt liệt giang hồ. Đồng thời quát lớn.

— Các người không chịu ngừng tay, thì đừng trách tiểu bối này phạm thượng đấy nhé !

Đồ-duy-Sinh và Hạ-vân-Phong thấy nàng ngan nhiên xen vào việc của mình, thì tức giận tràn hông, nhưng võ công cao thâm của nàng làm hai người e ngại...

Tô-bằng-Hải vì thụ ơn Văn-Phi đã cứu con gái mình, nên vốn đã có cảm tình với nàng ; lão cười ha hả, nói :

— Bạch cô nương hành động thế là phải, có vậy lão phu mới nói được vài câu công đạo.

Bạch-vân-Phi quắc mắt nhìn mọi người, rồi lạnh lùng nói :

— Tất cả mọi người hãy ngừng tay có chuyện gì hãy từ từ giải quyết sau !

Đồ-duy-Sinh và Hạ-vân-Phong đánh mãi với Tô-bằng-Hải mà chẳng thu được kết quả nào, lại còn nhiều phen thất điên bát đảo, muốn rút lui nhưng khổ nỗi danh dự không cho phép, nay nghe Bạch-vân-Phi nói vậy, chính là cơ hội tốt cho họ rút lui mà không bị giới giang hồ dèm xiêm.

Đồ-duy-Sinh nhìn Bạch-vân-Phi nói :

— Bạch cô nương muốn gì cứ nói, chỉ cần lời ấy phải lý thì Đồ-duy-Sinh này sẽ theo lệnh ngay.

Hạ-vân-Phong mặt rần lại lạnh lùng, lão gần giọng :

— Cái chết thảm thương của Đào-Chánh, Thiết-Quê hai sư đệ của lão, tuy là chuyện của mấy năm về trước, nhưng bây giờ vẫn chưa quên được, hơn nữa, mới đây Sở-nhất-Giang sư đệ của Đồ huynh đây đã chết dưới «Cán nguyên chỉ» của Bang chủ Tô-bằng-Hải, thử hỏi những món nợ máu ấy phải tính thế nào ?

Nghe Hạ-vân-Phong nói thế, Bạch-vân-Phi mỉm cười phớt tỉnh, vì chuyện ấy nàng đã biết trước cả rồi, liền cất giọng lạnh lót :

Đồ, Hạ hai vị đều là tôn sư của hai môn phái danh tiếng trong võ lâm, chẳng lẽ những lời vừa nói khi này đã quên cả sao ?

Hai người định biện minh, thì Tô-bằng-Hải nhìn họ cất tiếng sang sảng :

— Món nợ của hai vị với Tô bang ! Việc này tôi tưởng hãy gát lại, đến đêm Trung thu sang năm sẽ kết liễu luôn một thể, Tô-bằng-Hải này không phải là hạng người trốn nợ đâu !

Nói đến đây, lão quay sang Bạch-vân-Phi, nói :

— Không biết tính thế có được chăng ? Bạch cô nương !

Bạch-vân-Phi không đáp, mà lại quay sang Đồ-duy-Sinh, Hạ-vân-Phong, mỉm cười hỏi :

— Hai vị đối với lời của Tô Bang chủ có cao kiến gì chăng ?

Đồ-duy-Sinh và Hạ-vân-Phong hai mắt nhìn nhau, người này nhường người kia, không ai chịu nói trước, nên vẫn im lặng.

Đồ-duy-Sinh là người thâm trầm, xảo quyết, lão thấy «Côn Luân Tam Tử» đã đến, và biết Bạch-vân-Phi với Côn-Luân phái vì mối liên hệ của Mã-quân-Vũ, nên đôi bên đã có một dây tình cảm kết chặt, như thế chỉ cần tìm cách làm sao cho «Côn-Luân Tam-Tử» nhúng tay trong việc chém giết này, thì Bạch-vân-Phi mới không vì Tô-phi-Phụng mà đứng về Thiên-Long Bang.

Nghĩ thế Đồ-duy-Sinh liền bước tới, cười thâm hiểm, nói với Huyền-Thanh đạo nhân :

— Đạo trưởng đến thực đúng lúc ! Bây giờ lão đệ xin hỏi một câu : Có phải quý phái đến đây để hợp lực cùng các đồng đạo hiện có mặt tại Quát-Thương Sơn này, mà đòi những món nợ máu của Thiên-Long Bang chăng ?

Huyền-Thanh đạo nhân không trả lời ngay, vì ông ta biết việc này rất quan trọng, chẳng dám đứng ra leo lắt, mà chỉ đưa mắt nhìn chường

môn sư đệ, ngầm hỏi ý kiến.

Thông-Linh đạo nhân liền bước tới trước, cất giọng danh thép

— Tệ phái không muốn đánh nhau với Thiên-Long Bang trên Quát-Thương Sơn này ; Đồ huynh muốn sao thì muốn Côn-Luân Tam-Tử quyết không nhúng tay vào.

Câu nói rần rờ của Thông-Linh đạo nhân làm Đồ-duy-Sinh cụt hứng lão định cất tiếng thuyết phục, thoát thấy « Xuyên-Trung Tứ-Xứ » họ hã chạy tới; lão biết chắc đã có biến gì rồi ! Mắt lão khẽ lướt qua, rồi dừng lại trên chiếc cang bện bằng dây thừng; Chiếc cang trống trơn, Tô-phi-Phụng không biết đã biến đi đâu mất ! Bất giác Đồ-duy-Sinh giã mình kinh-ngạc.

Lúc ấy bọn Ngũ-Kỳ phân cuộc đã ngừng chiến, sự mất tích của Tô-phi-Phụng khiến họ kinh hoàng không ít,

Vương-hàn-Tương xếp vội cánh quạt, chỉ vào người Hồ-nam-Bình, nói :

— Hồ huynh ! Người ở đây cầm trận, tôi phải truy gấp tung tích của Tô cô-nương mới được.

Vừa dứt lời, thân hình Vương-hàn-Tương tung bỗng lên không định chạy về phía trước mặt; Bạch-vân-Phi hít một hơi dài, nàng khê động, đã lướt đến ngọc chuông phát lên, gần Vương-hàn-Tương lại; rồi cất giọng ôn tồn :

— Vương biên đầu hãy đình bộ ! Tô cô nương hiện giờ đang ở trong cốc, chúng tôi đã phân người coi sóc rồi; xin người cứ yên tâm !

Câu nói bất ngờ của Bạch-vân-Phi làm bọn quần hùng trơ mắt kinh-dị, rõ ràng Tô-phi-Phụng bị trọng thương gần chết đến nơi, sao lại còn đủ sức nhân dịp lộn xộn mà tháo chạy vào cốc được ? Chuyện này đã vượt ngoài ý tưởng của mọi người, và họ biết đây không phải là việc bốn được.

Khi nghe Vân-Phi nói thế, mặt Tô-bằng-Hải biến sắc, tánh mạng dứa con cứng làm lão lo sợ vô cùng.

Đồ-duy-Sinh là người đầy lòng qui xảo, lão liền ra một kế; rồi âm thầm quăng mình vào cửa cốc...

Hành động của Đồ-duy-Sinh thật quá bất ngờ nhưng không thoát khỏi đôi mắt sáng như sao của Huyền-Thanh đạo nhân nên vừa thấy Bát-cánh Thần-ôn Đồ-duy-Sinh nhóm chân, ông đã sớm biết lão này muốn gì rồi, liền nhún mình phóng ra, hơi kiếm ánh trước mặt Đồ.

duy-Sinh, thét lớn :

— Đổ huynh ngừng lại ! Muốn gì hãy nói lên tốt hơn, không nên hành động lén lút như thế mất cả thể diện của giới giang hồ.

Đổ-duy-Sinh đứng khựng lại, lão vốn hận Huyền-Thanh đạo nhân từ lâu, nay lại bị cản trở, lão tức giận vô cùng, mắt đỏ lửa hăm hăm nhìn đối phương, rồi đột nhiên hét lên một tiếng, vung thanh trúc trượng thành một rừng sáng loáng chụp xuống đầu Huyền-Thanh đạo nhân.

Mục đích của Huyền-Thanh đạo nhân không phải muốn ấu dả với Đổ-duy-Sinh, mà chỉ muốn gần bước tiến của lão ta, cho môn hạ của Thiên-Long Bang kịp thời vào cốc tìm Tô-phi-Phụng, để tránh những việc lồi thối cho mấy bang phái. Không ngờ thiện chí của ông ta làm Đổ-duy-Sinh tức giận ; Huyền-Thanh đạo nhân bất đắc dĩ phải vung kiếm chống đỡ một trượng, một kiếm bay loang loáng, trong chớp mắt hai người đã xuất mấy chiêu liền.

Huyền-Thanh đạo nhân và Bát-Cánh Thần-Ôn Đổ-duy-Sinh mới chạm nhau đã dùng binh sinh tuyệt học, mỗi chiêu thức công ra còn kèm thêm nội gia chân lực ; nên thế công, thủ đều tinh vi và dũng mãnh phi thường. Lối đánh này không thể kéo dài mãi được, vì như thế, chân khí của đôi bên sẽ giảm dần cho đến khi kiệt quệ như thế khó tránh khỏi tổn thương nhân mạng của đôi bên, hơn nữa chỉ sơ hở một chút cũng đủ vong mạng ngay.

Trên ba mươi chiêu rồi mà chỉ thấy bóng trượng, ánh kiếm cứ quần quít vào nhau ; chưa phân thắng bại. Bọn quần hùng kinh sợ trước những đòn chí tử của hai cao thủ giang hồ, họ đoán chắc rồi đây hậu quả tai hại vô cùng.

Bạch-vân-Phi thấy đôi bên tương sức nhưng lối đánh bằng chân lực này rất nguy hiểm, không thể cầm cự dài dai mãi được..!

Nàng định nhảy vào tiếp thế, chợt Tô-bằng-Hải hét lớn :

— Huyền-Thanh đạo huynh hãy lui ra ! Việc này của lão đệ, xin đạo huynh chớ xen vào mà tổn sức !

Âm vang câu nói chưa dứt, thân hình lão đã bay vèo tới, ăn nhip với tiếng hú lãnh lãnh như long gầm hồ thét, long đầu trượng theo chiêu thế « Lực đả hoa sơn », vung lên đánh thẳng xuống, cây độc long biến thành một vùng sáng ngấn hai đối thủ. Khí thế của Tô-bằng-Hải hùng hậu phi thường, khiến Đổ-duy-Sinh và Huyền thanh đạo nhân phải thâu khí giới lùi lại hai bước.

Thân hình vừa chấm đất, Tô-bằng-Hải cười ha ha, uối :

— Đổ huynh ! Cái chết của lệnh sư đệ Sở-nhất-Giang không phải lão phu có ý ám toán, mà chỉ tại lệnh sư đệ quá khinh thường cái lợi hại của « Cán nguyên chỉ » dám đánh lên lão phu trong lúc bất phòng nên mới lãnh cái chết thảm thương như thế, như vậy không phải lỗi ở lão phu, trái lại chính Sở - nhất - Giang tự tìm cái chết vô lối lão phu nói thế không có nghĩa muốn trốn tránh món nợ máu, mà để cho Đổ huynh thấy rằng, hành động Tô-bằng-Hải này bao giờ cũng quang minh. Nếu Đổ huynh chẳng chịu thông cảm và quyết đòi món nợ máu, thì Tô mỗ sẽ thanh toán ngay bây giờ, không cần phải đợi hội quần hùng làm gì...

Những lời của Tô-bằng-Hải tuy hòa nhã, nhưng ngụ ý khiêu khích Bát-Cánh-Thần-Ôn Đổ-duy-Sinh, là chương môn một đại phái, Đổ-duy-Sinh không thể lùi bước, danh dự của phái Hoa-Sơn bắt buộc lão ta phải chiến đấu đến cùng !

Lão liền « hự » một tiếng lạnh nhạt, nói :

— « Cán nguyên chỉ » của Tô huynh chắc lợi hại vô cùng ! Lão đệ quyết đem thân giả này ra lãnh giáo vài chiêu mới thỏa lòng ngưỡng mộ !

Dứt lời, tả chương vận tâm lực đầy đủ, vung lên định phóng mạnh vào người Tô-bằng-Hải..

« Côn-Luân Tam-Tử » thấy tình thế đã đến lúc quyết liệt, có thể mang đến một tai hại thảm khốc vô cùng ; liền tung mình nhảy tới chặn giữa hai người, vung kiếm thủ trước ngực.

« Côn-Luân Tam-Tử » vừa chân nhảy vào trận, thì từ trong lòng cốc một thiếu nữ áo trắng, vai choàng chiếc khăn xanh, phóng ra như một làn chớp, đồng thời tung chương dây nhẹ một cái, luồng kinh lực từ tay nàng phát ra khiến Tô-bằng-Hải và Đổ-duy-Sinh phải lui lại hai bước.

Tô-bằng-Hải tuy là bang chủ của một bang bị giới giang hồ khi rẻ ; nhưng lão tự cho trong võ lâm ngày nay chưa có ai đáng mặt là đối thủ của mình cả. Ấy mà qua lần đụng độ với Bạch-vân-Phi để tranh giành « kỳ thư » vừa rồi ; khiến lão thấy mình bị thua sút khá nhiều, trước tài nghệ quán tuyệt của một thiếu nữ chưa quá đôi mươi. Nay lại thấy cô gái choàng khăn xanh ngang nhiên xen vào chuyện mình, Tô-bằng-Hải giận vô cùng, mặt biến sắc, nhưng cũng không dám gây sự.

Bạch-vân-Phi nhìn cô gái, mỉm cười nói :

— Điệp muội ! Em đã xem qua thương thế của Tô cô nương chưa ?

Tô-băng-Hải không khỏi sùng sồ khi nghe Bạch-vân-Phi nói thế ; tuy lòng lão rất lo ngại đến thương thế của Tô-phi-Phụng, nhưng trước mặt quần hùng nên không dám lộ vẻ hấp tấp ; lão đưa mắt nhìn Lam-tiểu-Điệp chờ đợi.

« Xuyên-Trung Tứ-Xú » đứng cạnh Tô bang chủ, tuy biết Tô-phi-Phụng trong cốc, nhưng chưa được lệnh Bang chủ, nên chẳng dám hành động.

Trong lúc không khí đang trầm xuống nặng nề, chợt Vương-hàn-Tương xếp gọn cây quạt vào tay từ từ đến trước mặt Tô-băng-Hải, nói :

— Xin Bang chủ chớ lo nghĩ làm gì bận trí, tốt nhất bây giờ chúng ta phải tìm Tô cô nương trước đã !..

Nói đến đây Vương-hàn-Tương quay về phía Đồ-duy-Sinh tiếp lời :

— Nếu Đồ huynh chưa phục, thì sang năm xin mời người ghé bước đến Tổng-Đàn ở ngạn Bắc, chúng tôi sẽ có cơ hội giải quyết oán thù một cách ôn hòa.

Tô-băng-Hải nghe Vương-hàn-Tương nhắc khéo mình, lão mỉm cười gật đầu, rồi quét mắt nhìn các nhân vật của bốn đại môn phái. Lão giật mình lo ngại vì chẳng thấy bóng vị chương môn Hạ-vân-Phong của phái Diêm-Thương đâu cả !

Trong lúc Tô-băng-Hải đang bàng hoàng vì sự vắng mặt đột ngột của Hạ-vân-Phong, thì từ trong đó vọng ra những tiếng la hét dữ dội. Không chỉ riêng Tô-băng-Hải biến sắc, ngay đến vẻ mặt đẹp tuyệt trần của Lam-tiểu-Điệp cũng thay đổi. Những nhân vật của bốn đại môn phái, không ai bảo ai, đều phóng mình chạy nhanh vào lòng cốc.

Bạch-vân-Phi thét lên một tiếng, phóng mình nhanh như sao dời ngôi, chặn trước miệng cốc, lớn giọng :

— Các vị hãy đứng lại ! Quát-Thương Sơn này là nơi ẩn cư của tiểu bối ; để tránh sự đổ máu có thể xảy ra, mong các vị hãy nể mặt chủ cốc mà dừng ngay hành động kém đẹp ấy. Sự trách nhiệm về sự an nguy của Tô cô nương tiểu bối xin nhận lãnh, nếu nàng có mệnh hệ nào thì Bạch-vân-Phi này cúi đầu thế mạng.

Dứt lời liền nhảy tới sánh vai với Lam-tiểu-Điệp giữ kín cửa cốc.

Tô-băng-Hải tuy dành đi trước nhất, nhưng thấy Bạch-vân-Phi có ý gài lại, không cho quần hùng vào cốc sợ gây đổ máu trên Quát-Thương Sơn, nên lão vội vàng đứng khựng lại, nhìn Bạch-vân-Phi có vẻ khâm phục.

Đồ-duy-Sinh biết hai đứa « con nít » này khó mà « dọa dẫm » được, nên bắt buộc phải đứng lại, hậm hực chửi thề : « Đồ tiểu quỷ ». Những người còn lại vì ngân tài của « Song kiều » nên chẳng dám hó hé.

Bạch-vân-Phi quát mắt nhìn bọn quần hùng, rồi quay sang Lam-tiểu-Điệp, nói :

— Điệp muội muội ! Em đứng giữ đây đừng cho ai qua cả, để chị vào trong đưa Tô cô nương ra.

Dứt lời nàng liền phóng mình lao vung vút vào cốc, vừa nhảy vào trong Bạch-vân-Phi đã thấy Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ đang nắm một búng cát độc « Thất bộ truy hồn » trong chiếc bao tay bằng da nai, đối diện với bà ta là Hạ-vân-Phong.

Phàn-tú-Vỹ lạnh lùng :

— Hạ đạo trưởng ! Nếu người bước thêm nửa bước, thì đừng trách tôi quá « khách khí » đấy nhé !

Hạ-vân-Phong thừa biết sự độc hại của « Thất bộ truy hồn », nên e ngại chẳng dám liều lĩnh, lão cầm ngang thanh kiếm muốn nhảy xa vào nhưng lại thôi.

Bây giờ Bạch-vân-Phi mới biết được nguyên nhân của những tiếng la hét vừa rồi, thì ra Hạ-vân-Phong thừa lúc lộn xộn, không ai đề ý đến lão, liền nhảy vào cốc, với ý định bắt Tô-phi-Phụng. Nhưng không may cho lão là Lam-tiểu-Điệp đã đề bốn tỷ nữ và Phàn-tú-Vỹ ở lại trong coi Tô-phi-Phụng mới chịu ra ngoài.

Hạ-vân-Phong tưởng độc kế lão sẽ thành, không ngờ gặp phải tay sành sỏi giang hồ Phàn-tú-Vỹ, độc kế chẳng những thất bại, mà còn bị giam hãm không đường thoát. Bốn tỷ nữ đứng thành bốn góc, vây chặt lấy Hạ-vân-Phong, « Tấn thối lưỡng nan » ! Lão ta đang khổ vì kinh địch lợi hại, chợt thấy Bạch-vân-Phi xuất hiện, lão ta lại càng kinh hãi thêm.

Nhưng chỉ một lát thôi, Hạ-vân-Phong chợt nảy một kế, lão mỉm

cười gian xảo, nhìn Bạch-vân-Phi nói :

— Bạch cô nương đã đến, may quá ! Cô nương nhìn xem người của Quát-Thương-Sơn vậy hăm dọa hữu đấy ! Hà ! hà !... Thế là nghĩa gì chứ ? !

Bạch-vân-Phi ghét cay ghét đắng cái hạng người gian ngoa ấy, nhưng nàng nén giận, nhìn bốn tỷ nữ và Phàn-tú-Vỹ, mỉm cười bảo :

— Các người hãy lui ra !

Phàn-tú-Vỹ và bốn tỷ nữ áo trắng theo lệnh Bạch-vân-Phi tháo vạt cho Hạ-vân-Phong nhưng lòng không khỏi ức thắm.

Lý-thanh-Loan thấy thế cau mày, nàng cất giọng :

— Đại tỷ tỷ ! Lão đạo sĩ này xấu lắm, hấn cứ hăm hăm muốn giết chị Phụng trong tay em đây ! Chị đuổi lão ấy ra ngoài đi, em chả thích lão tí nào hết !

Bạch-vân-Phi biết tính nàng đôn hậu, thật thà, nên mỉm cười âu yếm nhìn Thanh-Loan, rồi quay về cửa cốc nói với Hạ-vân-Phong :

— Hạ đạo trưởng đừng giận nhé ! Tính em tôi còn non dại không muốn người ở đây, tốt hơn đạo trưởng hãy ra khỏi cốc, ngoài ấy có nhiều người đang đợi người đấy !

Hạ-vân-Phong biết ý của Bạch-vân-Phi muốn nói là cơ mưu của lão đã bị lật tẩy, nên rút đi là hơn. Lão nghĩ : Đối phó với Phàn-tú-Vỹ và bốn tỷ nữ này đã phiền đầu rồi ; giờ lại thêm Bạch-vân-Phi nữa, thì đầu có đến bốn năm Hạ-vân-Phong cũng khó chống nổi ; nên lão cần rảnh nhẹn, thở dài như tự than :

— Lão phu chỉ vì thương thế ái nữ của Tô Bang chủ mà vào đây không ngờ các người lại đa nghi như thế ! Lòng tốt lão phu chỉ có trời mới thấu hiểu, thôi lão xin đi đây !

Bạch-vân-Phi thừa hiểu câu nói nhân nghĩa của lão ta, chỉ muốn che giấu cái hành động gian trá và giữ chút thể diện với giang hồ ; nên nàng ghét vô cùng. Nhưng nàng vẫn bình thần, xem như chẳng hiểu gì cả, nàng khẽ cúi chào lão rồi nói :

— Đạo trưởng cứ tự tiện ! Xin tha tiểu tử tội không tiếp khách !

Tô-phi-Phụng đang mê mang bất tỉnh, chợt những tiếng quát tháo vừa rồi đánh thức nàng dậy, mí mắt nặng trĩu, tâm tư nàng hỗn loạn phải cố gắng lắm mới hé lên một chút, nhìn Bạch-vân-Phi, nói :

— Đại tỷ tỷ ! Chị có biết nguyên do nào thúc đẩy em đến đây chăng ?

Bạch-vân-Phi định nói : « Vì nhớ Mã tướng công quá chứ gì ! » ;

nhưng nghĩ lại, nếu bảo thế sẽ làm tổn thương đến lòng tự ái của nàng nên lắc đầu, im lặng !

Tô-phi-Phụng nghĩ đến Mã-quân-Vũ không khỏi đau lòng, trên môi nàng khẽ điểm một nụ cười héo úa, nói :

— Đại tỷ tỷ ! Mã tướng công là người rất nhân từ, hơn nữa việc đánh mất « bí cấp » không phải lỗi ở chàng ; em chỉ sợ chàng thấy em xuống tóc mà nghĩ đến việc ấy chắc khó chịu lắm ; nên em mới trở lại đây, đề...

Bạch-vân-Phi không khỏi cảm động, nàng muốn tránh cho Tô-phi-Phụng sự đau thương của nội tâm, nên cướp lời :

— Tô cô - nương ! Đừng nói nữa mà hao tổn sức khỏe ! Tôi biết cô nương là người chí tình chí thành, vì muốn bảo tồn hạnh phúc của em Loạn mà cô nương phải chịu bao điều đau đớn. Lòng tốt của cô nương xin trời cao chứng giám, hiện giờ bọn quần hùng đang muốn bắt cô nương để buộc chân linh tôn. Tình hình của Quát-thương Sơn đang căng thẳng, cô nương ở lại không hay, sang năm nếu có dịp tôi sẽ đến ngạn Bắc thăm cô nương.

Nói xong Bạch-vân-Phi từ từ tiến về phía Thanh-Loan, nhẹ nhàng ôm gọn Tô-phi-Phụng ; rồi phóng ra miệng cốc.

Lúc bấy giờ Lam-tiểu-Điệp vẫn án ngữ ở cửa cốc ; trước mặt nàng toàn là cao thủ tuyệt đỉnh, nếu họ đồng tâm xông đại vào, thì dầu võ công nàng có cao diệu mấy đi nữa, cũng khó chặn đứng được làn sóng người ấy. Nhưng vì bọn quần hùng tại đây đã có sẵn mặc cảm nghi kỵ lẫn nhau, nên Lam-tiểu-Điệp mới yên thân giữ vững được cửa cốc.

Qua một thời gian yên lặng, bọn quần hùng không chờ đợi được nữa, định áp vào tấn công Lam-tiểu-Điệp, thì vừa lúc Hạ-vân-Phong từ trong cốc phóng ra như chớp. Bọn quần hùng đứng khựng lại, đưa mắt ngạc nhiên nhìn Hạ-vân-Phong...

Tô-bằng-Hải thấy thế, chợt hiểu giả tâm của Hạ-vân-Phong ; lão tức giận ra mặt, cây long đầu trường khê rung động, định quật về phía Hạ-vân-Phong, chợt thấy Bạch-vân-Phi tay bồng Tô-phi-Phụng từ trong lòng cốc thoán thắt bước ra, Tô-bằng-Hải nén giận, lờm Hạ-vân-Phong, rồi quay nhìn chăm chú vào Tô-phi-Phụng.

Hạ-vân-Phong nhìn Tô-bằng-Hải có vẻ rúng sợ, nói :

— Tô-Bang chủ ! Bản đạo đã có lòng giúp người tìm lại ái nữ, có

đâu lại nghi ngờ thiện ý của Hạ-mỗ sao ?

Tô-bằng-Hải cười khinh bỉ, cất tiếng lạnh như băng tuyết :

— « Thiện-ý » của Hạ đạo trưởng lão phu không dám nhận, nhưng có dịp Tô-mỗ sẽ đáp lại một cách thích đáng.

Hạ-vân-Phong biết cơ mưu của mình đã bị lộ, lão âm thầm cúi mặt xuống đất bước ra một bên.

Những nhân vật võ lâm cao thủ của tứ đại môn phái đều dán mắt vào người Bạch-vân-Phi ; vẻ mặt nàng lạnh như tiền, tay ôm gọn Tô-phi-Phụng vào lòng, nặng nề bước đến trước mặt Tô-bằng-Hải.

Tô-phi-Phụng cố gắng hé mở đôi mắt nhìn Tô-bằng-Hải, miệng khẽ nụ cười bí hiểm, cất giọng qua hơi thở :

— Cha !...

Sắc mặt Tô-bằng-Hải rần rần, nghiêm khắc, lạnh lùng ; lão quá kiệt không hiểu mình nên thương hay ghét đứa con ngỗ nghịch này.

Mã-quân-Vũ bị sự đau khổ dày vò, không sao chịu nổi, chàng cố nén tiếng thở dài, gương mặt trầm xuống, bất động. Nghĩ đến Tô-phi-Phụng đã cắt tóc từ giã cuộc sống giang hồ, lòng Quân-Vũ đau như bị ai vò xát ; trong một lúc không tự chủ được lòng mình, chàng đã để đôi giòng lệ chảy dài xuống má ; giọt lệ anh hùng khóc kẻ hồng nhan đa truân !

Trong hàng ngũ kỳ phân cuộc, Vương-hàn-Tương là người thâm trầm nhất ; nên những trạng thái tình cảm của Mã-quân-Vũ không sao qua được con mắt già đời của lão. Vương-hàn-Tương đã nhắm biết một vài phần tâm tư của chàng tôi ; nhưng ngại vì trước mặt những nhân vật của tứ đại môn phái, khiến lão khó nói nên lời.

Lão chỉ mỉm cười lạnh lùng nhìn Mã-quân-Vũ, rồi quay sang Tô-bằng-Hải :

— Thừa Bang chủ ! Chúng ta nên về đi hay hơn.

Khẽ gật đầu, Tô-bằng-Hải đảo mắt về phía « Xuyên-Trung Tứ-Xứ » ngẫm ra lĩnh. Biết ý, « Xuyên-Trung Tứ-Xứ » lặng lẽ mang chiếc chõng kết bằng dây thừng về phía Bạch-vân-Phi. Vân-Phi lặng lẽ đặt Tô-phi-Phụng xuống chõng, khẽ thở dài, rồi âm thầm trở bước.

Tô-bằng-Hải quét mắt nhìn mọi người, vung cây Long-đầu-trượng lên một vòng, rồi cất tiếng sang sảng như lệnh võ :

— Lễ trung thu sang năm, lão hữu thành thực mời những người bạn khả kính của võ lâm, dời gót đến tề Bang ở ngạn Bắc,

để chúng tôi có dịp hầu tiếp. Lão hữu tin chắc quý vị sẽ hài lòng về cuộc họp mặt ấy.

Vừa dứt lời, liền khoát tay ra hiệu cho « Xuyên-Trung Tứ-Xứ » mang Tô-phi-Phụng đi ; đột nhiên một bóng trắng lao tới như tên bắn :

oOo

HỒI THỨ TAM MƯƠI

CÔN-LUÂN TRỌNG MÔN-QUI ĐUỔI ĐỆ TỬ

Bỗng có một giọng kêu thất thanh :

— Phụng tỷ tỷ ! Tỷ tỷ đừng đi, em còn nhiều lời muốn nói với chị.

Mọi người nhìn theo hướng có tiếng gọi thì thấy Lý-thanh-Loan phi thân tới lẹ như con chim én.

Bạch-vân-Phi nhún mình một cái, nhảy tới gần trước mặt Lý-thanh-Loan, nói :

— Loan muội muội, chúng mình lo trở về thôi !

Thần sắc đầy vẻ đau xót, Lý-thanh-Loan lắc đầu, nói :

— Chị Đại ! Chị không thương hại Phi-Phụng sao ? Canh tay đã đứt mất, mái tóc xanh trên đầu cũng bị cắt hết, chúng mình không lẽ để Phi-Phụng trở về sống cảnh cô độc, tàn tật như vậy ? Không ! Không được ! Em muốn sống bên Phi-Phụng mãi mãi !

Lời nói đầy tình cảm, chân thật của Lý-thanh-Loan khiến Bạch-vân-Phi cảm thấy áy náy trong lòng, nên đứng sững sờ không dám can nũa.

Mã-quân-Vũ đang buồn khổ vì vết thương của Tô-phi-Phụng, giờ lại nghe những lời của Thanh-Loan. Chàng bất giác lệ rơi là chảy.

Chàng sức nhớ mình hiện đang đứng trước quần hùng, nên vội giả vờ cúi đầu, quay mặt qua phía không người.

Thanh-Loan lách khỏi cánh tay Bạch-vân-Phi, nhảy vội tới nắm tay Tô-phi-Phụng than thở :

— Tỷ tỷ ! Chị đừng về, ở lại đây với chúng tôi, đến khi nào vết thương nơi cánh tay chị lành hẳn, chúng tôi đưa chị về nhé !

Những cử chỉ và lời nói của Lý-thanh-Loan làm cho tất cả quần hùng có mặt đều cảm động sững sờ.

Tô-phi-Phụng từ từ mở mắt nhìn Thanh-Loan, đầy cảm mến, nói :

— Loan muội muội ! Chị cảm ơn mối quan tâm của em đối với chị nhiều lắm ! Chị mong em đừng lo sợ nữa, tuy chị bị đứt một cánh tay, nhưng không chết đâu, em để chị về ! Và đến trung thu sang năm mời em và Đại tỷ tỷ đến Tông cuộc Thiên-Long Bang mà thăm chị nhé !

Đỗ-duy-Sinh đứng gần, thấy tình quyến luyến của Lý-thanh-Loan đối với Tô-phi-Phụng và vẻ mặt buồn thảm của Mã-quân-Vũ, nên nảy ra một ý, liền cười ha hả, nói :

— Linh ái của Tô Bang chủ được người của phái Côn-Luân quan tâm như vậy, tôi tin chắc sau này giữa hai phái sẽ xảy ra những câu chuyện kỳ quặc trên võ lâm không ít.

Mã-quân-Vũ gạt mình, biết Đỗ-duy-Sinh cố lòng tìm lời nói xấu định mở miệng hỏi, thì Thông-Linh đã lớn tiếng nói trước :

— Đồ huynh là một Chương môn nhân một phái, mà lại nói như vậy có phải Đồ huynh muốn gây sự không ?

Đỗ-duy-Sinh cười khà khà, rồi lớn tiếng nói :

— Thông-Linh đạo trưởng nói quá nặng rồi ! Tuy Đỗ-duy-Sinh này không tài ba gì, nhưng cũng không đến nỗi nói khoác lác lắm đâu !

Mặt đỏ phừng phừng, Thông-Linh đạo nhân định gằn giọng hỏi, thì Tô-bằng-Hải đã xen vào nói trước :

— Thiên-Long Bang và phái Côn-Luân từ xưa nay chưa có xảy ra việc gì cả, nhưng không khi nào có hành động như Đồ huynh, lừa lúc lâm nguy bắt tiêu nữ để làm con tin !

Đỗ-duy-Sinh nghiêng rằng, chưa kịp trả lời, thì Hạ-vân-Phong cười nhạo nói :

— Tô huynh ! Chúng ta chớ nên nói nhiều vô ích. Tốt nhất cứ để Mã-quân-Vũ, đệ tử phái Côn-Luân kể lại sự thật là rõ !

Đang đau khổ, Mã-quân-Vũ nghe Hạ-vân-Phong nói như vậy, chàng cảm thấy lạnh toát cả người.

Bạch-vân-Phi thấy Mã-quân-Vũ đang khổ tâm, vội xen vào nói :

— Hạ đạo trưởng buộc Mã tiêu hiệp của phái Côn-Luân như vậy, theo văn bối thấy Hạ đạo trưởng cưỡng ép người một cách quá đáng. Hạ-vân-Phong cười ha hả, không nói.

Vân-Phi thấy líc cười quá khác thường, vội lớn tiếng :

— Hạ đạo trưởng ! Đạo trưởng cần gì phải vạch lá tìm sâu ! Sự thật không ai có thể che dấu được. Chúng ta cứ để chờ đợi sau này

công luận trên võ lâm sẽ phê phán. Hạ đạo trưởng thấy lời văn bối có đúng không ?

Hạ-vân-Phong mỉm cười, gật đầu nín lặng.

Nghiêm sắc mặt, Thông-Linh đạo nhân quát mắt nhìn Mã-quân-Vũ khiến chàng rợn cả người, toát mồ hôi như tắm.

Bạch-vân-Phi đảo mắt nhìn qua trận địa, cảm thấy tình hình còn kéo dài thì rất nguy hại, nên vội nói với Tô-bằng-Hải :

— Tô Bang chủ ! Giờ đây văn bối thấy cũng không còn điều gì quan trọng nữa, xin tạm biệt, Trung thu năm tới văn bối sẽ đến Kim-Bắc xin yết kiến qui Tông cuộc.

Tô-bằng-Hải gật đầu, nói :

— Bạch cô nương nói rất đúng ! Thôi chúng tôi cũng không muốn làm phiền chốn thanh tao của cô nương, vậy xin cáo biệt.

Đứt lời, lão phất long đầu trượng, tức thì năm phân kỳ Bang cuộc liền hộ tống Tô-phi-Phụng rời khỏi Quát-thương-Sơn.

Lý-thanh-Loan nhìn theo chiếc kiệu đang khiêng Tô-phi-Phụng đi, bất giác hai giong lệ rơi tầm tã.

Mã-quân-Vũ đứng sững sờ như pho tượng đất.

Chớp mắt, cả bọn Thiên-Long Bang và ba đại môn phái rời khỏi Quát-Thương-Sơn.

Huyền-Thanh đạo nhân liếc quay lại nhìn Mã-quân-Vũ, rồi hỏi Bạch-vân-Phi.

— Việc ân nguyên bị lôi kéo vào chỗ khó giải đó, chính bản đạo tuy trước kia đã dạy dưỡng nó nhiều năm, mà đến hôm nay cũng không rõ được, không biết Bạch cô nương có thể cho lão rõ cái bí ẩn trong đó không ?

Bạch-vân-Phi chau mày, nghiêm mặt nói :

— Muốn hiểu rõ nguyên do thì phải nói lại những việc trước đây một năm.

Huyền-Thanh đạo nhân gật đầu, nói :

— Xin Bạch cô nương chịu phiền kể lại, lão quá nóng lòng.

— Từ khi Ngọc lão tiên bối bị trúng độc rắn, đạo trưởng đến Diên-Châu để tìm Ngự-Ẩn Tiêu-công-Nghĩa, thì nhờ Tô-phi-Phụng chỉ nơi ở của Tiêu-công-Nghĩa tại Thúy-thạch-Minh. Rồi từ đó Phi-Phụng có thâm ý muốn làm cho Mã-quân-Vũ mang ơn, để đối xử với nàng được tình thâm hậu. Như vậy theo quy luật võ lâm, về ân nguyên,

không biết hành động của Tô-phỉ-Phụng được kể là ân của quý phái không?

Thông-Linh đạo nhân liền đáp :

— Điều đó phải kể là ơn.

Nàng mỉm cười, nói tiếp :

— Tô-phỉ-Phụng làm ơn với quý phái vốn là tình cảm, nhưng nàng cũng không nghĩ đến việc quý phái trả ơn lại. Đầu ngò việc may lại gặp, lúc nàng đi vào núi Nga-Mi bị môn hạ phái Nga-Mi bắt giữ, mà lại gặp môn hạ của quý phái chạy đến. Như vậy vẫn bối không biết theo quy luật võ lâm, nếu ba vị tiền bối gặp việc đó, thì có nên ra tay giúp không ?

Thông-Linh đạo nhân thở dài, lưỡng lự một tí, rồi nói :

— Tô-phỉ-Phụng đã làm ơn cho phái Côn-Luân chúng tôi, thì theo quy luật võ lâm, người của phái Côn-Luân gặp việc như vậy, không thể khoanh tay ngồi ngó.

Nàng liền nói :

— Như vậy đúng rồi ! Vì vậy đệ tử của quý phái muốn cứu Tô-phỉ-Phụng mới gây sự với phái Nga-Mi, đầu phái là tội lỗi.

Thông-Linh đạo nhân nghiêm sắc mặt nói :

— Thật ra nếu vì bốn phận thì hành động đó không sai lắm !

Vân-Phi nghe câu nói có ý khắc khe, nên nói :

— Sai là Tô-phỉ-Phụng có tình sâu nghĩa nặng với Mã thiếu hiệp, nên nàng làm trái với môn quy trong Bang cuộc, đã cứu Mã thiếu hiệp mấy lần, lại còn cho linh đơn, đề giải tuyệt thế kỳ độc « Hóa cốt tiêu nguyên toàn ». Không biết ơn nàng cứu Mã thiếu hiệp như vậy, có kẻ là trọng không ?

Thông-Linh đạo nhân nhìn Mã-quân-Vũ một cái, rồi đáp :

— Cứu mạng trong lúc đại nạn thì ơn ấy không phải nhỏ.

— Vân bối không kể lại, ba vị tiền bối cũng đã rõ rồi ! Tại sao Mã thiếu hiệp thấy Tô-phỉ-Phụng bị thương mà cảm động đến nỗi không còn phân biệt được phải trái.

Thở một hơi dài thườn thượt, Thông-Linh đạo nhân nói :

— Đa tạ Bạch cô nương giải rõ, bản đạo biết được điều bí ẩn này sẽ suy qua sự tình mà xét lại.

Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ thoát xen vào :

— Mã thiếu hiệp tuy đánh một lão hòa thượng phái Nga-Mi bị

thương, nhưng Mã thiếu hiệp cũng bị nội thương rất nặng. Nếu không có Lam cô nương và chủ nhân tôi giải cứu, thì trên võ lâm này không có ai cứu được...

Bạch-vân-Phi liền ngắt lời, nói :

— Vết thương đó chính tôi cũng bó tay chịu thua, chỉ hoàn toàn nhờ « Đại bân nhược huyền công » của Lam muội muội mới cứu được tính mạng Mã thiếu hiệp mà thôi.

Phàn-tú-Vỹ sững sờ một tí, rồi hỏi :

— Nếu Mã thiếu hiệp bị chết dưới tay của môn hạ phái Nga-Mi không biết ba vị có nên bỏ qua mối thù đó không ?

Huyền-Thanh đạo nhân nhìn Mã-quân-Vũ, rồi quay qua Bạch-vân-Phi, nói :

— Vũ nhi bị thương nặng, chính bản đạo đã thấy tận mắt. Đúng là Bạch cô nương đã ban ơn hai đời đệ tử của phái Côn-Luân chúng tôi. Vậy Bản đạo quyết không dám quên...

Vân-Phi lắc đầu, mỉm cười nói :

— Ơn đó xin đừng nhắc đến nữa ! Chỉ yêu cầu ba vị tiền bối lưu lại cho vân bối một chút cảm tình thì vân bối đã thỏa mãn lắm rồi !

Thông-Linh đạo nhân ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

— Phái Côn-Luân chúng tôi thật ta mang ơn Bạch cô nương. Nhưng xin cô nương đừng xen vào việc, buộc chúng tôi làm trái môn quy, mà chường môn tử sư chúng tôi mấy đời tạo ra. Chúng tôi chỉ có quyền xét theo tình lý, nếu nó đã phạm vào đại luật của môn, thì phải xử theo nghiêm luật, chứ không thể vị tình.

Mặt hơi biến sắc, Bạch-vân-Phi, nói :

— Môn quy của phái Côn-Luân, chỉ dùng để kèm chế môn hạ trong phái mà thôi, còn đối với người ngoài thì không thể bị ràng buộc. Vậy xin ba vị tiền bối đừng trách vân bối nói câu này. Đạo trưởng là Chưởng môn nhân của một phái, và cũng là một người đại-minh, thì thử hỏi Quốc-luật Vương pháp đem so với môn quy của quý phái như thế nào ?

Đạo trưởng trừng phạt môn hạ, mà nắm đại quyền sinh sát, e có quá khắt khe ? Và lại, nếu muốn gia tội thì thiếu gì duyên cớ để nói. Nhưng giới luật không ngoài nhân tình, đạo trưởng trách vân bối đã vịn vào ơn huệ để xen vào nội bộ quý phái. Nếu đạo trưởng cho việc ấy là một đại kỳ trên võ lâm, thì vân bối không muốn dựa vào cái ơn giúp quý phái, mà chỉ lấy danh dự một khách quan, xin Đạo-trưởng

đừng tìm lý lẽ kết tội Mã-quân-Vũ theo nghiêm luật quý phái, không biết ba vị tiền bối có thể vị tôi chăng ?

Thông-Linh đạo-nhân mặt biển sắc, Huyền-Thanh đạo-nhân và Ngọc-chánh-Tử cũng sững sờ, không nghĩ ra một câu nào trả lời.

Lam-tiểu-Điệp nghe rõ những u-uất của Mã-quân-Vũ và thấy rõ môn quy quá nghiêm khắc, lòng nàng đau đớn vô cùng, mặt nàng biến đổi qua nhiều sắc thái.

Chính Lam-tiểu-Điệp là một thiếu nữ hận nhất về tình yêu, nhưng cái cừu hận ấy nay đã biến mất. Đối với Mã-quân-Vũ lòng nàng còn đau khổ hơn Bạch-vân-Phi.

Mã-quân-Vũ thấy Lam-tiểu-Điệp và Bạch-vân-Phi đều có ý bào chữa lo lắng cho chàng, lòng chàng rất đau khổ. Nhưng chàng lại không muốn để các vị sư trưởng phải bận tâm như vậy.

Chàng cố quên hết cảm tình, bước tới cúi chào Bạch-vân-Phi, và nói :

— Cả năm nay nhờ tỷ tỷ cứu mạng mấy lần, ơn đức đó tôi không bao giờ dám quên. Nhưng tôi, Mã-quân-Vũ đã được ân-sư nuôi dưỡng hơn mười hai năm và liệt thân vào môn hạ đệ tử của phái Côn-Luân, thì phải tuân theo môn quy, lòng lo lắng của tỷ tỷ, tôi xin ghi nhớ mà thôi !

Thở dài thăm não, Bạch-vân-Phi nói :

— Lâu nay tuy Vũ huynh gây nên hận thù với các phái, nhưng sự thật không phải lỗi của Vũ-huynh được. Chỉ vì Vũ huynh không dám nói lên sự thật mà buộc lòng tiếp nhận nghiêm luật, để tròn đạo nghĩa. Nhưng việc không phải đơn giản như vậy được. Nếu Vũ huynh ôm hận mà chết đi, thì kỳ đại hội quần hùng sang năm, ở Thiên-Long Bang sẽ có những điều ân hận vô cùng...

Nàng nhìn qua Lam-tiểu-Điệp một cái, rồi nói tiếp :

— Không phải riêng phái Côn-Luân bị hủy diệt, mà trên võ lâm cũng mất đi một trọng trách. Vũ huynh sẽ mất đi một sự nghiệp truyền lại trên võ lâm sau này. Điệp muội muội đã từng nói với tôi, là Điệp muội muội thấy Vũ huynh rất thanh kỳ, cao thượng, nên muốn chỉ điểm về yếu quyết thượng đẳng của võ học, để sau này Vũ huynh trở thành một tượng phu trên giang hồ. Còn tôi và Điệp muội muội đều là hạng nữ nhi không thể lặn lội mãi với đời được.

Mã-quân-Vũ thở dài, giữ vẻ bình tĩnh nói :

— Xin đa tạ thiện tình của tỷ tỷ, và Điệp cô nương, nhưng tôi

không thể trái quy môn được !

Bạch-vân-Phi cũng ân cần nói :

— Không chừng một vài năm nữa, tôi và Điệp muội sẽ cùng nhau ẩn cư vào rừng sâu, xa lánh thế tục. Chỉ tiếc võ công tuyệt thế của Điệp muội muội bị chôn vùi trong núi thẳm, không giúp ích gì được cho đời. Và một điều đáng ngại hơn nữa là nếu sau này Điệp muội muội có điều gì bất ý, thì lúc ấy chẳng những giang hồ rối rắm mà còn nguy hại cả đến...

Thoạt nhiên thấy ánh mắt của Tiểu-Điệp đầy sát khí, Bạch-vân-Phi không dám nói nữa.

Nàng quắc mắt nhìn Côn-Luân Tam-Tử, lạng lừng nói :

— Mã-quân-Vũ là môn hạ của phái Côn-Luân, thì ba vị tiền bối muốn xét xử cách nào tùy ý, vân bối đã nói hết rồi, giờ xin cáo biệt.

Dứt lời, Bạch-vân-Phi cúi chào, rồi nắm tay Lam-tiểu-Điệp bỏ đi.

Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ và bốn tỷ nữ áo trắng, liền tung mình đi theo.

Thanh-Loan chạy theo Bạch-vân-Phi, gọi thất thanh :

— Đại tỷ tỷ !

Bạch-vân-Phi dừng bước xoay lại, cười nói :

— Loạn muội ! Em muốn nói chuyện gì ?

Đôi mắt rưng rưng ngăn lệ, Thanh-Loan nắm hai tay Bạch-vân-Phi, run giọng hỏi :

— Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ thật muốn rời chúng em sao ?

Bạch-vân-Phi mỉm cười, nói :

— Em phải đi theo sư phụ trở về núi Côn-Luân, và nhớ chiếu cố cho Vũ ca em. Đến khi nào tỷ tỷ nhớ em sẽ đến núi Côn-Luân thăm em.

Đôi mắt huyền lay lay vừa ráo lệ, Thanh-Loan nói :

— Mấy ngày nay em nghĩ có nhiều việc, nhưng chưa kịp nói cho Đại tỷ tỷ nghe, mà giờ tỷ tỷ lại rời chúng em !

Trước cử chỉ quyến luyến, bất giác Bạch-vân-Phi cảm động rơi lệ, đưa tay dịu dàng vuốt má tóc Thanh-Loan, an ủi :

— Chỉ chỉ rời em một thời gian ngắn thôi. Mai sau còn nhiều gặp gỡ, em đừng buồn nữa...

Bạch-vân-Phi nhìn qua Phàn-tú-Vỹ rồi nói tiếp :

— Ba tháng sau chị sẽ phái Phàn cô nương, cỡi Bạch hạc đến núi Côn-Luân hầu em nhé ! Rồi có dịp rảnh em cỡi Bạch hạc đến đây thăm chị.

Thanh-Loan quay nhìn Ngọc-chánh-Tử, đôi môi mấp máy mà không biết nói lời nào. Nàng liền cúi đầu giấu hai dòng lệ, rồi từ từ bước tới bên Lam-tiểu-Điệp.

Bạch-vân-Phi thấy tình cảnh quá thương tâm vội quay qua Lam-tiểu-Điệp, khẽ nói :

— Điệp muội muội ! Chúng mình đi thôi !

Lam-tiểu-Điệp liếc mắt nhìn Mã-quân-Vũ, đầy quyến luyến, rồi dẫn bốn tỷ nữ chạy theo Bạch-vân-Phi...

Phản-tú-Vỹ cúi đầu chào Côn-Luân Tam-Tử rồi nói :

— Ba vị đều là người sáng suốt trên võ lâm, mong khi hành sự nhớ những lời hơn thiệt của chủ nhân tôi. Hiện giờ trên võ lâm sắp có trận phân tranh ác liệt, trong ngày đại hội quần hùng. Có lẽ trận đấu kiếm khốc liệt của cửu đại môn phái, trận đấu ba trăm năm trước đây, mà Mã-thiếu-Hiệp bị nghiêm phạt thì hồi hận không cùng.

Dứt lời Phản-tú-Vỹ chớp mình phi thân theo Bạch-vân-Phi, nhanh như vạch khói xám.

Thông-Linh đạo nhân từ nãy giờ, vẫn đứng trở mắt nhìn mọi người không nói được một lời.

Bóng của bảy thiếu nữ vừa khuất dạng, Thông-Linh đạo-nhân nhìn Mã-quân-Vũ, rồi nói với Huyền-Thanh đạo nhân :

— Đại sư huynh ! Môn hạ đệ tử của Đại sư huynh hiện giờ không thể coi là môn hạ phái Côn-Luân được nữa. Theo ý của tiểu đệ nên để cho nó tự do muốn đi đâu mặc ý nó !

Mã-quân-Vũ nhìn cả người, nói không ra tiếng, quỳ vội trước mặt Thông-Linh đạo nhân van xin :

— Đệ tử có phạm đến môn quy, xin Chưởng môn nhân sư thúc chiếu theo môn luật nghiêm trị !

Lý-thanh-Loan thấy Mã-quân-Vũ quỳ, nàng cũng vội vã quỳ theo và tiếp lời nói :

— Xin Chưởng môn nhân tha cho Vũ ca ! Vũ ca là một người rất tốt !

Huyền-Thanh đạo nhân bùi ngùi nhớ đến đệ tử Hắc-Thủ Kim-Cương Trần-Xương, trước kia cũng bị đuổi ra khỏi sư môn. Rồi sau Trần-Xương đã nhiều lần đến cầu xin, tìm đủ cách để được tái nhập nhưng vẫn bị lão từ chối. Đến cuối cùng vì một câu tức giận của lão, buộc Trần-Xương đi tìm cho được « Tạng chánh đồ ». Thế mà

Trần-Xương cũng hết lòng chịu cực khổ đi tìm cho được, đến nỗi phải bị thiệt mạng dưới tay bọn Giang-Nam Song-Quái ở ngoài Tam-Thanh-Quan.

Giờ này, lại diễn lại thảm kịch đuổi môn hạ đệ tử ra khỏi môn trường nữa !

Huyền-Thanh đạo nhân cố nén đau buồn, chấp tay nói với Thông-Linh đạo nhân :

— Việc này xin do Chưởng môn định đoạt !

Thông-Linh đạo nhân tuy thấy rõ nét đau khổ của Huyền-Thanh đạo nhân, nhưng ông ta hiện là Chưởng môn, thì lời đã nói ra không thể bỏ qua được. Hơn nữa Bạch-vân-Phi đã làm cho ông tự ái không ít.

Thông-Linh đạo nhân nghiêm sắc mặt, nói :

— Đại sư huynh dạy như vậy, thì tiểu đệ xin quyết định.

Huyền-Thanh đạo nhân gượng cười :

— Xin chưởng môn cứ xử sự !

Ngọc-chánh-Tử đứng sau lưng Thông-Linh đạo nhân, định mở lời khuyên ngăn, nhưng Huyền-Thanh đạo nhân tỏ ý gằn lại.

Mã-quân-Vũ thấy vẻ mặt của Chưởng môn nhân quá lạnh nhạt biết không thể cầu xin được, nên gục đầu xin nhận hình phạt.

Thông-Linh đạo nhân quắc mắt nhìn Mã-quân-Vũ, rồi rút thanh kiếm bên lưng phát ra một cái, lạnh lùng nói :

— Từ nay trở đi, ngươi không còn là môn hạ đệ tử phái Côn-Luân nữa ! Đúng theo môn quy là phải phế võ công của ngươi, nhưng xét ngươi cũng chưa có điều gì ác độc mấy, nên ta phá luật để cho ngươi tự do ở ngoài môn phái. Vậy ngươi hãy đi đi !

Nắc lên một tiếng thảm não, Mã-quân-Vũ nhìn Huyền-Thanh đạo nhân gọi lớn :

— Sư phụ !... Sư phụ...

Chàng chỉ kêu được mấy tiếng, rồi ngen lời nói không ra tiếng.

Huyền-Thanh đạo nhân cũng không thể cầm được hai dòng lệ, nhưng đành phải ngàng mặt nhìn trời, như kẻ vô sự.

Mã-quân-Vũ đứng phắt dậy, chạy đến bên Huyền-Thanh đạo nhân khóc tức tử, nói :

— Sư phụ ! Sư phụ không muốn nhìn đệ tử...

Huyền-Thanh đạo nhân lên đưa tay lau nước mắt, rồi quay lại cười nhạt, nói :

— Người đã bị Chưởng môn nhân đuổi ra khỏi môn trường rồi thì tình sư đồ cũng không thể tồn tại được.

Máu trong người Mã-quân-Vũ như chảy ngược lên, tim đập thình thịch, đầu óc bấn loạn như muốn tung ra, chàng hét lên một tiếng, rồi té xỉu xuống đất, ngất lịm.

Lý-thanh-Loan hoảng hốt, chạy lại đỡ Mã-quân-Vũ dậy và đưa tay đánh các huyết đạo.

Cảnh tượng trước mắt, Huyền-Thanh đạo nhân cảm thấy như muôn ngàn mũi nhọn chích vào tim gan, vội xoay mặt nhìn nơi khác nói :

— Chúng mình đi thôi !

Thông-Linh đạo nhân dứt kiếm vào vỏ, nói :

— Đi ! Loạn-nhi đứng dậy theo ta.

Hai hàng nước mắt ràn rụa, Thanh-Loan ngẩng mặt lên, run giọng nói :

— Sư bá, và sư phụ đi trước, con phải chờ Vũ ca tỉnh dậy, rồi sẽ cùng với Vũ ca về sau !

Mặt lạnh như băng tuyết, Thông-Linh đạo nhân chau mày « hừ » một tiếng.

Ngọc-chánh-Tử thương hại nhìn Thanh-Loan, nói :

— Loạn-nhi ! Mã-huynh của con đã bị chưởng môn nhân đuổi ra khỏi môn trường rồi ! Nó tỉnh lại cũng không thể trở về Côn-Luân được.

Thanh-Loan từ từ đặt Mã-quân-Vũ nằm xuống rồi đứng dậy bái Ngọc-chánh-Tử thưa :

— Sư phụ ! Con không về núi Côn-Luân được không ?

Ngọc-chánh-Tử vừa thương xót vừa cười thầm :

— Con là đệ tử Côn-Luân không thể ở lại đây.

Thanh-Loan mếu máo, hỏi :

— Nếu vậy Chưởng môn sư bá đuổi luôn con ra khỏi môn trường để con được ở đây săn sóc Vũ ca. Chứ không để Vũ ca con một mình ở nơi núi sâu này, con làm sao yên tâm được !

Ngọc-chánh-Tử nhìn Lý-thanh-Loan, rồi hỏi :

— Loạn-nhi ! Con thật không muốn trở về sao ?

Nàng gật đầu đáp :

— Con không muốn rời sư phụ, nhưng Vũ ca không về thì con sẽ sanh bệnh, làm khổ sư phụ !

Ngọc-chánh-Tử thở dài, nói :

— Sau này con nhớ sư phụ thì đến Tam-Thanh Cung mà tìm.

— Con luôn luôn nhớ sư phụ, lúc nào Vũ ca lành bệnh, con trở về ngay.

Ánh nắng vàng nhạt chiếu xuống cành cây, kẽ lá, làm ửng hồng đỏ má đầm lệ của Thanh-Loan. Đôi mắt huyền của nàng chứa đầy niềm đau xót.

Ngọc-chánh-Tử nhìn Thông-Linh đạo-nhân, chấp tay, nói :

— Tiểu muội xin chưởng môn sư huynh vị tình cho Loạn-nhi ở lại đây săn sóc Quân-Vũ rồi sẽ trở về sau.

Thông-Linh đạo-nhân ngắt lời nói :

— Loạn-nhi tuy được sư muội thân nhận vào môn hạ, nhưng ni chưa làm lễ bái kiến thần tượng tổ sư, nên không kể là đệ tử chính thức của phái Côn-Luân. Vậy do sư muội quyết định. Thôi chúng mình dời gót.

Dứt lời, ông ta bước đi trước...

Ngọc-chánh-Tử nhìn Thanh-Loan đầy thương hại, nói :

— Ta cho phép con ở lại săn sóc sư huynh con, và lúc nào con rảnh về thăm ta ! Thôi ta phải trở về.

Thanh-Loan chấp tay bái Ngọc-chánh-Tử, nói :

— Con xin bái tạ lòng đại lượng của sư-phụ !

Huyền-Thanh đạo-nhân và Ngọc-chánh-Tử liền nổi gót bước theo Thông-Linh đạo-nhân.

Ba người đều lặng lẽ bước đi, không nói một lời nào. Nhưng dấy đều có tâm trạng riêng.

Lý-thanh-Loan nhìn sững ba bóng người từ từ khuất dạng.

Mặt trời đã chìm mất sau dãy núi hướng Tây, mà Mã-quân-Vũ vẫn còn nằm thim thiếp dưới đất. Màn đêm càng lúc càng đen lại, gò chặt cả cảnh rừng cô tịch.

Hai bàn tay ngọc trắng phau, Thanh-Loan không ngớt xoa bóp các huyết đạo của Quân-Vũ. Nàng khóc đến hết nước mắt, nói không ra tiếng, nhưng Mã-quân-Vũ vẫn nằm yên như một cái xác không hồn.

Bỗng có giọng nói trầm trầm vọng lại :

— Người cứ đánh huyết như vậy thì đến ngày mai cũng không thể cứu nó được. Người muốn nó tỉnh lại, thì phải đỡ nó dậy, đánh, và huyết « Mạng môn » mới được.

Đêm tối mà trong rừng sâu lại phát ra giọng nói lạ lùng thật đáng ngại nhưng Lý-thanh-Loan không hề sợ sệt. Nàng càng thêm tìm hiểu tiếng nói của ai nữa, chỉ lo đỡ Mã-quân-Vũ lên, thông huyết « Mạng môn » sau lưng.

Chớp mắt, Mã-quân-Vũ thở một hơi dài, lớn tiếng gọi :

— Sư-phụ ! Sư-phụ !...

Thanh-Loan mừng rỡ, la lớn :

— Vũ ca ! Sư bá và sư phụ đều đi cả rồi, chỉ có một ở lại với anh...

Nói đến đây, nàng xoay đầu lại thì đã thấy một người bên nàng, mình mặc áo đạo, lưng đeo trường kiếm.

Nàng nói tiếp :

— Và có thêm một vị đạo trưởng cũng có mặt ở đây nữa

— HẾT QUYỀN TƯ —

XIN XEM TIẾP QUYỀN NĂM

Xuân Thu

Có Sở Ấn Loát và Phát Hành Đồ Loại Sách, Tiểu Thuyết, Tờ Bút Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1976
P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 U.S.A. (713) 498-1474

Thưa các bạn,

Quân-Vũ bị đuổi ra khỏi sư môn, **Tiên-Hạc Thần-Kim** có một giai đoạn đầy éo le gay cấn.

Bắt đầu từ đây, các bạn sẽ trải qua những phút hồi hộp, ngờ thú vị mà cốt chuyện càng đi sâu càng gay cấn.

Đã đến phần xuất sắc của **Tiên-Hạc Thần-Kim** !

— Các bạn nghĩ thế nào về **Lam-Tiêu-Điệp**, cô gái một thời khi nổi giận vì tình ?

— **Bạch-Vân-Phi**, con người sống với lý trí sẽ dùng phu nào để chế ngự sóng tình rào rạt khắp giang hồ ?

— **Mắt một cánh tay**, **Tô-Phi-Phụng** đòi cạo đầu đi tu chịu tàn phế, có gì an ủi chăng ?

— **Tô-Hùng** phải gian-hung cách nào để đối phó với **Qu** chàng được nữ giới ủng hộ ?

Các bạn đón xem quyền Năm đầy hứa hẹn.

CHARLES STURT LIBRARY SERVICE

CIVIC ☒

FINDON ☐

DEC 1999

HENLEY BEACH ☐

HINDMARSH ☐

WEST LAKES ☐

Vietnamese bookshop
HONG-ANH THU-XA
129 Burnley St, Richmond Vic 3121
Tel: (03) 429 1282 - Fax: (03) 429 4369

LẬP MƯU BẮT CON TIN

Mã-quân-Vũ giật thót người, quay mặt lại, thì ra đó là lão đạo nhân. Y chính là Hạ-vân-Phong, trưởng môn phái Diêm-Thương. Chàng vội tiến tới nửa bước, gần giọng :

— Người còn tới đây làm gì ?

Hạ-vân-Phong cười khẩy, đáp :

— Hừ ! Nếu bần đạo không trở lại thì có lẽ giờ này mi đã chết rồi.

Mã-quân-Vũ không khỏi ngạc nhiên, quay mình nhìn Thanh-Loan như ngăm hỏi.

Lý-thanh-Loan mỉm cười, từ từ bước đến bên Quân-Vũ, nói :

— Lão ta nói đúng đấy ! Em đã dùng tất cả thủ pháp để thoa bóp cho anh, khi anh còn bất tỉnh, nhưng không hiệu quả. Trong khi ấy, lão đạo trưởng này xuất hiện, và dạy em xoa bóp « mạng môn huyết » ở sau lưng anh đó, nhờ thế anh mới tỉnh dậy.

Mã-quân-Vũ khẽ cau mày, chàng vội chấp tay trước ngực chào Hạ-vân-Phong, rồi nói :

— Đa tạ đạo trưởng đã chỉ điểm, ngày sau gặp dịp, Quân-Vũ này nguyện đáp đền xứng đáng.

Nói xong, không chờ Hạ-vân-Phong đáp lại, vội kéo tay Thanh-Loan :

— Chúng ta đi là vừa !

Hạ-vân-Phong « hừ » một tiếng, đột nhiên bước ngang hai bước, chắn lối hai người, cười lạnh lùng :

— Người định đi à ! Ha ! Ha ! Đâu có chuyện dễ dàng thế.

Mã-quân-Vũ hậm hực, trừng mắt, nói lớn :

— Đạo trưởng muốn gì ?

Hạ-vân-Phong cười nói :

— Người đã bị Côn-Luân đuổi, thế khỏi phải giữ điều quy giới của môn phái nữa !

Mã-quân-Vũ nghe lão đáp không ăn nhậu gì đến câu hỏi của

Xuân Thu

Cơ Sở Ấn Loát và Phát Hành Đồ Loại Sách, Tiểu Thuyết, Tự Biếu Thông Dụng
Phục Vụ Cộng-Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1978
P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 U.S.A. (713) 498-1474

chàng, chàng bực tức, buông tay Thanh-Loan, rút «soạt» thanh kiếm khỏi vỏ, gần từng câu :

— Phải ! Tại hạ không còn là môn đệ của Côn-Luân nữa, nhưng thiết nghĩ việc ấy chẳng liên hệ gì đến đạo trường, khỏi phải làm phiền người. Nếu không chịu tránh ra, thì đừng trách tại hạ vô lễ nhé !

Hạ-Vân-Phong cười chế nhạo, nói :

— Hùng khí thật đáng khen ! Mi tưởng rằng mấy chiêu kiếm pháp của người có thể tìm được lối ra sao ! Đừng tự phụ vội.

Mã-Quân-Vũ không thèm đáp lại, chàng liền vung thẳng thanh trường kiếm theo chiêu «Hạnh hoa xuân vũ». Bóng kiếm loang loáng như hàng vạn hoa tuyết, rơi trùm xuống đầu Hạ-vân-Phong.

Chiêu này là một trong tuyệt chiêu của «Truy hồn thập nhị kiếm», vì thế oai lực rất hùng hậu, biến hóa nào phải thường.

Hạ-vân-Phong không khỏi chấn động, thầm nhủ :

— Tiêu-tử này quả đáng mặt đệ tử Côn-Luân.

Nghĩ thế, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh, ngậm vận chân khí, thân mình bất động, mắt không rời Quân-Vũ. Đột nhiên thân hình lão xích lui lại năm thước, thoát khỏi vòng kiếm của Mã-Quân-Vũ đang hùng hổ ào ạt bờ xuống.

Mã-Quân-Vũ thấy thân pháp của đối phương quả kỳ tuyệt, chưa từng xem qua bao giờ, lòng không khỏi khen thầm. Chàng hơi sững một chút, rồi âm thầm lướt mình tới, xuất luôn chiêu thứ hai «Xuyên cầu tâm nguyệt». Cả người chàng và bóng kiếm lao tới nhanh như chớp, khí thế mạnh mẽ phi thường.

Lần này Hạ-vân-Phong không tránh nữa, rút mạnh trường kiếm ra, vận tiềm lực vào thanh kiếm, rồi vung mạnh thành vòng án trước ngực. Tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, Mã-Quân-Vũ bị hất ngược ra ngoài, cánh tay cầm kiếm tê buốt gần như liệt hẳn cả bàn thân người không còn linh động nhanh nhẹn như trước nữa, chàng mím môi để khỏi phải kêu lên đau đớn, mắt trừng trừng nhìn vào đối thủ.

Hạ-Vân-Phong mỉm cười, bình thần nói :

— Tiêu-huynh tuổi không lớn mà kiếm thuật tinh vi như thế quả đáng khen. Giờ hãy để ý bản đạo tấn công đây !

Nói vừa dứt câu, thân mình lão đã ở sát bên chàng rồi. Tay kiếm chém xéo qua bên, để mạnh xuống trường kiếm của Quân-Vũ,

đồng thời tay trái định gài lấy cánh tay của Quân-Vũ.

Biết chàng đang yếu thế, không tiện chống đỡ, Mã-quân-Vũ chỉ cậy vào «Ngũ hành mê tung» mà tránh thoát lối tấn công gian trá của đối phương.

Hạ-vân-Phong vừa tấn công, vừa kiếm vừa nã thủ, lão tướng Mã-quân-Vũ chỉ có đường duy nhất là nhảy lui mà thôi. Nào ngờ chỉ thấy chàng lách mình một cái, chẳng những tránh được trảo của lão, mà bóng chàng cũng biến đâu mất. Thân pháp kỳ ảo này khiến Hạ-vân-Phong hoảng sợ, liền vận chân khí vào đan điền, mượn thế nhảy tới trước ngoái nhìn lại, quả nhiên đã thấy Mã-quân-Vũ đứng sau lưng lão từ lúc nào.

Lúc bấy giờ Lý-thanh-Loan đã tuốt trần thanh kiếm, đứng nhìn trận thế, nàng vội muốn ra tay giúp Quân-Vũ, nhưng thấy bộ pháp «Ngũ hành mê tung» quá cao diệu, đủ sức cầm cự với địch thủ, nên nàng có vẻ vui sướng đứng nhìn sự huynh đối phó.

Hạ-vân-Phong thấy Thanh-Loan vẫn bình thần mỉm cười, như không có việc gì xảy ra, lão chợt nghĩ :

— Thân pháp kỳ lạ của chàng nhỏ này khó mà đoán được, muốn áp đảo hẳn không dễ, chỉ bằng ta thừa lúc hấn bất phòng thọt ngay con nhỏ này, lấy sự sống chết của nàng uy hiếp nó chắc có kết quả tốt. Có thể, mới có cơ hội được sách chữ.

Phải biết Hạ-vân-Phong là người rất thâm trầm, lão đã thấu rõ tình cảnh của Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp đối với Mã-quân-Vũ. Lão biết hai cô gái ấy sẽ tìm cách xuống vực sâu để lấy lại «Qui nguyên mật tập», nếu lão xông càng xuống nhất định phải là đối thủ của hai nàng, hơn nữa Bạch-vân-Phi đã tuyên bố, nếu ai có ý quay lại Quái-Thương sơn tìm sách thì nàng sẽ giết chết không tha. Dĩ nhiên võ công của Hạ-vân-Phong không xứng đáng là đối thủ của hai nàng, do đó muốn chiếm giữ quyền sách ấy quả là điều nguy hiểm. Vì thế lão muốn thọt ngay Mã-quân-Vũ, tuy chưa chắc chàng sẽ giúp lão tìm được sách, nhưng ít nhất cũng uy hiếp được hai nàng. Do đó khi vừa rời khỏi cốc, lão liền âm thầm quay lại, ẩn mình trong bóng tối chờ đợi.

Lão cũng biết cái hy vọng ấy rất mong manh, nếu Mã-quân-Vũ không rời khỏi Côn-luân Tam-tử. Tài lực của lão mà cự lại một trong «Tam-tử», tuy không đến nỗi thất bại, nhưng nếu phải

chống trả một lần với «Tam-tử» thì quả là chuyện tai hại vô cùng.

Đầu ngõ phước trời dung ruid, Mã-quân-Vũ lại bị đuổi ra khỏi phái Côn-Luân...

Ăn mình trong bóng tối, Hạ-vân-Phong khắp khởi mừng thầm, nhưng lão không dám xuất hiện vì ngại «Tam-tử» quay lại. Sau một thời gian khá lâu, không thấy ba người trở lại, lúc ấy lão mới dám xuất hiện, dạy Thanh-Loan phương cách cứu Mã-quân-Vũ.

Trải qua mấy tháng lặn lội trong chốn giang hồ, Mã-quân-Vũ đã thu thập khá nhiều kinh nghiệm, chàng chỉ nhìn thoáng khỏe mắt của Hạ-vân-Phong đang bám sát lấy Thanh-Loan, đã biết rõ lão muốn gì rồi, không dám chậm trễ, Quân-Vũ nhảy lẹ tới, ẩn ngữ trước mặt Hạ-vân-Phong, vung thanh trường kiếm, cất giọng lạnh lùng :

— Là tôn sư của một môn phái, mà dùng những mưu mô gian xảo để ám toán một cô gái ngây thơ, nếu việc ấy truyền ra trong giới giang hồ, không biết người có đủ can đảm nhìn mặt võ lâm đồng đạo chăng ?

Bị chàng vạch rõ âm mưu gian trá, Hạ-vân-Phong nóng mặt, lão phát kiếm chia mặt Quân-Vũ, nghiêm giọng chống chế :

— Ta, Hạ-vân-Phong là nhân vật như thế nào mà mi dám phạm thượng như thế. Hai đứa bây thử liên hợp lại xem có chống nổi bản đạo chăng ? Nếu trong mười hiệp mà bản đạo không thắng, ta sẽ đi ngay khỏi căn đây dựa, ngược lại, ta chỉ yêu cầu người theo mệnh lệnh ta trong một thời gian thôi. Các người đừng lo, ta hứa không làm hại các người đâu...

Mã-quân-Vũ nhếch mép diềm một nụ cười lạnh nhạt, cất ngang:

— Nếu dùng đến giải pháp ấu đả, thiết nghĩ chỉ nên đấu tay đôi thôi, khỏi cần bận lòng sự muội tôi hợp sức... Hừ ! Đạo trưởng tuy không nói ra, nhưng ngụ ý «chính đáng» của người tôi đã rõ cả rồi. Người tưởng rằng với kế hoạch ấy sẽ thành công, sao ? Đừng có mơ ước hảo huyền, hiện giờ có lẽ đã có người tìm được đường xuống vực thăm đề mong làm chủ cuốn «Quy-nguyên mật-tập».

Người rơi xuống lòng vực tuy khó tránh khỏi nát thây, nhưng «Bí cấp» là một vật mềm nên đầu có cao thêm bực nữa cũng không hư hại gì cả, với «Kỳ thư» ấy...

Hạ-Vân-Phong cười nắc nẻ, cướp lời :

— Lý luận quả cao thâm ! Bội phục ! Bội phục ! Nhưng bản đạo không có ý độc chiếm Kỳ-thư ấy, nếu tiểu huynh đệ thực tâm hợp tác, bản đạo sẽ đem sức già này tìm cho kỳ được...

Mã-Quân-Vũ lắc đầu, cười nhạt :

— Xin miễn cho ! Tôi không có hứng thú ấy đâu, nếu muốn, người cứ tự tiện làm một mình. Nhưng phải biết số người thiệt mạng bởi Kỳ thư ấy không phải ít, khi này đạo trưởng chắc đã tận mắt chứng kiến người ôm sách nhảy xuống vực sâu, bây giờ sợ thịt xương của y chưa kịp lạnh. Tôi vì nhớ ơn đạo trưởng đã chỉ đường cứu nguy, nay có lời khuyên đạo trưởng đừng vì một vật không đâu mà liều mạng vô ích.

Hạ-Vân-Phong mỉm cười :

— Lời của tiểu huynh đệ, bản đạo cảm kích vô cùng. Nhưng, phạm làm một việc gì, không thể nói chung một lý được ! Phải biết cuốn Kỳ thư này nếu thuộc về ai đó, không phải chỉ do sự tranh dành một hai người mà có được, trái lại số người trong Võ-lâm đã và sẽ chết rất nhiều vì nó. Nếu ta không kịp thời xuống vực tìm nó gấp, để kẻ khác tìm thấy trước, nếu y là tên gian ác thì chỉ trong vòng hai mươi năm thôi, giềng mối của Võ-lâm sẽ vỡ tung ra cả và cái thảm diệt vong ấy chắc tai hại không sao tưởng được. Vì thế lần này bản đạo đi tìm nó không ngoài mục đích giúp Võ-lâm đồng đạo.

Ngừng lại một chút, Hạ-Vân-Phong mỉm cười tươi tỉnh nói tiếp :

— Bản đạo đã rửa tay, phong kiếm, không màng đến việc tranh chấp của giang hồ nữa, và đã ăn tích khổ tu trong núi hai mươi năm, nên đã diệt hết cái dục trong lòng rồi. Nếu tiểu huynh đệ chịu theo bản đạo xuống vực sâu, sau khi kiếm được sách, bản đạo sẽ hủy nó trước mặt hai người, cho tiểu huynh đệ thấu được thiện chí của lão. Đó là một việc làm đại từ bi, không biết tiểu huynh đệ nghĩ thế nào ?

Mã-quân-Vũ căn môi có vẻ suy nghĩ một lúc, mới nói :

— Lời đạo trưởng dạy thật chí lý, nhưng ngặt gì tại hạ là môn hạ của Côn-Luân, không tiện giúp đạo trưởng thực hành nguyện vọng. Hơn nữa đạo trưởng là người lịch lãm, đi một mình khỏi bận bịu...

Hạ-vân-Phong hơi biến sắc mặt, cười nhạt :

— Bần đạo đã tận mắt thấy người đã bị trường môn Côn-Luân phải đuổi ra khỏi môn phái, như thế không còn một sự ràng buộc nào giữ người và đã tiết lộ cho người cả rồi, nếu đề người bỏ đi thì kế hoạch của lão chắc khó toàn. Đây là việc bắt buộc, hai người chớ trách lão ý lớn hiếp nhỏ nhé !

Trong khi nói, Hạ-vân-Phong thừa cơ hội vận đầy đủ công lực, nên vừa dứt lời lão nhảy tới, đường kiếm trên tay lão phông ngay ngực Mã-quân-Vũ, khi thế oai dũng khác thường.

Mã-quân-Vũ tuy chú mục vào câu chuyện, nhưng không quên đề phòng, nên thế công của Hạ-vân-Phong vừa xuất, chàng đã lẹ làng kéo Thanh-Loan, đồng thời vùng trường kiếm theo chiêu « vân ám truy quang » vùng lên thành một màn bạc sáng loáng giữ kín toàn thân Lý-thanh-Loan.

Hạ-vân-Phong cười nhạt có vẻ khinh bỉ, rồi tập trung nội lực vào thân kiếm, vì thế uy lực càng mạnh mẽ, thanh trường kiếm phóng vút tới nhanh như làn chớp, chém cả xuống kiếm Quân-Vũ.

« Truy hồn thập nhị kiếm nào phải là môn học tầm thường, nhưng công lực của Quân-Vũ quá kém so với Hạ-vân-Phong, vì thế chàng không sao đỡ nổi cái chém toàn lực của lão. Chỉ nghe « keng » một tiếng chất chứa, hai binh khí chạm nhau nháng lửa... Thanh kiếm của Quân-Vũ vọt ra khỏi tay... cảm phập xuống đất.

Hạ-vân-Phong nào chịu thôi, lão lẹ làng phông tới, từ trên cao chém luôn ba nhát xuống đầu Mã-quân-Vũ.

Toát mồ hôi lạnh. Mã-quân-Vũ nghiêng chặt răng, vận toàn lực vào đôi chân bước theo bộ pháp « Ngũ hành mê tung ». Cả thân hình chàng mờ ảo như bóng ma, len lỏi qua từng thế kiếm của Hạ-vân-Phong, tiến mình tới, lách nhẹ sang sau lưng địch thủ, rồi nhanh như chớp búa mạnh xuống một chưởng.

Nhưng đã biết trước, Hạ-vân-Phong không thèm quay lại, thanh trường kiếm quất ngược ra sau lưng, chặn thế công của Mã-quân-Vũ, đồng thời tay trái phông tới, vùng chưởng Chop nhẹ vào người Thanh-Loan.

Thanh-Loan đang ngờ ngẩn, lo sợ nhìn trận đấu, đến khi giạt mình thì cánh tay đã bị Hạ-vân-Phong Chop phải rồi, đồng thời cả thân nàng ngã chúi sang một bên bởi cái giạt mình của lão.

Hạ-vân-Phong tuy bắt được Thanh-Loan, nhưng thế kiếm của lão đối với Mã-quân-Vũ không có hiệu quả.

Thế công của chàng nhanh như sấm sét, giáng mạnh xuống vai lão một cái, đồng thời hét lớn :

— Buông sư muội ta xuống mau !

Hạ-vân-Phong thấy thân pháp kỳ ảo của Mã-quân-Vũ không khỏi lo ngại, lão thầm nhủ :

— Thân pháp của chàng bé này thực kỳ biến, trong võ lâm, ta chưa từng thấy bao giờ.

Nếu khi này nó dùng nó đối phó với ta, chắc tai hại không vừa.

Vừa nghĩ, lão liền bóp mạnh cánh tay Thanh-Loan, đồng thời vận toàn lực vào toàn thân, đề ăn chịu quả đâm sấm sét của Quân-Vũ.

Liếc thấy Thanh-Loan cau mày, rồi kêu « á » một tiếng đau đớn, tiếp đó nồ hồi trên trán đượm thành hạt lớn.

Quân-Vũ biết Hạ-vân-Phong không thêm điểm xía đến lời cảnh cáo của chàng, lòng tức giận, vút xuống thế chưởng như nước vỡ bờ ấy.

« Bực » Hạ-vân-Phong khẽ cười một tiếng lạnh lùng, ông lão như lùi lại ba bước. Tuy cạy vào nội gia trang khí, mà lão đã tu niệm mãi hai mươi năm nay nên nội phủ chưa đến nỗi bị thương, nhưng cả bả vai của lão rêm nhứt đau đớn không ít.

Nén đau, Hạ-vân-Phong quay lại nhìn Quân-Vũ cổ cắt giọng lạnh lùng :

— Người giám phạm thượng như thế nữa, hừ ! Đừng trách bần đạo xử tệ với lệnh sư muội nhé !

Quân-Vũ nghiêng răng căm tức :

— Đạo trưởng là tôn sư của một chánh phái, mà hành động như thế đối với một cô gái, thử hỏi có đáng nhìn mặt bọn giang hồ đồng đạo với môn đồ chẳng ?

Hạ-Vân-Phong vẫn giữ nụ cười nửa miệng, nói :

— Việc tìm « Quy-nguyên mật tập » là cả một việc làm nguy hiểm có nhiều liên quan đến giới Võ-lâm sau này, nó khác với những sự phân tranh ân oán trên giang hồ. Vì thời sau này lỡ có đồ bề đi nữa bần đạo tin chắc anh em đồng đạo sẽ tha thứ chứ không cần chấp như tiêu huyah đệ nói đâu...

Dứt lời, Hạ-Vân-Phong vận sức vào tay khẽ bóp tay Thanh-Loan một cái.

Lý-Thanh-Loan nhắm nghiền đôi mắt, đôi gò má phấn phình của nàng đã biến từ màu hồng sang màu xanh nhợt nhạt, nàng vẫn yên lặng, không thêm kêu một tiếng.

Mã-Quân-Vũ thấy nàng đau khổ, lòng chàng bức rức đón đau khôn cùng, chàng nghiêng chặt răng, âm thầm vận toàn bộ chân khí chuẩn bị tấn công toàn lực, cứu Thanh-Loan.

Mục đích của Hạ-Vân-Phong chỉ muốn làm cho Lý-Thanh-Loan chịu không nổi đau đớn phải kêu Quân-Vũ giúp lão tìm Kỳ thư. Nhưng lão không ngờ cô bé nhỏ nhắn thế kia mà gan dạ như vậy. Lão có phần bối rối, vì thấy nàng không thể chịu nổi chương lực của mình nữa, lão chỉ cần gia tăng một phần sức lực nữa, thì cánh tay trắng muốt của nàng bị nát bấy ngay.

Nghĩ thế, lão không khỏi thầm phục sự cương cường của nàng.

Đột nhiên Thanh-Loan mở bừng đôi mắt, hai giọt lệ chạy dài xuống má, âu yếm nhìn Quân-Vũ, Thanh-Loan gượng cười nói:

— Vũ ca ca ! Anh đi mau đi, bản lĩnh của lão này cao lắm, chắc anh đánh không lại đâu. Quy nguyên mật tập là bảo vật của Lam tỷ tỷ, chúng mình không thể giúp lão ta được...

Ngừng lại một chút Thanh-Loan thờ dãi nói tiếp:

— Trong hai tháng gần đây em nghĩ rất nhiều việc phải nói với anh, nhưng chẳng có dịp nào thổ lộ cả.

Mã-Quân-Vũ mắt long lanh, chàng hét lớn một tiếng cắt đứt câu nói của Thanh-Loan, nhảy lùi lại, cúi nhặt lệ thanh kiếm, cung thành vòng trước mặt nói giọng cương quyết:

— Nếu phải chết ! Ai cấm nổi chúng ta cùng chết chứ.

Dứt lời, toàn thân chàng như một làn tên, lác vút đến người Hạ-vân-Phong, thanh trường kiếm bay xé gió đâm mạnh vào người đối thủ. Hạ-vân-Phong không ngờ chàng liều lĩnh thế, lão vội vã phát kiếm chặn lại, đồng thời kéo Thanh-Loan nhảy lùi lại ba bước. Vừa đứng yên, Hạ-Vân-Phong đã thâu kiếm lại, dí trước ngực Thanh-Loan, cất giọng lạnh lùng nói với Quân-Vũ:

— Ngừng ngay ! Nếu người công thêm một thế nữa, thì đừng trách gươm ta vô tình đấy nhé !

Mã-quân-Vũ lạnh toát người, bao nhiêu chí phấn đấu tiêu tan cả

thanh trường kiếm trên tay từ từ hạ xuống, chàng đang định buông ra, Lý-Thanh-Loan đã la lớn:

— Vũ ca ca ! Đừng thêm nghe lời hèn, em không sợ đâu !...

Nói đến đây, nàng đưa cánh tay còn lại chúi lệ lấy ngón lệ vừa chảy xuống má, rồi cất giọng bình tĩnh dị thường:

— Lão đạo sĩ này xấu lắm ! Nếu lão tìm được « Qui nguyên mật tập » thì chắc chắn là giang hồ thất điên bát đảo vì tay lão, cánh máu lệ hải hùng không sao tránh được. Lão biết anh yêu thương em, nên mới mượn sanh mạng em để buộc anh phải giúp lão đoạt kỳ thư.

Hạ-Vân-Phong bị lộ trần sự thực, tức giận nói lớn:

— Ai bảo lão phụ gạt nó ! Hừ !

Hạ-Vân-Phong nghiêng răng kèn kẹt, mũi kiếm khẽ ấn mạnh tới lớp áo trắng trước ngực Thanh-Loan bị mũi kiếm đâm thủng một đường khá dài, máu từ trong đọt ướt cả một khoảng lớn, rồi chảy dài xuống vạt áo.

Mã-Quân-Vũ tái mặt, hơi hải hết lớn:

— Ngừng tay, xin đạo trưởng !..

Thanh-Loan nén đau đớn, cất giọng cầu khẩn nói với Mã-Quân-Vũ:

— Vũ ca ca ! Hồi giờ em nghe theo lời anh, nay cầu mong anh hãy nghe lời em một lần này thôi được không anh ?

Mã-Quân-Vũ thấy vẻ mặt nàng biến đổi khác xa với ngày thường chàng bất giác rung động toàn thân, hạ giọng.

— Được ! Em nói đi !

Thanh-Loan cười có vẻ sung sướng, nói:

— Lão đạo sĩ này vì muốn tìm kỳ được « qui nguyên mật tập », nhưng không dám đi một mình vì sợ gặp Đại tỷ tỷ, nên đã dùng sanh mạng em buộc anh phải theo lão, rồi sau khi xuống vực thăm, nếu gặp chị Đại. Dĩ nhiên lão biết chị Đại một lòng thương yêu anh, nên không để anh chết trong tay lão, như thế cuốn kỳ thư kia sẽ lọt vào tay lão một cách dễ dàng, không tổn một chút hơi sức. Anh phải biết là chị Đại cư xử với chúng ta rất tốt, đâu có chết chúng ta cũng khó đáp được, vì thế em cầu mong anh hãy cấp tốc rời khỏi nơi này, đừng lo sợ cho em vô ích.

Dứt lời, Thanh-Loan nhìn Quân-Vũ cười tươi tỉnh, gương mặt nàng trong sáng dị thường, có lẽ nàng đã tự hài lòng về những

hành động vừa rồi của nàng.

Tuy trong lòng đau đớn vô cùng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Thanh-Loan, Quân-Vũ không dám trái ý nàng, trong lúc tâm trí rối loạn, nét mặt trầm xuống, đôi mắt tha thiết gấn chặt vào khuôn mặt đầy đặn của Thanh-Loan. Không khí dường như đã cô đọng.

Hạ-vân-Phong thấy Quân-Vũ không tỏ một lời, chỉ đứng trơ như tượng đất, lão cảm tức, cười gằn tiếng lạnh lùng, nói :

— Đã không giết người, chắc hôm nay bản đạo phải phạm sát giới, để xem thử lệnh sư muội người sức bao nhiêu mà gan dạ như thế.

Đột lời lão âm thầm vận công lực, đột nhiên quay phắt lại, định dùng thủ pháp « Thần cốt phân mạch », một thủ pháp độc hại, tàn nhẫn nhất đời để buộc nàng phải khóc la cầu cứu Quân-Vũ.

Nhưng mắt lão chợt bắt gặp gương mặt tươi tỉnh, hồn nhiên của Thanh-Loan, nhất là ánh mắt long lanh, chứa cả một bầu trời thơ dại, thì lòng cảm tức của lão phút chốc đã tiêu mất, và ý niệm thả nàng đột nhiên phát khởi, lão thấy cô gái này thanh cao quá, khiến tự tâm lão phát lên một mối thiện thâm, kính nể, lão tự cho là mình đã phạm một tội khó dung được.

Bất giác lão buông tay Thanh-Loan, nhảy lùi lại ba bước, vung trường kiếm thành vòng, cất giọng sang sảng :

— Hai người hãy đi đi ! Hạ-vân-Phong này là người cái thế, lý đâu lại hà hiếp một cô gái sao !

Mã-quân-Vũ không khỏi ngạc nhiên, nhưng không dám chậm trễ, vội phóng tới trước Thanh-Loan, rồi cung kính nói :

— Đạo trưởng đã ra công cứu mạng, ơn này Quân-Vũ nguyện ghi mãi trong lòng, mai sau có cơ hội, nhất định phải đáp đền xứng đáng.

Lý-thanh-Loan cau mày khó chịu, nhìn Hạ-vân-Phong cất giọng hân học :

— Hừ ! Sao ông không giết quách tôi đi, cứ lải nhải...

Nói đến đây, Thanh-Loan chợt hiểu, nàng kêu á một tiếng rồi nói tiếp :

— À ! Thì ra ông cũng là người tốt ! Tiểu nữ có lời thất lễ,

xin thứ lỗi cho.

Câu nói của Thanh-Loan chẳng khác nào mũi kiếm đâm vào tim lão, khiến Hạ-vân-Phong thấy xốn xang bứt rứt vô cùng, lão cúi đầu không dám nhìn thẳng mặt nàng, rồi đột nhiên lão quay phắt lại, nhún chân nhảy vọt đi như một làn khói mỏng.

Lý-thanh-Loan tròn tròn khóe mắt, kêu lớn :

— Đạo trưởng ! Sao vội thế ? Tiểu nữ chưa kịp bái tạ cái ơn ông chỉ điểm cứu anh Vũ tôi, mà ông đã đi sao ?

Chỉ thấy Hạ-vân-Phong lao mình đi vun vút như tên bắn, tiếng nói của Thanh-Loan dội lại và ngân dài trong không trung. Trong chớp mắt, bóng lão đã khuất hẳn sau tầm mắt của hai người. Không biết lão có nghe tiếng gọi của Thanh-Loan không.

Mã-quân-Vũ quay lại nhìn Thanh-Loan, thờ dài, nói :

— Cả đời lão lừa gạt người ta không kể hết, không hiểu tại sao đối với Loan muội, lại chẳng công hiệu gì ? Kề cũng khó nghĩ thật.

Ánh sáng chập chờn, của màn trời, tà ác trắng phất phới theo chiều gió quyen sát lấy người, Thanh-Loan đang mừng rỡ nhìn theo bóng Hạ-vân-Phong, mà Quân-Vũ thấy trên gò má nàng còn lóng lánh mấy giọt nước mắt. Bất giác chàng buông tiếng thờ dài, quay vội đi nơi khác. Con người đứng trước mặt chàng đây quá thanh cao đối với chàng là hai thái cực, mặc cảm tự ti chàng hồi đây mãnh liệt và thâm nghĩ :

— Mình phải xa nàng.

Chợt Thanh-Loan thờ dài có vẻ u oán, nói :

— Đại ni bá và sư bá lúc ra đi thì lâu lắm, còn vị đạo trưởng này sao mà nhanh thế.

Câu nói vô tình của nàng tuy giản dị, nhưng hàm chứa một ý nghĩ sâu sắc vô cùng, khiến Mã-quân-Vũ phải ra chiều suy nghĩ. Trong lúc đang miên man với bao ý nghĩ, Mã-quân-Vũ chợt nhớ đến Lâm-ngọc-Bích, người đồng môn của chàng, đang kẹt trong lòng thạch động bất giác chàng buột miệng kêu lớn : « Ái chà » !

Lý-thanh-Loan hơi giật mình, ngược nhìn Quân-Vũ, mỉm cười nói :

— Vũ ca, anh nghĩ gì thế ?

Cố nén tiếng thờ dài, Quân-Vũ đáp :

— Tôi đang nghĩ đến Lâm sư tỷ, có lẽ giờ này sư tỷ đang mong người tới cứu.

Lý-thanh-Loan xoa tròn đôi mắt, kêu lên một tiếng ngạc nhiên, hỏi :

— Ở đâu ? Chúng mình men tới đây xem nào.

Quân-Vũ khẽ gật đầu, rồi âm thầm quay phắt lại bước nhanh.

— Vũ ca !

Tiếng gọi dịu dàng của Thanh-Loan từ sau vọng tới, làm Quân-Vũ chùn bước, Lý-thanh-Loan thoăn thoắt bước tới, chìa bàn tay trắng muốt về phía Quân-Vũ thỏ thẻ :

— Vũ ca ! Anh dắt em đi với nhé.

Mã-quân-Vũ đã có mặc cảm thua kém đối với nàng rồi, đã quyết không đụng chạm đến người nàng, giờ nàng bảo thế, chàng biết không tiện, chàng chỉ than thầm, rồi đưa tay túm lấy tay áo nàng.

Thanh-Loan mỉm miệng cười duyên, trở tay bắt lấy tay Quân-Vũ, rồi cất giọng đượm đầy vẻ âu yếm :

— Chúng mình đi đi anh.

Mã-Quân-Vũ đứng yên lặng, gương mặt lạnh như tiền, lãnh đạm nói :

— Có còn gọi tôi làm gì nữa ? Có đã quên tôi bị đuổi ra khỏi môn phái rồi sao ? Tuy trời có cao, đất có rộng, nhưng tìm được một chỗ dung thân nào phải dễ.

Nói xong, chàng thở dài nảo nuột, âm thầm nhìn trong bóng đêm như cố tìm lấy một con đường sáng.

Lý-Thanh-Loan giương đôi mắt long lanh nhìn Quân-Vũ không chớp, tự lòng nàng chợt dâng lên một ý nghĩ kỳ dị, từ từ nói :

— Lâm sư tỷ là người rất tốt, em tin chị ấy sẽ không tránh anh đâu. Hơn nữa khi em còn ở núi Côn-Luân, vì nhớ anh đến nỗi phải lâm trọng bệnh, lúc ấy Lâm sư tỷ săn sóc em ngày đêm, chẳng khác nào chị em ruột, bây giờ không lẽ ta để mình chị ấy ở trong thạch động sao ? Anh phải biết là buồn lắm đây.

Những lời chân thật của Thanh-Loan bao hàm một mối chân tình nồng nàn thấm thiết, khiến Mã-Quân-Vũ không nén nổi tình cảm, bất giác chàng buông tiếng thở dài, than nghĩ :

— Nếu không có Tô-Hùng thừa dịp ta đang bị đau nằm trong thiên cơ động chủ, mà mượn cơ vào thăm, để âm thầm trộm cuốn

« Vũ mục di thư » thì có sự đâu có xảy ra như ngày hôm nay ! Còn Lâm tỷ tỷ lên bờ núi, chịu bao nhiêu nỗi gian nan. Chung quy cũng tại một tên Tô-Hùng gây nên cả.

Nghĩ đến đây, Quân-Vũ tức giận vô cùng, nhưng khi nhớ đến con người am hiểm, quý quái, thủ đoạn gian hùng ấy đã chôn xác theo bộ sách « Quy nguyên mật tập » thì bao nhiêu tức tối trong người đều tiêu tan hết. Và tự đáy lòng chàng dâng lên một niềm cảm xúc vui tươi.

Đứng trước cảnh tịch đường, lòng vạn vật như chứa chan tình ly biệt, nên cảnh sắc có mùi ử rữ, từng cơn gió ngập ngừng thổi qua, ngàn cây xào xạc, cong mình sát xuống bụi rậm.

Quân-Vũ không khỏi bối rối, chỉ thấy màn đêm sắp buông xuống mà chưa biết phải về đâu.

Chàng thở dài chán nản. Chợt bên tai nghe tiếng tiêu từ xa vọng vắng vọng lại.

Âm điệu du dương, truyền cảm lạ lùng, thanh ba buồn nảo ấy lan nhẹ nhẹ vào lòng chàng, hòa đồng với tâm sự u uất sẵn có, bất giác Quân-Vũ rùng mình, đôi dòng lệ tự nhiên chảy dài xuống má.

Tiếng tiêu gợi cảm này khiến chàng nhớ đến một người, rồi không thể tự chủ được, chàng buột miệng :

— Tại sao nàng cũng có mặt tại đây ?

Lý-thanh-Loan thấy chàng vẫn lầm bầm như thế định cất tiếng hỏi, chợt thấy hiện một thiếu nữ y phục đen, hai tay mang lấy Ngọc-Tiêu, da mặt trắng chợt, tiêu tụt, trông thắm nảo vô cùng. Cô gái lại từ từ tiến về phía hai người. Nếu không phải là Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thì còn ai nữa ?

Khi Quân-Vũ còn nằm dưỡng bệnh trong hang đá, thì Thanh-Loan thấy người này xuất hiện với vết thương đầy máu trên mặt, đây giờ thương thế tuy lành hẳn, nhưng vết sẹo vẫn còn để lộ trên khuôn mặt trắng chợt. Vì thế, mới nhìn qua Thanh-Loan đã nhận được ngay.

Mã-quân-Vũ chỉ biết đứng lặng yên. Chàng đưa mắt khẽ nhìn Ngọc-Tiêu Tiên-Tử rồi nghĩ đến bao nhiêu công ân của nàng đã dành cho chàng, mà lòng thấy khó xử, bối rối như tơ vò.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử hạ ngọc tiêu xuống, nhìn Mã-quân-Vũ và Lý-thanh-Loan, cười cay đắng, nàng muốn nói, nhưng không sao

mở được lời.

Quân-Vũ nhìn Tiên-Tử, tự đáy lòng dậy lên một niềm xúc cảm vô bờ, chàng cố lắm mới nén được tiếng thở dài. Chàng không ngờ một nữ ma đầu như nàng, mà đối với chàng lại tha thiết như thế. Chàng muốn mở lời, nhưng không nói được.

Lý-thanh-Loan thấy hai người vẫn lặng thinh, nên từ từ bước tới, miệng mỉm cười duyên dáng rồi cất giọng hồn nhiên :

— Chị ! Em không ngờ gặp chị tại đây !...

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử liếc mắt nhìn Thanh-Loan một lúc lâu, mới thở ra nói :

— Loan muội ! Em trông vui quá nhỉ ! Mà phải em đã đi tìm anh Vũ, thì không còn sợ sanh bệnh, như thế vui là phải !

Năm trước, Lý-thanh-Loan còn ở núi Côn-Luân, vì nhớ đến Quân-Vũ mà ưu sầu sanh bệnh, rồi lên lên đỉnh núi đứng nhìn về hướng Quân-Vũ, đối nổi gió tuyết thổi thấm vào người, mang bệnh suýt chết. Trong khi ấy, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử có đến núi Côn-Luân tìm Quân-Vũ, phải choán nhau với Huyền-Thanh đạo-nhân. Do đó chuyện của Thanh-Loan lâm bệnh tuy không chính mắt nhìn thấy, nhưng tai đã nghe nhiều người bàn tới. Cho nên vừa gặp nàng đã «xóa» Thanh-Loan một câu cho bỏ ghét.

Nhưng Lý-Thanh-Loan tình còn trẻ nít, hồn nhiên, chứ đâu biết được câu «xóa» của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử, nên cười ngặt :

— Chị này thực giỏi lắm ! Anh Vũ tôi cũng tốt nữa, chị có thương anh ấy chẳng ?

Mã-Quân-Vũ không ngờ Thanh-Loan lại nói thế được, lòng chàng không khỏi lo sợ.

Bấy giờ, mặt trời đã xuống hẳn bên sườn núi, vầng trăng từ từ vươn mình chễm chệ trên chót vót cây cò thụ. Càng lúc gió rừng rít càng mạnh, rừng cây xơ xát, lá khô rụng rơi tả trên các bụi cỏ, trong kẹt đá, trên lớp đất màu loang lổ.

Chiếc áo trắng của Lý-Thanh-Loan lại phất trong cơn gió dưới ánh trăng mờ hồ, nhìn nàng có vẻ thoát tục, không ần chứa một chút tà tâm nào. Đối chiếu với nàng, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử với sắc phục đen, gương mặt nàng trở màu trắng giả dưới ánh sáng màu sữa của mặt trăng trung tuần, toàn thân nàng chứa đựng những nét u sầu thâm nảo dắt dẫn người ta vào một thế giới buồn tênh tẻ lạnh.

Mã-Quân-Vũ biết nàng xưa kia vì muốn cứu chàng thoát chết, mà khuôn mặt đẹp đẽ kia đã bị Tô-Hùng dùng kiếm hủy hoại. Vết thương ấy đã in trên mặt nàng một lần dài.

Nghĩ đến sự hy sinh vô bờ ấy, Mã-Quân-Vũ cảm xúc tốt độ, muốn nói nhưng nghĩ không ra một lời nào thích đáng cả.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử liếc nhìn Lý-Thanh-Loan bằng cái nhìn đầy sự ghen hờn, rồi nói với Quân-Vũ :

— Vũ huynh ! Anh có bao giờ nghĩ đến ngày gặp lại tôi ở đây không ?

Mã-Quân-Vũ nghe, nhưng không tìm được câu trả lời, hồi lâu chàng mới thốt tiếng :

— Mã-Quân-Vũ này còn gặp được cô nương ngày nay, cũng là nhờ công cứu tử của cô nương ở năm xưa, giả như không có cô nương tôi đã bỏ mạng dưới lưỡi hoàn kiếm của Tô-Hùng rồi. Thật ơn ấy muôn đời tôi cũng không quên.

Nét mặt của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thay đổi theo lời nói của Quân-Vũ. Tiếng của chàng vừa dứt. Nàng nở nụ cười như hoa, nói :

— Anh Vũ ! Anh không quên tôi thật sao ?

Tiếng nói ấy tuy tha thiết thật, nhưng Mã-Quân-Vũ nghe sao như xót cả ruột gan. Mặt chàng tái đi, môi chàng khép nối lại không sao nói ra tiếng để trả lời.

Nói xong, nàng đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Quân-Vũ. Đôi mắt đen tròn và sáng long lanh như hai luồng điện chiếu thẳng vào mặt chàng, khiến Quân-Vũ không dám nhìn vào mặt nàng.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử lấy làm hối hận vô cùng, nàng êm dịu nói :

— Vũ huynh ! Anh ra sao thế ? Hay là anh không muốn nói chuyện với tôi, thì tôi xin tặng anh khúc nhạc để giải sầu.

Tiếng của nàng vừa dứt, tiếng tiêu đã thoát ra những tiếng bi thảm loang vào khoảng không gian vô tận và tịch mịch.

Mã-Quân-Vũ nghe chưa dứt, chàng bỗng giật mình, sắc mặt thay đổi. Chàng bịt chặt lấy hai tai, vọt chạy biến.

Tâm hồn chàng như rối loạn.

Té ra nàng đã thổi lại bản nhạc đó. Bản nhạc mà nàng đã thổi cho chàng nghe trong một đêm Mã-Quân-Vũ bị thương nặng gần chết.

Bản nhạc đó khiến chàng nhớ lại cái đêm chàng nằm trọn vào lòng nàng, vì thế chàng không đủ can đảm để nghe bản nhạc ấy.

Mã-Quân-Vũ vọt toan bỏ chạy, nằng vội ngừng thôi và nói rằng:

— Vũ huynh đã không muốn nghe thì thôi, tôi cũng chả thôi làm gì mà làm phiền sư huynh.

Lý-Thanh-Loan vốn tánh tình chân thật, đầu hiểu nổi ân khúc giữa hai người.

Mã-Quân-Vũ tâm hồn như điên loạn, chàng không còn để ý đến những gì chung quanh, cứ cắm đầu chạy mãi.

Chàng vừa ngừng đầu lên đã thấy Thanh-Loan đứng trước mặt từ bao giờ. Đã chạy quá nhanh, chàng không còn dừng kịp, né tránh cũng không thể nào được, đành tổng mạnh vào người Thanh-Loan loạng choạng suýt ngã. Nhưng chàng vẫn đứng lại, gượng dậy, rồi chạy đi nữa. Nhưng vừa chạy, thì vạt áo trắng đã bị Thanh-Loan nắm chặt, không sao tiến được, đành phải đứng lại, trở mắt nhìn vào mặt nàng.

Lý-Thanh-Loan đã hành động với tất cả những phản ứng xạ tự nhiên không có gì ăy. Nhưng Ngọc-tiêu Tiên-tử thấy thế càng bức mình thêm.

Trước cảnh tay nắm tay, mặt nhìn mặt, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử không còn đủ bình tĩnh để phán đoán. Ngực nàng phồng lên, mặt đỏ bừng định gây sự với Thanh-Loan. Nhưng Ngọc-Tiêu Tiên-Tử chưa kịp thốt lời hân học, thì Thanh-Loan đã mỉm cười nhìn vào nàng nhỏ nhẹ nói :

— Chị có thấy Vũ ca nhõng nhẽo với chị không ? Tiếng tiêu hay mà ảnh lại bịt tai bỏ chạy. Tiếng Ngọc-tiêu thật quá bị thắm và nã nùng. Chị có đổi lại những khúc nhạc êm dịu ngọt ngào được không ? Nếu được thì còn gì hay hơn.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nghe những lời thật tình ấy, và với khuôn mặt ngây thơ của Thanh-Loan, bao nhiêu ghen tức trong lòng dần dần tiêu tan. Tiên-Tử nở một nụ cười hồn nhiên, đưa tay ra vuốt lại mớ tóc rối của Thanh-Loan, thân mật nói :

— Lòng ta vốn đã buồn ! Lại gặp phải cảnh như thế này thì làm sao người được. Chắc Loan muội đã hiểu rõ ta phần nào qua bản nhạc vừa rồi.

Lý-Thanh-Loan nghe thế vẫn không biết gì. Mã-quân-Vũ đứng sững một bên, muốn nói vài lời nhưng không sao nói được mặc dầu lòng chàng nghĩ rất nhiều trong khi đó.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thấy Quân-Vũ vẫn đứng yên không nói lời nào, nằng tức giận lãnh đạm nói :

— Ông nói cái gì mà « ƠN ẦY MUỐN ĐỜI CŨNG KHÔNG QUÊN » tôi khuyên ông nên quên tôi đi là hơn.

Quân-Vũ nghe Tiên-Tử nói qua có lý, chàng không khỏi thẹn thùng, ngập ngừng nói :

—Ồ ! Cô-nương chớ quá lời !... À ! Mà tại sao cô nương tìm vào được đây ?

Thấy Quân-Vũ có vẻ nhượng bộ, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử hơi nguôi giận, nằng đáp giọng buồn buồn :

— Vũ huynh quên rằng, lúc anh bị thương suýt chết đã được nghe bản nhạc ấy rồi sao ?

Quân-Vũ gục đầu ôn tồn đáp :

— Phải ! Tôi có quên đâu ! Lúc ấy thật ra thần trí tôi rối loạn quá, những âm thanh buồn nã ẦY cứ réo rác bên tai mãi, nên dù muốn dù không tôi cũng đã nghe nó một lần rồi. Còn vừa rồi tôi bỏ chạy thực cũng chỉ muốn trốn cái âm điệu của tiếng tiêu ẦY thôi.

Thấy chàng có vẻ thân thật, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử khẽ thờ dài nói :

— Khi Vũ huynh bị bệnh trong hang đá, tôi có gặp lệnh sư Huyền đạo nhân và lệnh sư muội một lần, nhưng hai người có thêm cho tôi biết tên anh đâu. Nào ngờ anh đã được người ta cứu thoát, mà tôi cứ tưởng rằng anh đã chết, tôi đã đổi...

Nói đến đây Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nghẹn ngào không sao tiếp được.

Lý-Thanh-Loan đưa cặp mắt đen lay láy nhìn Tiên-Tử từ đầu đến chân, rồi lộ vẻ vui mừng nói :

— Phải rồi, bây giờ em nhớ lại, thực đáng trách ! Có phải lúc ấy chị ngồi dựa vào tảng đá lớn bên núi nghỉ chân phải không ? dường như cả vạt áo đen hoen đỏ màu máu thì phải. Đại sư bá đã xoa « bát mạch », nhờ thế chị mới tỉnh dậy. Lúc đó chị có bảo Đại sư bá và em đều đã trở rồi, Vũ ca tôi không còn nữa, thú thật lúc ấy em không khỏi cười thắm. Thật ra khi ấy Vũ ca đã được chị Đại cứu đem về hang rồi. Cũng khổ cho chị thật, ngay sau khi em có ra báo tin cho chị biết nhưng chị đã đi đâu mất rồi.

Quân-Vũ giữ nguyên trạng thái yên lặng, chàng sững sờ nghe hai thiếu nữ đối đáp. Nhận thấy câu chuyện hai người càng lúc

càng bí thắm, rừng rợn. Quân-Vũ khẽ rừng mình, thở mạnh một hơi dài, nói :

— Vạn sự như khói mây, nhân sinh như ảo mộng. Tôi có lời khuyên hai người hãy dừng ngay câu chuyện là tốt nhất.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đưa mắt lườm Quân-Vũ có vẻ trách móc, rồi trầm giọng chua chát :

— Phải mà ! Vạn vật như khói mây nên không trách hôm nay gặp tôi anh chả thèm ghé mắt nhìn, mà còn ngảnh mặt làm ngơ. Chỉ khổ nạn cho tôi là những tường anh đã chết chìm dưới nước. Đến lúc vết thương trên mặt gần bớt, tôi đã lần mò tìm hai chốn cũ, với nguyện ước là vớt được xác anh, để tôi được cái hân hạnh mai táng hài cốt người thân. Nào ngờ tìm mãi không có, tôi đâm ra nghi ngờ tìm kiếm khắp nơi, lúc ấy mới hay anh vẫn còn sống sờ sờ ở Quát-Thương-Sơn, tôi hối hả về Quát-Thương-Sơn, không ngờ gặp anh chỗ này thật trớ trêu !

Nói xong, nàng cất tiếng cười. Giọng cười nghe ảo não làm sao, khiến Quân-Vũ bất giác rung động toàn thân, chẳng khẽ liếc hai người một đàng như hoa hàm tiếu, một bên như liễu rũ sâu, quả đúng là hai thái cực.

Nhưng thấy Ngọc-Tiêu Tiên-Tử vì mình mà tiêu tụy đến thế, chàng không khỏi thương thầm, lòng nghĩ :

— Nàng là một nhân vật làm rung động cả giới giang hồ, không ngờ đối với ta lại nặng tình đến thế. Muốn từ chối tình nàng nào phải là chuyện dễ, không khéo làm nàng từ yêu hóa ra hận thì khổ ta khôn cùng. Ta đâu phải là đối thủ của nàng.

Nghĩ thế Quân-Vũ ôn tồn nói :

— Ôi, việc cũ xin nhắc lại, công ơn ấy Quân-Vũ này sẽ nhớ trọn đời. Bây giờ, trời đã khuya rồi, chúng tôi có việc khẩn cấp cần phải lên đường, xin từ biệt cô nương tại đây, mong sau này gặp lại.

Nói xong, chàng kéo áo Lý-Thanh-Loan định phóng người đi !

Thân hình Tiên-Tử khẽ động đã án ngay trước mặt hai người nhìn Quân-Vũ nàng cất giọng lạnh đậm :

— Ô ! Người định đi sao, sợ không dễ vậy đâu !

Mã-Quân-Vũ dừng chân lại, chàng nhìn Tiên-Tử chằm chặp và không khỏi giật mình khi thấy mặt nàng trở nên như băng giá, đượm màu sát khí.

Là người quá chân thật, Thanh-Loan nào giấu nổi lên tình giữa hai gái nên chẳng giấu gì cả. Nàng cứ ngỡ là Ngọc-Tiêu Tiên-Tử muốn đùa cho vui thôi, nên cất giọng nói :

— Chị không bằng lòng cho tôi và Vũ ca đi, thế thì ba đứa chúng ta cùng đi cho vui nhé.

Nét mặt Ngọc-Tiêu Tiên-Tử trở nên trầm lặng lạnh lùng, nàng đang có ý định trừ bớt một tình địch lợi hại. Nhưng thoáng trông thấy vẻ mặt vô tư của Thanh-Loan, làm nàng chùn tay. Nàng thấy cô gái trước mặt quả vô tội, khả ái, và thơ ngây làm sao khiến nàng không đủ can đảm để hại nó. Mà chỉ yên lặng nhìn sát vào mắt Thanh-Loan, một lát sau, xuống giọng nói :

— Loạn muội ! Ta muốn em phải rời xa Vũ ca của em gấp. Em nghĩ thế nào ?

Nghe thế, Thanh-Loan không khỏi ngơ ngẩn, nàng trợn mắt thò dãi, nhìn Ngọc-Tiêu Tiên-Tử không chớp.

Quân-Vũ biết tình trạng đã đến hồi nghiêm trọng, mồ hôi trên trán đã đọng thành giọt lớn chạy dài xuống má. Tay giắt lấy thanh kiếm, mặt chàng không ngớt dò xét sự biến chuyển trên khuôn mặt lạnh lẽo của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử.

Đang lúc không khí căng thẳng, đột nhiên từ xa vang lại một giọng Phật hiệu trầm hùng :

— Vô luân thọ Phật.

Âm vang tuy không lớn, nhưng Quân-Vũ kinh hãi, vì chàng biết người vừa phát ra câu nói ấy công lực cao thâm vô cùng.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nhìn Quân-Vũ khẽ thở dài, rồi quay phắt lại. Dưới ánh trăng mờ của lúc trung tuần, một lão tăng mang bộ áo xám tro đang khoan thai tiến bước về phía ba người, trên tay lẹo, cây đồng bác ngời sáng. Những bước chân của lão tăng trông không có vẻ gì đặc sắc, nhưng bộ pháp thực lạnh lẽo phi thường. Chợt chớp mắt, lão đã đứng sừng sững trước mặt ba người rồi. Sự kiện ấy làm Ngọc-Tiêu Tiên-Tử và Quân-Vũ giật mình.

Lão tăng chấp tay trước ngực, hướng về Quân-Vũ và Tiên-Tử, miệng lầm bầm câu Phật hiệu, rồi trầm tĩnh hỏi :

— Hai vị thí chủ sau ngày hội kiến ấy vẫn bình yên chứ ?

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cười lạnh lùng, nói :

— Chào đại sư ! Không ngờ lại gặp ông ở đây, sao ông không

lo về Nga-Mi mà lo kinh kệ, còn lưu luyến hồng trần cho bần gót ?

Thì ra lão tăng ấy là Siêu-Trần. Lão cười khẩy, trầm giọng :

— Vô lượng Phật tâm ! Hai vị thí chủ còn nhớ cuộc thâm sát trên núi Nga-Mi chăng ?

Mã-quân-Vũ nghe thế, mắt chàng lóe lên tia sát khí, nhớ lại cái hận ngày trước, chàng định mở lời thì Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đã nhanh miệng mở lời nói trước :

— Ngày trước ở Nga-Mi, nhờ nếm một quyền một chưởng, dù muốn quên cũng chẳng được.

Lão hòa thượng «nh» một tiếng lạnh lùng, cây đồng bác trong tay khẽ lay động.

Thấy thế, Quân-Vũ vừa nổi giận, vừa khó chịu. Nghĩ đến trước kia trên núi Nga-Mi, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử vì muốn cứu chàng mà bị Siêu-Huệ quật một chưởng và sau đó lại lãnh thêm một quyền suýt chết. Hôm nay lại gặp chỉ có một mình Siêu-Trần tại đây, cuộc tử chiến chắc không tránh khỏi. Chàng muốn nói với Siêu-Trần bỏ qua sự oán hận ngày xưa cho Ngọc-Tiêu Tiên-Tử. Nhưng chàng vừa mới bị đuổi ra khỏi môn phái, thì lấy đâu làm tựa cho những lời nói của mình. Lòng Quân-Vũ không tránh khỏi bối rối, túi hờn nhớ đến thầy, chàng khẽ thở dài não ruột.

Lão hòa thượng thấy Quân-Vũ đứng thừ ra, lão đoán được phần nào ý tưởng của chàng, liền nhìn xung quanh một lát rồi nói :

— Lão đã nê mặt Huyền-Thanh đạo-nhân, không làm khó hai người nữa đâu. Nhưng tại sao bây giờ thí chủ lại còn ở đây ?

Mã-Quân-Vũ chấn động toàn thân, đứng ngầy người như tượng gỗ, không biết phải trả lời làm sao cho phải.

Lý-Thanh-Loan thấy thế, đáp giọng tự nhiên, không chút suy nghĩ :

— Đại sư không biết sao, Vũ ca tôi đã bị Đại sư-bá và chưởng môn đuổi ra khỏi môn phái rồi.

Lý-Thanh-Loan vừa dứt lời, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử «u» một tiếng ngạc nhiên. Không riêng gì Tiên-Tử mà cả Siêu-Trần cũng há hốc miệng nhìn thẳng vào mặt Quân-Vũ không chớp mắt. Một lát sau, lão mới cười hề hếch nói :

— Con bé kia ! Lời mi có thực chăng ? Hãy gọi bọn họ mau ra đây hầu chuyện với lão này mau lên !

Quân-Vũ thấy đạo sư xâm phạm đến sư môn, lòng tức giận, trong phút không kịp suy nghĩ, chàng rút mạnh trường kiếm khỏi vỏ.

Thấy thế, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nạt lớn :

— Hãy chậm tay ! Để ta trả lão một chưởng rồi đến phiên mi.

Dứt lời, nàng đã vung tay phóng lẹ vào ngực lão hòa thượng. Gây Ngọc-Tiêu biến thành một làn sáng bằng bạc vọt tới như sao băng.

Siêu-Trần đại sư không thèm tránh, cây đồng bác trong tay vung mạnh theo chiêu « thái sơn áp đỉnh », nhắm đầu Tiên-Tử quăng xuống, uy lực có đến ngàn cân.

Tự lượng sức mình, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử không dám đỡ, nàng lách lẹ sang bên, Ngọc-Tiêu diềm thẳng vào nuyệt « Huyền cơ » của Siêu-Trần.

Lão hòa thượng thấy luồng kinh lực từ tay Tiên-Tử phóng tới nhanh như điện, không dám chậm trễ, thu vội đồng bác nhảy lùi ba bước. Đã chiếm được chưởng phong, nào để lỡ dịp, nàng vọt tới vung liên tiếp ba tiêu liên. Bóng tiêu lấp loáng bao bọc cả người hòa thượng như một màn lụa bạc, trông đẹp mắt vô cùng.

Đột nhiên, Siêu-Trần Đại-Sư hét lên một tiếng, đồng bác trên tay biến thành một vòng vàng sáng loáng, chặn đứng những đường tiêu của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đang ồ ạt tấn công tới. Thịnh thoảng tiếng binh khí chạm nhau chan chát.

Cuộc quyết đấu đã đến hồi gay cấn. Bóng tiêu và đồng bác quần quật vào nhau như hai làn khói quện, khiến người xem không phân biệt nổi người nào là người nào.

Quân-Vũ thấy hai người xuất thế nhanh như chớp, chàng chỉ đứng thừ người ra nhìn, suy nghĩ :

— Đây là một cơ hội tốt cho ta lên đi.

Nhưng chợt xét lại :

— Nàng tuy là một nữ Ma đầu, khét tiếng giang hồ, thâm tình đối với mình rất nặng. Nếu không có nàng cứu nguy, thì ở Nga-Mi khi trước, chắc chắn mình không tránh khỏi tay tử thần rồi, có đâu ngày hôm nay mình lại thừa lúc nàng bị người ta vây hãm mà trốn thoát sao ?

Tình cảm và lý trí tranh luận, khiến Quân-Vũ không sao tìm được giải lý thích đáng.

Đang lúc ấy Lý-Thanh-Loan sức nghĩ gì không biết, mà nàng

gật gật tay Quân-Vũ nói :

— Vũ ca ! Ngọc-Tiêu Tiên-Tử chắc không phải người tốt đâu, chúng ta chạy đi cho rảnh !

Nói xong, không chờ đồng ý của chàng, Thanh-Loan kéo bừa Quân-Vũ chạy.

Đang lúc suy nghĩ, Quân-Vũ đứng trơ như pho tượng đá, bị Thanh-Loan kéo mạnh, không kềm chế nổi, chàng ngoan ngoãn bước theo.

Chưa bước quá ba bước, bỗng một tiếng hét lạnh lạnh, xé màn tai mọi người, một bóng đen lao nhanh về phía Quân-Vũ, chắn cả lối đi.

Quân-Vũ vội kéo Thanh-Loan dừng lại, chàng ngược mắt nhìn bóng đen đứng sừng sừng trước mặt, thì tâm trạng bối rối vô cùng.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cất giọng lạnh như băng tuyết :

— Này huynh đệ ! Người ta có cần đục nước béo cò, người tưởng cái hành vi kém văn minh ấy hay lắm sao. Nếu chuyện này truyền ra trong giang hồ, người không sợ bọn giang hồ biếm nhẽ sao ?

Nghe thế, Quân-Vũ giật mình, chàng hoảng hốt nói không ra tiếng. Chỉ biết đứng nhìn Tiên-Tử bằng cặp mắt ngơ ngác.

Vốn là người thành thực, Thanh-Loan làm sao tránh được mọi sự ăn khức tình cảm giữa trai gái. Nên nàng mở một nụ cười dung dị nói :

— Chị nói thế sai rồi ! Không phải Vũ ca tôi tự đi đâu, mà tôi kéo bảo anh đi đấy.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử biết Thanh-Loan nói thực, lời lẽ thực thò đại, khiến nàng đang tức giận, cũng không sao tỏ thái độ cho đành. Nàng chỉ biết thở dài nhìn hai người không chớp.

Lão Hòa-thượng lúc này đã đến, khẽ hô Phật hiệu, rồi cất giọng trầm trầm :

— Nữ thí chủ đã quên một chương một quyển trên núi Nga-Mi sao ?

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nhướng mày, nói lớn :

— Ta nào sợ gì mi, nhưng chỉ ngại hai cô cậu này chạy mất thôi.

Mã-Quân-Vũ rúng động toàn thân, mặt lóe lửa giận, chàng nhìn Tiên-Tử chằm chằm roi gân giọng :

— Ngày trước cô nương đã không nỡ gian nguy cứu tôi, sao bây giờ lại làm khó dễ với tôi làm gì ?

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử chỉ biết thở dài, không biết phải nói sao, nằng tha thiết nhìn Quân-Vũ như muốn nói « Tại em yêu anh » nhưng lời chẳng thoát ra khỏi miệng, vì trước mặt có Lý-Thanh-Loan và Siêu-Trần.

Lão Hòa-thượng thấy Tiên-Tử đứng ngơ, nên lớn giọng :

— Nữ thí chủ chưa đòi vội món nợ xưa, thì bây giờ lão ma xin mượn thêm một đồng bác nữa nhé !

Nói xong, cây đồng bác vung lên thành một màu sáng vàng, bao bọc lấy thân hình mảnh dẽ của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử không sót một chỗ.

Tiên-Tử giận tràn hông, đôi mắt tròn tròn hét lớn :

— Lão hòa thượng độc ác kia, bộ người tưởng bản cô nương sợ người sao ?

Dứt lời, Ngọc-tiêu của nàng vung lên như rồng bay phượng múa, uyển chuyển lạ thường. Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đã biến hẳn thành một đường sáng bao bọc, trông kỳ ảo lạ thường.

Những tiếng chan chát vang lên của hai binh khí chạm nhau vang lên. Đột nhiên vòng sáng bạc rơi hẳn ra, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nhảy vội đến bên Quân-Vũ nói lớn :

— Huynh đệ chớ đi vội ? Chờ tôi trả lão hòa thượng món nợ kia đã, rồi tôi sẽ nói với người một chuyện quan hệ lắm.

Nói xong, Tiên-Tử búng mạnh thân mình lao về phía trước, nhào lên một vòng ở trên không, rồi lao đầu xuống ngay lão hòa thượng ! Khi còn cách bốn năm thước, Tiên-Tử vung mạnh tay, tiêu ngọc điểm tới như một làn điện xẹt. Xung quanh người Siêu-Trần đại sư cả hàng ngàn cây ngọc tiêu đang điểm thẳng xuống đầu lão. Khí thế trông đẹp mắt vô cùng. Đây là một chiêu số tinh kỳ xuất trong « Ma vũ pháp bát chiêu » của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử, uy lực thường làm khiếp mặt bọn giang-hồ.

Siêu-Trần đại sư thấy bản lĩnh của nàng không khỏi kinh sợ, không dám trì hoãn, im lặng, nín thở, ngậm vận toàn bộ chân khí, rồi đột nhiên vung mạnh đồng bản với tư thế « Xuyên vân tâm nhận ». Một vùng sáng vàng nhạt, dựng thành một bức tường kiên cố bao bọc toàn thân lão, khiến Ngọc-Tiêu Tiên-Tử không sao đến gần được.

Mã-quân-Vũ chống kiếm, đứng xích một bên, mắt chăm chú vào trận đấu, mê mẩn những chiêu số tuyệt kỹ của hai cao thủ.

Hai đấu thủ càng lúc càng hăng máu, những chiêu số mỗi lúc

một thay đổi, và càng hiểm ác thêm nhiều, thì Quân-Vũ không khỏi lo thầm cho tính mạng của hai người.

Trong khi ấy Lý-thanh-Loan đứng kề bên, cứ chu mồm thét to khen ngợi nàng có vẻ thích thú lắm.

Ngay khi ấy, từ dốc núi, một ni cô trung niên, phóng nhanh tới như tên bắn. Quân-Vũ vừa phát giác được, thì ni cô ấy cách chàng không mấy xa. Chàng hơi khở tâm và không biết phải hành động như thế nào đây.

Thì ra vị ni cô kia không khác hơn Siêu-Huệ, một trong nhóm Nga-Mi Từ lão.

Lão Hòa-thượng đang đấu với Ngọc-Tiêu Tiên-Tử, thấy bóng ni cô, lão kinh ngạc khôn xiết, liền thét lên một tiếng, vận toàn lực vào đồng bác, đánh vệt ngọc-tiêu của Tiên-Tử, rồi nhanh như chớp giết, lão búng mình nhảy thoát ra khỏi vòng chiến.

Vừa chấm chân tới đất, Siêu-Trần Đại-sư đã khê hô Phật hiệu, mắt nhìn không rời Siêu-Huệ nói :

— Sao sư muội còn tìm đến đây làm chi ?

Siêu-Huệ liếc nhìn Siêu-Trần một cái, rồi im lặng.

Thật ra cả hai người có chuyện kín, không thể nói ra được, trầm lặng, đứng nhìn nhau như hai pho tượng đá.

Thì ra, Siêu-Trần tuy bị buộc phải rời khỏi Quát-Thương-Sơn, nhưng trí óc lão không sao quên được cuốn Kỳ thư đã bị chôn vùi dưới hồ sâu kia. Vì thế, lão đã mượn đủ cơ để quay lại quyết đoạt cho được cuốn sách quý ấy. Nào hay Siêu-Huệ cũng thấy bà ta nghi ngờ giữa Mã-Quân-Vũ và Tô-Phi-Phụng, Bạch-Vân-Phi có một mối quan hệ cần thiết vô cùng. Và cũng chính mắt bà ta trông thấy Quân-Vũ và Côn-Luân Tam-Tử ở lại Quát-Thương-Sơn. Vì vậy, bà cố tìm cách bắt Mã-Quân-Vũ để truy tầm cuốn Kỳ thư kia. Với tham vọng sẽ làm náo động cả Thiên-Long bang trong kỳ hội nghị quần hùng sắp đến. Không ngờ hôm nay tại đây, nàng tạm gặp Quân-Vũ và sư huynh nữa.

Lý-Thanh-Loan không thấy ai chịu mở lời, nàng liền cười khanh khách nói :

— Vũ ca! Bây giờ có mặt ni cô này đây. Chắc chị Ngọc-Tiêu Tiên-Tử dẫu tài năng cao hơn thế nữa cũng khó mà ứng phó nổi ! Phải làm sao đây anh ?

Mã-Quân-Vũ vẫn giữ nguyên sắc mặt trầm tĩnh, chàng đưa mắt nhìn Thanh-Loan, nhưng không trả lời câu nàng hỏi.

Siêu-Huệ đưa mắt nhìn Quân-Vũ, đột nhiên trong đầu óc bà thoát hiện lên hình ảnh đứa đệ tử của Siêu-Trần đại sư là Tâm-Lôi đã ngã gục dưới trường kiếm của Quân-Vũ.

Đôi mắt bà ta càng lúc càng ngầu đỏ, trong lúc mọi người bất phòng, Siêu-Huệ như tia điện chớp phóng nhanh đến sát bên Quân-Vũ. Cây trường kiếm trên tay theo thế « Bạch hồng quang nhất » đâm mạnh vào ngực Quân-Vũ.

Hành động của Siêu-Huệ quá ư đột ngột, không có thể ngờ được. Những người ở đây hoảng hốt muốn ra tay can lại cũng đã muộn rồi.

Trong khi ấy, Quân-Vũ đã lẹ làng chop mạnh lấy cánh tay Thanh-Loan, rồi bình tĩnh bước theo « Ngũ hành mê tung ». Nhờ thế cả chàng và Thanh-Loan tránh được thế kiếm độc hại của Siêu-Huệ, đồng thời đã lên được ra phía sau lưng ni cô, mà bà ta không hề hay biết gì cả.

oOo

HỒI THƯ TÁM MƯƠI HAI.

TÌNH TRƯỜNG ÉO LÉ.

Siêu-Huệ thấy mũi kiếm mình sắp đâm trúng đối phương, bỗng đối phương biến đầu mất thì giật mình. Đang khi còn kinh ngạc. Một nhiên cảm thấy một đường gió mạnh lạnh ngát ép đến phía sau, Siêu-Huệ vội quay lại. Thì ra Mã-quân-Vũ đã đứng phía sau đang vung kiếm chém tới lưng bà.

Siêu-Huệ vừa kinh vừa giận, liền đảo kiếm lại múa tít một vòng theo thế « Ngang gia kim lương » truy cản trường kiếm của đối phương.

Tự hiểu công lực mình thua sút, Mã-quân-Vũ không dám đánh lâu nữa, vội lách kiếm tránh qua một bên, rồi hạ thấp người chặt mạnh vào hạ bộ đối phương.

Siêu-Huệ xuất chiêu công, không những đánh không trúng Mã-quân-Vũ, mà còn bị chàng dùng cách thâu phép kỳ dị, biến ảo mở

thể công trở lại thật quả là chuyện bà không ngờ được. Ban đầu vị đệ tử trưởng lão Nga-Mi phái này cứ tưởng chỉ cần xuất năm mươi chiêu là có thể ép đối phương xuống hạ phong như trở bàn tay. Dè đâu bà lại bị đối phương làm khó dễ, ăn miếng chẳng lép vế tí nào !

Thấy Siêu-Huệ, kẻ thù ngày trước đã đánh trúng mình một chưởng, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử làm sao đứng yên được. Nàng lớn tiếng hét lên :

— Siêu-Huệ ! Xem Ngọc-tiêu này đòi nợ ngày xưa !

Tiếng nói chưa dứt nàng đã nhảy vút lên cao, vung cây Ngọc-tiêu đánh thẳng vào cõ Siêu-Huệ.

Tuy công lực Siêu-Huệ hơn Mã-quân-Vũ, nhưng vì chàng thi triển phép « Ngũ hành mê tung » nên Siêu-Huệ chẳng những không áp đảo được, mà lại còn bị chàng đánh ngón thành lình phía sau kinh không. Đã thế, giờ đây lại có thêm Ngọc-Tiêu-Tiên-Tử, một nữ ma đầu, trẻ tuổi lừng danh trên chốn võ lâm khởi thế tấn công, Siêu-Huệ võ công có cao thâm hơn nữa cũng khó mà đối địch lại.

Trường kiếm và Ngọc-tiêu của Quân-Vũ và Tiên-Tử ép đến Siêu-Huệ phải chống đỡ quay tròn, tuy tinh thần bà vẫn bình tĩnh sáng suốt, tay kiếm vẫn chống đỡ mãnh liệt, nên chưa đến nỗi đại bại ngay, song mỗi nguy hiểm như bao bọc chung quanh, lỗ đả hay chạm tay là hậu quả chẳng phải tầm thường.

Đồng-Bảng Siêu-Trần đứng cau mày nhìn trận đấu, thầm nghĩ :

— Giờ ta phải bắt con bé kia uy hiếp thì thế nào thắng oắc con đang đấu cũng phải chịu phục lệnh ta.

Siêu-Trần lẳng lặng đến gần Lý-Thanh-Loan, vươn tay bắt nàng...

— Vũ ca !

Lý-Thanh-Loan vừa nhảy lui tránh thoát thế bắt của Siêu-Trần. Thi ra, vừa khi này đã bị Hạ-vân-Phong đánh lừa một lần, nên bây giờ Thanh-Loan thấy Siêu-Trần đến thì đã chuẩn bị trước, do đó mới tránh được thế bắt bất ngờ của địch một cách dễ dàng.

Mã-quân-Vũ nghe tiếng kêu kinh hãi, biết là đã có việc gì không hay xảy ra, nên liền chém mạnh một cái rồi nhảy vút ra khỏi vòng chiến. Thân hình chàng chớp động một cái đã đến trước mặt Đồng-bảng hòa thượng, lớn tiếng quát :

— Mang danh trưởng lão Nga-Mi phái mà đi đánh lén một thiếu

nữ, người không sợ ố danh với giang hồ sao ?

Siêu-Trần mắt tròn ngược, mặt đỏ gay. Ông vừa giận vừa thẹn bèn vung đồng bảng nặng cả trăm cân quét mạnh qua, đánh mạnh vào trung bộ của Mã-quân-Vũ.

Không thêm thời lui, Quân-Vũ cúi hụp người tránh đồng bảng, tay phải vung kiếm chặt vào hạ bàn đối phương.

Đồng thời Lý-Thanh-Loan cũng rút kiếm đâm mạnh Siêu-Trần.

Siêu-Trần nhảy lui hai thước, tránh khỏi thế công của đối phương, đồng bảng lại đánh đích ngược lên, định hất tung đối phương.

Mã-quân-Vũ và Lý-Thanh-Loan liền lách ra, mỗi người một bên, hai thanh trường kiếm múa vun vút tấn công tới tấp đối phương.

Siêu-Trần tuy là khí lực trăm hùng, đồng bản đánh mạnh và chắc tiếng gió rít vu vu, nhưng cặp nam nữ đối thủ của ông cũng không vừa gì, nhất là Mã-quân-Vũ biến hiện kỳ dị với bộ pháp « Ngũ hành mê tung » nên trận chiến càng lúc càng quyết liệt, thật khó mà phân được thắng bại.

Đằng-kia...

Vì muốn rửa hận ngày xưa bị đánh trúng một chưởng, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thi triển chiêu thuật tinh kỳ « Mô vân thập bát chiêu » một lối đánh bay nhảy lanh lẹ, nhẹ nhàng khiến Siêu-Huệ dần dần đã bị hạ phong.

Lần trở lại núi này của Siêu-Trần và Siêu-Huệ có mục đích là thừa cơ ám toán Mã-quân-Vũ, rồi bắt chàng làm mối Tô-phi-Phụng, từ đó bí mật tìm ra tung tích của Siêu-Phàm, vị chương môn của phái Nga-Mi.

Đầu ngờ họ lại gặp nhầm Ngọc-Tiêu Tiên-Tử ở đây. Sự thế khó mà giải hòa được.

Siêu-Huệ thầm tính :

— Như vậy thì ta phải tạm thời lui, chờ dịp khác vậy !

Đang đánh với Mã-quân-Vũ và Thanh-Loan, Siêu-Trần đại sự cũng có ý nghĩ như sự muội Siêu-Huệ của ông.

Ông dùng mắt ra hiệu với Siêu-Huệ, rồi lớn tiếng nói :

— Lão tăng còn có việc gấp phải làm, không thể đùa mãi với hai chúng bay !

Siêu-Huệ cũng chém mạnh một kiếm, hét lên :

— Ngọc-Tiêu Tiên-Tử, bần ni không bởi nữa, nếu mi cần ta trả lại một chường thì hãy đến núi Nga-Mi !

Nói xong liền cùng Siêu-Trần, một trước một sau nhảy tung ra khỏi hang.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đầu chịu bỏ lỡ cơ hội trả thù, liền thét lên lạnh lạnh :

— Mi chạy đi đâu ?

Rồi phóng mình bay vút theo như bóng với hình.

Liền tiếp những sự việc trọng đại xảy ra, Mã-quân-Vũ cứ đứng nhìn mãi cái bóng của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử mất dần về phía xa như một kẻ mất hồn.

Khẽ kéo tay chàng, Lý-thanh-Loan nói :

— Vũ ca ! Chúng ta đi thôi !

Quân-Vũ giật mình, sợ nhớ đây là cơ hội thoát thân hiểm có, lại bị Thanh-Loan kéo ; trong lúc bất tự chủ, nên cũng theo nàng chạy đi.

Hai người dắt tay đi, mỗi người một tâm sự. Lý-thanh-Loan ánh mắt tươi sáng, môi luôn diễm nụ cười tươi mãn nguyện. Mã-quân-Vũ lòng đầy lo âu, thần sắc hoảng hốt, bối rối chẳng biết xử trí ra sao với Loan.

Trời tối dần, gió rừng rít từng cơn lạnh lạnh. Trên nền trời đầy sao, một vành trăng non lấp ló sau cụm mây trắng đục.

Lý-thanh-Loan luôn quay qua nhìn Quân-Vũ, thấy sắc mặt của chàng buồn bã, mấy lần nàng muốn hỏi, nhưng rồi lại im luôn. Sự ấy làm cho nụ cười của nàng biến mất, một cô gái ngây thơ trong sạch cũng trở nên dáo dáo tư lự...

Trải qua một canh, hai người đã đến cửa hang bí mật. Mã-quân-Vũ rút tay ra khỏi tay Thanh-Loan, nói :

— Xin sự muội theo sau tôi !

Nói xong, không đợi nàng trả lời, chàng đã cầm cúi đi trước vào miệng hang tối om như mực. Nhờ đã ra vô hai lần, nên đầu trong đường hầm không có chút ánh sáng, Quân-Vũ vẫn bước nhanh chân.

Lý-thanh-Loan theo sát sau lưng chàng, trong lòng có nhiều chuyện muốn nói, nhưng không biết nên nói từ đâu, lại nữa Quân-Vũ cứ đi vun vút khiến nàng không có cơ hội để nói chuyện được.

Qua hết con đường hầm ngoằn ngoèo chật hẹp, Lý-thanh-Loan

chạy nhanh lên hai bước, sánh vai cùng đi với Quân-Vũ.

Ánh trăng yếu ớt từ trên đỉnh miệng động chiếu xuống, Thanh-Loan liếc nhìn qua Mã-quân-Vũ.

Thần sắc của chàng ngơ ngác, đôi mắt ướt đầm nước mắt, tròn tròn như bị trúng gió độc.

Lý-thanh-Loan kinh hãi, đột nhiên nhớ lại bệnh tình trầm trọng của Quân-Vũ lúc ở Phục-hồ-Linh và bây giờ không khác. Khi đó còn có Bạch-vân-Phi theo bảo vệ, bây giờ chỉ có mình nàng thì biết làm sao ?

Nghĩ đến đó Lý-thanh-Loan tinh thần bối rối, tim đau nhói, nhào ôm chặt chàng, miệng kêu lên đau đớn.

— Vũ ca ! Anh có sao không ?

Mã-quân-Vũ đưa hai tay đỡ thân hình nàng, cười buồn nói :

— Loan muội, anh có một chuyện muốn nói cho em nghe, song rất khó nói. Nhưng anh tin rằng sau khi nghe xong thì em sẽ biết, trong lòng anh không phải là một người tốt hoàn toàn như em tưởng tượng. Có lẽ lúc đó em sẽ bỏ đi và vĩnh viễn không còn muốn gặp mặt anh nữa !

Lý-thanh-Loan nghe chàng nói không có vẻ gì điên hay đau yếu gì cả, trong tâm mới cảm thấy bớt lo. Nàng cười nói :

— Vũ ca nói gì kỳ quái vậy ? Lẽ nào mãi đến bây giờ anh vẫn chưa hiểu được lòng em sao ? Anh là người tốt, em sẵn sàng nghe theo những thứ gì anh muốn...

Nàng ngừng lại một chút, đôi mắt chớp chớp, tiếp :

— Nhưng anh không được bỏ rơi em đó !

Khẽ thở dài ái ngại, Mã-quân-Vũ đưa tay chỉ căn nhà đá phía trước mặt nói :

— Loan muội có thấy căn nhà đá đó không ?

Nhờ ánh trăng mờ mờ, Thanh-Loan thấy một căn nhà đá với hai cánh cửa mở rộng. Nàng âu yếm nhìn Mã-quân-Vũ cười quyến rũ nói :

— Chỗ ấy thật là tốt !

Sắc mặt sa sầm, Mã-quân-Vũ dẫn Lý-thanh-Loan đến nhà đá. Toàn thân chàng không ngừng rung động, hai chân như không còn chịu nổi cái thân hình, chàng bước chân theo tiếng dồn dập của con tim.

Lý-thanh-Loan cảm thấy máu chạy rần rần, như sắp lên cơn sốt, nâng hờ môi định nói gì, song lại e ngại nín thính, lẳng lặng theo chàng.

Lý trí dần dần lấn át được tình cảm, Mã-quân-Vũ đột nhiên biến đổi quyết định của chàng, quay qua phía Thanh-Loan nói:

— Chúng ta đến gặp Lâm sư muội rồi hãy hay!

Thấy thần tình của chàng trở nên hoạt bát, Lý-thanh-Loan tươi cười nói:

— Thế nào em cũng phải theo anh!

Hai người đi vào nhà đá. Mã-quân-Vũ đánh lửa mời vào que củi khô nhỏ, ánh sáng yếu ớt chiếu lờ mờ khắp nhà đá.

Mã-quân-Vũ quay nhìn Lý-Thanh-Loan muốn nói rồi lại thôi, chạy lẹ đến góc tường, tay hữu mò xuống nền một hồi, tìm ra một cái vòng đá, vận chân khi dờ lên.

Nấp được nhấc lên, một miệng hầm hình vuông cạnh độ hai thước đen ngòm.

Lý-thanh-Loan tiến đến nhìn xuống miệng hầm rồi cười nói:

— Vũ ca! Làm sao anh biết được nơi đây có đường hầm?

Khẽ mỉm cười, Mã-quân-Vũ đáp:

— Đờ sau khi gặp được Lâm sư muội rồi anh sẽ nói tường tận cho em nghe.

Nói xong chàng tung mình nhảy xuống động.

Lý-Thanh-Loan nhắm mắt lại, cũng nhảy theo.

Con đường vốn nhỏ hẹp, nên Thanh-Loan nhảy nhằm vào người Quân-Vũ.

Thấy Thanh-Loan vẫn một dạ theo chàng dù là hang cộp nằng vẫn không rờ rụt, khiến cho Quân-Vũ hối hận. Chàng vội xịch qua một bên, đưa tay phải ra đỡ nàng, vì một tay cầm mỗi lửa, một tay đỡ nên nàng rớt hai chân xuống đất khá mạnh.

Thanh-Loan mở mắt ra, cười, nói ngọt ngào:

— Vũ ca! Em nặng lắm sao?

Khẽ mỉm cười đáp lại, rồi chàng lẳng lặng dắt tay nàng đi thẳng về phía trước.

Qua hết đường động. Mã-quân-Vũ đẩy cửa đá. Đây là nơi chàng đã gặp Lâm-ngọc-Bích lần trước, giờ thì cả bốn vách tường im lặng, không thấy hình bóng của nàng đâu cả.

Mã-quân-Vũ châm mỗi lửa lên cây đèn dầu thông trên vách đá, xong chàng quan sát thật kỹ để tìm vết tích lưu lại, vì sao Lâm-ngọc-Bích lại mất tích.

Nhưng bốn vách đá nhẵn nhụi không có tí dấu vết chi cả, Mã-quân-Vũ cầm cây đèn dầu thông lên, cẩn thận nhìn qua một lần nữa, vẫn không tìm được gì...

Thanh-Loan thấy Quân-Vũ cầm cây đèn đứng im như pho tượng thì ngạc nhiên hỏi:

— Vũ ca! Anh đang suy nghĩ gì vậy?

Hình như không nghe nàng hỏi, Quân-Vũ đột nhiên dậm mạnh chân xuống đất, nói:

— Nhất định là nó giết Lâm sư muội và đem xác đi nơi khác rồi!

Lý-thanh-Loan tiến tới lắc vai chàng hỏi:

— Anh nói « nó » đây là ai vậy?

— Tô-Hùng, hán điếm huyết nhót Lâm sư muội ở đây và hán cũng bắt anh uống « Hóa cốt tiêu nguyên tán » tại chỗ này...

— Đi! Chúng ta hãy rời khỏi nơi đây đã!

— Trước kia em cứ tưởng Tô-Hùng là bạn của anh thì thế nào hán ta cũng là người bạn tốt. Ôi, không ngờ hán lại xấu như thế!

Mã-quân-Vũ thở dài, nói:

— Một lát nữa thì em cũng sẽ biết anh là một người rất xấu, rất tồi!

Hai người lại quay trở ra theo đường cũ.

Khi họ đến chính giữa động, Lý-Thanh-Loan ngừng đầu nhìn lên, vành trăng lưỡi liềm ở ngay đỉnh đầu, chiếu ánh sáng bàng bạc vào động.

Mã-Quân-Vũ kéo Thanh-Loan ngồi xuống đất, than một hơi dài, nói:

— Đêm nay anh sẽ nói với em một chuyện mà anh không bao giờ muốn nói, vì đây là lần gặp gỡ cuối cùng nên anh không thể chần chờ được nữa. Vậy sau khi nghe xong, em hãy tìm gặp Bạch tỷ tỷ, nhờ chị ấy cho mượn thần hạc mà về núi Côn-Luân với sư phụ em...

Vẫn chưa hiểu Mã-Quân-Vũ muốn nói gì, Thanh-Loan lại tươi cười, nói:

— Sư phụ có bảo là lúc nào em muốn về núi cũng được cả. Kể ra thì em cũng nhớ sư phụ thật, song em lại không muốn rời anh một

giây phút nào cả !

Quân-Vũ cười một cách đau khổ, nói :

— Tuy đã bị chường môn sư thúc trục xuất khỏi môn phái, song lúc nào lòng anh cũng vẫn cảm thấy mình là người của phái Côn-Luân...

Chàng trầm ngâm một lúc rồi tiếp :

— Loạn muội là người thanh bạch, đáng lẽ anh không nên đem những chuyện bần thiêu này nói cho em nghe. Nhưng lại sợ lòng em vẫn hoài nhớ người sư huynh không thành tài này, vì tình cảnh ép buộc, nên không thể không nói ra sự thật với em !

Xích sát thêm bên mình Quân-Vũ, Thanh-Loan cười nói :

— Em rất thích được nghe anh nói, nói đi ! Ba ngày ba đêm em vẫn ngồi nghe !

Mã-quân-Vũ khẽ đẩy thân mình nằng lui ra sau một chút, rồi nói với giọng than vãn :

— Hôm qua khi chúng ta gặp nhau, anh lỡ tay đẩy nhào xuống đất, chắc là em giận anh lắm phải không ?

— Ôi ! Khi đó em tưởng là anh bỏ rơi em rồi, nên em đau khổ vô cùng, nhưng bây giờ em sẽ không còn cảm thấy chút gì khó chịu nữa !

Nói xong nàng lại xích vào người Quân-Vũ, ngược nhìn trắng, mỉm cười vui vẻ...

Quân-Vũ thầm nghĩ :

— Một người con gái trong trắng như nàng mà nghe chuyện ta sẽ nói ra thì chẳng hay tí nào, mà không nói thì như người mắc cở thật là khó chịu.

Qua một lúc trầm tư, chàng mới quyết định đem những oán hận đã trải qua nói cho nàng hay.

Trong lúc chàng còn chưa kịp nói, thì đã nghe Thanh-Loan đột « ừ » một tiếng rồi buồn bã nói :

— Phải rồi ! Trăng có khi khuyết khi tròn, người ở trên đời dĩ nhiên cũng có rất nhiều việc đau buồn, phiền phức !

Mã-quân-Vũ thấy có hai sợi tóc bám trên tóc nàng, bất giác đưa tay gỡ xuống.

Thanh-Loan quay qua, cười nói :

— Vũ ca ! Trăng không có thể tròn mãi, thế mà em lại luôn luôn

được ở gần anh, như vậy em còn hạnh phúc hơn cả mặt trăng nữa nhỉ ?

Mã-quân-Vũ bởi hồi xúc động, một đường máu nóng xông lên ngực, khiến toàn thân chàng rung động mạnh...

Bộ óc thơ ngây khiến Thanh-Loan lại tưởng chàng phát đau, xích sát ôm chầm lấy chàng, than nhẹ một tiếng rồi nói :

— Nếu em có được bản lĩnh như chị Đại thì hay biết bao ! Lúc nào anh sinh bệnh thì em lại có thể giúp anh chữa bệnh.

Thình lình, Mã-quân-Vũ nạt to, đẩy Thanh-Loan ra, hỏi :

— Trong thâm tâm em có thích tôi chăng ?

Lý-thanh-Loan ngơ ngác nói :

— Lý nào đến bây giờ anh vẫn còn chưa hiểu em sao ?

Mã-quân-Vũ ngàng mặt cười điên cuồng, nói :

— Nhưng trong lòng tôi không có tí nào mến Loạn muội. Ha ! Ha ! Tôi muốn cô lập tức rời khỏi tôi, từ nay về sau đừng bao giờ gặp nhau nữa.

Đang chìm đắm trong hạnh phúc, bỗng dưng bị hất hủi, hai hàng nước mắt lăn tròn trên gò má, Thanh-Loan run giọng nói :

— Mặc anh nói thế nào, bao giờ em cũng vẫn yêu anh !

Lắc đầu chán nản, Mã-quân-Vũ nói :

Nhưng tôi muốn cô đi khỏi nơi đây gấp và đừng bao giờ tìm đến tôi nữa !

Lý-thanh-Loan đau khổ lẫn tuyệt vọng, không làm sao hiểu được hành động của người yêu. Nàng đưa tay gạt nước mắt, từ từ quay lưng chậm chậm bước đi...

Nhìn theo bóng của nàng ra dần, lòng của Quân-Vũ quặn đau, mỗi bước đi của nàng như là quả tạ nghìn cân đập vào ngực chàng. Tuy hết sức cố gắng, nhưng không thể nào dần được sự đau đớn, chàng ho một tiếng, khạc ra một búng máu tươi.

Lý-thanh-Loan quay lại nhìn chàng lần cuối, xong thất thểu bước chân đi.

Đã mấy lần Mã-quân-Vũ muốn gọi nàng trở lại, nhưng tiếng gọi vừa lên đến cổ lại tắt nghẹn không thành lời.

Chàng không muốn cái thân lấm lòi của chàng lại được cái hạnh phúc sống chung với một thiếu nữ trong sạch thơ ngây như Lý-thanh-Loan. Nhưng để nàng đi một mình trong rừng núi hoang vu

này thì sợ nàng gặp nhiều nguy hiểm có hại đến tánh mạng. Đã thế dù sao thật ra thâm tâm chàng vẫn không muốn xa nàng, người mà chàng đã hết lòng thương yêu...

Lý-thanh-Loan đi xa dần, rồi mất hẳn trong bóng tối...

Sau một hồi suy nghĩ, Mã-quân-Vũ thầm nói :

— Tại sao ta không bí một bảo vệ cho nàng, đến lúc gặp Bạch tỷ tỷ rồi thì ra đi cũng không trễ.

Chàng liền đứng lên, chạy thẳng ra ngoài động.

Sợ Lý-thanh-Loan đã đi xa, cho nên chàng đuổi theo rất gấp, đầu gối vừa ra khỏi đường hầm thì chàng đã thấy bóng của nàng.

Lý-thanh-Loan chậm chậm cất bước, gió rừng thổi phất phơ tà áo, trong dáng đi của nàng thật thương hại.

Mã-quân-Vũ thấy hướng đi của nàng không nhằm hướng Thiên-Cơ Thạch-phủ, chỗ ở của Bạch-Vân-Phi thì trong lòng rất lo ngại.

Chàng thầm nhủ :

— Chẳng biết nàng đi đâu vậy kia ?

Lý-Thanh-Loan vẫn bước đi đều đều dưới ánh trăng huyền hoặc như một bóng hồ ly không định hướng...

oOo

HỒI THỨ TÂM MƯƠI BA

Ý-NIỆM MIÊN MAN

Không biết đi được bao lâu, khi vừa đến chân núi, dưới mấy cây thông già vi vút, Lý-Thanh-Loan ngừng lại, ngồi trên đám cỏ xanh, dựa lưng vào gốc cây nhắm mắt lại...

Mã-quân-Vũ ẩn thân trong bóng tối ngoài hai trượng, chú ý từng cử chỉ của nàng. Chàng ái ngại thầm nhủ :

— Rừng hoang vắng mà ngủ như thế kia, nhờ thú dữ hay bị gió độc có phải nguy không ?

Chàng dè dặt chân khí, bước nhẹ nhàng đến bên chỗ Thanh-Loan.

Ngực phập phồng theo hơi thở, đôi mắt nhắm cứng, nàng đã ngủ say rồi !

Đột nhiên nàng rục rịch, miệng lầm bầm nhỏ nhỏ :

— Vũ ca ! Thật tình anh không muốn gặp em nữa sao ?

Nước mắt từ hai con mắt nhắm từ từ chảy ra, làm ướt đầm hai gò má của nàng.

Mã-quân-Vũ giựt mình, tưởng là nàng đột nhiên tỉnh dậy thấy mình, hoang mang tránh qua một bên, núp vào sau cây thông lớn.

Đợi một lúc chẳng thấy Lý-Thanh-Loan làm gì nữa, bấy giờ Mã-quân-Vũ mới biết thì ra lúc nãy nàng mộng mị mà thôi.

Mã-quân-Vũ ngàng mặt nhìn lên hai nhánh cây gác chéo nhau cao hơn một trượng, ngẫm nghĩ một lúc rồi nháy vút lên. Chàng đu mình, lộn một cái, thế là đã ngồi gọn gàng trên hai nhánh cây ấy một cách êm thấm.

Chàng ngồi trên cây suy nghĩ mãi không biết làm thế nào để Lý-Thanh-Loan đi về Thiên-Cơ Thạch-phủ gặp Bạch-Vân-Phi, lúc đó chàng có thể bỏ đi mà không có gì lo ngại nữa.

Đang lúc trầm tư, bỗng nghe đằng xa có tiếng sột soạt đưa đến, Mã-quân-Vũ lo sợ, vội quay về hướng có tiếng động quan sát. Nhưng dưới ánh sáng mờ mờ của sao đêm, chàng chỉ thấy một bóng đen đang chạy lẹ về phía chàng.

Vành trăng khuyết đã lặn về hướng Tây từ lâu, cảnh vật được chiếu sáng mờ mờ bởi những vì sao khuya leo lét, nên Mã-quân-Vũ cố gắng vận nhãn quang vẫn không nhìn được người đang chạy đến là ai, chỉ biết đó là một thiếu nữ thôi.

Mãi cho đến khi người đó đến gần, chàng mới nhận ra đó là Lâm-ngọc-Bích, người mà chàng đã cố công tìm trong thạch động, lúc nãy không có.

Lâm-ngọc-Bích đến bên Lý-thanh-Loan, cúi nhìn nàng một lúc thờ dài một tiếng. Nàng khẽ lay vai Thanh-Loan, gọi :

— Loan sư muội ! Loan sư muội !

Lý-thanh-Loan từ từ mở mắt, chưa kịp nói gì thì Lâm-ngọc-Bích đã ngồi xuống kế bên, nói :

— Chẳng bao lâu nữa thì mặt mày tôi sẽ trở lại như xưa ! À mà tại sao Loan muội ngủ ở nơi hoang vắng này một mình, còn Mã sư huynh đi đâu rồi ?

Lý-thanh-Loan dựa đầu vào gốc cây, cất giọng buồn buồn nói :

— Tỷ tỷ hỏi Vũ-ca phải chăng ? Ồi anh ấy không muốn tôi sống gần, vì sợ anh ấy tức giận nên buộc tôi phải theo lời anh ấy bỏ đi

một mình như thế này !

Lâm-ngọc-Bích ngạc nhiên hỏi :

— Mã sư huynh có lòng trung hậu, không giống những kẻ phụ tình vô nghĩa, tại sao anh ấy lại không muốn gặp muội muội ?

Lý-thanh-Loan cười buồn, đáp :

— Đây ! Chính tôi cũng không biết tại sao ? Vũ ca muốn tôi rời khỏi anh ấy và từ nay về sau không bao giờ gặp nhau nữa ! Tôi đau khổ lắm, song làm sao không nghe lời anh ấy được, vì nếu tôi cãi lại thì nhất định anh ấy giận lắm, mà tôi không muốn bao giờ anh ấy giận tôi cả !

Lâm-ngọc-Bích im lặng một chút rồi gằn giọng nói :

— Hừ ! thì ra người đàn ông nào cũng không thề tin cậy được ! Nhất định Vũ sư huynh đã yêu cô họ Bạch rồi, nên bỏ rơi muội muội đó !

Ngồi trên cây nghe hai người nói chuyện, Mã-quân-Vũ thấy xôn xang bức rức vô cùng. Những lời nói khinh bỉ của Lâm-ngọc-Bích như những cái tát tai giáng vào mặt, khiến chàng choáng váng muốn té nhào xuống đất.

Lý-Thanh-Loan lắc đầu nói :

— Tỷ tỷ định nói chị Đại chẳng ? Chị ấy là một người tốt, tỷ tỷ không nên nói thế khi chị ấy vắng mặt !

Nét mặt hơi sa sầm, Lâm-ngọc-Bích chưa chút nói :

— Ôi ! Loan muội quả là thánh, người ta đoạt mất người yêu của mình rành rành thế mà còn bình tĩnh...

Tự nhiên Lý-Thanh-Loan ngã mình vào lòng Lâm-ngọc-Bích khóc lên rưng rức, giọng nói nghẹn ngào :

— Vũ ca tuy không muốn gặp tôi nữa, nhưng tôi vẫn luôn luôn nhớ đến anh ấy...

Khẽ vuốt tóc Lý-Thanh-Loan, Lâm-ngọc-Bích nói :

— Vũ huynh bây giờ ở đâu, Loan muội dắt tôi đi tìm anh ấy, hừ ! Tôi phải cho anh ấy một bài học mới được !

Sự nhớ lại thân tình quá đi của Mã-Quân-Vũ khi gặp nàng giống như một kẻ say, nên hỏi tiếp :

— Mã sư huynh có điểm gì khác ngày thường chẳng ?

Lý-Thanh-Loan dùng tay áo lau khô nước mắt rồi ảm ức nói :

— Vũ ca bình thường... à ! Anh ấy đã bị chương môn sư bá trục

xuất ra khỏi môn phái...

— Vì sao vậy ?

— Vì chị Đại cãi vả với chương môn sư bá, khiến ông tức giận nên mới đuổi anh ấy ra khỏi môn phái !

Sau một lúc trầm ngâm, Lâm-ngọc-Bích nói :

— Bây giờ Loan muội còn muốn tìm gặp Mã sư huynh chẳng ?

Lý-Thanh-Loan gượng cười nói :

— Vũ ca không muốn gặp mà tôi đi tìm anh ấy, nhất định anh ấy sẽ trách tôi sao không nghe theo lời anh ấy, như thế không phải là gây cho anh ấy tức giận hay sao ?

Lâm-ngọc-Bích thở dài buồn bã, nàng vừa tủi cho phận mình vừa thương hại cho Lý-Thanh-Loan.

Nàng nói :

— Thế thì Loan muội hãy theo tôi vậy ! Chúng ta cùng đi tìm một nơi thanh vắng thật đẹp ăn cư. Ở đó chúng ta nghiên cứu tập luyện võ học của Thiên-Cơ Chân-nhân đã lưu lại mà tôi đã được đây. Khi võ công cao giỏi rồi chúng ta sẽ tìm Mã sư huynh, đánh anh ấy một trận cho hả giận.

Lý-thanh-Loan nghe đến đó trợn tròn đôi mắt, nói :

— Sao ? Chị bảo học thành tài rồi tìm anh ấy đánh à ? Không ! Nếu thế thì tôi không tập luyện nữa đâu !

Nói xong, nàng lại tựa vào gốc cây thở dài...

Lâm-ngọc-Bích thấy thế lại càng thương hại, dịu dàng nói :

— Thôi được ! Sau khi tập luyện có hỏa hầu vững chắc rồi thì Loan sư muội đi giúp cho Mã sư huynh !

Nét mặt hơi tươi lên, nhưng rồi Lý-thanh-Loan lại đầu đầu nói :

— Vũ ca không muốn gặp tôi nữa, tôi làm sao còn có thể giúp anh ấy được ? Hay là chị đi một mình vậy, tôi không muốn tập luyện võ công nữa !

Hai người đều trở nên im lặng...

Một lúc lâu, Lý-Thanh-Loan mới cất tiếng nói :

— Lâm sư tỷ ! Vũ ca đang tìm chị trong thạch động bên kia đỉnh núi này, chị hãy mau đi xem thử anh ấy ra sao ?

Lâm-ngọc-Bích nhìn qua sắc trời rồi nói :

— Bây giờ quá canh tư, sợ anh ấy đã bỏ đi từ sớm rồi ! Hừ ! Thử người vô tình bạc nghĩa đó, tôi cũng không muốn gặp nữa !

Ăn thân trên cây thông, Mã-quân-Vũ nghe rõ mồn một lời đối thoại của hai người. Đã mấy lần nếu không kèm chế được lòng kích động mãnh liệt thì chàng đã nhảy xuống đất ôm Lý-thanh-Loan, phân trần cho nàng hiểu nỗi lòng đau khổ của mình.

Lý-thanh-Loan mãi nghĩ chẳng hiểu vì sao tự nhiên Mã-quân-Vũ lại đuổi nàng, vì thế chỉ mới trải qua mấy canh, nhưng đối với nàng là cả mấy ngày, bởi thế thần trí của nàng tiêu hao rất nhiều.

Nàng ngã đầu tựa vai Lâm-ngọc-Bích nhắm mắt, chẳng bao lâu lại chìm dần vào giấc ngủ...

Lâm-ngọc-Bích ngàng mặt nhìn sao, suy nghĩ một lát rồi lẩm bẩm :

— Chuyện ta đã gặp như thế này chả lẽ lại bỏ đi sao ?

Nàng từ từ quay qua nhìn Lý-thanh-Loan, nói :

— Loan muội, xin tha thứ cho chị vô lễ nhé !

Đột nhiên, vừa lúc đó Lý-thanh-Loan cất tiếng nói như mơ :

— Vũ ca ! anh bắt con hạc trắng này thật đẹp, nó giống con hạc của chị Đại quá !...

Lâm-ngọc-Bích đột nhiên điem vào huyết đạo Lý-thanh-Loan rồi ôm xốc nàng lên, chạy đi vun vút, chẳng bao lâu đã khuất mất trong bóng tối.

Mã-quân-Vũ nhảy xuống đất, đứng lặng yên nhìn trời sao, trong lòng vô cùng chua xót.

Chàng từ từ bước đi trở lại hướng thạch động.

Bây giờ đầu óc rối loạn, Mã-quân-Vũ đi vào đường hầm một cách vô trí.

Hình ảnh bơ phờ của Lý-thanh-Loan hiện rõ dần lên, mặt nhọc và sự đau khổ như những mũi kim đâm vào tim, khiến thần trí chàng mê loạn dần, những gì xung quanh chàng đều không có nghĩa gì cả.

Đi hết đường hầm quanh co trong lòng núi, chàng bước vào nhà đá, ngã mình trên đồng cỏ khô ở bên góc sát vách, trần trọc một lúc rồi chìm vào giấc ngủ mê mang.

Không biết bao lâu, đến khi tỉnh lại, Mã-quân-Vũ cảm thấy có một luồng sức nóng chạy cùng khắp kinh mạch trong thân thể, tinh thần khỏe khoắn và một mùi hương thơm dịu dịu đưa vào mũi chàng.

Mã-quân-Vũ mở mắt nhìn, thấy bốn cô tỳ nữ đang ngồi đỡ chàng và một bàn tay của ai đang truyền chân khí ở phía sau « Mệnh môn huyết ».

Thấy bốn tỳ nữ này thì Mã-quân-Vũ biết chắc kẻ giúp mình là Lam-tiểu-Điệp chứ không ai vào nữa.

Quả nhiên, chàng mới quay đầu lại thì tiếng nói êm dịu của Lam-tiểu-Điệp đã vang bên tai :

— Vũ huynh đã tỉnh rồi à ? Để tôi giúp một tay, hãy mau vận hành chân khí cho chạy khắp huyết mạch, có nơi nào thường ngày chưa đã thông thì bây giờ hãy thừa cơ đã thông luôn.

Từ khi chia tay Lý-thanh-Loan rồi thì trong lòng Mã-quân-Vũ u ất một nỗi đau khổ rất là mâu thuẫn. Lý trí lại nghĩ là chàng không xứng đáng phối hợp với nàng được, nhưng lòng lại tưởng nhớ đến nàng mãi. Dáng đi thông thả, nụ cười hiền hòa, đôi mắt long lanh chứa chan một nỗi buồn sâu kín của Lý-thanh-Loan, tất cả những thứ đó đã in sâu vào lòng chàng.

Trong đầu óc của chàng cứ quay cuồng mãi hình bóng của Lý-thanh-Loan nên quên cả tiếng nói của Lam-tiểu-Điệp.

Bỗng bên tai có tiếng cười ròn rã, Lam-tiểu-Điệp nói :

— Vũ huynh không nghe rõ lời tôi à ? Tại sao chưa chịu vận khí ? Nếu lần này có thể đã thông hết huyết đạo cho anh, thì đối với anh có ích rất lớn !

Nàng vừa dứt lời, Mã-quân-Vũ đã cảm thấy chường của Lam-tiểu-Điệp ở sau lưng đột nhiên gia thêm sức lực. Một luồng sức nóng như nước sôi, cuồn cuộn chảy vào thân, truyền khắp tứ chi và trăm mạch.

Tình cảnh ép buộc, Mã-quân-Vũ phải để chân khí đơn diển đáp ứng.

Mã-quân-Vũ thấy luồng sức nóng càng lúc càng mạnh dần chạy khắp toàn thân, khiến chàng thấy khỏe khoắn vô cùng. Nhưng một lúc sau toàn thân phát nóng, thần trí từ tỉnh trở lại mê.

Chẳng biết bao lâu, thỉnh thoảng cảm thấy nơi « Thiên linh huyết » bị người ta vỗ mạnh, Mã-quân-Vũ mới tỉnh trở lại.

Chàng mở mắt ra nhìn.

Sắc mặt hồng hào của Lam-tiểu-Điệp đã trở thành trắng bạch, đôi mắt mệt mỏi, nhưng vẫn tươi cười nói :

— Tôi cảm thấy mệt lắm, để tôi nhắm mắt nghỉ một lát rồi chúng ta nói chuyện được chăng ?

Mã-quân-Vũ ngạc nhiên thầm nghĩ :

— Những việc này lý nào còn phải hỏi nữa sao ?

Nhưng thấy Lam-tiểu-Điệp cười như hoa, thái độ rất thành thật, nên vội gật đầu, nói :

— Vì tại hạ mà Lam cô nương phải mệt như thế này, thật trong tâm tại hạ bất an vô cùng !

Lam-tiểu-Điệp cười vui vẻ, nói :

— Trước kia xử tệ với Vũ huynh, nên cứ mỗi lần nghĩ đến, tôi thấy áy náy vô cùng, bây giờ thì tôi tạm vui vẻ rồi !

Dứt lời, nàng từ từ nhắm mắt, điều dưỡng lại chân khí.

Chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt trắng bạch của Lam-tiểu-Điệp dần dần trở lại hồng hào, vẻ đẹp của nàng càng lúc càng tăng, một cái đẹp kiều diễm trong trắng như một đóa hoa sen nhô lên giữa vùng nước xanh vào một buổi sáng mai sương mờ bao phủ.

Mã-quân-Vũ không có can đảm nhìn lâu cái vẻ kiều diễm của nàng, vội quay qua nơi khác, nhắm mắt lại giả như đang tỉnh dưỡng.

Chợt nghe tiếng cười trong trẻo, rồi tiếng nói ngọt ngào vang lên :

— Tôi đã khỏe rồi, Vũ huynh hãy mau mở mắt ra để chúng ta nói chuyện.

Mã-quân-Vũ mở mắt ra, nhìn quanh khắp nhà đá, nói :

— Cảm ơn Lam cô nương đã mấy lần cứu giúp, thôi tại hạ xin cáo từ !

Dứt lời Mã-quân-Vũ đứng dậy, bước đi ra.

Lam-tiểu-Điệp cứ chàng tỉnh lại thì chàng bỏ đi như vậy, khiến nàng ngạc nhiên hỏi :

— Bây giờ Vũ huynh định đi đâu ?

Mã-quân-Vũ đã ra khỏi nhà đá, ngừng bước quay đầu lại trả lời :

— Tôi muốn về nhà thăm song thân, sau đó...

Nói đến đây, đột nhiên chàng dừng lại, thờ dài một tiếng, rồi lại chậm chậm bước đi tiếp :

— Mã tướng công, xin tạm ngừng bước chốc lát, tôi có chuyện muốn nói với tướng công !

Mã-Quân-Vũ quay đầu lại, thấy Lam-Tiểu-Điệp chạy chậm chậm đến, đôi mắt hiện vẻ buồn. Nàng đến bên chàng hỏi tiếp :

— Vũ tướng công còn hận tôi chăng ?

Đột nhiên nghe một chuỗi cười lạnh lạnh từ xa đưa đến, và có tiếng nói :

— Không đâu ! Vì trong lòng có việc chi rắc rối cho nên anh ấy mới như vậy đó !

Tiếp đó Bạch-Vân-Phi đã đáp xuống đất, đứng giữa hai người.

Mã-Quân-Vũ vội lui hai bước, chấp tay chào :

— Bạch cô nương !

Trên gương mặt đẹp cao quý, diễm một nụ cười vừa hí hóm duyên dáng vừa nghiêm trang, Bạch-Vân-Phi hỏi :

— Việc gì mà khiến cho Vũ ca khách sáo như vậy ? Đến nỗi gọi bằng chị cũng không muốn gọi ? Chắc là đã bị Thông-Linh Sư-trưởng không thừa nhận là người của môn phái nữa chăng ?

Mã-Quân-Vũ giật mình, hỏi :

— Sao ? Không lý cô nương biết hết mọi việc rồi ư ?

Bạch-Vân-Phi mỉm cười, nói :

— Không có, chẳng qua tôi thấy Thông-Linh Đạo-nhân là người có tính cố chấp, nhưng vì chúng tôi đã mấy lần giúp đỡ phái Côn-Luân, nên ông không thể phát giận với chúng tôi. Do đó ông mới đem tất cả tức giận trút lên người Vũ ca, song Vũ ca chưa có lỗi lầm gì trọng đại nên chưa có thể xử bằng kiếm, vì thế nên ông mới trục xuất Vũ ca ra khỏi môn hội mà thôi !

Thấy Bạch-Vân-Phi nói một cách tự nhiên, nên Mã-Quân-Vũ hỏi :

— Nói như vậy là Bạch cô nương có ý cãi và với chương môn sư thúc để ông tức giận đuổi tôi ư ?

Sắc mặt hơi biến, nhưng lại trở nên bình tĩnh như thường, Bạch-Vân-Phi cười an ủi, nói :

— Không phải tôi có ý như vậy đâu ! Vốn là lúc cãi nhau với sư thúc của anh tôi vô tâm, sau khi chuyện đã qua tôi mới nghĩ đến anh có thể bị trục xuất ra khỏi môn phái, không ngờ lại là sự thực !

— Bị trục xuất ra khỏi sư môn là một việc rất nhục nhã trong võ-lâm, chị có chê cười tôi không ?

Bạch-vân-Phi thương hại lần chưa xót, nhưng sắc mặt vẫn thản

nhien.

Nàng dịu dàng nói :

— Tôi đâu có ý chế cười anh, việc đó do tôi gây ra nên đáng lẽ tôi phải xin lỗi anh mới phải chứ. Vậy xin anh hiểu cho đó là một sự vô tình của... tôi nhé !..

Nàng ngừng một lúc rồi tiếp qua vấn đề khác :

— À ! Theo tôi nghĩ thì cuộc đại hội anh hùng vào trung thu sang năm đó, nhất định không phải đề lấy tài kết bạn đâu !

Thiên-Long bang đã chuẩn bị hơn hai mươi năm, giờ lại mời chín đại môn phái sang năm đầu kiểm, lẽ dĩ nhiên là họ đã nghĩ xong phương pháp đề đối phó với nhân vật của chín môn phái. Nói thật ra nghe, đây đúng là một trận giết chóc thảm khốc, bất luận người của các môn phái thắng hay bại, cũng khó mà rời khỏi Kim-Bắc. Tô-bằng-Hải là một kẻ anh hùng, tài trí võ công đều vượt bậc người thường rất xa, cứ nhìn thấy thành tích ngày nay của Thiên-Long bang thì đủ biết...

Mã-quân-Vũ thấy một thiếu nữ tuổi vừa đôi mươi, mà đã phân tích tình hình võ lâm một cách rõ rệt như thế thì cảm phục vô cùng.

Bạch-vân-Phi thấy Mã-quân-Vũ nghe đến phát sửng thì mỉm cười tiếp :

— Năm người phân cuộc chủ của Thiên-Long bang kẻ nào cũng có võ học tinh sâu, họ đủ khả năng đối phó với cao nhân của chín phái. Còn Tô-bằng-Hải rất thâm hậu, nhất là « Cán nguyên chỉ thần công », một tuyệt nghệ của y, trong chín môn phái sợ không có ai có thể phá...

Mã-quân-Vũ đột xen vào :

— Nói như vậy Đại hội quần hùng vào trung thu năm đến chắc là chín đại môn phái phải thua rồi.

Bạch-vân-Phi lắc đầu, đáp :

— Việc chưa đến thật khó mà nói, chẳng qua tôi chỉ nói những điều được biết, được thấy mà thôi. Nếu ngày ấy đơn độc mà giáo ma đầu, người trong chín môn phái khó có ai thắng được Tô-bằng-Hải. Cũng như nói rằng Thiếu-Lâm và Võ-Đương đã chuẩn bị đối phó với Thiên-Long bang hàng mười mấy năm. Nhất là Thiếu-Lâm võ học rất tinh kỳ sâu xa, trong tay còn một bộ « Đạt ma dịch trúc kinh », những võ học ghi trong đó không thua gì « Qui nguyên

mật tập ». Nhưng nghe nói sách đó ghi chép bằng lối chữ « Thiên trúc » nếu không phải là kẻ văn tài tuyệt thế thì khó mà xem được. Điều đáng tiếc là đã mấy trăm năm nay tăng sư trong Thiếu-Lâm tự vẫn chưa ai giải được chữ trong sách đó, thành thử bộ kỳ thư ấy vẫn nằm im lìm trong « Tầng kinh các ». Nhưng đó chỉ là việc đồn đãi, còn nếu đã có người hiểu được sách và đã luyện xong võ học ghi trong « Đạt ma dịch trúc kinh » thì dĩ nhiên là khỏi lo ngại nữa...

Mã-quân-Vũ thăm nhủ :

— Xem tuổi tác, nàng chưa chắc lớn hơn ta, làm sao lại biết được nhiều việc thế ?

Bạch-vân-Phi ngưng lại, thở dài nhẹ nhẹ, rồi tiếp :

— Đệ tử của Thanh-Long bang rồng rắn hỗn tạp ở khắp đại giang Nam Bắc, những nhân vật gì cũng có. Vì thế mà những việc gì của các môn phái đều khó mà lọt khỏi sự kiểm soát của họ. Việc đầu kiểm sang năm, nếu Thiên-Long bang thắng các môn phái thì thôi, nếu bại chỉ sợ cho họ còn âm mưu gì khác nữa. Tuy là đoán, nhưng tôi tin rằng chắc không mấy sai đâu !..

Ngưng lại một lúc, Bạch-vân-Phi đột hỏi thẳng Mã-quân-Vũ :

— Phải chăng anh còn muốn trở về môn phái Côn-Luân ?

Mã-quân-Vũ than dài một tiếng, đáp :

— Bây giờ tôi chán ngán hết, chỉ muốn về cố hương thăm cha mẹ một lần, sau đó tìm một nơi vắng vẻ, tự bỏ hết võ công, để rửa tội ác trong đời tôi !

Bạch-vân-Phi mỉm cười, nói :

— Anh thấy làm như thế đúng chẳng. Sự thật anh đã bị cuốn vào trong lòng chảo án oán của giang hồ, muốn giải thoát đâu có dễ vậy. Dầu anh có cạo đầu ăn tu trong núi sâu dứt hẳn với cuộc đời, cũng khó mà được lắm !

Lam-tiểu-Điệp gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tiếp :

— Chị Đại nói đúng lắm, kẻ thù đâu dễ yên cho anh !

Mã-quân-Vũ hơi nhếch mép cười chua chát, nói :

— Nếu chúng nó không bỏ qua cho tôi thì mặc cho chúng làm chi thì làm. Ôi ! Sự sống chết đối với tôi không nghĩa gì cả !

Bằng một giọng vừa trách móc vừa an ủi, Bạch-vân-Phi nói :

— Mười hai năm ơn thầy anh không muốn báo đáp lại? Còn mỗi chân tình của Loan muội đối với anh, anh cũng làm ơn được sao?

Hơn nữa còn chuyện Tô-Phi-Phụng. đừng nói chi đến việc liễu mạng giải thuốc độc « Hóa cốt tiên nguyên tán », chỉ nói việc hoàn sách lại, người ta không màng đến danh tiết để mình oan cho anh thì cả đời anh cũng báo đáp không hết. Và lại ngày nay Tô cô nương đã trở thành tàn tật, anh làm sao để nàng khỏi cô độc trong những ngày tháng còn lại. Tuy nàng có can đảm xin cha cắt tóc đi tu, nhưng tôi tin rằng nàng khó dứt được tơ tình. Rồi một khi nàng buồn vì cô độc mà tự tuyệt, tôi tin chắc rằng Tô-bằng-Hải sẽ tìm đến anh và hậu quả của sự trả thù đó dĩ nhiên rất tàn khốc, không chừng còn liên lụy đến song thân của anh. Vậy anh hãy nghĩ kỹ, nào có phải anh chết là xong mọi chuyện đâu?

Mã-quân-Vũ bồi hồi, đứng sững một lúc lâu mới nói:

— Việc đã như vậy, nhưng tôi nghĩ mãi không ra cách nào thích đáng nữa!

Bạch-vân-Phi cười, cất tiếng nói dịu dàng:

— Tôi giúp anh một đường tốt, song không biết anh có chịu không?

Mã-quân-Vũ đáp:

— Nếu có kể gì song toàn thì dĩ nhiên tôi phải y theo lời của Bạch tỷ tỷ ngay!

Bạch-vân-Phi nhìn Lam-tiểu-Điệp rồi thông thả nói:

— Lam muội đã nhiều lần nói với tôi, trời sinh cốt khí của anh rất cao, Lam muội muốn đem công lực và võ học truyền lại cho anh. Nếu anh chịu y lời tôi thì đến mùa thu sang năm, anh có thừa sức đi dự đại hội quần hùng.

Thân anh đã vướng nợ tình, đâu có thể hại người và hại mình, chỉ còn có cách cố gắng luyện võ công. Đến ngày đại hội, anh sẽ thi thố tài năng ra công chuộc tội với sự môn và lúc ấy lại có thể trở về môn phái. Hoặc giả tự lập một phái riêng, liệt thân sự tôn một phái trong võ lâm, cũng rạng rỡ rồi.

Còn Loan muội tâm tính thuần khiết, tinh thần rất dễ tập trung. Nếu có người chỉ điểm, không chừng về sau võ công còn hơn anh nhiều! Cuộc thế trước mặt rất rõ ràng, thân của anh có nói là liên

lạc mặt thiết đến sự an nguy của võ lâm thiên hạ, nếu anh không cố chí lập thân, thật không phải là sự sống chết của một mình anh đâu...

Nói đến đây, nàng dừng lại, đôi mắt nhìn Mã-quân-Vũ một cách âu yếm, than nhẹ một tiếng, hỏi:

— Anh nghĩ kỹ lời của tôi phải chăng là có lý?

Mã-quân-Vũ trầm tư một lúc lâu, mới đáp:

— Hai chị có nhã ý với tôi như vậy, tôi rất xúc động, song sợ tôi không gánh vác nổi phải phụ lòng của Lam cô nương và chị!

Lam-tiểu-Điệp cười nói một cách sốt sắng:

— Không hề gì! Tôi có thể giúp Vũ huynh đả thông ba mạch « Duy âm » và mười hai « Trọng lâu » cũng bằng anh mười hai năm khổ luyện. Bạch tỷ tỷ thông minh, chị ấy sẽ truyền lại kiếm thuật quyền chương cho Vũ huynh. Còn tôi đã thuộc lòng « Qui nguyên mật tập », chúng ta ba người cùng nhau nghiên cứu, dĩ nhiên anh có thể học thông toàn sách...

Lam-tiểu-Điệp tự nhiên nghĩ đến di ngôn, của bá mẫu, nên liền nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực, thăm cầu xin:

— Mẹ ơi! Mã tướng công là người rất tốt, con chỉ lại võ công cho anh ấy mục đích là cứu anh ấy khỏi nhiều khổ đau thôi. Mã tướng công là người yêu của họ Lý, con gái của mẹ quyết không dám yêu đâu!

Bạch-Vân-Phi thấy Lam-tiểu-Điệp nhắm mắt lăm băm, tuy là không nghe được gì, song nàng đã đoán được là Tiểu-Điệp đã nghĩ đến di ngôn của di Thúy, nên liền cười nói:

— Lam muội muội, Mã huynh đã chịu cứu vãn tai ách cho Võ-lâm rồi đó, nhưng việc thành bại là do em rất nhiều. Thời gian chẳng còn bao lâu, việc không thể chậm trễ, vậy chúng ta bắt đầu ngay từ hôm nay được chăng?

Lam-tiểu-Điệp cười vui vẻ, sốt sắng đáp:

— Đây là việc tốt nhất không có gì bằng!

Đột nhiên Bạch-Vân-Phi « ồ » lên một tiếng, nói:

— Quên mất đi! Có một việc cần yếu mà tôi lại quên hỏi Vũ-huynh. Chẳng hay khi chương môn sư thúc đuổi anh ra đi, thái độ của em Loan đối với anh như thế nào?

Mã-Quân-Vũ lại thở dài, đáp:

- Loan muội ở lại với tôi !
 — Thế bây giờ em Loan đi đâu rồi ?
 oOo

HỒI THƯ TÁM MƯƠI TƯ

THÙ XUA GẶP MẶT

Nghe câu ấy, Quân-Vũ cảm thấy như có một con dao nhọn đâm thấu ruột gan. Mắt chàng chớp nhanh mấy cái, nước mắt trào ra, nghẹn ngào nói :

— Với sắc đẹp như tiên, lại thêm tánh tình ngây thơ khôn tả, thật tình tôi không dám sống chung với nàng.

Bạch-vân-Phi liền biến sắc mặt, tỏ vẻ ngạc nhiên nói với giọng trầm buồn :

— Sao ? Chính Vũ ca đã đuổi cô ấy đi rồi à ? Vũ ca có bao giờ nghĩ đến những hậu quả sau này không ?

Trầm tư một lúc như nghĩ những điều gì. Quân-Vũ đem cả sự tình kể rõ cho Bạch-vân-Phi nghe.

Bạch-vân-Phi nói :

— Ôi ! Người đẹp như em Loan, thế nào nàng cũng có người giúp đỡ cho em. Việc ấy anh khỏi phải lo. Vũ ca cứ an tâm mà ở lại Thiên-Cơ Thạch phủ, rồi Lam muội sẽ truyền lại cho bước đầu công phu khó nhọc, hầu có thể đánh thông những linh mạch huyết đạo « Duy âm tam mạch » và « thập nhị trọng lâu ». Còn tôi, xin đem hết công tìm Loan muội, nếu may ra gặp sớm, thế nào Loan muội cũng không thể chối từ việc chỉ dạy Loan muội luyện tập võ công thượng thừa. Thế nào trung thu sắp đến anh cũng được một người giúp đỡ trong ngày đại hội anh hùng.

Nghe nói Quân-Vũ hết sức cảm động vì trong đó là cả một sự thật tình không có gì ẩn ý sâu xa. Chàng hết sức cảm động than thở :

— Chị đã quá đau khổ vì tôi, ơn ấy không biết bao giờ tôi mới có thể đáp đền xứng đáng. Tôi không hiểu đã được hưởng cái phước của đời nào mà trời cho gặp chị...

— Việc ấy chẳng có gì mà ơn với huê. Tôi chỉ mong có một việc

Vũ ca nghe theo tôi, cũng đủ cho tôi vui sướng lắm rồi !

Quân-Vũ tỏ vẻ khiêm nhường nói :

— Chị quả có kiến thức tuyệt vời, đoán chắc sự tình như thần thánh. Nếu về sau...

Chàng vừa nói đến đó, bỗng thấy Lam-tiểu-Điệp nhìn mình và mỉm cười, khiến chàng thẹn thùng đỏ cả mặt.

Bạch-vân-Phi rất khó chịu trước cử chỉ của Quân-Vũ với câu nói của chàng. Nàng không muốn để Tiểu-Điệp hiểu lầm lòng sốt sắng của mình nên nói :

— Về sau Vũ ca phải như thế nào ? Sao không nói hết cho rõ ràng lại im bặt thế ?

Lam-tiểu-Điệp lại gheo thêm :

— Chị đừng ép anh ấy phải nói nữa, để tôi trả lời hộ giùm cho. Về sau anh ấy nhất định nghe theo mệnh lệnh của em cho mà xem.

Trong lời nói của Tiểu-Điệp có chứa ít nhiều đùa cợt khiến Bạch-vân-Phi bất bình, liền lên tiếng với giọng nghiêm trang :

— Chỉ sợ rằng không được như vậy đó thôi !

Qua lời nói lạnh lùng đó. Tiểu-Điệp thấy hối hận vô cùng, biết Bạch-vân-Phi đã giận, không còn đùa cợt, quay người về phía Quân-Vũ nói với chàng :

— Tôi đoán thế có đúng không ?

Quân-Vũ bị ép vào ngõ bí cuối cùng đang thẹn thùng lại thêm bối rối, chàng chẳng biết tính thế nào cho phải, chỉ gật đầu nói nhỏ :

— Lam cô nương đoán thế thật không sai.

Lam-tiểu-Điệp đắc ý cười khanh khách, quay người nói với Bạch-vân-Phi :

— Đó ! Em đoán có sai đâu !

Bạch-vân-Phi tỏ vẻ rành đời nói với Tiểu-Điệp :

— Thế bí anh ấy đành nhận thế thôi. Chị e rằng chẳng phải Vũ ca nghĩ vậy.

Mãi đến giờ Quân-Vũ mới thốt được lời :

— Tiểu đệ biết lỡ lời, xin chị tha thứ cho.

Thái độ của Quân-Vũ lúc bấy giờ tỏ ra hết sức khiêm nhường, với giọng nói đầy tha thiết và chân thật.

Quân-Vũ vừa đưa mắt lên đã gặp phải cái nhìn của Bạch-Vân-Phi.

Chàng có biết đâu từ nãy giờ Vân-Phi vẫn nhìn chàng không chớp. Chàng không còn bản lĩnh của kẻ giang hồ trước cái nhìn của người con gái. Sự yên lặng đến khó thở lúc bấy giờ khiến ba người chỉ biết nhìn nhau rồi im bặt. Bạch-Vân-Phi không muốn kéo dài cái thời gian vô ích ấy. Nàng đưa ra ý kiến đề phá vỡ sự yên lặng này, bằng cách gây câu chuyện khác, hầu đem đến sự thân mật như xưa.

— Đã từ lâu tôi không ăn đến món bánh hấp, hay chúng ta về Thiên-Cơ Thạch-phủ để Lam-muội tự tay làm món đó cho Vũ ca dùng.

Lam-tiểu-Điệp lắc đầu nói :

— Chớ sợ em làm không được, rồi Vũ-ca khinh cho đấy mà thôi.

Bạch-Vân-Phi tiếp lời Tiểu-Điệp :

— Thôi ! Em chớ nên từ chối, chị đã một lần dùng qua món đó cũng chính tay em làm chị thấy ngon, chắc thế nào Vũ ca cũng không đến nỗi chê em.

Nói vừa dứt, Bạch-Vân-Phi liền bước lên nắm tay Tiểu-Điệp giục đi. Đi được một vài bước, nàng quay đầu trở lại nói với Quân-Vũ :

— Xin mời Vũ ca theo tôi về Thiên-Cơ Thạch-phủ !

Quân-Vũ thông thả rảo bước theo sau hai nàng, chẳng ai nói với ai lời nào. Bấy giờ Quân-vũ cảm thấy trong người khoan khoái, gió từ đằng xa thổi lại mơn trớn trên da mặt chàng làm tiêu đi những hạt mồ hôi đọng trên trán từ những phút giây thẹn thùng vừa rồi.

Trên đường từ động về Thiên-Cơ Thạch-phủ, Quân-Vũ đã nghĩ rất nhiều về cuộc sống những ngày sắp tới. Rồi đây chàng phải theo Lam-tiểu-Điệp để học tập những võ-công tuyệt thế ghi trong « qui nguyên mật tập ». Chàng nghĩ đến Trung thu năm tới. Khi đó chàng đã thành một võ lâm cao thủ. Chàng sẽ trở tài ở chốn Thiên-Long-bang. Rồi một ngày nào đó, chàng sẽ trở thành một tôn sư trong chốn Võ-Lâm. Nghĩ đến đây, chàng thấy tương lai chưa đầy hứa hẹn, chàng mỉm cười đắc ý.

Đang mãi mê suy nghĩ đến tương lai, chàng không còn biết đến thời gian và không gian lúc đó.

Bỗng tiếng nhạc bi ai văng vẳng bên tai chàng, khiến chàng giật mình, ngo ngắc, đưa tâm tư về hiện tại. Ngẩng lên chàng mới biết mình đã vào Thiên-Cơ Thạch-phủ tự bao giờ. Lúc đó Bạch-vân-Phi

cùng Lam-tiểu-Điệp quay đầu ngoảnh lại, cả hai đều ngạc nhiên trước sự bỡ ngỡ và vẻ mặt ngờ ngác của Quân-Vũ.

Bạch-vân-Phi tưởng rằng Quân-Vũ ngo ngắc vì tiếng nhạc bi ai, nên có lời đùa ghẹo :

— Mã tướng công ra làm sao thế ? Hay là Ngọc-Tiểu Tiên-tử xuất hiện đâu đây ?

Lam-tiểu-Điệp cũng tiếp lời đùa ghẹo :

— Mã tướng công tìm kiếm làm gì thêm vô ích ? Làm gì có Ngọc-Tiểu Tiên-Tử chốn này. Chúng ta nên đi vào Thiên-Cơ Thạch-phủ là hay hơn.

Mã-quân-Vũ đang phân vân về tiếng tiêu ai oán đó. Sao mà giống hệt tiếng ngọc tiêu mà chàng đã được nghe ở dịp nào của Ngọc-Tiểu Tiên-Tử. Chàng vẫn còn mãi mê phân tách tiếng nhạc đó với tiếng Ngọc-Tiểu. Bỗng giật mình vì hai câu đùa cợt của Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp.

Chàng chưa kịp trả lời những câu hỏi đó. Âm thanh lại trời lên, mỗi lúc một gần, thêm ai oán nhuốm buồn không khi êm dịu và ánh nắng nhẹ nhàng của mùa thu. Khi tiếng tiêu đã thật rõ ràng, thì một thiếu nữ cũng bắt đầu xuất hiện.

Mình mặc toàn đồ đen, mặt cúi xuống, tóc xỏa che cả mặt. Bóng đen chậm chạp theo tiếng nhạc tiến về phía Mã-quân-Vũ. Đến trước mặt chàng, bóng đen dừng lại, tiếng tiêu im bặt, ống tiêu rời khỏi môi theo cánh tay mềm yếu. Đầu cũng đồng thời ngất lên, mớ tóc huyền vén ra hai bên, để lộ một khuôn mặt u buồn với màu da xanh nhạt.

Vừa trông thấy khuôn mặt ấy. Bỗng Mã-quân-Vũ kinh hãi đứng yên như pho tượng, hồn vía đi đâu chàng không còn thể nào cử động.

Bóng đen đó chính hân đã trời lên tiếng nhạc u buồn và giờ đây đứng trước mặt chàng không ai xa lạ. Chính là Ngọc-Tiểu Tiên-Tử.

Chàng những Mã-Quân-Vũ hết hồn mà cả Bạch-Vân-Phi và Lam-Tiểu-Điệp cũng giật mình, vì sợ có mặt bất ngờ của người ấy ở nơi này và sự biến sắc mặt của Quân-Vũ.

Lam-Tiểu-Điệp chưa bao giờ được gặp mặt Ngọc-Tiểu Tiên-Tử trong vẻ mặt u buồn ấy, nàng ngờ rằng mình đang sống trong mộng.

Sau những giây phút ngạc nhiên, nàng định hỏi điều gì, nhưng không biết bắt đầu như thế nào cho suông chuyện.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đưa mắt nhìn qua Bạch-Vân-Phi và Lam-Tiêu-Điệp, rồi chăm chăm nhìn Quân-Vũ. Nàng buông lời nửa như phân giải, nửa như trách móc :

— Vũ huynh ! Tôi mãi mê đuổi theo Siêu-Huệ, Siêu-Trần. Vũ-huynh đi đâu mà khi trở lại tôi chẳng còn thấy ? Từ ngày đó đến nay, tôi tìm mãi khắp chốn giang hồ thật khổ tâm, không ngờ nay lại gặp ở chốn Thiên-Cơ thạch này.

Nói dứt lời nàng nhìn thẳng vào mặt Mã-Quân-Vũ như chờ nhận câu trả lời.

Quân-Vũ lúc đó rối loạn tâm tư, muôn chuyện dồn dập, vừa nghĩ đến tương lai tươi đẹp, tương lai ấy chưa hề bước đến, nay đã gặp phải cảnh này thật khó xử. Chàng toan bỏ chạy, đi cho khuất, song hai chân chàng như tê cứng không tài nào nhích nổi. Muốn nói cũng không sao nói được. Quân-Vũ lâm vào cảnh ấy chẳng khác một chú bé học trò đang đứng trước mặt thầy để nhận lấy những lời quở trách.

Chờ mãi, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử chẳng thấy chàng trả lời, nàng đưa mắt ngó quanh một vòng khắp thạch phủ, tỏ vẻ ngạc nhiên rồi hỏi :

— Còn Loan sư muội ở nơi đâu ? Sao tôi không thấy có mặt nơi này.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử biết tánh Quân-Vũ. Sợ chàng bỏ chạy như năm xưa khi nghe nàng thổi lại bản nhạc bi ai năm cũ. Nàng vội nhảy thêm một bước lại gần Quân-Vũ.

Lam-Tiêu-Điệp chẳng hiểu ý gì, định ra tay ngăn cản nhưng nghĩ không tiện, nàng đành dùng mắt nháy cho bốn tên đầy tớ thì hành ý muốn của mình.

Bốn cô hậu tỷ hiểu ý, tức thì bốn cô phóng tới, mỗi người mỗi bên, vây Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cùng Mã-Quân-Vũ vào trong.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử quay nhanh một vòng. Chờ cơ ứng phó, nhưng rồi chẳng có gì xảy ra, nàng bình tĩnh điềm nhiên hỏi Tiêu-Điệp :

— Đây là nghĩa gì ?

Tiêu-Điệp bị hỏi bất ngờ, nàng chưa kịp trả lời thì Vân-Phi đã tiến ra phía trước, cúi đầu chào cho ra lễ rồi trả lời :

— Người vào Thiên-Cơ Thạch-Phủ định làm gì ?

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đáp :

— Vào Thiên-cơ Thạch-phủ của các người cũng được chứ chẳng

sao nhưng rất tiếc một điều là bồn tánh của tiểu muội này không bao giờ thích có kẻ khác xen vào việc làm của mình. Nên không dám nhận lời.

Vân-Phi nghe thế trợn hai mắt, cười mỉa mai, nói :

— Người đã không nhận lời mời của chị em ta. Còn không muốn chúng ta xen vào việc thì chúng ta xin mời cô nương ra khỏi núi này cho kéo có chuyện rui ro xảy đến.

Nghe những lời phách lối ấy, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử giận tím cả môi, đỏ cả mắt. Trên chốn giang hồ nàng là một nữ ma đầu tên tuổi. Chưa từng bị ai tỏ vẻ khinh bỉ. Thế mà nay chị em Vân-Phi thốt lời miệt thị. Nàng cười một tràng dài tỏ vẻ khinh bỉ rồi nói to

— Núi Quát-Thương này không phải riêng của các người. Ta muốn đến, muốn đi lúc nào cũng mặc, các người có quyền chi nói vậy.

Tiên-Tử nói xong, sửa lại đôi chân ra thế thủ, đưa Ngọc-Tiêu lên ngang ngực đợi chờ giao chiến.

Bốn cô tiểu tỷ của Vân-Phi lùi ra vài bước đứng thành thế thủ của thế « Tứ nhân đại chiến ». Vân-Phi và Tiêu-Điệp mặt đầy danh thép bước tới vòng vây. Cả sáu thầy trò của Vân-Phi như muốn bắt sống lấy Tiên-Tử.

Quân-Vũ này giờ đứng yên. Thấy thế hoảng hồn, mặt tái xanh, cả thân hình chàng lạnh ngắt như đồng, trán chàng đầm ướt mồ hôi như người mắc phải gió độc. Thật là một việc khó xử cho lòng chàng. Nếu họ giao đấu cùng nhau. Chàng phải tính liệu sao đây ! Bình ai và bỏ ai bây giờ ? Bất thần chàng bước lên nói với Tiên-Tử :

— Ông tái sanh chỉ đức tôi chả bao giờ dám quên, nhưng sao cô nương cứ quấy rối tôi hoài, thật phiền lòng cho tôi quá.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử trợn tròn đôi mắt, ngó thẳng vào mặt chàng nói như truyền lệnh !

— Vũ huynh định liệu thế nào, đi cùng tôi hay ở lại Quát-Thương này.

Trước câu hỏi đó, Quân-Vũ chả phải biết trả lời ra làm sao. Thật tình chàng muốn ở lại Quát-Thương-Sơn, để có dịp học được những đường-trong « Quy nguyên mật tập » rồi còn nhờ Vân-Phi tìm hộ Thanh-Loan. Tuy nghĩ thế nhưng chàng không tiện nói ra cho Tiên-Tử biết, nên đành lặng thinh không sao trả lời được.

Thấy thế, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cũng hiểu được phần nào ý nghĩ của

Quân-Vũ, nàng liền tiếp lời đề đưa chàng vào ngã bí và sớm chấm dứt tình cảnh này. Nàng xuống giọng u buồn nói với Quân-Vũ :

— Vũ ca ! Nếu bây giờ tôi yêu cầu với Vũ ca một việc thì anh chịu chiều lòng tôi không ?

Quân-Vũ lại phải giật mình thêm lần nữa, vì chàng hiểu Tiên-Tử yêu cầu chuyện chi lành hay dữ và có liên quan đến ai không ? Chàng chỉ sợ chuyện mà Tiên-Tử sắp yêu cầu sẽ không hay xảy ra, cho chàng cùng với Vân-Phi và Tiểu-Điệp. Tuy lo nghĩ như thế chàng cũng phải định thần, gật đầu nói :

— Cô muốn có gì yêu cầu, xin cứ tự nhiên nói thẳng, chớ ngại gì. Nếu tại hạ làm được thì không khi nào từ chối.

Nét mặt Tiên-Tử đang buồn nghe thế bỗng đứng đổi sắc, nàng hớn hờ cười nói :

— Tôi tin rằng Vũ ca sẽ làm được, chẳng có gì khó nhọc cả. Nếu thế thì giờ này tôi và Vũ ca ra khỏi Quát-Thương-Sơn cùng nhau tìm cho được Thanh-Loan.

Vừa nói xong, nàng liền sấn tới, lanh như chớp đưa tay nắm « Mệnh môn huyết » của Quân-Vũ, và nói :

— Thôi Vũ ca ! Bây giờ chúng ta đi là vừa.

Tất cả những cử động độ Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nhanh như chớp và quá tự nhiên. Khiến Quân-Vũ thẹn cả người, định né tránh, nhưng không sao tránh kịp. Hơn nữa Mệnh-môn-huyết là một yếu huyết nhất của cơ thể con người mà đã bị nắm lại thì còn làm sao cử động được.

Lam-Tiểu-Điệp và Bạch-Vân-Phi không ngờ Ngọc-Tiêu Tiên-Tử lại có thể nhanh nhẹn như thế. Làm cho hai người không tài nào giúp tay cho Quân-Vũ kịp.

Thấy thế cả bốn đệ tử của Thạch-Phủ kinh ngạc vô cùng. Họ đông lui ra nhìn nhau không nói.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nhìn quanh một lượt, thần nhiên nói :

— Thôi được rồi ! Hai vị nữ chủ đã không thích để ta ở lại nơi Quát-Thương này. Vậy thì ta đi ngay đây, không dám làm phiền đến hai vị.

Nói đến đó, nàng thêm sức vào mạch mệnh huyết của Mã-Quân-Vũ khiến chàng đau nhói cả người.

Lam-Tiểu-Điệp thấy thế, không còn nhịn được đang định mở

miệng nói gì nhưng Ngọc-Tiêu Tiên-Tử lại nói trước :

— Vũ ca ! Bây giờ chúng ta đi, nếu gặp em Loan càng sớm càng hay.

Nói xong, nàng vụt chạy, kéo theo cả thân người Quân-Vũ, làm chàng mất cả thăng bằng.

Bốn đệ tử của Bạch-vân-Phi đứng im mà nhìn chẳng dám nhúc nhích tí nào. Riêng Bạch-Vân-Phi, nàng không thể nào làm ngơ trước tình thế đó, nàng liền đưa chân nhắc bỗng thân mình lên, vụt chạy nhanh ra đằng-trước để cản hai người.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cũng hơi sợ. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh ra oai, trợn mắt nói to :

— Bạch cô nương ! Cô nương còn muốn nói gì ?

Vừa dứt lời, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cũng vừa diêm ra được bí huyết.

Bạch-vân-Phi thủ pháp cũng chẳng vừa, nàng chỉ hơi lách mình là tránh khỏi. Luôn tiện, nàng đưa thẳng tay phát ra một chưởng, sức mạnh vô hình, đi thẳng vào ngực của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đã nổi tiếng xưa nay trên chốn giang hồ là người cao thủ, bay lượn như chim, lanh lẹ như én. Nhưng vì còn bận giữ lấy Quân-Vũ, nên nàng chỉ né đỡ, đánh trả chớ không thể nào biểu diễn được. Đã thế, nàng còn bị Bạch-Vân-Phi đánh luôn một lúc bốn năm chưởng làm nàng không thể nào né tránh kịp, mặc dầu trong tay có Ngọc-tiêu. Thật là một điều sỉ nhục mà từ khi bước chân vào giang hồ chưa bao giờ nàng gặp.

Thừa cơ ấy, Lam-tiểu-Điệp nghĩ rằng :

— Nếu không nhân cơ hội này để cướp lại Quân-Vũ thì khó lòng chinh phục được lòng Ngọc-Tiêu Tiên-Tử.

Vừa nghĩ đến đây, Lam-tiểu-Điệp đã rời khỏi chỗ cũ tự bao giờ.

Thuật khinh công của nàng đã đến mức siêu phàm. Nàng bay lượn trên đầu Ngọc-Tiêu Tiên-Tử, phát chưởng không ngừng tay, khiến không khí nơi đây chuyển động như cuồng phong.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử biết mình không phải là đối thủ của chị em Bạch-Vân-Phi. Vì một tay còn phải nắm giữ Quân-Vũ, e kéo dài cuộc đấu sẽ lâm lụy. Định thừa cơ tẩu thoát, nhưng bỗng nhiên thân nàng nặng trĩu như có sức ép ngàn cân từ trên cao đè xuống

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử ngược mặt nhìn lên mới biết sức đề đó là do đường chưởng của Lam-tiêu-Điệp từ trên cao đánh xuống.

Nàng vội đưa ngọc tiêu lên đỡ.

Hai luồng chưởng chạm nhau, phát ra một tiếng nổ « bùng ». Sức mạnh từ trên dội lại, làm cho Tiên-Tử loạng choạng muốn ngã. Tiêu-Điệp chả giỏi hơn gì, nàng bị đẩy mạnh lên không, một lúc sau mới rơi xuống.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử chưa lấy lại thăng bằng, còn đang gượng sức, Bạch-Vân-Phi liền bồi thêm hai chưởng vào cánh phải.

Vừa đỡ xong chưởng của Tiêu-Điệp, thân thể vẫn còn đau nhức thấu xương, lại bị thêm hai chưởng của Bạch-Vân-Phi, dù nàng là cao thủ đến đâu cũng không thể nào chịu nổi.

Tình thế đã đến lúc lâm nguy. Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nghĩ ngay đến kế khác. Nàng vội kéo người Quân-Vũ lại trước ngực để làm búa đỡ đạn, vì nàng nghĩ rằng Bạch-Vân-Phi không thể nhẫn tâm đánh chết Quân-Vũ trong tay nàng.

Thấy thế, Bạch-Vân-Phi thật không ngờ Ngọc-Tiêu Tiên-Tử lại có thể dùng đến kế độc này. Quân-Vũ bị Tiên-Tử kéo ra đứng trước trong tay không có một vũ khí nào. Chỉ còn biết đứng yên, nhắm mắt chờ chết thôi.

Bạch-vân-Phi thấy thế, hoảng hồn liền thu hồi chưởng lực. Lợi dụng cơ hội này, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử giữ nguyên thân người Mã-quân-Vũ trước mặt mình nhanh chân rảo chạy.

Phân-tú-Vỹ nghe tin cũng vừa chạy đến, tay hữu nắm chặt lấy dây da, đưa thẳng lên trời, tay tả nắm lấy một nắm kim độc định ném cả vào người Tiên-Tử, nhưng lại kịp thấy có Quân-Vũ, nên nàng đã vội dừng tay kịp.

Với nắm cát độc này nếu Phân-tú-Vỹ ném cả vào người Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thì dù có tài giỏi đến đâu nàng cũng không tài nào thoát chết. Nhưng nếu đã thế thì sanh mạng Quân-Vũ cũng chẳng còn.

Tình trạng này, trước độc kế của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử, Bạch-Vân-Phi và Lam-Tiêu-Điệp cũng đành bó tay. Thấy thế, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử lại nắm chặt thêm vào mệnh môn huyết của Quân-Vũ rồi nói lớn với ba người rằng :

— Nếu các người không chịu ngừng tay, thì đừng trách tiêu

muội vô tình mà làm tàn tật cánh tay của Vũ ca nhè.

Nói xong, nàng liền vận thêm nội công, dùng đến tám phần mười sức lực nắm chặt lấy mệnh môn huyết, Mã-quân-Vũ này giờ tuy đau nhói nhưng còn ráng chịu được, đến giờ đây không còn thể nào chịu nữa. Chàng hét to một tiếng dài « á !... » rồi mồ hôi toát ra như tắm, ướt cả lớp áo ngoài, mặt xanh như tàu lá.

Bạch-vân-Phi và Lam-tiêu-Điệp thấy thế đau nhói cả ruột gan. Hai người đều biết Ngọc-Tiêu Tiên-Tử vốn là người thâm độc có danh trong chốn giang hồ. Nếu ta không chịu buông tha cho nó, rất có thể nó sẽ xuống tay hại Quân-Vũ.

Nghĩ vậy, Bạch-vân-Phi bỗng dừng chân, lớn tiếng nói :

— Ngọc-Tiêu Tiên-Tử ! Mi đừng làm khó Mã tướng công thêm, ta không ngờ đề Mã tướng công phải mang tật muốn đời nên buộc lòng đề cho mi đi đó. Hẹn sẽ gặp lại mi.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử chẳng đáp lấy nửa lời, mỉm cười đắc ý. Nắm chặt tay Mã-quân-Vũ chạy thẳng ra ngoài.

Lam-tiêu-Điệp ngó theo bóng hai người, rồi ngoảnh lại nói :

— Chị Đại ! Không lẽ chúng mình để cho nó bắt sống Mã huynh một cách dễ dàng như vậy sao ?

Bạch-vân-Phi chẳng đáp lời, ngược mặt nhìn trời rồi chu miệng lại hú lên một tiếng thật dài nghe rung rợn quá. Tiếng hú đó vang cả một góc trời, làm rung chuyển một khu rừng tịch mịch.

Âm thanh tiếng hú còn vang lên như giông tố, mà « Linh hạc huyền ngọc, đã bay lượn trên không tự bao giờ. Bạch-vân-Phi đưa tay vẫy một cái, Linh-hạc đảo ngược mấy vòng rồi từ từ hạ xuống.

Vân-Phi nhìn Tiêu-Điệp nói nhanh :

— Chị cùng em mau leo lên lưng hạc mà đuổi-theo cho kịp. Vừa nói xong, nàng đã nhẹ nhàng ngồi trên lưng hạc. Tiêu-Điệp cũng kịp theo sau.

Linh-hạc Huyền-ngọc tuy tuổi thọ đã cao nhưng sức còn rất khỏe. Mang nơi lưng một lúc cùng cả hai nàng nhưng vẫn cất cánh một cách nhẹ nhàng như én lượn. Chẳng mấy chốc đã vượt qua Ngọc-Tiêu Tiên-Tử. Linh hạc huyền ngọc như hiểu được ý của Vân-Phi. Vừa qua khỏi Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nó đã đưa cổ thật dài kêu to rồi từ từ hạ thấp.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đang nắm tay Quân-Vũ, cố sức chạy nhanh,

bỗng dựng tiếng kêu oan oát trên cao, ngược mắt nhìn lên, thấy sát khí xông ra.

Nàng toan ra tay độc thì Bạch-vân-Phi đã lao đầu xuống vun vút, hai tay duỗi thẳng như én lướt. Đến khi còn cách mặt đất độ một trượng thì tự nhiên nàng đã hạ chân xuống trước một cách nhẹ nhàng như chiếc lá rơi. Thật là một lối khinh-công đẹp mắt nhưng nguy hiểm.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thấy thế phải thâm khâm phục liền đứng lại.

Vừa lúc ấy Lam-tiêu-Điệp cũng rời khỏi lưng bạch hạc bay sà xuống như một con chim phượng hoàng.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thêm một lần thán phục nữa, thâm nhủ :

— Một mình cái con họ Bạch phải ứng phó khó khăn rồi lại còn thêm con bé này nữa, xem võ công của hân không phải vừa gì, chắc khó mang anh chàng đáng yêu này đi quá !

Chợt Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cau mày lại kéo Mã-quân-Vũ về phía trước rồi thả ra.

Mạch môn huyết vừa được thả, nhưng chưa định thần kịp. Mã Quân-Vũ bị cái dây nhẹ của Ngọc-Tiêu Tiên-Tử khiến chàng chệnh choạng té nhào xuống vực sâu...

Thân vừa chạm đất, Bạch-Vân-Phi toan phát chưởng toan đánh Ngọc-Tiêu Tiên-Tử, không ngờ lại bị đối phương ra tay trước. Nàng thấy Mã-Quân-Vũ lao đảo, rồi trật chân rơi xuống vực, mà không làm sao cứu kịp.

Tính mệnh của Quân-Vũ chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, bỗng nghe một tiếng thét lạnh lạnh và tiếng gió phát phàn phật...

Một bóng người phi vút đến như tên bắn, chụp lẹ vào thắt lưng Mã-Quân-Vũ, khi người chàng vừa nhào xuống.

— Bùng !

Cát đá bay rào rào sau một tiếng nổ như núi lửa hoành hành...

Mã-Quân-Vũ đã đứng bình an bên Lam-Tiêu-Điệp. Thì ra Lam-Tiêu-Điệp vừa bay xuống, thoáng thấy Quân-Vũ lao đảo, nên vội lướt người tới thì vừa chụp được chàng lúc vừa rơi. Nàng vội vung chưởng đánh mạnh vào vách núi bên kia, do đó mới có tiếng nổ kinh thiên động địa vừa rồi và nhờ sức dội lại, nàng đã đưa Quân-Vũ trở lại chỗ đứng bình yên.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thấy tài nghệ siêu đẳng của Lam-Tiêu-Điệp

như vậy, ngọn lửa hung ác tắt mất, ngơ ngẩn đứng nhìn. Không chịu để lộ sắc kinh hoàng, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử lạnh lùng nói :

— Chúng bây ý đồng đến đây, ta đâu có ngại.

Bạch-Vân-Phi quát mắt cười nhạt, nói :

— Không lý những sự bất ngờ đánh lén, cũng là đạo nghĩa trên giang hồ sao ?

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử tức, nhưng cũng phải chịu đứng lặng yên.

Đang kia, Lam-Tiêu-Điệp mỉm cười nói Mã-Quân-Vũ :

— Mã tướng công. Anh có hề gì không ?

Mã-quân-Vũ lắc đầu, gượng cười đáp :

— Cảm ơn Lam cô nương đã có lòng nghĩ đến tôi, tôi không sao cả. Cô nương đã cứu tôi nhiều lần chẳng biết sau này có cơ hội để đền ơn lại không.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử chiếu hai con mắt sáng quát, nhìn Mã-Quân-Vũ, nói :

— Vũ đệ, thôi hãy ở đây bậu bạn cùng hai cô gái đẹp đó đi. Khi nào có cơ hội, nhất định tôi sẽ trở lại tìm ngươi !

Dứt lời, nàng liền tung mình chạy xuống núi.

Bạch-Vân-Phi thấy đối phương nói châm chích mình thì trên má hơi nóng, lớn tiếng nói :

— Ngọc-Tiêu Tiên-Tử ! Không lý người nói mấy câu đó để xong việc sao ? Sự không dễ dàng như vậy đâu ?

Nói xong, nàng đưa tay lên trước ngực, chuẩn bị đánh ra. Là một nữ ma đầu khét tiếng ngang ngạnh trên giang hồ, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử vừa đứng phắt lại, quay người thủ thế, cây Ngọc-tiêu khê động toan tấn công.

Bỗng có hai người từ sau mấy tảng đá lớn chạy đến.

Không hiểu rõ mới đến là thù hay bạn, nên Ngọc-Tiêu Tiên-Tử và Bạch-Vân-Phi cùng thủ thế lại, không hẹn mà cùng quay về phía có kẻ lạ.

Bạch-Vân-Phi giật mình vì hai người xuất hiện kia, không ai xa lạ, người đi trước mặc áo thụng xanh lục chính là Thiếc-kiếm Thụ-Sinh Sư-Thiên-Cảnh, còn người mặc áo xám đi sau là Nam-Thiên Nhất-Tào Chu-Công-Lượng.

Sư-Thiên-Cảnh liếc thấy Bạch-Vân-Phi, cười lạnh lạnh, nói :

— Bạch cô nương ! May quá ! May quá !

— Sư-Thiên-Cảnh ! Không ngờ hôm nay lại gặp người ở đây. Chẳng hiểu người đến núi Quát-Thương Sơn này có một mục đích gì.

Nét mặt sa sầm, Sư-Thiên-Cảnh nén giận đáp :

— Núi Quát-Thương Sơn cũng không phải cô nương bỏ tiền ra mua, vậy lý nào tôi đến không được sao ?

Ngày trước khi Bạch-Vân-Phi đến Phục-Hồ-Linh, vì muốn bắt con Vạn-Niên-Hóa để cứu tánh mạng Mã-Quân-Vũ nên đã chịu sai khiến của Sư-Thiên-Cảnh. Giờ đây hai bên gặp nhau tại đất này, hận xưa làm sao quên được, và thấy máu nóng chảy rần rần. Bạch-Vân-Phi « hừ » một tiếng, nói :

— Nếu hai người không chịu nói rõ lai ý thì đừng có mong an toàn mà đi khỏi Quát-Thương Sơn này !

Thấy đối phương hăm dọa mình, Sư-thiên-Cảnh cau đôi mày, cao giọng hỏi :

— Bạch cô nương nếu ta không nói thì sao ?

Bạch-vân-Phi trợn mắt, lạnh lùng nói :

— Nếu người không muốn nói cũng được. Nhưng người đã có gan dè đến núi Quát-Thương ta, sao không có gan nói rõ lai ý ? Như thế chứng tỏ người không anh hùng tí nào.

Bạch-vân-Phi chỉ nói có mấy câu, song mỗi câu mỗi tiếng như những vũ khí nhọn đâm tận tim gan Sư-thiên-Cảnh, khiến sắc mặt y liền sa sầm xuống.

Chu-công-Lượng bước chậm đến, lớn tiếng nói với Bạch-vân-Phi :

— Anh em tôi và các người vốn không có thù oán gì, Bạch cô nương vừa nói những lời đó thì quá ép buộc người ta !

Sư-thiên-Cảnh trầm ngâm suy tính.

Y đã khôn khéo nói láo, qua mặt người của Thiên-Long-Bang, thâm lên đến núi Quát-Thương, những tưởng sẽ bí mật tìm được kỳ thư của võ lâm dưới hồ sâu, sau đó sẽ tìm một nơi vắng vẻ khổ công tập luyện hết võ học ghi trong « Quy nguyên mật tập », rồi sẽ thanh toán Tô-bằng-Hải để rửa cái nhục bị ép buộc gia nhập đảng cùng bát « Vạn-niên hóa » ngày trước.

Nào ngờ kết quả công việc lại trái với ý nguyện, kỳ thư chưa

tìm được lại gặp nhảm hai cô gái võ công tuyệt thế, như vậy chắc phải chịu nhiều rắc rối lắm, giờ phải làm sao thoát thân đây ?

Thình lình một tiếng hú lạnh lạnh, một bóng người từ xa chạy đến vun vút, theo đó một giọng nói đợm đầy vẻ căm hờn :

— Sư-thiên-Cảnh ! Người còn nhận ra được ta chăng ?

Sư-thiên-Cảnh đang suy tính kế thoát thân, bỗng nghe tiếng ai quen thuộc gọi tên mình, bất giác trong tâm thấy sợ hãi, vội ngừng đầu nhìn.

Thì ra người mới đến là Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ về mặt sát khí đang chạy nhanh đến.

Thấy vây cánh của địch càng lúc càng đông, Sư-thiên-Cảnh lo lắng vô cùng, nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, y cười reo lên :

— Phàn cô-nương ! May quá, may quá ! Thế là tưởng ai chứ !

Tam-Thủ La-sát Phàn-tú-Vỹ không ngờ Sư-thiên-Cảnh còn giả bộ tươi cười với mình khiến nàng tức giận thêm. Sắc mặt nghiêm lại, Phàn-tú-Vỹ gằn giọng nói :

— Sư-thiên-Cảnh ! Món oán thù hủy dung nhan ta ngày xưa hôm nay cũng nên kết thúc chứ ?

Nói xong, Phàn-tú-Vỹ liền mang bao tay da thú vào tay hữu, cầm sẵn « thất bộ đoạt hồn sa » chực ném ra.

Bạch-vân-Phi thấy mình được rảnh tay để đối phó với Ngọc-Tiên-Tiên-Tử, nên nhìn Phàn-tú-Vỹ nói :

— Phàn cô-nương hãy báo thù để rửa hận xưa nếu tha thứ tôi không nhúng tay vào !

Tam-Thủ La-Sát gạt đầu trầm giọng nói :

— Xin tuân theo lời của chủ nhân, tôi huyết bất hân phải trả lại mặt mũi như xưa của tôi !

Dứt lời Tam-thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ chậm chậm bước đến, mặt không rời khỏi Sư-thiên-Cảnh..

Sắc mặt Sư-thiên-Cảnh biến đổi, sợ hãi nhìn sững đối phương, lòng y đang nổi lên một trận xô xát mãnh liệt..

HỒI THƯ TAM MƯƠI LĂM

CỜ LINH HẠC TÌM SÁCH QUÍ

Chu-công-Lượng thấy tình thế khàn trương, vùng nhảy lên, đứng án trước Sử-thiên-Cảnh, nói :

— Phàn-tú-Vỹ, người đừng ý đồng ra lời dọa nạt người ! Trong tay người nắm « Thất bộ đoạt hồn xa » tuy là ám khí tuyệt diệu, nhưng chúng ta không xem nó ra gì đâu !

Phàn-tú-Vỹ sa sầm nét mặt, nói :

— Chu-công-Lượng, việc này không can đến người, vậy ta yêu cầu người đừng nói là hay hơn !

Vừa dứt lời, thân hình nàng hốt nhiên vượt qua Chu-công-Lượng, phóng thẳng đến Sử-thiên-Cảnh.

Sử-thiên-Cảnh thấy thế công của đối phương quá hung hăng, mà thanh trường kiếm chưa kịp ra khỏi vỏ, nên phải vội vàng tránh néo sang bên bảy thước.

Phàn-tú-Vỹ nhớ lại hận xưa, nên ra tay không lưu tình, tay hữu vùng mạnh cả năm cát độc đen sì rào rào bay đến.

Sử-thiên-Cảnh đã biết sự lợi hại của độc sa, không dám chậm trễ, hai chưởng liền vận sức đánh mạnh sang, đánh rơi hết độc sa.

Sau một tiếng « hừ » tức giận, Phàn-tú-Vỹ trở tay phóng lẹ một cây « Phi hỏa âm linh lôi » về phía đối phương.

Sử-thiên-Cảnh hoang mang vội rút kiếm, nhắm ngay tên lửa gạt mạnh, cây « phi hỏa âm linh lôi » văng ra năm thước, cắm mạnh xuống đất nổ một tiếng bốp, ngọn lửa xanh lục cháy sáng. Cỏ dưới đất bắt mỗi lửa cháy lách tách, lan dần ra xung quanh, làm trụ ngăn cả vùng cỏ trên núi đá nhấp nhô.

Sử-thiên-Cảnh sợ bị đối phương làm khó dễ nên không dám chần chừ, vội luôn tay múa kiếm tấn công. Thế này, Sử-thiên-Cảnh đã mang tuyệt học bình sanh trả đũa, ra tay rất nhanh, từng đóa kiếm hoa lấp lánh, chia làm ba đường đánh mạnh đến đối phương.

Phàn-tú-Vỹ giật mình vội thiết chiêu tránh kiếm.

Được thế, Thiết-kiếm Thư-sinh, Sử-thiên-Cảnh hùng tâm nổi

đậy, tiếp đó công ra thêm ba chiêu, ánh sáng kiếm lấp lánh như mạng lưới chụp vào người Phàn-tú-Vỹ.

Thấy tình thế hiểm nguy, Phàn-tú-Vỹ can rằng, dùng toàn lực đánh mạnh ra một chưởng, chấn động thế kiếm đối phương, thừa cơ hội đó nhảy lui ra sau tránh thoát.

Chu-Công-Lượng thấy thế, liền nhảy vút đến, chặn đánh mạnh một chưởng vào phía trái Tam-Thủ La-sát Phàn-tú-Vỹ.

Công lực của Phàn-tú-Vỹ so với Sử-thiên-Cảnh thì đã kém hơn một bậc, giờ lại có thêm Chu-công-Lượng giúp trận, cùng lúc phải ứng phó với hai cao thủ, khiến Phàn-tú-Vỹ bối rối vô cùng.

Lam-tiểu-Điệp thấy Phàn-tú-Vỹ lâm nguy, liền tung mình bay lên nhanh như én liệng. Thân còn ở trên không, nàng đã đẩy ra một chưởng, một luồng kinh phong ào ạt, chia ra đánh đến Chu-công-Lượng và Sử-thiên-Cảnh, khiến hai tay cao thủ bị chấn lão đảo lộn sau ba bước mới đứng vững lại được.

Đang đứng xem Phàn-tú-Vỹ giao đấu với Sử-thiên-Cảnh, tiếp đến Chu-công-Lượng và cả Lam-tiểu-Điệp cũng tham chiến, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thấy quả là một cơ hội hiếm có. Mã-quân-Vũ đứng bên nàng có mấy bước, Bạch-vân-Phi mãi xem giao đấu, bởi thế nàng liền dừng lại thế khi nãy, lách mình chụp vào « mạch môn huyết » tay hữu của Mã-quân-Vũ.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử ra tay nhanh như chớp, song vì đã phòng trước, nên Mã-quân-Vũ vội lách mình theo « ngũ hành mê tung » để tránh mất.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thấy sắp bắt được « mạch môn » của Mã-quân-Vũ rồi, bỗng nhiên chàng dùng thân pháp gì biến mất, thì ngọc tiên vô cùng.

Ngay lúc đó chưởng phong của ai đánh lên sau lưng, biết là có đến, Ngọc-Tiêu Tiên-Tử quay lẹ lại, thấy Mã-quân-Vũ đang phát chiêu, liền vùng Ngọc-tiêu ra truy cản, vừa nói :

— Thân pháp hay lắm !

Tiếp đó nàng công liền ba tiêu nữa, ba tiêu tuy có trước sau, song vì ra tay quá nhanh, nên thấy như cùng ập đến một lần vậy.

Mã-quân-Vũ không dám chống đỡ, vội dùng « Ngũ hành mê tung » tránh thoát.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thấy Mã-quân-Vũ tránh thoát một lần nữa

quá dễ dàng thì giết mình, thăm nhủ :

— Hân dùng thần pháp gì tại sao ta không nhìn ra được nhỉ ?

Bạch-vân-Phi thấy Ngọc-Tiêu Tiên-Tử đột nhiên vũ động muốn bắt Mã-quân-Vũ lại lần nữa. Nàng toan ra tay cứu, nhưng thấy Mã-quân-Vũ đã dùng thần pháp xảo diệu đánh thoát và đánh trả lại thì mỉm cười. Nàng biết trong thời gian ngắn thì nữ ma đầu Ngọc-Tiêu Tiên-Tử không làm gì được người mình yêu nên vẫn thần nhiên đứng xem biến động.

Tình thế trong sân biến chuyển, Sử-Thiên-Cảnh và Chu-Công-Lượng bị Lam-Tiêu-Điệp và Phàn-Tú-Vỹ áp xuống hạ phong.

Thật là một trận đấu kỳ dị, hai tay Võ-lâm cao thủ mà không cầm cự nổi một thiếu nữ kiều diễm tuổi chưa được đôi mươi và một nữ quái mặt mũi xấu xí.

Hai bên giao đấu chưa được trên mười hiệp, Sử-Thiên-Cảnh và Chu-Công-Lượng đã đánh tháo một thế rồi tung mình bỏ chạy.

Phàn-Tú-Vỹ thấy Sử-Thiên-Cảnh tâu thoát thì đầu có buông thả, thét lên một tiếng liền phóng mình đuổi theo, tay hữu lăm lăm nắm « độc sa » toan đánh theo.

Nhưng ngay lúc ấy, Lam-Tiêu-Điệp thét lên một tiếng, đã lướt qua đầu Phàn-Tú-Vỹ nhanh như hải âu, hạ xuống chặn trước mặt Sử-Thiên-Cảnh và Chu-Công-Lượng.

Hai người này thấy công lực của nàng như vậy thì giật mình, mặt liền biến sắc.

Lam-Tiêu-Điệp thần nhiên cười, nói :

— Hai vị chớ vội bỏ đi, sự thật tôi không có ý sát hại hai vị đâu chỉ muốn hai vị trả lời câu hỏi của chị Đại là yên !

Hai người nghe xong hơi sợ, đứng lặng yên tấn thoái lưỡng nan, mặt hiện rõ cả sự bối rối. Trong khi họ chưa biết nên hành động thế nào thì Bạch-Vân-Phi chiếu đôi mắt sáng như sao nhìn họ một cách hăm dọa, rồi từ từ tiến đến gần.

Tiếp đến Phàn-Tú-Vỹ cũng bước chậm lại, mặt chứa đầy sát khí.

Sử-Thiên-Cảnh kinh sợ, trước sự căm hờn của Phàn-Tú-Vỹ, bất giác phải thối lui ra sau mấy bước.

Bỗng nhiên Phàn-Tú-Vỹ cất lên những tiếng cười man dại, âm thanh chất chứa, giọng cười như có pha lẫn tiếng khóc đau thương uất hận...

Bạch-Vân-Phi biết Phàn-Tú-Vỹ đã bị tủi nhục dày dò đến cực độ, nên lần bước đến gần, nhỏ tiếng nói :

— Phàn cô nương, chuyện dĩ vãng cũng nên bỏ qua đi ! Làm gì phải đau thương như thế này.

Phàn-Tú-Vỹ như không nghe Bạch-Vân-Phi nói gì, tiếng cười lại tiếp tục không ngừng, rồi đột nhiên nhảy vọt rơi như hồ điệp vỡ mồi, đánh mạnh đến Sử-Thiên-Cảnh một chưởng thật dũng mãnh.

Sử-Thiên-Cảnh thấy thế công ác liệt của đối phương thì đầu dám chậm trễ, vội nhảy qua trái năm thước tránh thoát.

Thấy Phàn-tú-Vỹ thủ sẵn một nắm « Thất bộ đoạt hồn sa », Chu-Công-Lượng sợ nàng đánh lên theo Sử-thiên-Cảnh, nên không còn nghĩ gì đến luật lệ giang hồ, tung chưởng đánh mạnh đến Phàn-tú-Vỹ.

Vì mãi muốn giết kẻ thâm thù trước mắt, Phàn-tú-Vỹ đầu đã phòng đến Chu-Công-Lượng từ một bên đánh lên, nên dù muốn dù không cũng không còn tránh kịp...

— Ái !

Chu-Công-Lượng kêu lên một tiếng kinh hãi, cánh tay sắp đánh trúng vai của Phàn-tú-Vỹ bỗng đau nhói, vội thâu lại, nhảy lui ra sau.

Thì ra khi thấy Phàn-Tú-Vỹ sắp lạc bại, Bạch-Vân-Phi vội bung mạnh một viên « Ni châu » cứu cấp.

Chu-Công-Lượng định thần nhìn lại, thấy trên cánh tay hữu mình dính chặt một viên « Ni châu » thì tức giận, quát to lên một tiếng, hai tay vung chưởng đánh ra với toàn lực bình sanh.

Một luồng chưởng phong cuộn cuộn tông mạnh đến phía Bạch-Vân-Phi...

Bạch-Vân-Phi cười nhạt một tiếng, đưa tay lên phất một chưởng cuồng phong rít lên, hốt sang đối phương.

— Bùng !

Hai luồng kinh lực chạm nhau, phát ra một tiếng đing tai nhức óc, cát bụi cuốn lên mù mịt...

Thân hình của Chu-Công-Lượng bị chấn mạnh gần muốn bay bổng lên, ông chệnh choạng lui ra sau bảy tám thước, khí huyết đảo lộn...

Nam-Thiên Nhất-Tào Chu-Công-Lượng định thần nhìn lại thấy

Bạch-vân-Phi vẫn đứng yên chỗ cũ, không hề nhúc nhích một bước, xem như không có chuyện gì xảy ra thì thất kinh. Ông tự biết công lực của mình thua kém đối phương rất xa nên không dám liều mạng nữa, chỉ mang hại vào thân.

Bạch-Vân-Phi không tấn công tiếp, thân nhiên nói :

— Chu-Công-Lượng, chúng tôi không có oán thù gì với người và cũng không có ý muốn hại người. Tôi hỏi thật có phải lần này các người đến đây có phải muốn tìm quyền Kỳ-Thư mà Tô-Hàng đã đánh rơi xuống hố sâu đó không ?

Chu-Công-Lượng bị hỏi trúng tim đen thì e dè gục đầu nhận chịu, không còn chối cãi nữa.

Thấy đúng như ý mình đoán, Bạch-Vân-Phi lại hỏi tiếp :

— Trừ người và Sử-Thiên-Cảnh ra, còn có người của Thiên-Long bang đến chăng ?

Chu-Công-Lượng lắc đầu :

— Trừ hai chúng tôi ra thì không có người của Thiên-Long bang cả.

Ngừng lại một lúc rồi ông tiếp :

— Sở dĩ chúng tôi trở lại đây tìm Kỳ-Thư là muốn nhờ võ học ghi trong đó để trung thu năm đến sẽ dự đại hội quần hùng ở Kim-Bắc. Nhân dịp này mà hạ nhục lại Tô-Bằng-Hải để trả lại cái nhục bị ép vào bang ngày trước.

Bạch-Vân-Phi khẽ gật đầu, nói :

— Thôi được rồi ! Giờ thì các người hãy rời khỏi núi Quát-Thương này gấp, như vậy chúng tôi cũng không còn làm khó dễ các người nữa !

Chu-Công-Lượng và Sử-Thiên-Cảnh toan quay đi, đột nghe Phan-Tú-Vỹ hét lên một tiếng lạnh lạnh, vung tay toan phóng « Thất bộ đoạt hồn sa ».

Bạch-Vân-Phi liền nhảy chận lại trước mặt, khiến Phan-Tú-Vỹ, tiến không được và cũng không dám đánh « độc sa ».

Sử-Thiên-Cảnh không chậm trễ một chút, vội phóng mình bỏ chạy cùng với Chu-Công-Lượng.

Thấy Phan-Tú-Vỹ vẫn còn tức giận muốn đuổi theo, Bạch-Vân-Phi nói :

— Thôi cho qua đi, đừng đuổi ép họ nữa. Hai chúng nó lên trở

lại tìm sách, nếu bị người trong Thiên-Long bang biết được ắt thế nào cũng bị trừng phạt. Vậy chúng ta nên tỏ ra chút nhân từ cho chúng nó về đi !

Phan-Tú-Vỹ nghe xong mới hiểu rõ dụng ý của Bạch-Vân-Phi nên cơn giận nguôi ngay, gật đầu tỏ ý hiểu biết.

Ngọc-Tiểu-Tiên-Tử đang mải đánh với Mã-Quân-Vũ chưa phân thắng bại, liếc thấy Sử-Thiên-Cảnh và Chu-Công-Lượng đều bỏ chạy biết tình thế không lợi cho mình, nên lớn tiếng nói :

— Huynh đệ, hôm nay ta tha cho người, ngày sau gặp nhau thì người đừng mong không tuân theo lệnh ta !

Dứt lời, Ngọc-Tiểu-Tiên-Tử nhảy vun vút mấy cái đã khuất dạng về phía xa.

Bạch-Vân-Phi cau mày nhìn Mã-Quân-Vũ, nghĩ đến Tiểu-Tử có tâm tính sâu xa với chàng, bao lần khổ sở vì chàng thì lòng cảm kích mà không nói ra.

Vừa lúc ấy, bốn cô tỳ nữ nghe tin chạy đến.

Bạch-Vân-Phi cười, nói với Mã-Quân-Vũ :

— Đợi chúng nó đến thì công chuyện đã xong rồi !

Lam-tiểu-Hiệp liếc bốn tỳ nữ, rồi quay qua phía Bạch-vân-Phi nói :

— Chị Đại, thôi chúng ta đi về !

Nói xong cùng Bạch-vân-Phi đi trước.

Nắng thu ban sáng vàng nhạt rải dài trên rừng cây đồi núi, từng cơn gió mát dịu dịu mơn man khiến tâm thần mọi người trở nên thư thái.

Mã-quân-Vũ từ từ bước theo sau, sau cuối cùng đến bốn cô tỳ nữ.

Đi được một đoạn, bỗng một trong bốn cô tỳ nữ lên tiếng :

— Mã tướng công ! hoa kia là hoa gì vậy.

Quân-Vũ nhìn theo hướng tay chỉ của cô ấy, đáp :

— Hoa trang đấy !

Một cô khác lại chỉ cây hoa tím nho nhỏ bên lối đi hỏi :

— Thưa Mã tướng công, đây là hoa gì ?

Mã-quân-Vũ lắc đầu nói :

— Tôi không được biết ! À ! Đây là hoa rừng đó mà !

Bốn cô tỳ nữ cười lên vui vẻ...

Thế là từ đó, hết cô nọ hỏi hoa này, cô kia hỏi hoa nọ, nói đông nói tây, nhưng tất cả đều là những việc đầu đầu.

Mã-quân-Vũ tuy là thông lâu kinh sách, nhưng có những hoa lạ rạch sâu, núi cao ở chốn rừng hoang thì làm sao chàng đáp được.

Cứ mỗi lần Mã-quân-Vũ áp ứng không biết đáp sao thì các cô ấy lại bảo :

— Không phải ngựa thì cũng phải lừa chứ gì !

Rồi cười lên nắc nẻ, khiến chàng cũng bật cười ha ha.

Mấy người cứ thế thông thả bước đi, tiếng nói xen lẫn tiếng cười đùa vang động cả một vùng núi.

Nhờ sự vui vẻ vô tư của bốn cô tỷ nữ khiến Mã-quân-Vũ cũng vui lây, quên hết cả bao sự bức dọc.

Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp đi trước thỉnh thoảng quay lại nhìn năm người, mỉm cười vui vẻ. Nhất là Lam-tiểu-Điệp, sống mắt vui tươi, môi luôn nở nụ cười hớn hở, như đắc ý một việc gì...

Bạch-vân-Phi thấy thế, lòng thầm than, Tô-phi-Phụng và Lý-thanh-Loan đã làm cho nàng mệt trí, không biết sắp đặt cách nào cho Mã-quân-Vũ khỏi mang tiếng phụ tình sâu của Thanh-Loan và cũng khỏi bội nghĩa với Tô-phi-Phụng. Giờ đây lại thêm Lam-tiểu-Điệp, sự tình càng thêm rắc rối, Bạch-vân-Phi chỉ e là mình không công mà chẳng giúp được gì cho Mã-quân-Vũ, một người mà nàng cũng hết lòng yêu mến.

Đang tươi cười Bạch-vân-Phi trở nên tư lự, sắc mặt buồn buồn đôi mày hơi cau lại.

Lam-Tiểu-Điệp quay qua nhìn Bạch-Vân-Phi, mỉm cười, định nói chuyện, song thấy thần sắc của nàng như thế thì giật mình, hỏi :

— Chị Đại, chị sao thế ?

Bạch-Vân-Phi gượng cười, đáp :

— Không có sao cả !

— Ô ! Tôi biết chị nghĩ gì rồi !

Bạch-Vân-Phi ngạc nhiên, song cũng cố làm tỉnh, cười nói :

— Thật sao ? Lam muội nói ra nghe thử có đúng không !

Đôi mắt chớp chớp, Tiểu-Điệp nói :

— Tâm sự của chị đang nghĩ chuyện về tôi...

Nàng mới nói đến đó, Bạch-Vân-Phi đã ngắt lời nói tiếp :

— Lam muội đừng đoán lăm như vậy, em có điều gì làm cho chị buồn đâu ?

— Chị dối em rồi đó ! Nhưng xin chị cứ an tâm là được, tôi quyết không làm cho chị thêm khó xử đâu, Mã tướng...

Nàng vừa nói đến đây thì Mã-Quân-Vũ và bốn tỷ nữ cũng đuổi đến, khiến nàng cười rồi bỏ lửng câu nói.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng bao lâu đã đến Thiên-Cơ Thạch-phủ.

Phản-Tú-Vỹ lúc này về trước, giờ chạy ra vui vẻ nói :

— Bạch cô nương đoán sự việc thật như thần, Mã tướng công lại trở về nữa !

Thình lình có tiếng chim kêu oan oát trên không, mọi người giật mình nhìn lên, con bạch hạc từ trên cao lao xuống vun vút, hạ bên mình Bạch-Vân-Phi, ngừng cổ kêu dài không ngắt.

Bạch-Vân-Phi cau mày, mặt đầy sát khí, nói :

— Lam muội, hãy cùng đi với tôi !

Lam-Tiểu-Điệp chưa nói chi thì Mã-Quân-Vũ đã hỏi :

— Bạch tỷ tỷ, tôi có thể đi với được không ?

Bạch-Vân-Phi còn lưỡng lự, Lam-Tiểu-Điệp đã cười nói :

— Hay lắm ! Hay lắm ! Chúng ta cùng đi một lần !

Mã-Quân-Vũ nhìn Vân-Phi hỏi :

— Bạch tỷ tỷ, có phải đi đến hồ sâu để đối phó với bọn tìm sách không ?

Khẽ gật đầu, Bạch-Vân-Phi đáp :

— Không sai ! Tôi đã mấy lần cảnh cáo thế mà chúng nó vẫn cố phạm... Hừ ! Giết sạch hết, đừng dung tha chúng nữa !...

Mã-quân-Vũ than một tiếng rồi nói :

— Tôi tự biết võ-công non kém vậy có đi cũng chẳng giúp được gì...

Lam-tiểu-Điệp cướp lời :

— Không hề gì ! Cứ đứng bên tôi là tôi có thể hộ vệ cho Mã tướng công !

Bạch-vân-Phi mỉm cười, nói :

— Thôi được ! Chúng ta cùng đi. Hai người cỡi bạch hạc xuống thẳng hồ sâu, nhớ là bất cứ gặp người trong Thiên-Long Bang hay Cửu đại môn phái đều giết hết. Còn tôi đi đường bộ, chặn đầu những

ké tàu thoát.

Lam-tiểu-Điệp khẽ nhún mình đã nhẹ nhàng ngồi tên lưng bạch hạc, Mã-quân-Vũ cũng nhảy lên ngồi sau.

Bạch-vân-Phi quay về phía Phàn-tú-Vỹ, nói :

— Trước khi chúng tôi về, nếu có người đến phá Thiên-Co Thạch-phủ thì không được mở cửa nghinh chiến, chỉ cần giữ lại yếu đạo đường để người ta xông vào là được.

Phàn-tú-Vỹ gật đầu, cung kính đáp :

— Xin tuân lệnh.

Bạch-vân-Phi quay lại nhìn Mã-quân-Vũ và Lam-tiểu-Điệp, lớn tiếng nói :

— Nào chúng ta đi mau !

Dứt lời, nàng nhảy vút lên đi trước.

Bạch hạc ngừng cổ kêu dài, hai cánh vỗ mạnh, bay thẳng lên cao vút.

Lam-tiểu-Điệp lần đầu tiên ngồi trên lưng bạch hạc, nên thấy thích chí vô cùng. Nàng cúi nhìn xuống, thấy bốn tỷ nữ đầu ngàng nhìn lên, thần tình đều tỏ ra rất mến thích.

Hốt nhiên thấy thân mình của Mã-quân-Vũ lắc lư một cái, bất giác Lam-tiểu-Điệp nắm lại tay hữu của chàng, cười nói :

— Tướng công sợ chăng ?

Mã-quân-Vũ cảm thấy bàn tay mềm mại của nàng mát rượi, làm cho chàng tự nhiên xúc động, nên vội rút tay lại, cười nói :

— Không đâu.

— Không sợ, tại sao tướng công lại lắc lư ?

Mã-quân-Vũ mỉm cười lại đáp không ra lời.

Thì ra khi Lam-tiểu-Điệp đưa đầu nhìn xuống dưới, trong lúc vô tình thân hình nàng xích vào lòng Mã-quân-Vũ, tóc nàng ve vuốt trên mặt chàng và hương thơm dịu dịu đưa vào mũi, khiến chàng e ngại, phải xê ra một chút.

Lam-tiểu-Điệp nhìn Mã-quân-Vũ một lúc thì hiểu được nên cười nói :

— Đúng rồi ! Có phải tôi xích đụng tướng công chăng ?

Mã-quân-Vũ mỉm cười, mấp máy môi toan nói, nhưng không biết nghĩ sao lại nín thinh.

Thình lình trước mặt mờ mịt, một luồng hơi lạnh thổi tạt vào

mặt. Lam-tiểu-Điệp ngồi trước, bất giác « ứ » lên một tiếng, người nàng dựa sát vào lòng Mã-quân-Vũ.

Con bạch hạc này tuy to, nhưng trên lưng chỉ rộng hơn một thước vuông, khi này Mã-quân-Vũ đã xê ra sát biên, nên không dám xê động nữa.

Linh hạc đang bay vù vù trong đám mây dày . . .

Từ nhỏ đến lớn, Lam-tiểu-Điệp chưa khi nào ngồi gần đàn ông, nhưng cảm thấy hơi thở nóng hổi của Mã-quân-Vũ phát qua tóc, thì lòng cảm xúc mạnh. Bất giác nàng nắm chặt Quân-Vũ, nhắm mắt lại, ngã đầu dựa sát vào vai chàng.

Bạch hạc đã bay ra khỏi đám mây, Mã-quân-Vũ đầy nhẹ nhẹ đầu Lam-tiểu-Điệp ra, nhỏ tiếng nói :

— Lam cô nương ra khỏi đám mây đen rồi !

Tiểu-Điệp mở chậm đôi mắt ra, sắc mặt ửng hồng, trên mặt hiện đầy vẻ tự cường, tự kiết, trong đôi mắt muốn ứa ra nước mắt, không hiểu nàng thẹn thùng hay e sợ . . .

Mã-quân-Vũ ngừng đầu nhìn đám mây bay lững lờ phía xa, lòng thăm ao ước :

— Loạn vẫn thường thích được chu du, nếu như Lam cô nương trước mặt là Loạn đang cùng vai với mình trên lưng con thần hạc này, nhìn mây bay, xem sơn thủy, chắc là Loạn thích thú.

Nghĩ đến Lý-thanh-Loan, một thiếu nữ trinh trắng vô tư khiến Mã-quân-Vũ bất giác thờ dài.

Lam-tiểu-Điệp đưa tay vén mó tóc trước trán, cười duyên dáng.

Mã-quân-Vũ thấy đôi mắt của nàng chứa đầy tình ái, khiến chàng ái ngại, thăm nhủ :

— Năm nay toàn gặp chuyện rắc rối, lưu lại nợ tình ngang trái chắc có lẽ tại mình không tỏ thái độ minh bạch với họ.

Bởi thế, sắc mặt chàng liền sa sầm, thần nhiên nói :

— Tôi nghĩ đến Loạn muội, nếu như nàng được ngồi chung trên lưng hạc với tôi như thế này chắc nàng vui mừng lắm !

Lam-tiểu-Điệp thấy như có ngàn mũi kim nhọn đâm thấu tim, song cũng cười, nói :

— Lý tỷ tỷ đẹp như hoa, ai ai thấy đều mến thương chị ấy.

Mã-Quân-Vũ «ừ» một tiếng khe khẽ rồi quay hướng khác nhìn trời mây.

Lam-Tiêu-Điệp hạ thấp giọng, hỏi :

— Mã tướng-công rất thích Lý muội phải không ?

Quân-Vũ đáp không quay lại :

— Chúng tôi là sư huynh sư muội xem nhau như ruột thịt, dĩ nhiên rất thương mến nàng.

Lam-Tiêu-Điệp lại hỏi :

— Mã tướng công có thích chị Đại chăng ?

— Bạch cô-nương võ học tinh thông, kiến thức rộng, phong độ cao quý, tánh tình chánh đại, ở trên đời này ai ai cũng kính mến nàng cả !

Lam-Tiêu-Điệp mỉm cười nói :

— Chắc Mã tướng công rất ghét tôi !

Mã-quân-Vũ lắc đầu cười nói :

— Tuy trước kia tôi bị cô nương làm khó dễ, song đó là gì sai lầm, cảm ơn còn chưa đủ, có đâu nói đến chữ hận !

Thình lình bạch hạc cất tiếng kêu, hai cánh đột nhiên xấp lại, thân hình nó rơi xuống vun vút, song thân hình nó vẫn cân bằng.

Mã-quân-Vũ đưa mắt nhìn quanh thế núi, đúng là nơi vực sâu mà Tô-Hùng đã bị rơi xuống. Linh hạc xuống rất nhanh, chẳng mấy chốc cánh sắc thay đổi hẳn, hai bên vách mới cao lên dần dần, thì ra Linh-hạc đã rơi vào vực sâu....

Lam-Tiêu-Điệp giữ lại chiếc khăn choàng màu xanh nước biển bay phấp phật, nói :

— Nếu xuống hố sâu, gặp được sư phụ và sư thúc của tướng công thì chúng ta theo đúng lời căn dặn của chị Đại chăng ?

Mã-quân-Vũ giật mình nói :

— Sư phụ và sư thúc tôi đều là người nghĩa khí, chắc chắn không trở lại tìm sách nữa đâu !

Lam-Tiêu-Điệp cười, nói :

— Không đến thì càng tốt, nhưng chẳng may họ đến thì đối xử sao ?

Mã-quân-Vũ ngập ngừng :

— Việc này thì...

Đột nhiên hai cánh hạc sè ra hạ từ từ ngay một tảng đá to.

Lam-Tiêu-Điệp liền nhảy tuốt khỏi lưng hạc, thân hình bay lượn như chiếc lá khô, lần lần hạ xuống.

Mã-quân-Vũ thấy còn cách mặt đất hai trượng, liền tung mình nhảy xuống.

Tuy chẳng nhảy sau, nhưng lại xuống trước, ngang đầu nhìn lên thấy Lam-Tiêu-Điệp mỉm cười, thể bay rất chậm.

Bỗng Lam-Tiêu-Điệp, ngưng cười, đôi mày cau lại, thân hình tự nhiên lao vút xuống, nháy mắt đã đứng yên bên Quân-Vũ.

Nàng nhắm mắt cười nói :

— Hãy mau nhắm mắt lại, chúng ta không thấy họ là được.

oOo

HỒI THỨ TÁM MƯƠI SÁU

TRANH MẬT TẬP, DƯỚI SÂU NỎI SÓNG

Nghe thế, Quân-Vũ không sao hiểu nổi, chàng đưa mắt ngạc nhiên nhìn Tiêu-Điệp, hỏi :

— Sao ?

Lam-Tiêu-Điệp chậm rãi đáp :

— Sư phụ và hai vị sư thúc của tướng công đã đến kia rồi.

Quân-Vũ giật mình theo hướng tay Tiêu-Điệp quả thật không sai. Bên kia bờ vực, chàng thấy xuất hiện ba bóng người thấp thoáng tuy khoảng cách khá xa không sao nhận rõ được mặt mũi, nhưng qua lối ăn mặc, chàng có thể tin lời Tiêu-Điệp không sai tí nào. Tự nhiên tim chàng đập mạnh, chàng chẳng biết mình đang nghĩ gì, nhưng cảm thấy sợ hãi mông lung.

Lam-Tiêu-Điệp nhìn sâu vào mặt Quân-Vũ, thông cảm được phần nào ý tưởng chàng, liền hạ giọng :

— Chúng ta có nên ẩn mặt sau tảng đá kia chăng ?

Quân-Vũ biết đây không phải lúc gặp mặt sư phụ, nên gật đầu đáp cộc lốc :

— Ừ !

Nói xong, chàng chạy lẹ núp kỹ sau khối đá to tướng gần đấy.

Tiểu-Điệp thoát bước đến bên tảng đá, chân trái khê nhún, thân hình nằng nhẹ nhàng vút lên cao, đáp khê xuống cạnh con bạch hạc. Đưa tay vỗ nhẹ đầu bạch hạc, nhỏ giọng :

— Ta và Mã tướng công nấp ở đây, cho phép người đi chơi đó.

Tiếng nói quá nhỏ, đến Quân-Vũ chỉ cách đấy không quá nửa trượng cũng không nghe được nàng đã nói gì. Chàng cảm thấy cô gái này thông thái khác thường, so với Thanh - Loan, Bạch - vân - Phi nét thơ đại, đoan trang thì nàng có một cái gì quyến rũ mê người.

Linh hạc hình như nghe được tiếng người, hai cánh xè ra như tán lộng, vỗ nhẹ. Cả thân hình to tướng cất lên một cách nhẹ nhàng, đồng thời cái cổ dài rướng ra, kêu lên một tiếng chát chúa.

Lam-tiểu-Điệp la lớn :

— Đừng có làm âm lên thế !

Nói chưa dứt, thân mình nàng đã vút lên, tay phải đưa ra nắm lấy cổ, tay trái chụp lẹ vào chiếc mỏ dài và nhọn hoắt của linh hạc. Tiểu-Điệp đã chớp trúng mỏ Linh hạc nên nó không làm sao kêu được nữa, nhưng cả người nàng đã bị nó kéo lên đến sáu bảy trượng.

Quân-Vũ ngưỡng cổ nhìn lên, chàng kinh hãi, bụng bảo dạ khinh công của nàng tuy cao diệu thật, nhưng cách mặt đất quá xa như thế mà rơi xuống ắt phải bị trọng thương nếu không chết !

Đột nhiên hai cánh tay Tiểu-Điệp rời khỏi thân mình Linh hạc trắng được thông thả tung cánh vút tận chòm mây trong khi thân hình Tiểu-Điệp rơi nhanh xuống như viên sỏi ném vào lòng vực. Đến hôn, Quân-Vũ không còn suy nghĩ, rời khỏi chỗ ẩn, vươn đôi tay rần chác ôm gọn lấy người Tiểu-Điệp đang rơi nhanh xuống thật kinh người, thân hình nàng chỉ còn cách lòng vực không quá năm thước, nếu không có Quân-Vũ, cái thân hình tuyệt mỹ kia sẽ ra sao ?

Quân-Vũ cúi đầu nhìn xuống. Mặt Tiểu-Điệp ửng hồng, không có gì sợ hãi, hai mắt nhắm nghiền, và trên làn môi thắm đỏ còn phản phát một nụ cười tinh quái. Chàng chợt nghĩ đến tư thế và chiều rơi của nàng từ lưng Bạch hạc xuống, sao trông nó nhẹ nhàng quá, toàn thân nằng nhẹ như một chiếc lá khô là đà rơi xuống. Và nhất là khi cánh tay chàng chạm vào người nàng, chàng cảm thấy như chạm vào

khối bông, không nặng lắm như chàng tưởng.

Suy luận thế, chàng chợt hiểu nghĩ thầm :

— Cô gái này tinh nghịch hết chỗ nói, cô ả có ý chọc ta ! Hừ, ta phải trả đũa mới được.

Nghĩ thế, chàng vận toàn lực tung mạnh thân hình Tiểu-Điệp cao quá một trượng với ý tưởng « thử xem phen này nàng có chịu rơi xuống đất chăng ».

Thân hình của Tiểu-Điệp từ trên trời rơi ào xuống, chỉ còn bốn năm thước nữa là tới đất, mà vẫn không thấy nàng tỏ một phản ứng nào, và tốc độ rơi cứ gia tăng thêm mãi.

Mã-Quân-Vũ là người trung hậu, tuy biết nàng có ý trêu ghẹo mình, nhưng lại sợ nàng rơi xuống đất thực. Bất giác đưa tay bắt gọn thân hình nàng.

Lam-Tiểu-Điệp từ từ mở mắt, nụ cười đượm vẻ thẹn thùng, nói :

— Lần này thực tình tôi không có dụng ý, nếu tướng công không đón, chắc Diệp này chết mất !

Nói xong, nàng rời khỏi tay Quân-Vũ, vuốt lại mái tóc rối bù, nói :

— Nhưng tôi biết tướng công nhất định phải đỡ tôi, nên tôi chẳng thêm vận khí làm gì vô ích.

Lời nàng nói quả không sai, đỡ nàng lần này, Quân-Vũ cảm thấy nặng hơn khi trước gặp bội. Biết thế chàng không khỏi thẹn thẹn, rồi cất lớn giọng :

— Cô nương thật là kỳ ! Việc sống chết coi như trò bời ! Nếu vừa rồi tôi...

Chàng muốn nói : « Nếu vừa rồi tôi không ra tay, chắc cô nương sẽ biết thêm một bài học xứng đáng ». Nhưng chàng không nói được vì ngại. Nên câu nói trên không biết phải tiếp làm sao.

Lam-Tiểu-Điệp mỉm cười nói với giọng buồn :

— Nếu thật tôi có chết đi thì cũng giải quyết cho chị Đại một đôi phần rắc rối.

Nói xong, im lặng quay mình đi về phía tảng đá lớn.

Trong những ngày tháng gần đây, Quân-Vũ đã dụng chạm với thực tế khá nhiều nên mới khiến chàng gộp nhặt được không phải ít. Nên chỉ thoáng nhìn cử chỉ của Tiểu-Điệp, chàng đã thấy rõ nỗi u uẩn trong lòng nàng rồi bất giác lòng chàng rung động mạnh, một

cảm giác kỳ lạ mơ hồ, len lỏi vào tận con tim khiến chàng ngây ngất.

Không muốn nghỉ nhiều nữa, Quân-Vũ quay người lại. Bóng ba người từ bên kia đưa lại, giờ đây đã trông rõ hẳn, họ chính là Côn-Luân Tam-Tử.

Côn-Luân Tam-Tử dường như đang bàn tán việc gì khẩn lăm, nên không sao thấy được Quân-Vũ.

Chàng thâu thờ bước vào sau tảng đá.

Tảng đá to tướng nằm sát vách núi trong lòng vực thẳm, chung quanh được phủ một lớp cây mọc dày và cao quá ngực. Nhưng đáng tiếc là khoảng cách giữa góc núi và tảng đá quá hẹp. Nếu núp một người thì rộng, còn hai người thì hẹp. Bởi thế bắt buộc hai người phải sát mình nhau, có thể mới khỏi bị người ta phát giác.

Trong trường hợp đặc biệt, Quân-Vũ không quá câu nệ, chàng khẽ lách mình, đứng sát vào người Lam-Tiểu-Điệp.

Tiểu-Điệp đột nhiên quay phát lại, sóng mắt lóng lánh nhìn Quân-Vũ một hồi lâu, rồi khẽ buông tiếng thở dài, nhầu nghiêng mặt lại.

Quân-Vũ ngược mắt nhìn trời. Hai người tuy đứng gần khít nhau, nhưng không một lời đối đáp, trong gương mặt mỗi người đượm vẻ tư lự.

Trong khi ấy, một giọng trầm hùng từ sau tảng đá đưa tới :

— Sau tảng đá này, hoặc nó quanh quần đầu đây, ta phải tìm cho kỹ mới được.

Quân-Vũ giật thót người, vì kẻ phát ra giọng ấy đối với chàng không xa lạ gì, ngoài ân sư Huyền-Thanh đạo nhân, kẻ đã nuôi nấng dạy dỗ chàng từ tấm bé đến giờ thì ai vào nữa.

Nếu sư phụ bắt gặp cảnh tượng thế này, dầu ta có miệng lưỡi như tơ tằm đi nữa, e cũng khó tránh chuyện thị phi. Tốt hơn ta đi ra cho rồi.

Nghĩ thế, Quân-Vũ đang định lách mình bước ra, chợt có tiếng cười the thé :

— Không ngờ ba vị đạo huynh lại nhanh chân thế ! Xem vậy ngu đệ đã tính sai một nước cờ, ắt phải bại cả ván.

Chỉ cần nghe qua giọng ấy, Quân-Vũ đã biết người ấy chính là Đổ-Duy-Sinh, trưởng môn phái Hoa-Sơn.

Trong khi ấy, sau lưng tảng đá. Thông-Linh đạo nhân cất tiếng danh đá :

— Chúng tôi đến trước thục, nhưng đạo huynh cũng không kém làm bọn này chưa kịp quan sát được gì cả ?

Đổ-Duy-Sinh cười có vẻ gian xảo :

— Hai phái Côn-Luân và Hoa-Sơn chúng tôi giao tình rất đậm, nếu ba vị đạo huynh chịu cho tiêu đệ « mượn » nó thường thức chốc lát thôi, thì tiêu đệ sẽ giữ bí mật này...

Tiếng của Đổ-Duy-Sinh chưa dứt, một tiếng dài lanh lảnh, vang dội cả lòng vực thẳm, tiếp theo đó một giọng nói hùng hậu phát lên :

— Có mặt đã được phần ! Ngu đệ đã kịp đến, chứ vị chờ quên nhé !

Quân-Vũ đã nhận ngay ra tiếng ấy chính là của Hạ-vân-Phong, lòng thầm nhủ :

— Thế là hỏng cả ! Hai lão : Hạ-vân-Phong, Đổ-duy-Sinh đều làm tường sư phụ và hai sư thúc ta đã tìm được Quy-nguyên mật tập, như thế e khó tránh khỏi một trận kịch chiến.

Chợt cảm thấy vai mình bị một bàn tay mềm mại sẽ lay động, Quân-Vũ vội quay lại. Trong ánh mắt Tiểu-Điệp ẩn chứa vẻ bối rối. Nàng ra dấu bảo chàng nhìn xuống đất. Qua mũi giày của Tiểu-Điệp hi hoáy trên mặt đất, Quân-Vũ đọc được : « Làm sao bây giờ ».

Quân-Vũ bắt chước nàng, mũi giày ấn mạnh vào mặt đất, thành hai chữ : « Chờ đợi ».

Lam-tiểu-Điệp mỉm cười, rồi lại nhắm nghiêng đôi mắt.

Giọng cười của Đổ-duy-Sinh phát lên :

— Theo ngu đệ nghĩ, đây đúng là chỗ mà Tô-Hùng đã rơi xuống. Chắc ba vị đạo huynh đã thấy thì thề hẳn ta rồi chứ !

Tiếng Ngọc-chánh-Tử vang lên :

— Chúng tôi vừa đặt chân đến đây thì hai vị cũng đều bước. Hai bên chỉ cách nhau không quá . . .

Đột nhiên Hạ-vân-Phong kêu lên một tiếng kinh dị, quát lớn :

— Kia ! Xem !

Tiếp theo ấy, có tiếng chân rối loạn có vẻ hấp tấp lẫm.

Quân-Vũ không ném nổi tính tò mò, khẽ vén lùm cỏ trước mặt. Chàng chỉ thấy mấy bóng người đang chăm chú nhìn sâu xuống đất. Chợt Đổ-duy-Sinh cúi sát người xuống, rồi ngược lên nói :

— Đúng rồi ! Quả là mùi máu !

Đứng bật dậy, lùi lại hai bước, mắt trừng trừng nhìn Tam-Tử,

lão lên tiếng oang oang :

— Đây là bằng chứng xác thực rồi, đạo huynh còn chối cãi vào đầu được nữa chứ. Ngu đệ tin rằng, « Tam-Tử » sẽ không làm mất uy danh Côn-Luân !

Thông-Linh Đạo nhân, cười nhạt :

— Đồ huynh xem « Côn-Luân Tam-Tử » chúng tôi là hạng người gì mà nói thế ! Đã nói không thấy là không thấy, chớ nào sợ ai mà thối thác.

Đồ-duy-Sinh quay nhìn Hạ-vân-Phong vuốt râu cười ha hả, lớn tiếng :

— Còn cao kiến của Hạ huynh ?

Hạ-vân-Phong trầm ngâm nét mặt, mắt đảo quanh một hồi, rồi tăng háng lấy giọng lạnh lùng :

— Theo ý bản đạo thiết tưởng ba vị đạo huynh của Côn-Luân nên đem ba quyển « quy nguyên mật tập » ra chia đều làm ba phần cho Hoa-Sơn, Côn-Luân và Diêm-Thương. Chẳng qua sách ấy chỉ là vật mà ba vị lượng được đứng trên phương diện tình lý mà nói thì Côn-Luân được phần bất trước một quyển, sau đó Đồ huynh và bản đạo sẽ rút thăm chia phần.

Và ba năm sau bản đạo và Đồ huynh sẽ mang sách ấy đến Côn-Luân, chúng ta sẽ đổi nhau cho đến khi mỗi người đều học hết bộ sách thì ba quyển sách kia sẽ hoàn toàn thuộc quyền sử dụng của ba vị đạo huynh Côn-Luân phái.

Đồ-duy-Sinh cười hi hi có vẻ khoái chí, nói :

— Ý của hạ huynh thật cao minh, lão đệ phục hết sức.

Rồi quay sang « Tam-Tử », lão tiếp :

— Không biết ý kiến của ba vị đạo huynh thế nào ?

Thông - Linh đạo - nhân nhìn sư huynh, rồi khề liếc nhìn Ngọc - Chánh - Tử, đoạn rút « soạt » thanh trường kiếm cất giọng đánh thép :

— Hai vị nhất quyết cho rằng Côn-Luân Tam-Tử đã tìm được kỳ thư, thì bản đạo có biện luận cũng chẳng được nào. Hơn nữa, dầu có tìm được chúng tôi cũng chẳng chịu chia hai vị đâu !

Hạ-vân-Phong hơi tái mặt, mỉm cười gian xảo :

— Được lắm ! Đạo-huynh đã muốn cậy võ công để giải quyết bộ kỳ thư thì chúng tôi buộc lòng phải chiêu lòng các vị. Không biết

ba vị cùng ra tay một lần hay đơn đấu, luân phiên hay đề bản đạo liên tiếp với Đồ-huynh.

Thông-Linh đạo-nhân trầm-giọng :

— Hạ đạo-huynh không cần phải miệng lưỡi nhiều thế, bản đạo xin lãnh giáo hạ huynh vài đường kiếm xem sao ?

Hạ-vân-Phong đưa tay rút soạt thanh trường kiếm miệng cười ha hả, nói :

— Khi giới không có mắt, đã chạm tay, chắc khó tránh được từ thương. Đạo huynh chớ nhún nhường nhé.

Nghe thế, Huyền-Thanh Đạo-nhân biết ngay giả tâm của Hạ-Vân-Phong. Trong trận đấu này, kết quả chẳng biết ra sao, nhưng xét về kiếm thuật thì tài nghệ của Hạ-Vân-Phong thì chính mắt Huyền-Thanh Đạo-nhân đã thấy rồi, thật cao siêu vô cùng. Hơn nữa Thông-Linh Đạo-nhân là trưởng môn, như có mệnh hệ nào thì tiếng tăm của Côn-Luân phải bị chôn vùi. Nghĩ thế, Huyền-Thanh Đạo-nhân rút kiếm bước tới chặn Thông-Linh lại, nói :

— Sư đệ hiện là trưởng môn bang phái, trận đấu thứ nhất không nên đích thân tham chiến được, nên dành lại cho Tiểu huynh.

Không đợi Thông-Linh Đạo-nhân đáp lại, Huyền-Thanh Đạo-nhân đưa kiếm ra trước mặt nhìn Hạ-Vân-Phong cất tiếng :

— Xin mời Hạ huynh !

Tiếng nói vừa dứt, đã kiếm đã nhắm ngay người Hạ-Vân-Phong đưa tới.

Hạ - Vân - Phong khích Thông - Linh Đạo-nhân vì đã có ý quyết chiến quyết thắng, cho tình thế đề đưa đến hồi kết cuộc. Lão thừa biết đây không phải là đất chôn thân. Ngũ kỳ phân cuộc cũng như Bạch-Vân-Phi, Lam-Tiểu-Điệp có thể đến bất cứ khi nào và như thế cuộc tranh chấp này lại càng gút mắc thêm không ít.

Nghe thế, lão đã thăm vạy toàn bộ chân lực, thủ thế chờ đợi. Khi thấy bóng kiếm của Huyền-Thanh Đạo-nhân phóng đến, Hạ-Vân-Phong không vận công lực vào bảo kiếm, hét lên một tiếng chát chúa, đồng thời trường kiếm đưa lên chém mạnh như vũ bão vào kiếm đối thủ.

Thông-Linh Đạo-nhân và Ngọc-Chánh-Tử thấy thế không khỏi kinh ngạc.

« Keng » tiếng binh khí chạm nhau đéck tai nhức óc. Huyền-Thanh Đạo-nhân tuy có chuẩn bị trước, nhưng không ngờ mới trong

chiều đầu mà Hạ-vân-Phong đã đem toàn lực ra đánh. Do đó đạo-nhân bị đẩy lùi ba bước. Thanh trường kiếm trên tay bị chém đứt làm hai đoạn.

Hạ-vân-Phong cười ha hả có vẻ thích chí, toàn thân lão như một con diều hâu bay lướt tới nhanh khôn tả, đồng thời trường kiếm theo chiều thức « Trường hồn kinh thiên » vung tới. Toàn thân Huyền-Thanh đạo-nhân bị một làn kiếm quang bao bọc không sót chỗ nào, nguy hiểm vô cùng.

Đột nhiên giữa giòng sáng bạc lóe lên một thân kiếm xanh biếc phát ra nhiều hơi lạnh như băng tuyết. Thì ra trên tay Huyền-Thanh đạo-nhân đã có một thanh cò kiếm mỏng như lá lúa. Ông vung tay chém xé kiếm Hạ-Vân-Phong.

Vân-Phong giật mình kinh hãi, lão biết cây cò kiếm trên tay đối thủ quả là một bảo vật trấn võ lâm, nên không dám chần chờ, liền thu vọt kiếm lại.

Nhưng đã muộn ! Huyền-Thanh đạo-nhân vì cái hận gãy kiếm đầu có thể hòa hoãn cho đối thủ được. Đạo-nhân liền sấn tới. Cây cò kiếm nhập vào một tư thế trong « truy vân thập nhị kiếm », chém tréo xuống, một tiếng kêu gãy gọn, cây trường kiếm trên tay Hạ-Vân-Phong bị chém lìa một cách êm ái.

Đột nhiên Đỗ-duy-Sinh quát to như sấm, Đạo-Nhân ngừng tay ! Hạ-vân-Phong bị chặt phân nửa thanh kiếm, nhảy lùi lại năm bước.

Huyền-Thanh đạo-nhân cầm ngang thanh cò kiếm nhìn Đỗ-duy-Sinh không chớp mắt.

Đỗ-duy-Sinh cười ha hả, nói :

— Lê Trung-thu sang năm, cửu đại môn phái còn phải tranh hùng trên miền Kim-Bắc, để cùng với Thiên-Long Bang một phen sống mái nhưng bây giờ chúng ta lại chém giết với nhau như vậy đúng nói là song hồ tương tranh, ắt phải có kẻ mang trọng thương ! Thứ hỏi như thế có lợi gì chẳng. Nếu chuyện ấy lại vang đến tai sáu môn phái kia, chắc gì họ có còn tin tưởng ở lời của chúng ta nữa chàng. Như thế sự đoàn kết của cửu đại môn phái chắc khó đoạt thành và thắng lợi cuối cùng nằm trong tay Thiên-Long Bang cuộc... Nhưng lời tâm huyết trước đây nào có lâu gì, thế mà các người đã quên hết rồi sao ?

Hạ-vân-Phong những tưởng Đỗ-duy-Sinh dốc lòng giúp mình

chống lại « Côn-Luân Tam-Tử » để đoạt « Quy nguyên mật tập ». Nào ngờ giữa đường lại đổi ý như thế. Lão định lượng sức mình chống không nổi Tam-Tử, như thế việc tranh kỳ thư kẻ như bất thành. Tức giận cùng cực, Hạ-vân-Phong cười lạnh lùng :

— Đỗ huynh đang mưu tính gì thế ? Nếu xét thấy lão đệ là cây gai trước mắt, thì hãy vào đây !

Đỗ-duy-Sinh vẫn giữ nụ cười tươi, cất giọng ôn tồn :

— Hạ đạo-huynh đã hiểu lầm ngu đệ rồi ! Lão đệ muốn tỏ tường sự tình trước, rồi sau đó chúng ta cố tìm ra một phương pháp để giải quyết về vụ kỳ thư một cách thỏa đáng hơn, nếu có thể không động thủ là tốt nhất, có thể hòa khí của đôi bên mới không bị tổn thương.

Trong khi nói, Đỗ-duy-Sinh nhìn lên tầng đá nơi Quan-Vũ và Lam-tiểu-Điệp đang núp không chớp mắt.

Hạ-vân-Phong cũng nhìn tầng đá, lão như chột hiều và trong thâm tâm lão hối hận.

Huyền-Thanh đạo-nhân cười ha hả, trầm giọng :

— Hạ huynh và Đỗ huynh nhất định cho rằng Côn-Luân Tam Tử đã tìm được xác gã Tô-Hùng và « Quy-nguyên mật tập » rồi. Thấy Đỗ-huynh đến nên chúng tôi đã giấu nó vào sau tầng đá kia à ? Hai vị nếu nghi vậy, thì cứ ra sau ấy tìm thử.

Đỗ-duy-Sinh bị Huyền-Thanh đạo-nhân nói thấu tận tim, lão cảm thấy mặt nóng bừng bừng xấu hổ, nhưng cũng vuốt râu cười ha hả, nói :

— Ngu đệ nào có cao ý như thế ! Nay đạo huynh có dạy thế, không nghe e phải trái lẽ sao.

Nói xong, búng mạnh chân nhảy đến tận tầng đá.

Đột nhiên từ sau tầng đá bước ra một thiếu nữ choàng khăn xanh, nét mặt đẹp tuyệt trần.

Đỗ-duy-Sinh thấy thiếu nữ ấy kinh sợ đến toát mồ hôi lạnh. Tự nhiên lão bước lùi lại hai bước thủ thế.

Sự xuất hiện quá đột ngột của Lam-tiểu-Điệp không riêng gì Đỗ-duy-Sinh kinh ngạc, mà đến Hạ-vân-Phong và Côn-Luân Tam-Tử cũng ngỡ ngàng không ít.

Nở một nụ cười tươi thắm, Lam-tiểu-Điệp cất giọng trong trẻo :

— Các người nghe đây, tôi muốn đánh lão này.

Nói xong, chân trái nhắt lên vươn dài ra, nhẹ nhàng lướt tới cạnh Đỗ-duy-Sinh.

Đã có ý trước, Đỗ-duy-Sinh giữ thế thủ như tường đồng vách sắt. Cây gậy trúc sử dụng chiêu thức « Âm-vân khóa nguyệt » múa tít lên thành một màu sáng xanh óng ả, bao bọc toàn thân.

Lam-tiểu-Điệp thấy đối phương loang loáng bóng gậy, lòng nàng hoang mang vô cùng, nhưng cũng đề khi xông thẳng đến.

Trong thế kiếm này, toàn thân nàng đã được thần công bảo hộ, nên trong vòng hai thước, hình như có một bức tường vô hình ném xuống, khiến cây gậy trúc của Đỗ-duy-Sinh không sao thi thố toàn năng được. Khiến lão kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Lam-tiểu-Điệp thấy đối thủ tự nhiên bối rối và cây gậy trúc hình như mất hết uy dũng, nàng không khỏi kinh dị và tự nghĩ đây có lẽ là cơ hội tốt, vội tung tay phải thành vòng cung đánh tới.

« Bốp Bốp » nổi lên liên tiếp, hai má Đỗ-duy-Sinh hiện rõ năm lần ngón tay rướm máu.

Tiểu-Điệp phát ra chiêu này thực úy dị vô cùng, khiến Đỗ-duy-Sinh thấy mà không sao tránh kịp.

Tuy không phải là chính mình chịu trận. Nhưng Hạ-vân-Phong và Côn-Luân Tam-Tử lạnh mình kinh hãi trước sự kiện xảy ra trước mặt. Tự nhiên họ lùi lại hai bước, nhìn chòng chọc vào Lam-tiểu-Điệp.

Nên biết, những nhân vật này đều là nhân vật đầy danh vọng của võ lâm, mà Đỗ-duy-Sinh không tránh nổi mấy cái tát của cô gái chưa quá hai mươi. Đó quả là cái nhục chung thân. Nhưng dường như vừa rồi Đỗ-duy-Sinh không sao tránh kịp, khiến bọn người đứng ngoài kinh sợ là phải.

Đột nhiên Đỗ-duy-Sinh ngửa mặt lên trời cười hô hố, tiếng cười vang dội cả vực sâu vọng đến tận tầng mây, âm thanh u oán làm sao, khiến người nghe có cảm tưởng đấy chính là tiếng ma tru quỷ hú chứ không phải của người, âm vang của tiếng cười chưa dứt thì Đỗ-duy-Sinh đã vươn tay phóng tới, từ lòng tay lão vãi ra một đám bụi kim hoàn chụp xuống đầu Tiểu-Điệp. Đồng thời thân mình lão khẽ lay động, đã thừa dịp chạy thoát ra cửa vực.

Sau lão, tiếng cười còn dội lại đuổi theo liền gót.

Lam-tiểu-Điệp vùng tay, khẽ phát mấy cái liên tiếp. Trong khi

tay nàng lay động, đám kim hoàn tự nhiên đổi hướng, bay nhanh về phía Hạ-vân-Phong.

Đây chính là môn « Đảo âm tiếp chưởng » của Bạch-vân-Phi đã dùng trước kia, nó quả thực là một tuyệt kỹ bậc phạm. Lại gặp phải tay Lâm-tiểu-Điệp là người đã thông « nhị huyết » nội công đã đến nỗi xuất thần, thì thế đánh của nàng nhất định phải lợi hại hơn Bạch-Vân-Phi nhiều, nên mới sai khiến nổi ám khí của kẻ này đánh kẻ khác.

Hạ-Vân-Phong là người võ công thâm hậu, kiến thức quảng bác, đôi mắt lão tinh thông vô cùng. Vừa thấy đám kim hoàn bay đến có phần nhanh hơn trước nhiều, lão biết nguyên lực của Đỗ-Duy-Sinh chẳng những thâm hậu mà lại thêm kinh lực của Lam-Tiểu-Điệp nữa. Vì thế với sức lão không sao đỡ nổi, nên vội lách mình đỡ sang phía ba bước để tránh.

Tiếp theo ấy, nhiều tiếng « bốp bốp » nổi lên liên tiếp.

Mười mấy viên ám khí nối đuôi nhau ăn sâu vào tảng đá, chỉ còn thấy mỗi một viên nằm ngoài cùng.

Lam-Tiểu-Điệp lại mỉm cười, nói:

— Đỗ-Duy-Sinh đã bỏ chạy mất rồi, bây giờ tôi phải tăng thêm vài « mũi trăm » này tát ra nữa cho đáng đời!

Nói vừa dứt lời, nàng chợt nghĩ Côn-Luân Tam-Tử cũng là những đạo sĩ lại là những người mà Quân-Vũ luôn luôn kính nể nên Lam-Tiểu-Điệp quay sang ba người mỉm miệng cười.

Tuy nụ cười của Lam-Tiểu-Điệp tươi như đóa hoa hàm tiếu, làm người ta say sưa ngây ngất, nhưng Côn-Luân Tam-Tử vừa thấy hành động siêu diệt của nàng vừa rồi, nên lòng toát lạnh, tưởng nàng sẽ hạ nhục mình.

Trong khi ấy Lam-Tiểu-Điệp lại tha thướt đến gần Hạ-Vân-Phong.

oOo

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BẢY

DỪNG MƯU, LÃO GIANG HỒ ÁP BỨC LAM-TIỂU-ĐIỆP

Hạ-vân-Phong mở to đôi mắt, trợn nhìn Lam-tiểu-Điệp, nhưng

không thấy nàng dùng thân pháp gì cả mà thân mình nàng vút lên như làn khói, loáng mắt đã đứng trước mặt lão rồi.

Tay nàng cầm cây kiếm gãy, vờ một vòng ánh ngân hồng dè bảo vệ phòng thân.

Nàng vừa xuất thủ, thì một mảnh lực phi thường đã phát ra, ép thẳng tới mình Hạ-vân-Phong.

Trong lúc đó, nàng lại xuất thêm một chưởng, dùng tay mặt diềm đến ngực Hạ-vân-Phong.

Hạ-vân-Phong kinh hồn, vội trở mình nhảy lùi ra mấy bước.

Tường đã thoát nạn, ngờ đâu Lam-tiểu-Điệp như một cái bóng theo hình. Thân hình nàng mảnh mai như một cành liễu, uốn éo tiến sát vào.

Hạ-vân-Phong hét lên :

— Nữ quái.

Tiếng hét chưa dứt, bàn tay của Lam-tiểu-Điệp đã tạt ngang qua đánh vào má bên trái Hạ-vân-Phong một cái « bốp ».

Hạ-vân-Phong nghiêng đầu né tránh, nhưng đã trễ, cái má bên trái của lão đã diềm năm ngón tay thon thon của giai nhân.

Lam-tiểu-Điệp cười khúc khích :

— Phải đánh người một bên nữa cho cân.

Lời nói đã thốt ra miệng, nàng đã trở mình, tát mạnh bàn tay trái vào gò má phía tay mặt của lão.

Bốp !

Lại một tiếng bốp nữa nổi lên ! Hạ-vân-Phong liềng xiềng, nơi mép miệng rỉ ra hai vết máu, đôi mắt đỏ ngầu.

Lão cố tránh cái tát của Lam-tiểu-Điệp, nhưng không nổi, thật kỳ quái ! Chẳng biết Lam-tiểu-Điệp đã dùng môn võ thuật gì mà nhanh đến thế.

Nói trước mà đánh sau, đối phương lại là một cao thủ đệ nhất võ lâm lại bó tay chịu trận, thì thực cớ kim hi hữu.

Côn-Luân Tam-Tử vừa sợ vừa tức cười. Lão Hạ-vân-Phong hình dáng trông thảm nào làm sao, trong lúc đó, Lam-tiểu-Điệp vẫn thơ thẩn như một cành mai trước gió.

Dưới mắt họ, hai người đã bị hạ nhục, thì còn lại ba người, lần lượt chắc là sẽ đến phiên họ.

Họ rất ái ngại, nhưng muốn tìm đường trốn thoát cũng không

rong. Tấn thối lưỡng nan, khó định.

Trong lúc mọi người đang nhìn lơ lảo, cố tìm cách bảo vệ lấy thanh danh, thì bỗng nghe Hạ-vân-Phong thở dài một tiếng, vút cây kiếm gãy xuống đất, nói ú ớ :

— Thôi ! Thôi !

Vừa nói, lão vừa xoay mình bỏ chạy mất hút.

Thông-Linh Đạo-Nhân cười gằn, nhìn Huyền-Thanh Đạo-Nhân và Ngọc-chánh-Tử, nói :

— Thà chúng ta họp nhau lại đánh hán, chịu mang tiếng xấu một chút còn hơn là đánh từng người đề rồi mang lấy thảm bại. Chúng ta mà thất thủ trước một đứa con nít thế còn mặt mũi nào nhìn thấy anh hùng trong thiên hạ nữa.

Huyền-Thanh Đạo-Nhân giơ kiếm lên trời, nghiêm nét mặt nói :

— Xin mời trưởng môn nhân và sư muội lùi lại, để tôi ra sức đương đầu với nàng một trận đấ.

Lam-tiểu-Điệp nhận thấy nét mặt nửa giận nửa kiêu dè của Côn-Luân Tam-Tử, bất giác mỉm cười, nói :

— Thôi ! Các người cứ tự do mà rút lui đi là hơn. Ta không đánh đâu mà sợ thua xấu hổ.

Câu nói đầy tự phụ, và cũng đầy vẻ hăm dọa, Côn-Luân Tam-Tử không biết phải dùng lời nào để đáp ứng, trở mặt nhìn nhau.

Qua một lúc, Thông-Linh Đạo-nhân mới đưa trường kiếm lên, nói :

— Không ai cầu cô nương tha thứ mà chỉ xin cô nương ra tay thì giáo cho. Vậy xin mời.

Chưa nói dứt lời, Thông-Linh Đạo-Nhân đã xỉ mũi kiếm trước mặt.

Lam-tiểu-Điệp nghiêng mình qua một bên, nhường cho Thông-Linh Đạo-Nhân một chiêu đấ, rồi nghiêng mặt nói :

— Quý vị không cần tôi tha thứ nhưng tôi không muốn đánh với quý vị.

Thông-Linh Đạo-Nhân quét ngang mũi kiếm, chém thẳng vào chiếc lưng óng ả của Lam-tiểu-Điệp, và nói :

— Không ai bảo cô-nương nhường cả. Xin cô-nương cứ thực hành hạ thủ cho.

Lam-tiểu-Điệp đề công vận khí, tức thì tẩm thân liễu yếu của

nàng bay bổng lên không trung, cách mặt đất hơn ba trượng. nàng dùng thuật di hình hoá vị, lượn qua lượn lại như chớp nhoáng thân pháp cực kỳ huyền ảo, khiến Côn-Luân Tam-Tử đều trở mặt nhìn, tấm tắc khen thâm.

Qua một lúc, nàng mới đáp xuống, nhẹ như một chiếc lá khô.

Huyền-Thanh Đạo-Nhân buột miệng nói :

— Tuyệt thể khinh-công ! Cả đời bản đạo chưa từng thấy. Đã vậy chúng ta nên tránh đi là hơn.

Thông-Linh Đạo-Nhân liếc nhìn Ngọc chánh-Tử rồi xoay mình bỏ đi.

Lam-tiểu-Điệp vội nói lớn :

— Hãy khoan đi đã.

Huyền-Thanh Đạo-nhân quay lại, hỏi :

— Cô nương, cần nói điều chi nữa ?

Lam-tiểu-Điệp đáp :

— Nếu quý vị có gặp Đại ti tôi thì cứ bảo là Mã-Quân-Vũ mời quý vị vào tuyệt-cốc này để tìm kỳ thư. Như vậy quý vị sẽ được an toàn.

Câu nói bất ngờ làm cho Quân-Vũ đang núp sau tảng đá cũng phải giật mình.

Chàng lâm bầm :

— Chết ! Tại sao Lam cô nương lại nói như vậy.

Côn-Luân Tam-Tử đều dừng chân quay lại. Huyền-Thanh Đạo-Nhân xanh mặt nói :

— Mã-quân-Vũ hiện giờ ở đâu ?

Lam-tiểu-Điệp vốn có thiện ý với Côn-Luân Tam-Tử, sợ rằng trước khi Côn-Luân Tam-Tử ra khỏi tuyệt cốc lại gặp Bạch-vân-Phi cản trở, nên cố ý bày mưu. Nàng đâu ngờ lời nói vô tình của nàng gây ra điều phiền phức.

Sắc mặt Huyền-thanh Đạo-nhân đã làm cho nàng thấy rõ vấn đề nghiêm trọng khi nghe nàng nhắc đến cái tên Mã-quân-Vũ.

Huyền-Thanh Đạo-Nhân cất tiếng hỏi tiếp :

— Mã-quân-Vũ hiện giờ ở đâu ?

Giọng nói gay gắt làm cho nàng bất bình. Nàng nói lớn :

— Quý vị không nghe theo lời của tôi cũng được, tại sao phải tỏ

thái độ giận dữ như vậy ? Quý vị nên biết rằng nếu tôi không nể tình Mã-Quân-Vũ thì quý vị không thể nào rời khỏi nơi đây một cách dễ dàng như vậy.

Huyền-Thanh Đạo-Nhân khẽ liếc nhìn Thông-Linh Đạo-Nhân, thấy mặt Thông-Linh Đạo-Nhân đượm màu căm tức.

Ông ta nghĩ thâm :

— Vì danh dự môn phái mà vị trưởng môn nhân không thể chịu nổi khi thấy thiếu nữ này dung dưỡng đứa nghịch đồ.

Tuy nhiên, võ công của Lam-Tiểu-Điệp rất thâm hậu. Cả Côn-Luân Tam-Tử hợp đấu chưa chắc đã lại nàng. Nếu không nhẫn nhục e phải mang lấy nhiều xấu hổ hơn.

Nghĩ như thế, ông ta tỏ ra ôn hòa dịu giọng hỏi :

— Cô nương ! Xin cho biết hiện giờ Mã-Quân-Vũ ở đâu ? Cô nương có thể cho chúng tôi gặp mặt chăng ?

Lam-Tiểu-Điệp hừ một tiếng, nói :

— Chàng là người rất tốt, quý vị lại nhẫn tâm đuổi ra sư môn, làm cho chàng suýt bỏ mạng trong rừng núi...

Trước đây, Thông-Linh Đạo-nhân đã dùng quyền trưởng môn trừng phạt Quân-Vũ, thực ra Huyền-Thanh Đạo-Nhân không hài lòng. Huyền-Thanh Đạo-Nhân đã dạy dỗ Quân-Vũ hơn mười năm, tánh tình Quân-Vũ ông ta đã rõ, Quân-Vũ không thể là kẻ hư hèn, đốn mạt.

Tuy nhiên, Huyền-Thanh Đạo-Nhân cũng không thể phản đối lời của trưởng môn nhân được, thành thử từ khi Quân-Vũ bị đuổi đến nay, ông ta vẫn đem lòng nhớ thương thống thiết.

Nay nghe Lam-Tiểu-Điệp nói đến Quân-Vũ bị trọng thương, suýt bỏ mạng trong rừng, làm ông ta nóng lòng hỏi vội :

— Sao ? Tánh mạng nó có gì nguy hại chăng ?

Lam-Tiểu-Điệp bình thản đáp :

— Chàng ta được tỷ tỷ tôi cứu chữa đem về Thiên-Cơ Thạch-phủ tôi.

Huyền-Thanh Đạo-Nhân nhớ đến Thanh-Loan cùng Quân-Vũ, nên hỏi tiếp :

— Có một cô thiếu nữ áo trắng cùng theo nó lúc nó bị đuổi, cô nương có gặp được nàng ấy chăng ?

Lam-Tiểu-Điệp cười nhạt :

— Đạo-trưởng muốn nói đến Lý tỷ tỷ ?

— Phải.

Lam-Tiểu-Điệp lắc đầu :

— Từ ấy đến nay tôi chưa gặp mặt Lý tỷ tỷ lần nào, song tôi đoán chắc nàng không gặp điều gì nguy hiểm đâu ? Và lại nàng ấy đẹp như một tiên nga thì nguy hiểm nào có thể đến nàng được.

Tuy đã nghe Lam-Tiểu-Điệp giảng giải nhiều, song Huyền-Thanh Đạo-Nhân vẫn chưa rõ được tông tích của Mã-Quân-Vũ và Lý-Thanh-Loan đâu.

Ông ta nóng lòng, thăm hỏi hận :

— Lý-Thanh-Loan chưa hề phạm một tội lỗi, thế mà nàng phải rời khỏi môn phái, phiêu bạt đầu đầu, không ai rõ. Trước đây Ngô-Không Đại-sư đem nàng gởi vào phái Côn-Luân giúp nàng trả mối thù huyết hải. Nay thù nàng chưa trả, mà thân nàng lại bơ vơ thì trách nhiệm của phái Côn-Luân đối với nàng thật không tròn. Còn tình bằng hữu giữa ông ta và Ngô-Không Đại-sư có lẽ cũng bị tổn thương không ít.

Nghĩ như thế, ông ta thở dài, quay đầu hỏi Ngọc-Chánh-Tử :

— Sư muội ! Sư muội có đem theo di vật của cha mẹ Lý-Thanh-Loan gởi lại đó chẳng ?

Ngọc-Chánh-Tử không hiểu Huyền-Thanh Đạo-Nhân hỏi như vậy với dụng ý gì, nên ngạc nhiên :

— Sao ? Chẳng lẽ sư huynh muốn đuổi Thanh-Loan ra khỏi sư môn nữa sao ?

Huyền-Thanh Đạo-Nhân lắc đầu nói :

— Không ! Sư muội đừng nghĩ như vậy.

— Thế thì tại sao sư huynh lại nhắc đến những di vật ấy ?

Huyền-Thanh Đạo-Nhân chậm rãi nói :

— Trước đây Ngô-Không Đại-sư đem Lý-Thanh-Loan gởi vào Côn-Luân phái, và trao cả di vật của song thân Lý-Thanh-Loan, mục đích muốn nhờ môn phái ta bao bọc cho nữ đồ, giúp hẳn rửa sạch huyết hận. Nay chúng mình xét thấy thiếu khả năng làm việc ấy thì theo ý kiến tôi là nên trao di vật của Lý-Thanh-Loan cho Lam cô nương, nhờ Lam cô nương bảo bọc nàng. Như thế chúng mình khỏi hối hận sau này.

Ngọc-chánh-Tử thấy lời nói của Huyền-Thanh Đạo-Nhân có lý

và lại bà ta cũng đã phục tài Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp, nên lặng lẽ thò vào túi lấy ra một chiếc bọc vải, trao cho Huyền-Thanh Đạo-Nhân, nói :

— Di vật có đủ cả trong bọc này.

Huyền-Thanh Đạo-Nhân tiếp lấy, từ từ bước tới gần Lam-tiểu-Điệp, lễ mễ, nói :

— Lam cô nương, tôi có một việc muốn nhờ cô nương giúp đỡ, chẳng biết Lãm cô nương có vui lòng chăng ?

Lam-tiểu-Điệp ôn tồn nói :

— Xin đạo trưởng cứ chỉ dạy ! Tiện nhân chẳng bao giờ dám từ chối, miễn là điều đó hợp lý hợp tình.

Huyền-Thanh Đạo-Nhân nói :

— Nhờ cô nương chuyển lại vật này cho Côn-Luân môn hạ, nữ đệ Lý-thanh-Loan.

Lam-tiểu-Điệp suy nghĩ một chút rồi nói :

— Tôi thật chưa gặp được Lý tỷ tỷ, chẳng biết có tìm được Lý tỷ tỷ chăng, nên chẳng dám đảm đương trách nhiệm này.

Huyền-Thanh Đạo-Nhân buồn bã, nói :

— Vật này rất quan trọng, nhưng việc chuyển giao không gấp lắm. Nếu Lam cô nương không tìm được Lý cô nương thì cứ trao cho Bạch cô nương cũng được.

Lam-tiểu-Điệp nhoèn miệng cười tươi, hỏi lại :

— Nếu vật ấy trao cho Mã-quân-Vũ có được không ?

Huyền-Thanh Đạo-Nhân thở dài :

— Cũng được !

Lam-tiểu-Điệp cười nhạt, đưa tay tiếp lấy chiếc bao vải bỏ vào mình.

Ngọc-chánh-Tử đã hiểu rõ thâm tâm của Huyền-Thanh Đạo-Nhân là muốn mượn tay hai cô thiếu nữ quá thể anh hùng này giúp Lý-thanh-Loan rửa mối cựu thù. Lòng bà cũng vui, đứng nhìn Lam-tiểu-Điệp với một mối cảm tình nồng hậu.

Thông-Linh Đạo-Nhân thấy sư huynh và sư muội đều không còn chút gì cảm giận kẻ địch, lòng ông cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên, ông cũng không dám bộc lộ sự bất bình ấy.

Bây giờ Lam-tiểu-Điệp cũng rất ôn hòa nhã nhặn. Nàng nhìn Côn-Luân Tam-Tử nói :

— Xin quý vị lui bước, tôi sẽ làm tròn trách nhiệm mà quý vị giao phó.

Đó là lời hứa hẹn mà cũng là lời tạ từ, Côn-Luân Tam-Tử xét thấy không còn nói gì hơn, vội đưa tay cáo thối, rồi xoay lưng đi mất.

Đợi đến khi Côn-Luân Tam-Tử vắng bóng, Lam-tiểu-Điệp mới từ từ bước đến bên tảng đá, chỗ mà Quân-Vũ núp.

Nàng gọi lớn :

— Mã tiểu hiệp ! Hãy đến đây ! Ba người đó đã đi mất rồi.

Nàng gọi luôn mấy tiếng nhưng không nghe Mã-quân-Vũ đáp lời.

Quá sức ngạc nhiên, nàng đưa tay vạch lá, tiến tới bụi rậm sau tảng đá.

Bỗng nàng giật mình rú lên một tiếng, đứng chờ người ra. Trước mặt nàng, một bào y màu trắng phát phới, hai bóng người kề sát vào nhau. Định thần nhìn kỹ thì thấy đó là Hồng-kỳ phản cuộc Vương-hàn-Tương đang ra tay uy hiếp Mã-quân-Vũ.

Wương-hàn-Tương tay cầm quạt xếp dè lên cổ Quân-Vũ, còn một tay khóa hãn mạch môn.

Quân-Vũ thân mình ngồi xếp xuống đất, đôi mắt lim dim không cử động được.

Chẳng biết Vương-hàn-Tương đến đó từ bao giờ, và Mã-quân-Vũ vì sao bị đối phương uy hiếp mà chẳng hề phát ra một tiếng động.

Xem thế đủ biết Vương-hàn-Tương là kẻ đa mưu, đã dùng một thân pháp siêu việt bất ngờ chớp lấy Quân-Vũ.

Qua một lúc sững sờ, Lam-tiểu-Điệp cố tìm cách giải cứu cho chàng.

Võ học của Lam-tiểu-Điệp miên man như bẻ cựa, nàng ôn lại trong trí từng chiêu thế, và lựa cách nào có thể xuất theo một cách chớp nhoáng, không để cho Vương-hàn-Tương phản ứng kịp, thì nàng mới có thể giải nguy cho Quân-Vũ được.

Tuy nhiên, những chiêu thế kỳ ảo của nàng xét ra đều không tiện dụng. Vì những chiêu chớp nhoáng của nàng, chiêu nào cũng gây nguy hiểm cho Quân-Vũ cả.

Tuy vậy. Vương-Hàn-Tương và Mã-Quân-Vũ đang ngồi khít

nhau nếu nàng xuất chiêu, tất nhiên Quân-Vũ không thể tránh khỏi thảm họa.

Nàng phân vân mãi, và cứ đứng yên không nhúc nhích, đôi mắt nàng đỏ ngầu, hơi thở hỗn hển.

Thái độ ấy không thể nào tránh được tầm mắt điều ngoa xảo quyết của Vương-Hàn-Tương.

Sờ di ông ta ép bức Quân-Vũ là để dùng chàng làm con tin, buộc Lam-Tiểu-Điệp điều kiện này nọ.

Giờ đây, lão thấy Lam-Tiểu-Điệp thất thần trước hành động của lão thì kẻ ra, lão đã thành công rồi.

Tuy nhiên là một con cáo già trên giang hồ, lão chưa tự tin lấy trí xét đoán của mình. Lão nghi ngờ lòng Lam-Tiểu-Điệp không giống như Bạch-Vân-Phi, nên cất tiếng dò xét.

Lão hét to :

— Hãy lùi lại lập tức, nếu có cử động nào đừng tránh lão độc thủ với chàng oác con này.

Lời nói đó quả nhiên có một mãnh lực phi thường. Lam-Tiểu-Điệp không đợi nghĩ ngợi gì cả đã vội lùi lại mấy bước.

Wương-Hàn-Tương cười thâm nhủ :

— A ! Té ra bọn phụ nữ chúng bay, lòng dạ dứa nào cũng gần giống nhau cả ! Không thể nào chúng bay không có cảm tình với chàng trai trẻ đẹp được.

Biết được đáy lòng của Lam-Tiểu-Điệp, lão còn dặt gì mà không lợi dụng khủng bố.

Lão tròn tròn đôi mắt, dè mạnh chiếc quạt trên cổ Quân-Vũ nạt lớn :

— Ta quyết hy sinh mạng già này để cùng chết sống với chàng oác con này một chuyến cho vui.

Lam-Tiểu-Điệp nhìn sững chiếc quạt của Vương-Hàn-Tương, rú lên :

— Hãy khoan ! Nếu có điều gì cần xin cứ thương lượng, đừng phạm đến tánh mạng của Mã-Quân-Vũ.

Wương-Hàn-Tương cười ha hả, nói :

— Thôi được ! Ta vì người mà chưa giết nó vội, nhưng muốn tha mạng nó thì cả một chuyện khó khăn.

Lam-Tiểu-Điệp non lòng, đâu biết Vương-Hàn-Tương chỉ làm

những hành động hăm dọa, chứ đâu có tâm giết Quân-Vũ.

Nếu giết Quân-Vũ thì lão còn đòi hỏi gì hai cô thiếu nữ siêu quần bậc chúng đó.

Sở dĩ Vương-Hàn-Tương hành động một cách dè hèn như vậy, là vì lão biết sức lão không sao địch nổi sức của Lam-tiểu-Điệp và Bạch-vân-Phi. Nếu không dụng mưu thì không thể nào trấn áp nổi hai cô gái nữ lưu thể phiệt đa tình đa cảm ấy.

Thấy Lam-tiểu-Điệp đã quy lụy trước kế hoạch mình, Vương-hàn-Tương đắc ý cười lớn hỏi :

— Người có muốn ăn thua với lão không ?

Lam-tiểu-Điệp buồn bã nói :

— Không ! Tôi chỉ cần phân cuộc chủ đừng phạm đến tánh mạng của Quân-Vũ mà thôi.

Vương-hàn-Tương lắc đầu nói :

— Điều đó cũng chẳng khó gì, nhưng lão phu chỉ sợ cô nương không chịu làm theo lời của lão.

Lam-tiểu-Điệp hời hả nói :

— Xin Phân-cuộc chủ cứ nói ! Dầu khó khăn đến đâu tôi cũng chẳng từ chối.

Vương-hàn-Tương lại đắc ý cười hi ... hi ... thăm bảo :

Đã nắm được đầu dây trong tay đại gì không trối chúng lại. Ta phải đòi hỏi một việc thích đáng mới được.

Lão làm ra vẻ lạnh nhạt hỏi :

— Muốn lão phu thả thằng oác con này ra thì xin Lam cô nương đem « Quy nguyên mật tập » trao lại cho lão phu là được.

Lam-tiểu-Điệp trở mặt nhìn Vương-hàn-Tương hỏi lại :

— Quy nguyên mật tập ?

— Phải.

Nàng hừ một tiếng, mặt đượm vẻ kinh hãi :

— Quy nguyên mật tập đã bị Tô-Hùng cướp giật, nhảy xuống tuyệt cốc rồi. Phân cuộc chủ cũng tận mắt trông thấy, tại sao lại còn đòi hỏi nơi tôi ?

Vương-Hàn-Tương cũng biết Tô-Hùng ôm « Quy-nguyên mật tập » nhảy xuống vực sâu rồi, song lão còn chưa tin là « Quy nguyên mật tập » thật hơn nữa, lão tưởng là Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp đã có kế hoạch đoạt lại rồi, nên nhất quyết đòi cho được.

Lão lạnh lùng nói :

— Nếu không có quy nguyên mật tập thì lão phu quyết cùng chết với đứa tiểu tử này cũng được.

Lam-tiểu-Điệp bực mình, hần học :

— Ta đường đường một khuê nữ, không hề lừa phỉnh ai bao giờ.

Chúng ta đến tuyệt cốc này cố tìm lại quy nguyên mật tập, nhưng không tìm thấy đâu cả. Đến như thân xác Tô-Hùng chúng ta cũng chưa tìm được.

Vương-Hàn-Tương tin lời Lam-tiểu-Điệp là thật, nhưng ông ta là quyền biến, đời nào chịu bỏ qua.

Lão làm bộ suy nghĩ một lúc rồi bảo :

— Mật tập nếu đã mất thì người phải đem các môn võ công trong đó mà ghi chép lại cho ta.

Lam-tiểu-Điệp trở mặt hỏi :

— Có phải người bảo ta đem những môn võ công trong quy-nguyên-mật-tập đòi lấy sanh mệnh Mã-quân-Vũ chăng ?

Vương-hàn-Tương gật đầu cười nụ :

— Cô nương quả thực thông minh. Vậy thì cô nương còn cần chờ gì nữa.

Lam-tiểu-Điệp hừ một tiếng :

— Ta không chịu điều kiện đó thì sao.

Vương-hàn-Tương không nói gì cả, dè mạnh chiếc quạt lên cổ Mã-quân-Vũ !

Mã-quân-Vũ rung mình một cái, đôi mắt nhắm nghiền, miệng thốt ra một tiếng rên đau đớn.

Lam-tiểu-Điệp nóng lòng không chịu nổi, la to :

— Hãy khoan ! Người buông Mã-quân-Vũ ra rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Vương-hàn-Tương đôi mắt lộ hung quang, liếc nhìn về phía Lam-tiểu-Điệp, nói :

— Nếu người còn nói một lời nào xác láo thì đừng trách ta độc ác nghe chưa ?

Lam-tiểu-Điệp nhỏ giọng :

— Được ! Nhưng trước nhất người bỏ cây quạt qua một bên, đừng dè lên cổ Quân-Vũ, như thế ta mới an tâm đàm đạo.

Vương-hàn-Tương theo lời, đưa cây quạt xếp sang bên trái.

Tuy nhiên lão vẫn đề ở đầu cầu cây quạt một bên đại huyết của Quân-Vũ để phòng khi Lam-Tiêu-Điệp phản kích bất ngờ.

Lam-Tiêu-Điệp hỏi :

— Người muốn thế nào cứ nói thử.

Vương-Hàn-Tương bệ vệ nói :

— Trước hết ta hỏi người lời này, người không được nói dối.

— Được ! Người cứ hỏi.

— Trên đời này có mấy người đã học qua «quy nguyên mật tập»?

Lam-Tiêu-Điệp đáp nhanh :

— Theo ta biết thì chỉ có ba người.

Vương-Hàn-Tương không biết nàng nói thật hay dối, nhưng ông ta vẫn ra vẻ thông thạo đề thử lòng nàng :

— Hừ ! Người nói sai rồi ! Không phải chỉ có ba người mà còn nhiều nữa.

Vừa nói lão vừa đưa đầu quạt muốn đâm vào cổ Quân-Vũ.

Lam-Tiêu-Điệp la lên :

— Phải ! Có đến bốn người học qua qui nguyên mật tập.

Vương-hàn-Tương đứng tay, cười ha hả :

— Ta đã biết người không thực lòng. Tại sao người lại nói với ta là chỉ có ba người.

Cảm giác được lòng thành thật của Lam-Tiêu-Điệp, Vương-hàn-Tương gật gù hỏi :

— Còn ba người kia là ai ?

Lam-Tiêu-Điệp nói :

— Người thứ nhất là thân phụ ta, người thứ nhì là Bạch-vân Nhi, người thứ ba là ta.

oOo

HỒI THỨ TÁM MƯƠI TÁM

TÌNH LÀ SỢI DÂY TRÓI BUỘC ANH HÙNG

Vương-Hàn-Tương suy nghĩ một lúc rồi nói :

— Thân phụ của cô nương hiện ở đâu, tại sao không thấy xuất

hiện trên giang hồ ?

Lam-Tiêu-Điệp thờ dài :

— Thân phụ tôi nay ở chỗ này, mai biến đi nơi khác, chính tôi đây còn chưa rõ, huống hồ người ngoài.

Bỗng nhiên Vương-Hàn-Tương lắc chiếc quạt xếp một cái, để trên đầu Quân-Vũ, gọi Lam-Tiêu-Điệp, nói :

— Ta bảo người đem võ công trên Quy nguyên mật tập mà đổi lấy tánh mạng Quân-Vũ. Người có hiểu cách đổi chất đó ra sao không ?

Lam-Tiêu-Điệp giật mình nói :

— Tôi chưa hiểu ý muốn của Phán cuộc chủ như thế nào. Nhưng rồi sao chúng ta cùng chậm rãi mà bàn bạc, nếu Phán cuộc chủ phạm đến tính mạng của Quân-Vũ thì tôi quyết chẳng dung tình.

Vương-Hàn-Tương thốt ra một tràng cười ngạo nghễ, nói :

— Ta tưởng người đừng quan tâm đến sinh mạng của nó là hay hơn.

Lam-Tiêu-Điệp ngạc nhiên :

— Tại sao ?

— Vì người không thể nào thực hiện được sự đòi hỏi của ta.

— Được ! Xin phán cuộc chủ cứ cho biết điều kiện ấy.

Vương-Hàn-Tương nghiêm sắc mặt làm ra vẻ quan trọng :

— Phải làm cho được hai điều kiện !

— Hai điều kiện !

— Phải !

— Xin cho biết !

— Thứ nhất người phải chép lại Quy nguyên mật tập cho ta, không sai sót chữ nào.

— Còn điều kiện thứ hai ?

Người phải giết những kẻ nào đã học qua Quy nguyên mật tập.

Lam-Tiêu-Điệp giật nảy người, nhìn chăm chăm vào mặt Vương-hàn-Tương :

— Sao ? Người buộc ta phải giết phụ thân và Bạch tỷ tỷ của ta ?

Vương-hàn-Tương thấy sắc mặt kinh ngạc của Lam-tiêu-Điệp lòng đã sợ sệt. Lão sợ Lam-tiêu-Điệp bất bình, nổi nóng giết lão thì tánh mạng lão không thể nào giữ nổi. Việc lão đòi hy sinh tánh

mạng dề giết Quân-Vũ chẳng qua là một thủ đoạn của lão mà thôi. Lão đâu dám cả gan chịu hy sinh một cách vô ích như vậy.

Tuy lòng có hơi kinh sợ, nhưng lão lại làm gan đáp lời :

— Người không thể thực hiện điều kiện thứ hai ? Vậy thì người hãy xem đây.

Vừa nói, lão vừa phát chiếc quạt qua đầu Mã-quân-Vũ.

Lam-tiểu-Điệp rú lên :

— Vương-hàn-Tương ! Người đừng buộc ta làm điều bất hiếu bất nghĩa. Thà người giết ta đi mà tha cho Quân-Vũ.

Dứt lời, nàng đứng im, nhắm mắt lại như chờ Vương-hàn-Tương hạ thủ.

Vương-hàn-Tương bỗng cười lên một tràng dài, nói lớn :

— Con nhỏ ! Mày dám lừa phỉnh ta sao ? Ta đã từng tuổi này đâu có dại hơn mày.

Lam-tiểu-Điệp bị trong thế cùng không biết làm sao, nếu chịu thì hành theo điều kiện của Vương-hàn-Tương cứu Quân-Vũ thì mang tiếng bất hiếu bất nghĩa, còn giữ lấy hiếu nghĩa thì lại làm hại sinh mạng Quân-Vũ, cả hai việc đều nan giải, cho nên nàng muốn chết đi để khỏi phải lấy cảnh đau đớn.

Ngờ đâu Vương-hàn-Tương lại nghĩ cho nàng lập mưu chờ lúc nào xuất thủ hạ sát thì phản công, cho nên lão mới nói như thế.

Lam-tiểu-Điệp hiểu ý, lạnh lùng bảo :

— Vương-hàn-Tương ! Người đừng tưởng ta dụng tâm tà ý. Ta sờ dề chịu chết là không muốn thấy cái cảnh hành hạ dã man của người đối với Quân-Vũ. Ta không hề có ý đánh lên người.

Thật vậy, nếu Lam-tiểu-Điệp không vì Quân-Vũ thì nàng hạ sát Vương-hàn-Tương đâu khó khăn gì.

Vương-hàn-Tương trước đây đã trông thấy nàng đánh với Hạ-vân-Phong, lão cũng biết lão không phải là đối thủ của nàng.

Lời nói Lam-tiểu-Điệp có vẻ thành thực, khiến cho Vương-hàn-Tương cũng phải thương hại, thở dài thăm thẳm :

— Ôi ! Tình là gì mà lại có một mãnh lực ghê hồn như vậy ? Nàng chịu chết để khỏi thấy người yêu của nàng bị hành hạ ư ! Ôi ! Trọn đời ta chỉ say mê về võ học không bao giờ dề ý đến tình ái, nay mới biết tình ái là một nguồn sinh lực dồi dào, một sức mạnh tuyệt đối có thể dắt dẫn con người vào một lãnh vực cao siêu nhất

mà cũng thấp hèn nhất.

Lão lại nghĩ rằng :

— Nàng đã sợ ta hành hạ Quân-Vũ, ta đại gì mà không hành hạ hẳn chút ít để làm cho nàng nát lòng, buộc nàng thì hành điều kiện ấy.

Lão cất tiếng cười hô hô nói :

— Ta không thể nào cho người chết trước thằng oắt con này được. Nếu người không chịu thì hành điều kiện thì ta điếm vào sanh huyết của nó, để cho nó phải chịu hành hạ, đau khổ trước mặt người.

Câu nói đó làm cho Lam-tiểu-Điệp sợ hãi, nàng mở mắt nhìn chòng chọc vào mặt Vương-hàn-Tương, hét to :

— Người là đứa lang tâm cầu trệ ! Người bắt ta chép Quy nguyên mật tập, điều ấy ta có thể thì hành được, nhưng người bắt ta phải giết cha, giết chị, ta chẳng bao giờ làm. Còn nếu người điếm vào sanh huyết của Quân-Vũ để làm cho Quân-Vũ bị hành hạ đau đớn thì ta cũng điếm vào ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo của người, để cho người cũng bị hành hạ, đau đớn như Quân-Vũ.

Vương-hàn-Tương nghe nói giật nảy người.

Nếu làm như vậy thì kế hoạch của lão bị hỏng rồi. Nàng có đủ khả năng để dùng chỉ lực điếm vào huyết đạo của lão, nếu lão chưa giết chết Quân-Vũ ngay.

Tuy nhiên lão vẫn giả vờ cất giọng cười ngạo nghễ :

— A tốt ! Thế thì mày thử ra tay xem hậu quả ra sao ?

Lão nói dứt lời, toan cất quạt trên đầu Quân-Vũ để hăm dọa.

Lam-tiểu-Điệp thì bỗng cánh tay lão tê buốt.

Một luồng chỉ phong điếm đến huyết «huyền cơ» của lão làm cho lão rơi cây quạt xuống đất, cánh tay xụi xuống đất.

Nhưng Vương-hàn-Tương là kẻ trí dũng hơn người, lão đoán biết nếu buông Quân-Vũ ra thì tánh mạng lão không còn, nên vội chồm bàn tay mặt chụp lấy Quân-Vũ và nắm chặt.

Lão không biết người nào đứng sau lưng dùng chỉ lực đánh lên lão.

Lam-tiểu-Điệp vẫn đứng trơ trơ trước mặt lão, không có một cử động nào. Như vậy, chỉ lực vừa phát ra không phải của Lam-tiểu-Điệp rồi.

Chợt nghe đằng sau một tiếng hét thất thanh :

— Người muốn tìm học « Quy nguyên mật tập » Hừ ! Muốn thọ giáo thì trước tiên phải chịu lấy một đòn xem có thể tiếp nhận môn võ học kỳ công đó hay không.

Lời nói lạnh lạnh, như đe dọa, như ngạo mạn khiến Vương-hàn-Tương là kẻ già đời cũng phải sợ hãi, run rẩy cả thân mình.

Tay mặt lão đã tê liệt, chỉ còn tay trái có thể hoạt động được nhưng lão vừa cầm chặt lấy cánh tay Quân-Vũ thì lập tức một bàn tay phóng tới, xia ngay mạch môn của lão, khiến lão không sao kịp đề phòng.

Chớp mắt, Quân-Vũ đã bị người ấy cướp lấy, giật mạnh lại phía sau, khiến lão phải té nhào xuống một lượt.

Thấy đối phương đã giật mất Quân-Vũ, Vương-hàn-Tương nổi giận, đề khí đan điền, giải khí huyết đạo, và hét lên một tiếng lớn, phóng mình lên cao, vận dụng cả chân tay đánh về phía người ấy.

Thật ra đối phương chỉ cần cướp Quân-Vũ, không dụng ý đánh thương, nếu không Vương-hàn-Tương làm sao tránh khỏi nguy.

Vừa đánh ra một chiêu, Vương-hàn-Tương ngược mắt ngó lên thấy người vừa cướp Quân-Vũ là Bạch-vân-Phi.

Nàng đưa Quân-Vũ ra ngoài ba trượng, đặt Quân-Vũ xuống mô đất và tung mình né sang một bên tránh khỏi luồng chưởng phong Vương-hàn-Tương.

Bỗng Lam-tiểu-Điệp lác mình một cái, tức thì một làn kinh lực ép thẳng về phía Vương-hàn-Tương, buộc ông ta phải lui về đề tránh.

Lam-tiểu-Điệp từ nãy giờ bị Vương-hàn-Tương dùng Quân-Vũ áp bức nằng, nên nằng giận dữ nhảy vọt tới mấy bước, đánh tiếp một đòn chí mạng.

Vương-hàn-Tương cũng là tay giàu kinh nghiệm, biết lối xuất thủ của nàng không phải tầm thường và cũng không còn thể nào tránh kịp, nên buộc lòng phải đưa mặt lên, vẽ một vòng, dùng chưởng « Bài sơn đảo hải » tự vệ.

Ngón Bài-sơn đảo-hải của Vương-hàn-Tương đã từng làm chấn động giang hồ trên hai mươi năm nay, thì đâu phải là vừa.

Chưởng lực phát ra cuộn cuộn, khiến Lam-Tiểu-Điệp cũng phải lạnh mình.

« Bùng ».

Một tiếng động đinh tai điếc óc, bụi cát bốc lên mù mịt, cây cối lung lay, Vương-hàn-Tương bay bổng lên không, lùi ra sau ba trượng, còn Lam-Tiểu-Điệp thân hình lác lư, loạng choạng muốn ngã.

Mặt Vương-hàn-Tương tái nhợt như kẻ chết đuối, mồ hôi đổ ra đầm đìa, trông rất thảm não.

Thật kinh khủng ! Lão không hiểu Lam-Tiểu-Điệp đã dùng thứ võ công gì mà có thể phản kích ác liệt như vậy.

Thật ra, Lam-Tiểu-Điệp đã vận dụng thế phản kích pháp trong Quy nguyên mật tập, Vương-hàn-Tương công đến nhanh bao nhiêu thì sức phản kích ấy dội trở lại ông ta bấy nhiêu.

Chiêu thế « Bài sơn đảo hải » ông ta đã từng dùng đánh người nát xương vỡ sọ, thì giờ đây nó lại làm cho ông ta một phen tán loạn tinh thần.

Vương-hàn-Tương cảm thấy khắp mình rời rã, lục phủ ngũ tạng chấn động, máu huyết trong người như muốn chạy ngược lên, trào ra miệng.

May nhờ công lực của lão thâm hậu, nên mới giữ lại được thăng bằng.

Lão đau đớn, cất giọng run run :

— Nữ tặc ! Mày dám khinh thường lão phu đến như thế ư ?

Lam-Tiểu-Điệp quay qua nhìn Bạch-Vân-Phi, nhướn miệng cười tươi, hỏi :

— Tỷ tỷ ! Có cần phải giết nó không ?

Bạch-Vân-Phi đang giải khai huyết đạo cho Quân-Vũ, ứng tiếng đáp :

— Hãy dùng cây gậy sắt của nó mà giết nó cho rồi.

Lam-Tiểu-Điệp cúi mình lượm cây quạt sắt của Vương-hàn-Tương bỏ rơi lúc nãy bước tới gần, nói :

— Vương-hàn-Tương ! Lúc nãy người dùng cây quạt này bức hiếp ta, giờ đây ta dùng nó để kết liễu sinh mạng mày.

Vương-hàn-Tương vừa bị Lam-tiểu-Điệp dùng phản kích pháp làm chấn động lục phủ ngũ tạng, nếu không có tinh dưỡng trong vòng ba tiếng đồng hồ thì công lực không còn đủ sức chiến đấu nữa.

Tuy vậy ! Đã là một tay vang danh trong giang hồ, ông ta làm sao chịu nổi trước những lời nói khích lệ của một cô gái không quá

hai mươi tuổi.

Lão tròn tròn đôi mắt, hai luồng nhơn quang chiếu thẳng vào mặt Lam-Tiểu-Điệp.

Lão hét :

— Con nhỏ ! Đùng phách lối ! Cái hay trong đời đâu phải chỉ có võ lực ! Còn nhiều chuyện khác mà đối với chúng bay chỉ là bọn ấu trĩ.

Lam-Tiểu-Điệp nhoẻn miệng, nhìn Bạch-Vân-Phi cười nụ, rồi quay qua hỏi Vương-Hàn-Tương :

— Lão già phách lối ! Lão tự phụ hơn chúng tôi về môn gì ngoài võ công cứ nói thử ?

Vương-Hàn-Tương vuốt chòm râu bạc tỏ vẻ tự đắc :

— Võ công chỉ là một việc rất nhỏ trong đời võ học của lão phu. Cái hay của võ công đâu ào diệu bằng kỳ môn, ngũ hành. Chính trọn đời lão phu đã ra sức traui dồi về môn học thuật đó, để làm cho thiên hạ phải võ mặt kinh hồn...

Không đợi Vương-Hàn-Tương dứt lời, Lam-Tiểu-Điệp mỉm môi cười ngạo nghễ, hỏi :

— Ngũ hành kỳ thuật là cái quái gì ? Học thuật ấy có thể chịu đựng nổi cái đánh của ta không ?

Vừa nói, Lam-Tiểu-Điệp vừa cầm cán quạt sắt bước tới, giờ lên trời như muốn đánh thẳng lên đầu Vương-Hàn-Tương.

Vương-Hàn-Tương khóa tay, hét :

— Con nít ! Người thật không biết gì trời cao bề rộng. Nếu người không tin thì kỳ luận kiếm anh hùng sắp đến người sẽ đến dự kiếm để trông ta dùng một hàng cây, một đồng đá vẩy khồn anh hùng trong Võ-lâm.

Lam-tiểu-Điệp nhúu mày cười khinh khỉnh :

— Dùng một hàng cây, một đồng đá vẩy khồn anh hùng trong võ lâm ?

— Phải ! Chính nó là nắm mồ chôn xác những kẻ ngạo mạn không biết lượng sức mình.

Dứt lời, lão ngửa mặt lên trời cười hô hố, tiếng cười vang cả không gian, mang theo đầy tự phụ.

Lúc này Bạch-vân-Phi đã giải xong huyết đạo của Mã-quân-Vũ, nghe Vương-hàn-Tương nói cười ngạo nghễ, nằng bực tức xen vào :

— Ngũ hành kỳ thuật là môn võ học cũng khá lợi hại thực, nhưng hiện nay trong võ lâm giang hồ biết bao nhiêu kẻ điều luyện về môn ấy. Đó không phải là môn đặc dị mà người đem ra khoe. Hừ ! Tự mình tán dương lấy mình là điều nhục nhã...

Vương-hàn-Tương tức giận đứng dậy, nói :

— Người nào dám sánh với ta về môn Ngũ-hành kỳ thuật, người nói cho ta nghe thử.

Vừa nói, Vương-hàn-Tương vừa lão đảo té quỵ xuống đất. Vì thân thể lão vừa bị Lam-tiểu-Điệp dùng « Phản kích pháp » đánh một đòn, đến bây giờ vẫn chưa phục hồi công lực.

Bạch-vân-Phi đưa mắt bảo Lam-tiểu-Điệp kết liễu tánh mạng lão già ấy cho xong.

Nhưng Lam-tiểu-Điệp là một cô gái thuần lương xưa nay sống một mình trong vườn hoa không tiếp xúc với ai, cũng không bao giờ giết chết một nhân mạng.

Nay phải giết người, nàng cảm thấy bối rối, nên khi đưa quạt lên nàng đã hạ xuống ngay.

Bạch-vân-Phi biết ý, giục :

— Đừng nên dùng từ tâm đối với một đứa độc ác.

Lam-tiểu-Điệp buộc lòng phải nhắm mắt đưa cây quạt lên, đâm vào ngực Vương-hàn-Tương.

Bỗng có tiếng Mã-quân-Vũ nói to :

— Hãy khoan ! Đừng giết nó !

Lam-tiểu-Điệp nghe kêu bỗng dừng tay, quay đầu lại nhìn Quân-Vũ nói :

— Sao ? Thiếu hiệp có cảm tình với lão già này à ? Lúc này lão ta hung hăng, uy hiếp thiếu hiệp, nếu không nhờ Bạch tỷ tỷ kịp thời giải thoát thì giờ này có lẽ thiếu hiệp không còn.

Mã-quân-Vũ nhìn sững Lam-tiểu-Điệp, nói :

— Hừ ! Chẳng lẽ cô nương đánh không lại lão già đó hay sao mà phải hành động như vậy ?

Lam-tiểu-Điệp mặt đỏ bừng, mỉm cười nhìn Quân-Vũ không biết phải đáp lời như thế nào.

Bạch-vân-Phi cười gằn một tiếng, nói với Quân-Vũ :

— Vì đâu Vũ huynh lại có ý ấy ?

Quân-Vũ bình tĩnh đáp :

— Tôi tưởng không nên lợi dụng lúc đối phương bị thương mà sát hại.

Bạch-vân-Phi quát mắt, tỏ ý không hài lòng :

— Hừ ! Vũ huynh chó nên nghĩ rằng mình phải hành động anh hùng trong lúc kẻ khác chỉ là những phường tiểu nhân, hiểm hóc.

— Tại sao ?

— Lão ta đánh lén, bắt Vũ huynh làm con tin, buộc Lam muội phải chép « Quy nguyên mật tập », hành động ấy có phải là anh hùng không ? Chúng ta dung một kẻ ác hiểm như vậy chỉ lưu lại mầm di họa.

Mã-quân-Vũ nói :

— Nhưng lão chưa cố ý làm thiệt mạng tôi.

Bạch-vân-Phi cười nhạt :

— Phải ! Nếu hán không mong muốn quy nguyên mật tập thì hán đã đưa linh hồn của Vũ huynh về địa phủ rồi ! Tánh mạng của Vũ huynh được an toàn là nhờ Lam muội thuộc lòng quyển Quy nguyên mật tập đó.

Lam-tiểu-Điệp xen vào :

— Tỷ tỷ nói rất đúng ! Mã thiếu hiệp chó lắm lời. Nhưng nếu lúc này lão ta phạm đến tánh mạng Mã thiếu hiệp thì thân xác của lão bây giờ cũng thành tro.

Bạch-vân-Phi ra chiều hiểu biết :

— Không đâu ! Đòi nào lão ta dám sát hại Vũ huynh. Đó chỉ là mưu mô để lão đòi hỏi điều kiện này mà thôi.

Vương-hàn-Tương nghe hai cô gái đối đáp, vênh râu nói :

— Ai bảo ta không dám hại thằng oác con đó. Ta đã dám vào tuyệt cốc này để tìm Quy-nguyên mật tập thì ta còn sợ chết sao.

Mã-quân-Vũ thờ dài nói :

— Đành vậy ! Nhưng người này đã từng cứu tôi trên Nga-Mi sơn, Vạn-Phật đỉnh. Xin Bạch tỷ tỷ và Lam cô nương vì tôi mà tha cho lão một lần.

Bạch-vân-Phi suy nghĩ một chút rồi nói :

— Hôm nay những người đến đây tìm kỳ thư đều được chúng ta cho về hết. Thế thì tha cho lão này nữa cũng chẳng sao. Thôi ! chúng ta đi.

Lam-tiểu-Điệp nói :

— Sao ? Chúng mình không tìm kỳ thư nữa ư ?

Bạch-vân-Phi buồn bã nói :

— Ta đã tìm kiếm khắp một lượt, nhưng không thấy một dấu vết nào có thể giúp chúng ta tìm ra tung tích. Nếu tìm thêm nữa cũng chỉ hoài công.

Lam-tiểu-Điệp nói :

— Nơi tuyệt cốc đáy này sâu hàng vạn trượng, loại thú dữ ở đó không ít. Có lẽ thân xác của Tô-Hùng rơi xuống đã bị ác thú ăn mất rồi.

Bạch-vân-Phi cười lớn :

— Lam muội muội nhận xét quả không sai ! Có lẽ Quy-nguyên-mật-tập giờ đây cũng bị hùm beo nuốt vào ruột mất rồi. Chúng ta nếu muốn tìm kỳ thư thì chỉ còn cách đi tìm bắt tất cả thú dữ trong vùng này mò ruột moi gan ra thì mới được.

Lam-tiểu-Điệp cười ngặt nghèo, vung cây quạt đến trước mặt Vương-hàn-Tương, nói :

— Người đã nghe rõ chưa ! Nếu người còn ý đi tìm Quy-nguyên mật-tập thì không thể tránh khỏi vào bụng cọp.

Vương-hàn-Tương sau khi bị « Phản lực pháp » của Lam-tiểu-Điệp tay chân rã rời, đứng không vững, những tưởng đã bị chết dưới cây quạt xép của lão, may thay Bạch-vân-Phi nghe lời Mã-quân-Vũ không hại mạng lão. Lòng lão như nở hoa.

Tuy nhiên, để trấn áp sự mừng rỡ lộ ra trên vẻ mặt, Vương-hàn-Tương làm mặt giận quay sang hướng khác, không để ý đến lời cợt đùa của Lam-tiểu-Điệp vừa rồi.

Bạch-Vân-Phi cười nhạt, lắc mình một cái, một luồng thanh quang vọt tới như một chiếc cầu vồng. Thân hình nàng đã phi nhanh về phía đáy vực, cuốn theo tiếng gió vu vu.

Nàng quay lại bảo Quân-Vũ và Lam-Tiểu-Điệp :

— Hai người hãy cỡi bạch-hạc lên tuyệt cốc trước đi, tôi sẽ theo đường cũ mà về. Chúng ta hẹn gặp nhau nơi Thiên-Cơ Thạch-Phủ.

Lam-Tiểu-Điệp lắc đầu, ứng tiếng đáp nhanh :

— Không không ! Bạch tỷ tỷ và Mã thiếu hiệp cỡi hạc về trước. Tôi thử lại thuật khinh công của tôi xem thế nào.

Bạch-Vân-Phi trở mặt nhìn nàng :

— Sao ? Lam muội muội định dùng thuật khinh thân leo lên hồ sâu vạn trượng.

Lam-Tiểu-Điệp gật đầu :

— Phải ! Tôi đề khi đan điền thân mình có thể nhẹ như một chiếc lá khô.

Bạch-Vân-Phi cười khúc khích :

— Không được đâu ! Dầu thuật khinh thân của Lam muội muội có cao diệu đến bậc nào cũng không thể vượt được tuyệt cốc này. Tốt hơn chúng ta dùng Bạch-hạc mà lên cho khỏe.

Lam-Tiểu-Điệp ngửa mặt nhìn vách đá cao vọi vọi, trơn như mỡ, lòng cũng chán ngán, đột nhiên hỏi Bạch-Vân-Phi :

— Bạch tỷ tỷ, con Huyền-ngọc có thể chờ nổi cả ba chúng ta chăng ?
Bạch-Vân-Phi mỉm cười :

— Tại sao lại buộc nó phải chờ đến ba người ?

Lam-Tiểu-Điệp đáp tự nhiên :

— Vì tôi muốn cả ba chúng mình đều lên khỏi tuyệt cốc một lượt.

Bạch-Vân-Phi lưỡng lự :

— Bạch hạc tuy là linh vật ngàn năm, nhưng chưa chắc nó đã đủ sức làm cái việc hi hữu đó.

Lam-Tiểu-Điệp nhe hàm răng ngọc, liếc nhìn Quân-Vũ nói với Bạch-Vân-Phi :

— Giả như Huyền-ngọc không đủ sức, lên đến giữa chừng mà sa xuống thì cả ba chúng ta cùng chết có sao ?

Bạch-Vân-Phi gật đầu :

— Nếu thế thì cả ba người đều chết rồi.

Mã-quân-Vũ thấy hai cô gái bàn luận nhau về việc chết sống mà không chút sợ sệt, bất giác chàng cũng nổi hùng khí, tung mình chạy tới trước, nói :

— Chúng mình cứ cỡi hạc xem có bị té chết không ?

Bạch-vân-Phi mỉm miệng, nói :

— Vũ huynh có hùng khí, không sợ chết, nhưng rồi rui ro có bề nào thì oan mạng lắm.

Lam-Tiểu-Điệp liếc nhìn Bạch-Vân-Phi :

— Chỉ riêng Bạch tỷ tỷ oan mạng sao ?

Bạch-Vân-Phi không đáp, từ từ bước lên lưng hạc. Trong lúc

đó Quân-Vũ và Lam-Tiểu-Điệp cũng làm theo.

Bạch-Vân-Phi ngồi giữa, Lam-Tiểu-Điệp ngồi phía trước Mã-Quân-Vũ ngồi phía sau, cả ba đều lộ vẻ hào hứng.

Linh hạc cất cổ lên trời, kêu to một tiếng, đôi cánh xòe ra như hai cánh bướm lớn từ từ bay bổng lên không trung.

Bạch-Vân-Phi một tay nắm Lam-Tiểu-Điệp, một tay nắm Mã-Quân-Vũ, nói :

— Nếu Bạch hạc không đủ sức lên tuyệt cốc thì chắc chắn cả ba chúng ta chết một chỗ.

Lam-Tiểu-Điệp tươi cười :

— Thế càng tốt.

Bạch-Vân-Phi lắc đầu :

— Có chết thì Lam muội muội và Vũ huynh chết đi ! Tôi không muốn chết với hai người đâu.

Mã-Quân-Vũ thấy hai thiếu nữ lấy cái chết đùa cợt, bất giác cũng cảm hứng, xen vào :

— Sao Bạch tỷ tỷ không muốn cùng chết với chúng tôi ?

Giữa lúc mọi người đang nói chuyện thì Bạch hạc đã cất cánh bay lên thật cao, tiếng gió lộng vù vù, chớp mắt đã quá một trăm trượng.

Lam-Tiểu-Điệp cúi đầu nhìn xuống thấy Vương-Hàn-Tương chỉ còn là một cái chấm đen mờ như hạt sỏi.

Nàng thích chí cười ha hả nói :

— Ô ! Thế thì thua gì tiên nữ thuở xưa !

Nàng cười mãi không thôi.

Và, trong cơn thích chí, nàng đang đưa hai chân, lác qua lác lại thân mình, nói cười nghiêng ngửa.

Bạch hạc đang bay bổng nhiên xao động. Mã-Quân-Vũ ngồi đằng sau hốt hoảng, run rẩy cả mình như muốn té xuống đất.

Chàng thầm rủa :

— Cô bé này chẳng biết có gì thú mà nghịch ngợm như thế. Nếu hân cứ cười giỡn mãi e cả ba phải té xuống đất nát thây.

Bạch hạc đã bị chở một trọng lượng quá nhiều, lại bị Lam-Tiểu-Điệp ngồi lác lư mãi, không thể nào giữ được thăng bằng, lúc nghiêng qua, lúc lắc lại hai cánh không đều nhau.

Bạch-Vân-Phi thấy Mã-Quân-Vũ ngồi đằng sau không vững, lại

sợ Lam-Tiêu-Điệp quá là lời, gây ra tai nạn lớn, nên đề phòng trước.

Một tay nâng ôm Lam-Tiêu-Điệp, một tay vòng qua sau lưng, ôm vào eo ếch Quân-Vũ.

Tuy nhiên, Bạch hạc mỗi lúc mỗi lắc lư, bàn tay của Bạch-Phi không đủ bảo đảm đề Mã-Quân-Vũ an lòng, chàng vội ôm vào bụng Bạch-Vân-Phi cho chắc chắn hơn.

Mọi luồng cảm giác chạy khắp người, Bạch-vân-Phi đôi má ửng hồng, hai mắt lim dim nhắm lại. Trong lúc đó Mã-quân-Vũ cũng không thể tránh được cảm giác qua giây phút động chạm đó.

Chàng gục đầu xuống, không dám nhìn cái lưng ong thon thon của Bạch-vân-Phi mà chàng ôm chặt vào người.

Tim Bạch-vân-Phi trời lên những nhịp đập khác thường, khiến cho Lam-Tiêu-Điệp ngạc nhiên quay lại.

Thấy hai người ôm nhau, Lam-Tiêu-Điệp đắc chí cười, to nói :

— Phải ! Thật là « ảo diệu »

Mã-Quân-Vũ giật mình, thẹn thùng rón rén thụt tay lại :

— Ô ! Ta đã hành động vô ý thức, phạm đến danh dự.

Còn hối hận làm cho mặt chàng sượng sùng đỏ gay.

Chàng không dám ngẩng đầu lên nhìn Bạch-Vân-Phi và Lam-Tiêu-Điệp nữa.

Lam-Tiêu-Điệp biết ý trêu chọc :

— Kìa ! Mã thiếu hiệp ! Tại sao cúi mặt xuống vậy ? Hãy nhìn khung trời rộng bao la mà chúng ta cùng nhau lướt gió tung mây.

Lời nói Lam-tiêu-Điệp chưa dứt thì bạch hạc đã bay chui vào một vùng mây đen dày đặc.

Vùng mây tối xăm. Hơi nước rưới vào quần áo của ba người ướt đầm.

Lam-tiêu-Điệp thích thú hơn reo lên :

— A ! Hay lắm ! Lạ trời tối hơn nữa ! Càng tối càng hay !

Câu nói nửa đùa cợt, nửa châm biếm, làm cho Quân-Vũ xấu hổ, không cất đầu lên được.

Bạch-vân-Phi quay đầu nhìn Quân-Vũ, mỉm cười nói :

— Có phải Vũ huynh đang buồn nhớ Loan muội không ? Tại sao Vũ huynh cứ cúi đầu mãi không nói chuyện ?

Quân-Vũ thừa hiểu Bạch-vân-Phi nhắc đến tên Lý-thanh-Loan là muốn cởi mở nỗi thẹn thùng của mình . .

Chàng nhân cơ hội ấy, ngược mặt lên, nói một câu bằng quơ :

— Nếu Lý sư muội tôi có mặt tại đây chắc nàng cũng vui vẻ như Lam cô nương không kém.

Câu nói của chàng chỉ có mục đích dùng để chữa thẹn, tuy nhiên chàng đã đem tánh tình của Lý-thanh-Loan so sánh với Lam-tiêu-Điệp, làm cho Lam-tiêu-Điệp phải suy nghĩ.

Nàng đang cười bỗng nín bật, trở mắt nhìn Quân-Vũ nói :

— Mã thiếu hiệp ! Anh đừng buồn nhớ Thanh-Loan nữa. Tôi nhất định tìm phương pháp giúp anh tìm nàng về đây. Con bạch hạc của Bạch tỷ tỷ bay rất mau, ngàn dặm chỉ trong nửa ngày, nếu Lý-thanh-Loan còn ở trên thế giới này thì bất kể nơi chân trời góc biển nào tôi cũng phải tìm nàng cho được.

Từ câu nói ấy, Lam-tiêu-Điệp không còn cười giòn nữa.

Qua một thời gian, ba người đều im bật, hình như mỗi người đang đeo đuổi một ý niệm riêng.

Bỗng mây mờ tan mất, ánh nắng le lói, cảnh vật hiện ra rõ rệt.

Thì ra, Bạch hạc đã bay ra khỏi vùng mây tăm tối đó rồi.

Lam-tiêu-Điệp đôi mắt khê nhắm lại. Hình như trong ba người, chỉ có nàng đang mang một tâm tư nặng nề và kín đáo hơn.

Thời gian trôi theo cánh hạc, như muốn bay theo làn mây tối xa xăm.

Bỗng bạch hạc kêu một tiếng, nhúi mình xuống.

Giây lát đã đậu xuống đất. Quân-Vũ nhận ngay ra chỗ bạch hạc vừa đậu chính là Truy-vân-Phong một bên Thiên-Cơ Thạch-phủ.

Bạch-vân-Phi phóng mình nhảy xuống trước tiên, vừa cười, vừa nói :

— Xuống đi ! Đã đến giờ ăn cơm rồi !

Lam-tiêu-Điệp giọng buồn buồn, nói :

— Nếu lúc ấy chúng mình từ trên lưng hạc rơi xuống thì bây giờ đã thành quỷ rồi.

Bạch-vân-Phi cười nhạt :

— Tại sao Lam muội muội lại có ý muốn chết như vậy ?

Lam-tiêu-Điệp chớp chớp đôi mắt, trông mắt hơi ươn ướt.

Nàng nói :

— Tôi nhớ mẫu thân tôi lắm ! Nếu tôi được chết đi, vong hồn được ở gần mẫu thân tôi có phải là thú vị hơn không ?

Bạch-vân-Phi nói :

— Hừ ! Thân mẫu của Lam muội rất mong Lam muội sống mãi trên đời để thực hiện lời di ước ! Lam muội chờ chán đời quá sớm như vậy.

Lời di ước ?

Ba tiếng như xé lòng Lam-tiểu-Điệp. Lúc sinh thời mẫu thân Lam-tiểu-Điệp có dạy nàng hai điều :

— Điều thứ nhất giết người đàn ông mà thân mẫu nàng cho là thù hận, thì người ấy lại chính là thân phụ nàng.

— Điều thứ hai mẹ nàng dạy nàng phải giết tất cả những người đàn ông nào mà nàng có cảm tình.

Cả hai điều đó nàng không thực hiện được.

Nhờ đến thân mẫu, hai má Lam-tiểu-Điệp nước mắt chảy xuống hai đường như suối.

Bạch-vân-Phi muốn an ủi nàng vội dặt tay nàng vào thạch thất.

Quân-Vũ nổi gót theo sau, chẳng biết chàng nghĩ gì mà chàng thờ dài một tiếng.

Hai cô gái nghe tiếng thờ dài ấy bỗng dừng chân quay đầu lại nhìn chàng.

Chỉ thấy Quân-Vũ đứng trơ như pho tượng gỗ, không nhúc nhích, đôi mắt ướt mềm.

Lam-tiểu-Điệp bỏ tay Vân-Phi ra, từ từ bước đến chàng hỏi :

— Tôi đang nói chuyện với Bạch tỷ tỷ, vì sao thiếu hiệp lại thờ than. Thiếu hiệp có điều gì ưu tư vậy ?

oOo

HỒI THỨ TÁM MƯƠI CHÍN

NGỒ BÍ TÌNH YÊU NAN GIẢI

Mã-Quân-Vũ nghĩ đến câu chuyện khi nãy khiến chàng lúng túng, mở miệng ra khó nói, nên chỉ đáp :

— Tôi, tôi... rồi lặng câm.

Lam-Tiểu-Điệp ra vẻ thông cảm, mỉm cười :

— Thôi đừng nói nữa, anh cứ an tâm, tôi và Đại tỷ tỷ hứa sẽ không làm cho anh bức bối thêm đâu. Chúng ta hãy mau đi về ăn cơm.

Mã-Quân-Vũ dùng dần ý không muốn đi, nhưng chàng sợ có thể sanh chuyện lời thôi, bèn nhoẻn một nụ cười đau khổ rồi đứng dậy miễn cưỡng cất bước.

Ba người vừa đi đến cửa Thiên-Cơ Thạch-Phủ thì Phan-Tú-Vỹ vội mở cửa bước ra nghênh tiếp, đoạn Bạch-Vân-Phi dắt Mã-Quân-Vũ chạy thẳng vào phòng nàng.

Lam-Tiểu-Điệp ngó theo Mã-Quân-Vũ vừa cười, vừa nói :

— Hồi nãy em nói chơi đó thôi ! Anh đừng giận em nhé !

Mã-Quân-Vũ cảm thấy tâm tình của Lam-Tiểu-Điệp lúc bấy giờ hình như đôi khác. Tuy thế, chàng nghĩ đến hành động của nàng bỗng sắc mặt đôi khác, tâm thần kinh sợ.

Chàng gượng gạo đáp :

— Tôi đâu dám giận ai ?

Trông thấy nét mặt Mã-Quân-Vũ buồn dười dươi, Lam-Tiểu-Điệp cười mơn trớn :

— Thôi mà ! Nói dối với tôi hả. Nói chơi mà cứ giận hoài...

Thôi đừng buồn nữa, để tôi đi làm hai món đồ cho anh ăn.

Nói xong, nàng vọt biến vào trong thất đã mất dạng.

Bạch-Vân-Phi thấy Lam-Tiểu-Điệp biến mau lẹ quá, liền cau mày nói với Mã-Quân-Vũ :

— Lam muội lại đỡ trò biến hóa rồi, Vũ huynh đã thấy chưa ?

Mã-Quân-Vũ hoài nghi nói :

— Đúng rồi ! Hôm nay Lam cô nương khác thường quá. Tôi thấy nàng biến cũng hơi rờn rợn.

Bạch-Vân-Phi xuống giọng than rằng :

— Hành động của Lam muội thật khó biết, tôi khuyên Vũ huynh phải thận trọng, ôn hòa một chút.

Mã-Quân-Vũ kinh hãi :

— Ôi ! Tôi phải làm sao bây giờ ? Xin cam thất lễ.

Bạch-Vân-Phi cười sặc sụa :

— Làm gì mà quýnh lên thế !

Tôi biết trong thâm tâm Vũ huynh như thế nào rồi, nhưng tôi

khuyến Vũ huynh cần phải quan niệm đúng hơn.

Mã-Quân-Vũ cúi đầu than :

— Tỷ tỷ có lòng tốt đối với tôi, song tôi cảm thấy tôi hối hận vô cùng, biết bao giờ tôi báo đáp được tấm lòng tốt ấy.

Thế mà lúc này tôi đã...

Nói đến đây Mã-Quân-Vũ như nghèn nghẹn. Bạch-Vân-Phi cười :

— Vũ huynh cảm thấy hối hận về việc trên lưng hạc lúc này phải không ?

Mã-Quân-Vũ gật đầu đáp :

— Tôi xin cam thất lễ, xin chị vui lòng nghĩ lại cho vì lúc này trên lưng hạc tôi khiếp sợ quá tựa hồ sống trong cơn mộng ảo. Bởi thế tôi đã va chạm đến thê xác của chị trong sự vô tình của tôi, nhưng dầu sao tôi cũng bị lương tâm cắn rứt.

Bạch-Vân-Phi nghiêm giọng nói :

— Việc nhỏ mọn này, tôi chưa hề nghĩ tới và cũng không coi đó là hệ trọng. Vì theo đạo đức con gái ngày xưa yếu mềm, không bước khỏi phòng khuê. Còn trái lại trong đời này, và hơn thế nữa đối với những gái nghĩa hiệp như chúng tôi, thì việc đụng chạm thê xác trong sự vô tư có nghĩa gì mà Vũ huynh hồng ngại.

Mã-Quân-Vũ nghe xong bỗng giật mình, nghĩ rằng : « Chẳng lẽ người như thế kia mà có một mối tình siêu thoát vậy sao. Chẳng nói :

— Tỷ tỷ có thể tha thứ cho tôi sao ?

— Có việc gì gọi rằng tha thứ ? Tôi coi việc ấy không thành vấn đề.

Mã-Quân-Vũ cúi đầu lặng thinh không biết nói gì cho hợp tình hợp nghĩa.

Bạch-Vân-Phi nhìn Mã-Quân-Vũ một lúc hai má nàng bỗng ửng lên và tự nghĩ :

— Ta sẽ không bao giờ đề cho tình cảm ngự trị lý trí của ta. Ta sẽ đối xử với Vũ huynh bằng tình bạn không hơn không kém.

Bỗng nàng mỉm cười, nói :

— Mã-quân-Vũ ! Anh làm gì mà ra vẻ suy tư nghĩ ngợi như thế. Anh không tin tôi sao ?

— Tỷ tỷ thật tình với tôi chứ !

— Vâng, tôi thì bao giờ cũng thật tình, chẳng những với anh

mà với tất cả mọi người.

— Mã tướng công ! Một tiếng gọi từ sau lưng chàng, Lam-tiểu-Điệp nói :

— Đại tỷ tỷ đối với anh thật thà ngay thẳng như thế, anh lại không hiểu sao ?

Mã-quân-Vũ quay lại nhìn Lam-tiểu-Điệp, với giọng nói lạnh lạnh ấy chàng rung mình và nhất là nhìn thấy nụ cười khanh khách của Lam-tiểu-Điệp, quả là nụ cười « Thiên-chơn vô-tà ».

Mã-quân-Vũ thấy mình như cô đơn tẻ lạnh, bỗng hình ảnh Lý-thanh-Loan hiện trong tâm trí chàng, chàng cảm thấy mình hối hận vì đã làm cho Thanh-Loan tức giận bỏ đi.

Mã-quân-Vũ ngửa mặt lên trời lộ vẻ than thân trách phận, rồi thở dài buồn thảm.

Lam-tiểu-Điệp đứng trước thái độ chàng khiến nàng cũng buồn theo. Nụ cười hồn nhiên của nàng đã biến theo mây gió. Nàng nhìn chăm chăm vào mặt Mã-quân-Vũ lộ vẻ khó chịu.

Lúc bấy giờ, cả ba người đều lặng thinh không ai buồn nói một tiếng. Không khí trong phòng trở nên nặng nề khó tả.

Bất giác chàng nhớ tới Tô-phỉ-phụng. Chàng lại càng đau đớn như bức xé tâm can và lạnh buốt cả người. Sự đau đớn đến tột cùng ấy khiến chàng gần như mất trí liền đứng dậy giơ tay mặt lên vận chưởng và toan đập đầu mình tự vận.

Đứng trước hành động liều lĩnh của Mã-quân-Vũ, Bạch-vân-Phi cùng Lam-tiểu-Điệp đều giật mình la thất thanh và lướt tới can thiệp. Lam-tiểu-Điệp lấy tay búng nhẹ một cái, tức thì một luồng kinh phong thổi tới đánh vào bàn tay mặt của Mã-quân-Vũ, làm cho cánh tay chàng bị tê liệt không thể đập xuống được.

Bạch-vân-Phi thấy thế biết Lam-tiểu-Điệp đã dùng cái thủ pháp điểm huyết cao nhất để chặn đứng hành động quần trí của chàng thì yên tâm, và nhìn chàng với đôi mắt thương hại, nàng nói :

— Mã tướng công ôi ! Tôi thiết tưởng trên cõi đời này chỉ có những kẻ hèn yếu mới đi tìm cái chết một cách vô lý như vậy. Chớ như Vũ huynh là phận râu mày nợ trần chưa trả sạch duyên kiếp còn dài lâu cho muốn trốn nhiệm vụ cũng không được nào. Vũ huynh thấy lời tôi nói là đúng không ?

Mã-quân-Vũ nghe mấy lời khuyên của Bạch-Vân-Phi, chàng hồ thẹn vì chàng cảm thấy mình hèn nhát, nghị lực không bằng kẻ quân thoa nhi nữ, chàng nói :

— Đại tỷ tỷ đối với tôi tốt quá !..

Chàng còn muốn nói gì nữa, nhưng lại thôi đi, tiếp theo đó là giọng cười khanh khách của Lam-tiểu-Điệp, nàng nói bô bô :

— Mã tướng công ôi ! Đại tỷ tỷ đối xử với anh tốt như vậy, anh không biết sao ? Anh phải vui sống và yêu đời lên để cùng chung sống với chúng tôi trong Thiên-Cơ Thạch-phủ này luyện tập võ công ghi trên « Quí nguyên mật tập » kia rồi sang năm chúng ta sẽ thi tài trong đại hội tại tổng cuộc của Thiên-Long bang.

Nói xong, Lam-tiểu-Điệp chỉ tay nhẹ xuống cánh tay Mã-quân-Vũ để mở huyệt đạo cho chàng ta. Bỗng nhiên cánh tay chàng không còn tê liệt nữa.

Trong khi ba người đang ở trong Thiên-Cơ Thạch-phủ thì bỗng ngoài kia có tiếng sét liên hồi vang trời dậy đất và tiếp theo là tiếng gió thổi ù ù như cuồng phong bão táp. Ba người cả kinh lắng tai nghe và nghĩ rằng :

— Chắc có người nào đến núi Quát-Thương tìm cuốn kỳ thư nữa rồi.

Đoạn Mã-quân-Vũ và Bạch-vân-Phi nhảy vọt ra ngoài động. Lam-tiểu-Điệp nhảy theo sau, nhưng vì thân pháp nàng kỳ diệu nên chỉ chớp mắt đã thấy nàng vượt khỏi hai người. Đàng xa kia đã có Tam Thủ La-sát Phản-tú-Vỹ đang phi thân như bay.

Trông thấy ba người, Phản-tú-Vỹ cả kêu :

— Có cường địch xuất hiện nơi đây, ta hãy mau mau xuống tuyệt cốc để tìm hân.

Lam-tiểu-Điệp sợ Phản-tú-Vỹ xuống một mình có thể mang lụy, nên gọi lớn :

— Hãy đợi cho tôi theo với.

Dứt lời kể trước người sau. Phản-tú-Vỹ và Lam-tiểu-Điệp đã lao mình vào tuyệt cốc mất dạng.

Bạch-vân-Phi còn chờ Mã-quân-Vũ nên chậm bước hơn, nàng quay lại nhìn Mã-quân-Vũ thấy trình độ kinh công còn kém cỏi không thể theo kịp, nàng dừng bước và nắm tay Mã-quân-Vũ nói :

— Vũ huynh bám vào cánh tay tôi để theo cho kịp.

Mã-quân-Vũ còn dự dự. Bạch-vân-Phi giục :

— Mau lên ! Không theo kịp chứ !

— Chậm chút có sao ?

— Không thể được !

— Sao thế ?

— Rủi gặp địch thủ lợi hại tiếp ứng không kịp thì sao ?

Mã-quân-Vũ bám vào cánh tay thon thon của Bạch-vân-Phi, làn da mát rượi truyền vào người chàng, khiến chàng có cảm giác miên man say đắm. Mái tóc của Bạch-vân-Phi phất phơ theo làn gió tấp vào má chàng, chàng ngửi một mùi thơm huyền diệu.

Lúc bấy giờ Mã-quân-Vũ như mê mết tinh thần, hai tay chàng bám chặt.

Bạch-vân-Phi mang chàng bay vun vút như gió và lao mình xuống tuyệt cốc.

Ở đây đã diễn ra một trận tranh hùng ác liệt giữa Phản-tú-Vỹ và hai vị chưởng môn nhân. Người thứ nhất tên Hạ-vân-Phong dùng cây trường kiếm chém kêu chan chát, người kia tên Đỗ-duy Sinh dùng cây kiếm trúc vô cùng lợi hại, Phản-tú-Vỹ tay đeo găng da nai nắm chặt độc sa, nàng lách mình qua lại tránh né hai lần gươm nguy hiểm, cặp mắt đăm đăm nhìn đối phương, chờ cơ hội thuận tiện ném độc sa để hạ địch thủ. Đã mấy lần nàng toan ném song không thể ném được vì mãi tránh né hai đường kiếm nguy hiểm không thể buông tay.

Trong giây phút nguy hiểm này Phản-tú-Vỹ đã thoát mồ hôi, bỗng dưng sau nàng, có tiếng Lam-tiểu-Điệp hét lớn :

— Hai tên mọt sách ! Dừng tay lại ! Mang danh hai vị chưởng môn mà đánh với một cô gái không xấu hổ sao ?

Hai người đang đánh với Phản-tú-Vỹ bỗng nghe tiếng hét quay lại thấy một người con gái mặt phượng mày ngài, mặc áo trắng tinh đang phi thân như gió xông vào trợ chiến cùng Phản-tú-Vỹ. Lam-tiểu-Điệp lướt ra sau với tay đánh mỗi người hai bạt tai rướm máu.

Hai người bèn buông Phản-tú-Vỹ quay lại đánh cùng Lam-tiểu-Điệp với vẻ mặt nộ khí xung thiên. Bị hai bạt tay đau quá, hai người này quyết chí báo thù, bèn diềm môn « tuyệt học bình sanh » mây thối cuốn tròn như núi. Đồng thời quăng ra miếng kiếm quang điện

ánh bốn luồng hào quang chiếu sáng một vùng. Hai chiếc gương được phóng ra theo gió múa tung bao vây Lam-tiểu-Điệp vào giữa.

Lam-tiểu-Hiệp ý mình là tuyệt thế võ công đâu có sợ « Kiếm-quang điện-ảnh » của đối phương. Nàng vận khí công đánh ra hai chưởng sức mạnh vô song, khiến hai võ lâm hạng nhất cao thủ kia phải khiếp vía. Hai người biết sức mình không đỡ nổi sức này nên lui ra mười bước.

Lam-tiểu-Điệp lướt tới, hét :

— Nếu hai người không dừng tay đừng trách ta đánh tiếp.

Hạ-vân-Phong và Đỗ-duy-Sinh nghe nói cả giận nghĩ rằng :

— Ta là một đại võ lâm, nếu bị nhục trước một nữ oặc này thì từ nay ai còn coi ta ra gì nữa.

Nghĩ như thế song vẫn còn thủ thế chưa dám tấn công.

Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ thấy thời cơ thuận tiện, toan ném « đoạt-hồn-sa » để hạ thủ đối phương. Lam-tiểu-Hiệp thấy thế liền nhảy tới nắm tay Phàn-tú-Vỹ cản lại, nói :

— Phàn cô nương ! Chớ ra tay độc thủ. Hãy tha cho chúng một phen.

Phàn-tú-Vỹ bèn bỏ độc-sa vào bọc.

Hạ-vân-Phong quay lại nói với Đỗ-duy-Sinh :

— Đỗ-huynh ! Chẳng lẽ chúng mình đành lui khỏi Thương-sơn này sao ?

Bát-Cánh Thân-Ôn Đỗ-duy-Sinh đôi mày cau lại, nghiêng rằng đáp :

— Đại trượng phu thà chết không chịu nhục. Nếu không tìm được cuốn kỳ thư kia và báo thù hai bạt tai đó thì ta quyết liều một mất một còn nơi Quát-Thương sơn này.

Lam-tiểu-Điệp thấy Đỗ-duy-Sinh còn cứng đầu chưa chịu nhún nhường liền cười dài và toan nói. Bỗng Bạch-vân-Phi đã nhảy vào giữa, lớn tiếng nói :

— Kìa hai vị chưởng môn ! Tôi khuyên quý vị nên thoát khỏi Quát-Thương sơn này, nếu không, vẫn bối thật phải chịu lỗi, chừng đó hai vị ăn năn cũng đã muộn.

Hạ-vân-Phong và Đỗ-duy-Sinh thấy Bạch-vân-Phi vào can thiệp cả kinh, thầm nghĩ rằng :

— Chỉ một mình Lam-tiểu-Điệp mà ta ứng phó còn chưa lại bây giờ lại thêm Bạch-vân-Phi nữa thì làm sao thắng nổi. Nên quay

lưng bỏ đi. « Bỗng hai người lại nghĩ đến danh dự của chưởng môn thì quyết không thề cúi đầu chịu nhục.

Hai người bèn quay lại lấy hơi nín thở định thần, bốn mắt đăm đăm nhìn đối phương toan ra chưởng.

Bạch-vân-Phi bước tới cười rằng :

— Hai vị chưởng môn nhân quay đi rồi còn trở lại không biết ý gì ?

Bị hỏi cách đột ngột hai người không biết trả lời làm sao, bảo đánh thì không dám nhưng rút lui thì xấu hổ. Đỗ-duy-Sinh bèn cười dài nói :

— Bạch cô nương, chúng tôi thiết tưởng « Quát-Thương Sơn » này không phải của riêng của quý nương thì có lẽ chúng tôi không có quyền đến ! Huống chi hiện nay các Võ-lâm cao thủ đang tụ tập nơi đây với mục đích tìm cho kỳ được quyền kỳ-thư. Hai cô nương liệu có đủ sức cự đương với trăm nghìn Võ-lâm cao thủ hay không ?

Bạch-vân-Phi cười nhạt đáp :

— Nói đúng lắm ! Võ-lâm cao thủ của các đại môn phái chưa chắc chúng tôi cự nổi, song đối với hai người thì chúng tôi có thể ứng phó được.

Hạ-vân-Phong và Đỗ-duy-Sinh biết Bạch-vân-Phi nói đăm hông mình nhưng trước thế yếu đành cần rằng giữ vẻ ôn tồn.

Đỗ-duy-Sinh cười ha hả, nói :

— Bạch cô nương ! Cô nương nghĩ sai ý chúng tôi rồi. Nay chúng tôi đến đây không phải tìm cuốn kỳ-thư kia để chiếm đoạt đâu, mà là giúp hai cô tìm lại, vì nó có ảnh hưởng tai hại đối với Thiên-Long bang.

Lam-tiểu-Điệp, một cô gái sơn lâm được nuôi dưỡng từ bé lớn ở Bạch-Hoa cốc chưa từng tiếp xúc với giang hồ nhân sĩ nên nghe lời nói của Đỗ-duy-Sinh nàng có thiện cảm ngay, nàng hỏi :

— Đỗ lão tiên bối, lời của ngài có nghĩa gì ?

Đỗ-duy-Sinh cười đáp rằng :

— Ý của chúng tôi là quyết không để hai cuốn « Quy nguyên mật tập » rơi vào tay người trong Thiên-Long bang cuộc đời có thể gây hậu quả khốc liệt, thành thử chúng tôi đến đây giúp hai cô một tay, cô nương đã hiểu lòng chúng tôi chưa ?

Lam-tiểu-Điệp gật đầu sắp nói thì Bạch-vân-Phi đã ngắt lời :

— Điệp muội ! Đừng vội tin. Ta không thể tin được hai

người lại có lòng tốt như vậy.

Đỗ-duy-Sinh thấy Bạch-vân-Phi nghi ngờ và ranh mãnh quá, bèn nổi giận quát lớn :

— Nếu cô nương không tin thì muốn gì ?

Bạch-vân-Phi khinh khỉnh cười không đáp.

Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ không còn nhịn nổi, bèn thò tay vào bọc hốt « Đoạt hồn sa » lấy đá toan ném tới.

Thấy thế Lam-tiểu-Điệp nhảy lên cản lại, nói :

— Tôi thấy chưa đáng giết, mà nếu muốn giết cần gì đến độc sa. Tôi chỉ dùng vài chưởng cũng đủ trị hần rồi.

Hạ-vân-Phong và Đỗ-duy-Sinh nghĩ đến hai bạt tay khi nãy thì cả giận nhưng khi thấy Lam-tiểu-Điệp không cho ném Đoạt hồn sa thì mừng rỡ, tuy thế, hai người vẫn dự dự không muốn rời khỏi Quát-Thương sơn vì còn đặt nhiều hy vọng là tìm được tuyệt trần kỳ thư.

Lâu nay Hạ-vân-Phong và Đỗ-duy-Sinh cũng đã nghe danh các hiệp nữ này, nên trước khi đến Quát-Thương sơn, hai gã này đã đến Thiên-Cơ Thạch-phủ đề dò la hành động. Chẳng ngờ bị lộ tung tích nên bị Tam-Thủ La-Sát hành hung. Thật là một việc rủi ro vậy.

Lam-tiểu-Điệp nhìn đăm đăm hai người và nói :

— Vừa rồi tôi không cho Tam-Thủ La-Sát ném độc sa tức là tôi có thiện cảm với hai người lắm đấy. Vậy hãy mau mau ra khỏi Quát-Thương sơn này và từ nay đừng có cao vọng đi tìm Quy nguyên mật tập nữa.

Hai người này biết thế mình không thể cự đương nhưng còn muốn dùn dằng chưa đi để may ra có Võ-lâm cao thủ khác đến hiệp lực đối phó với nàng, bèn cười ha hả nói :

— Được ! Chúng tôi đi, nhưng quý cô còn phải coi chừng. Chúng tôi sớm tối gì cũng sẽ trở lại.

Nói xong, hai người nhảy lên, chớp mắt đã lui ra khỏi bốn năm trượng.

Lam-Tiểu-Điệp, Bạch-Vân-Phi, Mã-Quân-Vũ và Phàn-Tú-Vỹ đều quay về Thiên-Cơ Thạch-Phủ.

Về đến hang đá, Lam-Tiểu-Điệp vội đi vào bếp tiếp tục sửa soạn mấy món ăn để thết Mã-Quân-Vũ.

Lúc này chỉ còn Mã-Quân-Vũ cùng Bạch-Vân-Phi ngồi đối diện

nói chuyện cùng nhau.

Chàng nghĩ đến mối tình cao thượng không chút bận nhơ của Bạch-Vân-Phi đối với chàng, khiến chàng lảng lảng tất dạ.

Đã bao lần chàng được Vân-Phi cứu thoát và cũng biết bao lần tâm tư chàng bị kích động, nhưng đứng trước cử chỉ đoan trang của Bạch-Vân-Phi, Mã-Quân-Vũ buông tiếng thở dài.

Bạch-Vân-Phi hỏi :

— Mã tướng công nghĩ gì mà ngáy người ra thế ?

— Tôi nghĩ đến tỷ tỷ.

— Nghĩ đến tôi ?

— Vâng ! Tất cả những việc chị làm khiến tôi cảm phục quá. . .

Bạch-vân-Phi chum chim cười và nói :

— Việc tôi thấy cần phải làm thì nhất quyết dù khó khăn đến đâu tôi cũng làm, chẳng những đối với Mã tướng công mà thôi, với người khác cũng thế.

Tuy nhiên, đối với Diệp muội thì khác. Nàng không thể làm được những việc tôi làm vì từ bé đến lớn sống trong rừng núi âm u, ngoài di Thúy và bốn cô sư nữ ra thì không còn tiếp xúc với ai nữa cả. Mới gặp qua thì thấy nàng và Loan muội hình như có nhiều chỗ giống nhau, nhưng xét kỹ thì tánh tình hai người rất cách biệt.

Loan muội thì rất hiền hậu, dễ chịu và nhất là nàng sẵn sàng yêu Vũ huynh, chỉ cần Vũ huynh đối tượng tôi nàng là có thể mang lại hạnh phúc tràn trề.

Mã-Quân-Vũ thở dài, nói :

— Nếu nàng có lòng tốt như vậy thật tôi không xứng đáng với nàng.

Bạch-vân-Phi nói :

— Theo tôi thấy hành động của Vũ huynh có nhiều chỗ không đáng, nhưng cũng không tránh được.

— Đại tỷ tỷ thấy có điều gì, không đúng xin dạy bảo cho.

— Đã nhiều lần tôi khuyên Vũ huynh phải đề phòng Tô-Hùng vì tánh hần độc hiểm, thế mà Vũ huynh lại không tin tôi, cứ thân thiện với hần mãi nên phải mang họa.

— Sự thật, trước ngày hần ăn cắp cuốn kỳ thư tôi chưa thấy dấu hiệu gì tỏ ra hần xấu cả.

Bạch-vân-Phi nghiêm giọng nói :

— Chính tôi biết trước, vì tí nữa là hấn phá tan cuộc đời trinh bạch của Loan muội rồi.

Mã-Quân-Vũ biến sắc :

— Thật thế sao ?

Bạch-Vân-Phi cười :

— Làm gì mà sáng lên thế ? Nhưng có sao đâu ? Bây giờ Loan muội vẫn trinh bạch kia mà ? Tánh tình nàng hiền hậu như thế, thì phải có Trời Phật chờ che chở làm gì đến nỗi !

Bạch-Vân-Phi tiếp :

— Khi Tô-Hùng gặp tôi, hấn bị tôi dùng « Mạch thủ pháp » đánh thương ở nội thể kinh mạch. Mòn thủ pháp này rất ác độc, tôi tin rằng hấn phải chết ? Ngờ đâu hấn gượng lại được và định thân chường lại tôi, võ công của hấn cũng khá tinh thông. Nếu vết thương kia không làm cho hấn chết đi thì nhờ cuốn kỳ thư ấy sau này hấn sẽ trở nên Vô-lâm hào hiệp.

Nói đến đây Bạch-vân-Phi cúi đầu suy nghĩ.

Mã-Quân-Vũ hỏi :

— Sao ? Hấn bị tỷ tỷ đánh rớt xuống tuyết cốc à ? Ồ ! Thế thì làm gì có thể sống nổi !

Bạch-vân-Phi lắc đầu :

— Cũng có thể sống, vì sau khi bị thương đầu gối, tôi quyết bồi thêm một chường nữa để kết liễu đời hấn, thì hấn chỉ còn có thể nhảy xuống tuyết cốc mà thôi.

Nếu hấn là kẻ võ công cao cường thì có thể vận khí giữ lại tốc độ rơi của hấn và cũng có thể hấn bầu được một cục đá trên vách hang, hấn sẽ không chết.

— Nếu không chết sao có đóng máu người ?

Bạch-vân-Phi suy nghĩ một lúc rồi nói :

— Tôi đủ thì giờ để tìm ra sự sống chết của hấn nhưng ngặt một nỗi...

— Vì sao thế, tỷ tỷ ?

— Nếu tôi rời Vũ-huynh thì Vũ-huynh không tránh khỏi sự nguy hiểm khốc liệt do bàn tay của Điệp muội gây ra.

Mã-quân-Vũ nghe nói cả kinh hồi hộp, nói :

— Vậy tỷ tỷ muốn tôi cần phải làm sao bây giờ, võ công của Lam-tiểu-Điệp thì ai bì kịp. Tôi xét ra chỉ có lời khuyên của Tỷ tỷ thì nàng mới nghe, nếu không...

— Đúng thế ! Nàng chỉ chịu nghe lời tôi thôi, song đối với nàng không thể việc gì cũng có thể khuyên được, duy chỉ có ái tình thì có thể làm cho nàng nhường bước.

— Tỷ tỷ nói thế nghĩa là gì, tôi không hiểu.

Bạch-vân-Phi nói :

— Người thông minh chừng nào thì khó khuyên chừng nấy.

Đối với Loan muội thì khi bị tình nhân ruồng bỏ, nàng chỉ buồn rầu không khi nào có ý oán trách tình nhân. Còn Điệp muội lại trái hẳn. Nàng có thể đã yêu Vũ-huynh, nếu vừa ý nàng sẽ hiền lành, song nghịch ý nàng sẽ độc ác vô song. Hơn nữa, trong mấy bữa nay tôi trông nàng biến hóa mau lẹ, tôi ngại lắm.

Mã-quân-Vũ ra về lo lắng, nói :

— Vậy tôi phải mau mau rời khỏi nơi đây để nàng khỏi thấy mặt tôi nữa có hay hơn không ?

Bạch-vân-Phi cười đáp :

— Chân trời góc bể làm trai đi đâu chẳng được. Nhưng nếu nàng muốn tìm thì Vũ huynh ở đâu nàng tìm lại không ra.

Mã-quân-Vũ cau mày :

— Tỷ tỷ nói như thế chắc tôi không đường nào thoát được chăng ? Tôi vẫn còn có cách.

Bạch-vân-Phi suy nghĩ rồi hỏi :

— Còn cách gì Vũ huynh nói cho tôi nghe thử ?

— Nếu nàng thấy yêu tôi thì tôi chết phúc là hết chuyện.

Bạch-vân-Phi cười dài :

— Hay lắm ! Thật là diệu kế. Vũ-huynh nghĩ cả ngày, bằng cách này rồi cách khác không bằng cửa tử, thật tôi phục sát đất.

Mã-quân-Vũ gãi đầu bức tóc, nói :

— Tôi lo lắng không an mà tỷ tỷ còn chế nhạo tôi sao ?

Bạch-vân-Phi với vẻ mặt lạnh lùng đáp :

— Phận mày râu, đại trượng phu thế kia mà riò miệng ra là đòi chết không sợ xấu hổ với tiền nhân sao ?

Lời phỉ báng quá nặng của Bạch-vân-Phi đã chạm lòng tự ái của chàng, nên sắc mặt chàng vẫn đỏ gay.

Mã-quân-Vũ ngồi lặng thinh không buồn mở miệng ?

Bạch-vân-Phi thấy mình đã lỡ lời làm cho chàng xúc động, liền dơ tay kéo nhẹ Mã-quân-Vũ xuống bên nàng vừa cười vừa nói :

— Vũ huynh ơi ! Anh tưởng anh chết là hết chuyện sao ? Anh biết anh chết đi là để lại sự đau khổ cho bao người không ? Loạn muội sẽ đau khổ đến tột cùng. Tô-phi-Phụng sẽ buồn phiền không ít. Vậy tôi khuyên Vũ huynh từ nay phải làm thế nào để đáp lại tình thương của họ.

Tôi sẽ đem hết năng lực giúp đỡ cho Vũ-huynh hoàn thành việc ấy.

Mã-quân-Vũ nhìn Bạch-vân-Phi bằng đôi mắt van lơn :

— Tỷ tỷ ! Chị . . .

Bạch-vân-Phi cười :

— Tôi là người chó đầu phải có cây mà có thể lãnh đạm trước hoàn cảnh của Vũ-huynh. Tôi sẽ giúp Vũ huynh trở thành một đại võ học tôn sư. Làm thế nào cho trong võ lâm ai ai cũng kính phục thì việc gì cũng giải quyết xong. Nhưng trước khi hành động Vũ huynh phải hứa với tôi một điều.

— Điều kiện gì ?

— Chỉ một điều thôi, nghĩa là Vũ huynh phải tuyệt đối nghe lời tôi.

Mã-quân-Vũ cười :

— Tỷ Tỷ đã thương tôi, mà tôi lại không nghe lời tỷ tỷ sao ?

oOo

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI

THỤ-HUÂN VỚI GIAI-NHÂN

Bạch-vân-Phi tươi cười, nói :

— Đừng thế, thôi cứ nói là đủ rồi. Điều cần thiết đối với Lam muội là tránh cho nàng mọi kích thích về tình cảm. Tuổi của Lam-tiểu-Điệp hiện nay đang ở trong thời gian dậy thì, sự buồn vui

sâu nào, có thể vì cảm xúc bên ngoài mà tác dụng đến tâm hồn lý tưởng. Hơn nữa nàng là một cô gái chất phát thật thà từ nhỏ đến lớn sống cô độc trong cảnh núi rừng, chưa hề tiếp xúc với ai. Một bất bình nhỏ nhen có thể đưa nàng đến chỗ liều lĩnh...

Ngừng một lúc, Bạch-vân-Phi lại nhìn Quân-Vũ, nói tiếp :

— Dù sao hai người cũng phải sống gần gũi với nhau một thời gian để Lam-tiểu-Điệp truyền võ công cho Vũ huynh. Sự gần gũi hàng ngày ấy xét ra cũng có nhiều bất tiện, tuy nhiên, nếu Vũ huynh cố gắng tránh tất cả những gì tai hại đến tình cảm thì cũng chẳng sao ?

Quân-Vũ nín thinh, thở một hơi dài.

Bạch-vân-Phi trở mắt nhìn chàng, hỏi :

— Sao ? Vũ huynh xét thấy không đủ sức để giữ lấy cái mối tình chân thật ư ? Nếu xảy ra điều gì thật là một việc hối tiếc, vì nó rất tai hại về sau.

Quân-Vũ ngơ ngác hỏi lại :

— Bạch tỷ tỷ dạy như thế có ý gì ?

Bạch-vân-Phi mỉm cười :

— Lý-thanh-Loan đối với Vũ huynh tình sâu như biển, suốt đời chẳng bao giờ quên được, còn Tô-phi-Phụng xả thân cứu Vũ huynh, mình oan cho Vũ huynh trước chính phái, đến nỗi nàng phải tàn tật. Mối tình ấy kể ra cao thượng biết chừng nào. Chẳng lẽ Vũ huynh có thể quên được những mối tình cảm như thế sao ?

Mã-quân-Vũ đưa tay đập lên đầu chàng, lầm bầm :

— Đáng chết ! Tôi phải làm sao bây giờ ?

Bạch-vân-Phi khẽ thở dài :

— Tôi biết Vũ huynh bản tánh thật thà ngay thẳng, nhưng lại là một kẻ đa cảm đa tình. Nếu trên đường tình cảm không biết hạn chế lấy bản năng, đem lý trí làm ngọn đuốc soi sáng cho tương lai thì tương lai tai hại này không phải ít.

Mã-Quân-Vũ thở dài :

— Bạch tỷ tỷ dạy rất đúng.

Bạch-vân-Phi nói :

— Đối với Thanh-Loan tuy nàng yêu Vũ huynh đến mực, nhưng tâm tánh rộng rãi, dẫu Vũ huynh có đến năm thê bảy thiếp cũng không làm cho nàng buồn...

Quân-Vũ ngắt lời :

— Tỷ tỷ ! Xin chị đừng nói thế. Tôi, Mã-Quân-Vũ, một chàng trai ít ra cũng phải biết chút ít danh dự, có đâu lại làm những chuyện bậy bạ, để mang tiếng xấu trên đời này...

Bạch-vân-Phi xen vào :

— Đành vậy ! Nhưng Vũ huynh là kẻ đa tình đa cảm, làm sao tránh khỏi mọi rắc rối về tình ái. Nó là một sợi dây luôn luôn tìm Vũ huynh buộc vào mọi khó khăn, không thể gỡ ra nổi.

Quân-Vũ há hốc mồm, trở mắt nhìn Bạch-vân-Phi như nhìn một vị cứu tinh.

Bạch-vân-Phi thương hại :

— Thôi, đừng nói nữa, cũng không cần buồn bã làm gì. Tôi sẽ bày với Vũ huynh một cách để đối phó với Lam-Tiểu-Điệp. Vũ huynh chỉ cần nghe theo lời tôi thì mọi việc sẽ êm đẹp.

Mã-Quân-Vũ lắc đầu, nói :

— Tô-Phi-Phụng, Loan sư muội tôi đều cảm thấy có cách đối phó, nhưng Lam cô nương thì tôi cảm thấy có cái gì đáng sợ. Tôi không thể nào tự chủ nổi. Nếu tỷ tỷ có việc gì cứ dạy cho tôi đó là một ân huệ lớn. Tôi xin bái tạ tỷ tỷ trước.

Dứt lời, Mã-Quân-Vũ chấp tay xá dài Bạch-vân-Phi mấy cái.

Bạch-vân-Phi cảm thông được tâm tư của Mã-Quân-Vũ, mỉm cười, nói :

— Thôi thôi ! Vũ huynh đừng băng khuông nữa, hãy bình tĩnh nghe tôi nói.

Quân-Vũ nghiêm nét mặt đứng im cố ý lắng nghe.

Bạch-vân-Phi nhìn chàng, vùng trán của nàng sáng rực lên. Nàng cất giọng nghiêm trang nói :

— Trước nhất, khi Vũ huynh gần gũi Lam muội. Vũ huynh tỏ ra là kẻ tận tình, sốt sắng, luôn luôn tìm cách giúp đỡ Lam muội để nàng tin rằng Vũ huynh là người có thể tin cậy được.

Mã-Quân-Vũ ngạc nhiên hỏi vội :

— Ấy chết ! Tỷ tỷ bảo tôi làm như thế e còn nguy hiểm hơn.

Bạch-vân-Phi lắc đầu :

— Không không ! Việc này tôi đã nghĩ hơn một ngày một đêm mới tìm ra kế hoạch đó. Và cũng chỉ có cách đó mới tự giải thoát được.

Quân-Vũ ngơ ngác, hỏi :

— Tại sao phải dùng phương pháp lạ lùng như thế. Tôi tưởng cách đó chỉ ràng buộc thêm tình cảm giữa tôi và Lam cô nương.

Bạch-vân-Phi giải thích :

— Không phải vậy ! Lam-tiểu-Điệp là một cô gái đẹp xuất quần, thông minh quán chúng, và tài năng không ai bì kịp. Trong đời này chỉ có những việc nàng không nhẫn tâm mà thôi, chứ không có việc gì nàng không thể làm được. Vũ huynh đối xử với nàng một cách tận tình sẽ làm cho nàng vì cảm mến Vũ huynh mà không thể hành động được những tai hại cho đời sống Vũ huynh. Nếu trái lại, Vũ huynh không mua chuộc được cảm tình với nàng thì sau này hậu quả không biết đâu mà lường được.

Quân-Vũ ngẫm nghĩ, nói :

— Thực khó khăn ! Việc này tôi quả không thể nào nghĩ tới.

Bạch-vân-Phi hừ một tiếng :

— Vũ huynh cứ thực hiện theo kế hoạch của tôi tất nhiên sẽ đạt được kết quả tốt. Có điều tôi rất e ngại là chẳng biết đứng trước một tuyệt thế giai nhân, Vũ huynh có đủ bản lĩnh để trấn áp lấy dục tánh của mình không ?

Mã-Quân-Vũ gật đầu :

— Nếu đã có ý định trước thì tôi đủ sức giữ được bản năng, không đến nỗi để nó bị loạn động.

Bạch-vân-Phi gật đầu, nói :

— Nếu được vậy thì tôi cũng an tâm phần nào. Giờ đây chỉ cần Vũ huynh theo lời tôi mà thực hiện lấy kế hoạch. Ngoài ra, tôi sẽ ở sát một bên Lam muội tìm lời khuyên giải, may ra chúng ta đạt được mọi mong muốn.

Nói đến đây Bạch-vân-Phi dừng lại, đưa tay đẩy nhẹ Quân-Vũ, nói :

— Điệp muội sắp đến. Chúng ta xuống bếp xem nàng sửa soạn món ăn.

Vừa nói, nàng vừa đứng dậy đi ra khỏi phòng. Quân-Vũ nổi gót theo sau.

Xuống đến nhà bếp, Bạch-vân-Phi thấy Lam-tiểu-Điệp cời tắm khăn thất lưng choàng lên vai, đang lay hoay làm bếp. Một bên đó bốn bạch y tỷ nữ đứng im, trở mắt nhìn nàng. Còn Phần-tú-Vỹ thì giúp cho nàng chụm lửa.

Bạch-vân-Phi vui vẻ bước đến, vỗ nhẹ vào vai Lam-tiểu-Điệp nói :

— Lam muội ! Lam muội làm bếp đã nửa ngày rồi quá mệt nhọc, giờ đây để tôi thay thế cho.

Lam-Tiểu-Điệp quay lại mỉm cười đáp :

— Nếu tỷ tỷ thấy hứng thú thì cứ làm thêm một món ăn thứ hai nữa. Chúng mình hôm nay phải uống một ít rượu cho vui.

Bạch-vân-Phi hỏi :

— Ở Bạch-Hoa cốc, muội đã từng dùng rượu à ?

Lam-Tiểu-Điệp lắc đầu, mỉm cười :

— Từ nhỏ đến lớn tôi chưa nếm qua mùi rượu như hôm nay cũng nên nếm thử một chút để biết xem cay đắng thế nào.

Mã-quân-Vũ đã được Bạch-vân-Phi bàn định kế hoạch, nên lúc này chàng cố tìm cách làm thân với Lam-Tiểu-Điệp.

Lam-Tiểu-Điệp vừa nói dứt tiếng, chàng đã xen vào :

— Rượu thì cay đắng lắm, mà uống vào lại nồng. Tôi xin Lam cô nương chớ nếm dùng đến nó.

Lam-Tiểu-Điệp cười lớn :

— Tôi thường được nghe người ta nói « Rượu uống vào lòng hóa thành nước mắt tương tư ! ». Vậy hôm nay tôi phải uống một chút để rượu và nước mắt tâm tư ấy khóc một bữa cho thỏa mãn.

Mã-quân-Vũ lại nói :

— Cô nương có việc gì buồn mà phải mượn rượu giải khuây. Theo tôi nghĩ thì người buồn uống rượu vào thì buồn hơn.

Từ hồi nào đến giờ Mã-quân-Vũ đối xử với Lam-tiểu-Điệp luôn luôn lạnh nhạt, mỗi lời nói đều cân nhắc, nay bỗng nhiên chàng thay đổi thái độ khiến cho Lam-tiểu-Điệp ngạc nhiên không ít, nàng đứng xù xì lưng, trở mắt nhìn Quân-Vũ, chẳng biết lòng nàng người hay giận.

Bạch-vân-Phi thông cảm hơn ai hết, tìm cách vào :

— Lam muội nói rất phải ! Lời xưa đã nói « Dụng từu phá thành sầu ». Nhưng mối sầu trong lòng người càng phá nó lại ngồn ngộn hơn.

Mã-quân-Vũ thấy không nên tranh luận nhiều về vấn đề này, nên nói sang chuyện khác :

— Lam cô nương ! Hôm trước Lam cô nương có hảo ý định

truyền các môn võ công trong « quy nguyên mật tập » lại cho tôi, chẳng biết lòng tốt ấy hiện nay cô nương còn giữ lại chăng ?

Lam-tiểu-Điệp vui vẻ đáp :

— Tôi không bao giờ thay đổi ý định, chỉ sợ Mã thiếu hiệp không tận tâm tập luyện.

Quân-Vũ bước đến gần, nói :

— Ôi chao ! Môn thượng thặng võ công trong đời chỉ có kẻ nào may mắn lắm mới truyền dạy. Kẻ bất tài này đã gặp cơ hội tốt lẽ nào lại chẳng chịu cố tâm ?

Lam-tiểu-Điệp liếc mắt nhìn Bạch-vân-Phi, rồi đáp lời Quân-Vũ :

— Không phải tôi dám chê thiếu hiệp, nhưng môn võ công này thuộc loại đệ nhất kỳ thư. Nếu trong lúc tập luyện mà bị phân tâm thì tai hại. Thiếu hiệp sẽ bị « tàu hảo nhập ma » tánh mạng khó bảo toàn.

Mã-quân-Vũ « hừ » một tiếng :

— Tại sao lại phải phân tâm ?

Lam-tiểu-Điệp nhếch mép nở một nụ cười châm biếm :

— Thiếu hiệp ngày đêm không lúc nào không nghĩ đến Lý-thanh-Loan thì làm sao khỏi phân tâm trong lúc tập luyện được.

Mã-quân-Vũ đỏ mặt ! Nhưng chàng kịp trấn tĩnh ngay, trả lời bằng một câu trêu ghẹo :

— Đã có Lam cô nương ở gần một bên thì có lẽ tôi không còn mong nhớ Lý-thanh-Loan nhiều lắm.

Lam-tiểu-Điệp không ngờ Quân-Vũ lại có thể nói với nàng câu nói ấy, nàng vừa thẹn thùng vừa sung sướng, muốn tìm lời đáp lại cho thích đáng, nhưng nghĩ mãi không ra, đành chịu đứng lặng thinh.

Bạch-vân-Phi vội xen vào để phá vỡ bầu không khí giữa hai người :

— Ô ! Vũ huynh hôm nay « hư » quá thôi đừng đùa nhau nữa, nếu muốn thụ giáo Lam muội thì phải tôn Lam muội làm thầy, và phải tuân theo mọi sai khiến của Lam muội chứ.

Lam-tiểu-Điệp vội nói :

— Ý chết ! Tôi đâu dám nhận làm thầy, chỉ mong được đem cái hiểu biết nông cạn của mình truyền lại cho Vũ thiếu-hipp có thể dùng nó mà nghiên cứu thêm về võ học mà thôi.

Mã-quân-Vũ xá Lam-tiểu-Điệp một cái rồi nói :

— Tôi xin coi cô nương như thầy dạy, và tuân theo mệnh lệnh của cô nương.

Lam-tiểu-Điệp lắc đầu lia lịa :

— Không không ! Nếu thiếu-hiệp có ý ấy thì tôi chẳng bao giờ truyền lại vũ công. Thiếu hiệp nên xem tôi như cô em gái và từ nay tôi xin gọi thiếu hiệp bằng Vũ huynh, như thế tôi mới chịu làm đúng lời hứa.

Bạch-vân-Phi nói :

— Lam muội đã nói như thế thì tốt rồi ! Vũ-huynh không cần phải khách sáo làm gì nữa.

Bạch-vân-Phi biết Quân-Vũ tự thuở nay dè dặt lời nói đã quen nay bỗng nhiên có làm thân với một cô gái, chàng không tránh khỏi thẹn thùng. Vì vậy nàng vội xen vào :

— Thôi, đồ ăn đã xong, chúng mình mau dùng bữa kéo dài, dứt lời, nàng nắm tay Lam-tiểu-Điệp kéo đi, lùi lên đến Thạch-thất.

Mã-quân-Vũ không dám nhìn tận mặt bốn bạch y tỷ nữ, nấp gót theo sau Phần-tú-Vỹ từ từ bước vào phòng ăn.

oOo

Sáng hôm sau, quả nhiên Mã-quân-Vũ theo Lam-tiểu-Điệp luyện tập võ công.

Tuy phải chỉ dạy nhưng Lam-Tiểu-Điệp vẫn coi Quân-Vũ như đệ vị một huynh trưởng, còn Quân-Vũ đối với Lam-Tiểu-Điệp thì hết lòng chiều chuộng cố chinh phục cho được tình cảm của nàng.

Tuyệt đối chàng không bao giờ nhắc đến Lý-Thanh-Loan.

Chớp mắt đã ba tháng trời trôi qua, Mã-quân-Vũ được Lam-Tiểu-Điệp dốc lòng truyền dạy, đem các yếu quyết ghi trên « Quyển nguyên mật tập » gán giải cho chàng, khiến chàng thuộc lòng hết.

Chàng đã cố tâm học tập mà Lam-Tiểu-Điệp lại gắng sức đòi mài, cho nên cả hai thu được một kết quả khá quan.

Bạch-vân-Phi ngày ngày cũng tham gia vào việc tập luyện cho Mã-quân-Vũ, nàng ôn lại những gì mà trước đây sư phụ nàng vừa dạy nàng một cách thiếu sót.

Nàng vốn đã thông minh, nội lực lại thâm hậu nên vượt hẳn Mã-quân-Vũ một bậc khá cao.

Một hôm, Mã-quân-Vũ dậy sớm, ôn lại những chiêu thế đã thu lượm được từ mấy ngày qua, bỗng nhiên Lam-Tiểu-Điệp bước đến, mặt ngọc dầu dầu nhìn chàng không nói.

Về mặt Lam-Tiểu-Điệp khác xa mọi ngày, khiến Quân-Vũ ái ngại hỏi :

— Lam cô nương hôm nay có gì buồn bã.

Lam-Tiểu-Điệp lắc đầu, nói :

— Hôm nay bắt đầu tôi truyền thụ cho Vũ huynh về các môn thủ pháp, và các chương thế ảo diệu hơn, tuy nhiên, môn pháp này đòi hỏi ở người thụ huấn phải có một nội công thâm hậu mới luyện được, vì vậy tôi rất buồn khi biết rằng Vũ huynh không thể nào vượt qua mức nội công đã có.

Quân-Vũ ái ngại nói :

— Xin cô nương chỉ cho các chiêu thế ghi trong võ học thì đã đủ rồi. Còn các môn khác cần phải trau dồi nội công thì cứ để thời gian sẽ giải quyết.

Lam-Tiểu-Điệp nói :

— Tại sao Vũ huynh lại nghĩ thế ? Sở dĩ tôi cố tâm truyền thụ cho Vũ huynh là mong Vũ huynh có đủ khả năng chiến đấu với anh hùng thiên hạ. Những chiêu thức Vũ huynh vừa học được chẳng qua là những môn võ tầm thường không đủ để đem ra thi tài. Còn nếu tôi truyền thụ cho Vũ huynh những chiêu thức ảo diệu hơn mà nội công Vũ huynh chưa đầy đủ, lúc đem ra dùng Vũ huynh sẽ bị năng lực của chiêu thức ấy phản kích lại thì nguy hiểm đến tánh mạng.

Quân-Vũ vẫn tươi nét mặt, nói :

— A ! Té ra Lam cô nương vì tôi mà lo lắng ! Nhưng điều không thể được mà lo nghĩ thì có ích gì ? Nội công trong người phải rèn luyện hàng thời gian, không thể cướp thời gian mà đạt thành nổi.

Lam-tiểu-Điệp nghĩ vơ vẩn một lúc rồi xoay lại hỏi Quân-Vũ :

— Anh nói sai rồi ! Anh hiểu vì sao tôi có thể phi thân lên không trung và chuyển động trong một thời hạn lâu như vậy không ?

Mã-quân-Vũ đáp ngay :

— Đó là vì cô nương đã luyện được môn « Đại ban nhược huyền tâm » nên chánh khí vận chuyển khắp mình, cô nương có thể không cần phải lấy hơi bên ngoài trong một thời gian khá lâu.

Lam-tiểu-Điệp khẽ gật đầu, ngược mặt cười hi hi :

— Vũ huynh chỉ đoán đúng một nửa « Đại bang nhược huyền công » nếu luyện thành thì có thể đề khí khắp mình, chu lưu các huyết, thân mình có thể bay cao hàng mười trượng, tuy nhiên, công lực ấy muốn đạt được ít ra cũng phải luyện hàng ba mươi năm. Tôi chưa quá hai mươi tuổi đâu làm gì đã thuần thục được « Đại bang nhược thần công ».

Mã-quân-Vũ không hiểu do đâu Lam-tiểu-Điệp đạt đến mức nội công tinh vi như vậy, so với tuổi tác thì năng còn thua chàng rất xa, tuy thế, chàng không tò mò hỏi đến, khẽ vuốt tóc, chàng bảo :

— Cô nương mới mười sáu mười bảy tuổi đầu mà công lực đã như thế này rồi, nếu đến lúc bằng tuổi tôi, cô nương còn tiến triển đến mức nào nữa nhỉ !

Lam-tiểu-Điệp nháy mắt, nói :

— Tôi nói sự thật sao Vũ huynh lại pha trò ?

Quân-Vũ vội bước lùi một bước trở mặt nhìn :

— Tôi đâu dám pha trò ! Đó là lời thật.

— Sao anh không trả lời câu hỏi của tôi ?

Quân-Vũ đứng trơ như con gà gỗ, không biết phải đáp lời là sao.

Đã mấy tháng nay Lam-tiểu-Điệp sống gần Quân-Vũ, tâm tình nàng luôn luôn bị phủ kín một lớp màu đen, không cho phép nàng thổ lộ. Tuy ngoài mặt lo lắng cho Quân-Vũ nhưng trong lòng không khỏi mơ buồn.

Đối với Quân-Vũ, tuy chàng theo kế hoạch của Bạch-vân-Phi thân thiện với Lam-tiểu-Điệp, nhưng chẳng bao giờ chàng đi quá cái ranh giới tâm tình. Do đó, Lam-tiểu-Điệp dù muốn nói gì cũng khó.

Thấy Quân-Vũ ngơ ngác, Lam-tiểu-Điệp cũng lim dim đôi mắt, đứng sát bên chàng thở thê :

— Vũ huynh ! Tôi vừa nghĩ ra một cách có thể giúp cho Vũ-huynh tăng thêm nội lực trong chốc lát, nhưng tôi rất sợ...

Mã-quân-Vũ ngắt lời nói :

— Nếu việc làm ấy nguy hiểm thì xin Lam cô nương chớ nghĩ tới. Cứ để trôi qua thời gian tập luyện, nội lực sẽ dần dần tăng tiến cũng được.

Lam-tiểu-Điệp bỗng nhiên rướm lệ, nói với giọng buồn buồn :

— Một người con gái dù võ công có cao diệu đến đâu cũng chẳng gì cho đời. Tôi muốn đem tất cả nội lực của tôi đã thu thập được truyền lại cho Vũ huynh, còn tôi, tôi sẽ trở thành một cô gái yếu đuối thơ như những cô gái khác là hơn.

Quân-Vũ giật nảy người, nói :

— Ô ! Sao cô nương lại có ý nghĩ như vậy ? Nếu cô nương biến thành một người thương tôi e sẽ có lúc hối hận khôn cùng.

Lam-tiểu-Điệp mở to đôi mắt nhìn Quân-Vũ :

— Không không ! Tôi chẳng bao giờ hối hận cả. Tôi sẽ sống mãi trong khuê phòng như những thiếu nữ khác. Tôi sẽ vá may, thêu lụa, nấu cơm, giặt quần áo ! Những việc đó mới chính là công việc của người đàn bà phải làm...

Mã-quân-Vũ cười lớn, ngắt lời :

— Ô ! Lam cô nương loạn trí rồi sao ? Tại sao có ý kiến lạ lùng như vậy.

Lam-tiểu-Điệp lạnh lùng nhếch mép :

— Không ! Ý nghĩ ấy sao gọi là loạn trí ! Thực ra chẳng gì cả sao tôi lại không có cái hùng khí tranh bá vô lâm, bay nhảy trên giang hồ, mà chỉ muốn làm một cô gái sống bình thân trong giang hồ. Ngay cả bốn con tỷ nữ tôi cũng không còn muốn sai khiến đến nó nữa, mà chỉ muốn việc gì trong nhà cũng tự tay tôi làm lấy.

Mã-quân-Vũ cười lớn, nói đùa :

— Nếu vậy thì cô nương quá nhu nhược rồi.

Nàng gật đầu :

— Chính thế ! Tôi mong được làm một cô gái nhu nhược thôi. Ý kiến này thật kỳ lạ, khiến Quân-Vũ không sao hiểu nổi.

Tâm tình một cô gái đương thì dĩ nhiên có nhiều cái phức tạp mà người đàn ông làm sao hiểu nổi.

Quân-Vũ đứng xừng lửng, trần trối nhìn vào Lam-tiểu-Điệp như nhìn một cái gì lạ lùng chưa từng thấy.

Lam-tiểu-Điệp mỉm cười, hỏi :

— Vũ huynh ! Anh cảm thấy trong lời nói của tôi có gì lạ lùng lắm sao ?

Quân-Vũ khẽ gật đầu :

— Phải ! Có hơi kỳ quái một chút !

Lam-tiểu-Điệp cười xòa :

— Chính vậy ! Chính tôi cũng thấy ý tưởng của tôi là lạ ! Trước đây tôi không có ý nghĩ ấy, nhưng gần đây tôi có nhiều ý nghĩ khác thường mà ý nghĩ tôi vừa nói với anh chỉ là một...

Quân-Vũ tức cười, nhưng sợ làm phật lòng Lam-tiểu-Điệp, cố ngậm miệng đứng im.

Qua một lúc. Chàng hỏi sang chuyện khác :

— Lam cô nương ! Hình như Lam cô nương có cách gì giúp tôi tăng thêm nội công.

Lam-tiểu-Điệp gạt đầu :

— Phải ! Hiện nay hai mạch « Nhâm » và « Đốc » của tôi đều đã thông, công lực nhờ đó rất dồi dào. Vũ huynh muốn đạt đến trình độ võ công hiện thời ít ra cũng phải mất trên hai mươi năm nữa.

Quân-Vũ thở dài :

— Ồ !

Lam-tiểu-Điệp nói tiếp :

— Nhưng nội lực của tôi đạt đến mức đó không phải là do tôi tập luyện võ công mà thu hoạch được.

Quân-Vũ ngạc nhiên hỏi :

— Thế thì do đâu mà có ?

Lam-tiểu-Điệp mỉm cười :

— Đó là do thân phụ tôi cho tôi uống viên nội đơn của con vạn niên hòa quy ! Tiếc rằng nội đơn đã tiêu mất trong người tôi, nếu còn tôi sẽ nhường lại cho Vũ huynh ngay.

Câu nói ấy làm cho Quân-Vũ lo sợ. Chàng không ngờ Lam-tiểu-Điệp lại lo lắng đến chàng như vậy... Và ẩn ý của Lam-tiểu-Điệp muốn thành một khuê nữ không phải dính líu với chàng.

Chàng giả vờ hỏi :

— Có nương muốn truyền nội công cho tôi tại sao lại e ngại ?

Lam-tiểu-Điệp nở một nụ cười tươi :

— Không chỉ riêng tôi e ngại mà cả đến Bạch tỷ tỷ nghe nói cũng phải kinh hồn.

Quân-Vũ như đã hiểu man máng điều gì nguy hiểm, nói :

— Có lẽ Lam cô nương muốn đem nội gia chân lực truyền lại cho tôi và đã thông kỳ kinh bát huyệt chứ gì ?

Lam-tiểu-Điệp lắc đầu :

— Truyền nội gia chân lực thì phỏng được bao nhiêu. Và lại, nếu công việc làm đơn giản như vậy thì có gì tôi phải e ngại.

Quân-Vũ trợn tròn đôi mắt, hỏi :

— Thế thì cô nương định làm sao ?

— Tôi đoán Vũ huynh đoán đúng.

Quân-Vũ lắc đầu :

— Tôi chịu ! Không thể nào đoán được ý nghĩ của cô nương.

Lam-tiểu-Điệp mỉm cười :

— Phải ! Anh không tài nào đoán được việc này. Tôi sẽ nói rõ cho anh nghe ! Sau khi tôi uống được nội đơn con Hỏa quy, kinh mạch trong người tôi đổi khác. Máu trong người tôi có một năng lực khác hẳn người thường, vì vậy nội công tăng tiến gấp trăm lần trước kia.

—Ồ ! Thế thì nội đơn là thần dược, đã giúp cô nương có trên hai mươi năm công lực.

— Phải ! Nếu tôi đem máu của tôi sang cho Vũ huynh, rồi nhờ Đại tỷ tỷ dùng công phu nội lực đã thông hai huyệt « Nhâm » và « Đốc » của Vũ huynh thì tôi chắc chắn Vũ huynh có đủ điều kiện để rèn luyện các môn học ưu tú ghi trên Quy nguyên mật tập.

Mã-Quân-Vũ nghe nói giật mình :

—Ồ ! Công việc làm đó quá nguy hiểm. Xin cô nương đừng nghĩ đến.

Lam-Tiểu-Điệp quát mắt nói :

— Việc gì tôi đã nghĩ thì quyết làm cho được, không ai có thể cản trở tôi nổi.

Biết tánh Lam-Tiểu-Điệp ngang tàng, đã muốn là làm, nhưng Quân-Vũ lợi dụng tình cảm, giả vờ giận dữ để ngăn cản :

—Ồi ! Người con gái không thể nào có tánh khí ngang tàng như vậy. Thế thì thiết tưởng tôi nên xa rời cô nương trước đi là hơn.

Vừa nói, chàng vừa đẩy nhẹ Lam-Tiểu-Điệp một cái, rồi bước lùi lại.

Lam-Tiểu-Điệp mặt hơi hồng, nói :

— Tôi vì nghĩ đến Vũ huynh mà liều lĩnh như vậy, tại sao Vũ huynh không hiểu lòng tôi hơn là trách.

Quân-Vũ nghiêm mặt nói :

— Nếu cô nương có tánh ngang bướng, việc gì đã muốn là làm,

tất nhiên hay trái ý mọi người. Nếu tôi còn gần gũi cô nương thì sau này không thể nào tránh khỏi điều cãi cọ. Thà tôi xa rời cô nương trước để chúng ta giữ được hòa khí.

Lam-Tiểu-Điệp như hồi hận, đứng sững sờ, hai dòng nước mắt chảy dài xuống má.

Nàng nhảy chồm tới trước mặt Quân-Vũ nói :

— Thôi, Vũ huynh đừng giận tôi nữa. Từ nay việc gì tôi cũng không dám trái Vũ huynh ! Mọi việc xin nhường cho Vũ huynh định liệu.

Thái độ giả vờ của Quân-Vũ quả đã đem đến một kết quả. Mà kết quả ấy lại làm cho Quân-Vũ lo lắng thêm.

Chàng hiền Lam-Tiểu-Điệp hiện nay đang chiều chuộng chàng, lo lắng cho chàng. Nếu mỗi tình này cứ nảy nở mãi trong lòng nàng, thì không bao lâu sẽ sanh ra rắc rối.

Chàng toan tìm lời an ủi và ngăn chặn một giới hạn tình cảm thì đằng sau đã nghe một giọng cười vang lên !

Tiếng cười ấy không phải ai xa lạ mà chính là Bạch-vân-Phi.

Lam-Tiểu-Điệp nhớ lại đã hơn mười mấy ngày, Bạch-vân-Phi đi vắng, nay mới về đến, nàng ngược đầu lên, lau sạch nước mắt, mỉm cười, hỏi :

— Đại tỷ tỷ đã về ư. Tỷ tỷ đi đâu vậy ?

Tiếng nói chưa dứt, Bạch-vân-Phi đã đứng ngay trước mặt hai người. Nàng nhìn về mặt Quân-Vũ rồi liếc nhìn Lam-Tiểu-Điệp hỏi :

— Tôi vừa về đến ! Hai người có điều gì bất bình với nhau không ?

Lam-Tiểu-Điệp vẫn đứng bên cạnh Quân-Vũ đáp lời :

— Không có điều gì bất bình cả ! Nhưng vừa rồi Vũ huynh lại giận tôi.

Câu nói của Lam-Tiểu-Điệp làm cho Bạch-vân-Phi không thể nhịn cười được. Nàng bụm miệng, nói qua tiếng cười sặc sụa :

— Thôi thôi ! đừng giận hờn nhau nữa, hãy mau tập luyện võ công đi ! Thời gian đã gấp rút lắm rồi.

Lam-Tiểu-Điệp hỏi :

— Có gì mà gấp rút ?

— Ô ! Hiện nay chín đại môn phái đã hội ước với nhau vào tiết Đoan-Dương họ họp tại Võ-Đang Sơn để bàn tính việc hợp nhất

chống lại với Thiên-Long bang trong kỳ đấu kiếm tranh hùng sắp tới.

Theo tôi biết, lần đấu kiếm này đã mất hẳn tánh cách võ học, mà nó trở thành một cuộc sát phạt tào bạo nhất trên giang hồ.

Hiện nay các phái Côn-Luân, Nga-Mi, Tuyết-Sơn, Điem-Thuận, Hoa-Sơn, năm phái chủ yếu này trước kia từng tham dự trận đấu cướp giết Quy nguyên mật tập ở Quát-Thương-Sơn, có lẽ đã liên lạc với nhau bằng cách liên thủ hợp nhất để chống lại Ngũ kỳ phân cuộc là những tay hùng cứ giang hồ.

Tính ra, thời gian các phái hợp mặt tranh hùng chỉ còn hơn năm tháng nữa. Thì giờ đó không nhiều, nếu chúng ta không cố công rèn cho Vũ huynh e trở mất. Vũ huynh chớ vì nhỏ mọn mà tức giận, làm hỏng mất đại cuộc

Quân-Vũ đáp vội :

— Không ! Tôi đâu tức giận điều gì.

Lam-Tiểu-Điệp nhún đôi mày liễu, cất giọng buồn buồn, nói :

— Tỷ tỷ ! Thì giờ gấp rút như vậy làm sao chúng ta có thể trao đổi võ công cho Vũ huynh trong mấy tháng mà địch nổi quần hùng. Về sau thủ pháp, thân pháp thì chúng mình có thể thay phiên nhau rèn luyện, còn về nội công thực khó có thể đạt được một mức độ tối đa được.

Bạch-vân-Phi tươi cười nói :

— Nội công thì phải rèn luyện bằng thời gian, đâu có cách nào luyện được. Chúng mình có thể truyền cho Vũ huynh được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nhưng nếu Vũ huynh chịu khó chăm chú rèn luyện thì trong thời gian ngắn ngủi đó cũng có thể ngang ngửa với Ngũ-Kỳ phân cuộc trong Thiên-Long Bang rồi.

Lam-tiểu-Điệp thở dài, đứng im một lúc, rồi nói :

— Tôi có cách giúp cho Vũ huynh đạt được một mức nội công khá quan, nhưng Vũ huynh lại không chịu. Lúc này cũng vì việc này mà Vũ huynh làm mặt giận với tôi đó.

Bạch-vân-Phi thấy nàng đứng sát bên Quân-Vũ, về mặt diễm kiều lộ ra những gì như trách móc, như thương hại, khiến Bạch-vân-Phi không thể nhìn tận mặt mà không ngại ngùng. Nàng sẽ nhắm mắt lại, không nói lời nào.

Lam-tiểu-Điệp không hiểu ý, nói lớn :

— Đại tỷ tỷ ! Chị cảm thấy lời nói của tôi có gì kỳ quặc sao ?

Bạch-vân-Phi gật đầu :

— Đúng vậy ! Tôi chưa hề nghe một ai bảo là nội công có thể truyền thụ trong một thời gian ngắn mà thành được. Chẳng lẽ trong người muội có linh đơn ?

Lam-tiểu-Điệp « ồ » một tiếng :

— Tỷ tỷ nói đúng đấy ! Trong máu của tôi có nội đơn hoá quy mà !

Bạch-vân-Phi thấy Lam-tiểu-Điệp vui vẻ, sốt sắn biết trong lòng Tiểu-Điệp rất hào hứng. Nàng cũng phải vui lây.

Mã-quân-Vũ đứng nghe hai chị em Bạch-vân-Phi bàn luận về chàng, làm cho lòng chàng hơi cảm thấy khó chịu, mặt xụ lại.

Lam-tiểu-Điệp liếc nhìn Quân-Vũ một cái rồi nói :

— Kia ! Đại tỷ tỷ ! Hình như Vũ huynh có điều gì không hài lòng tôi ! Tỷ tỷ có thấy không ?

Bạch-vân-Phi biết Lam-tiểu-Điệp có ý chọc tức Quân-Vũ, nên nói :

— Ô ! Muội hay chọc ghẹo Vũ huynh ! Thôi, đừng có đùa cợt nữa, muội bảo là có cách truyền nội công cho Vũ huynh, vậy cách ấy thế nào ?

Lam-tiểu-Điệp bị Bạch-vân-Phi gạn hỏi, nàng muốn nói nhưng lại ngừng.

Qua một lúc, nàng mới rì tai nói nhỏ :

— Tôi không nói chuyện đó, sợ tỷ tỷ cười tôi !

Quân-Vũ cảm thấy khó chịu, bất giác phóng mình nhảy ra khỏi nhà đá, một mình thơ thẩn trên hóc núi cao.

Bạch-vân-Phi không chịu để cho chàng tự do trốn tránh, nàng nối gót đuổi theo. Quân-Vũ mới đi vòng mấy bước đã thấy Bạch-vân-Phi đứng đón ngay trước mặt chàng.

Nàng nói :

— Vũ huynh ! Anh không trở về tập luyện định đi đâu đây. Thời gian ngắn ngủi chẳng còn bao lâu nữa, chẳng lẽ Vũ huynh đã quên mất sứ mệnh rồi sao ?

Mã-quân-Vũ nghe nói sực tỉnh, từng bước một trở về động đá. Bạch-vân-Phi cũng nối gót theo sau chàng.

Về đến nơi, Bạch-vân-Phi cố gạn hỏi xem Lam-tiểu-Điệp dùng cách gì có thể rèn luyện nội công cho Quân-Vũ tiến bộ vượt mức được, nhưng Lam-tiểu-Điệp cứ ư ngại mãi không nói.

Bạch-vân-Phi bực dọc gần muốn phát giận lên. Lam-tiểu-Điệp thấy thế xuống giọng năn nỉ :

— Đại tỷ tỷ ! Xin Đại tỷ tỷ đừng hỏi tôi đến chuyện đó nữa. Hiện nay điều cần kiệp là Vũ huynh mong gặp được Loan muội, vậy tỷ tỷ cho phép tôi ra ngoài tìm cho được Lý-thanh-Loan đem về đây là hơn.

Quân-Vũ trở mặt hỏi :

— Vì đâu Lam cô nương lại bảo tôi trông nhớ Lý-thanh-Loan. Lam-tiểu-Điệp nhún mày, nói :

— Nếu không thì tại sao Vũ huynh lại bất thần bỏ chạy ra ngoài núi, hành động ấy không phải là một bằng chứng hiển nhiên sao ? Quân-Vũ hừ một tiếng đứng im.

Hình ảnh của Lý-thanh-Loan bỗng nhiên hiện ra trước mặt Quân-Vũ. Trên khuôn mặt hiền từ của cô gái đó lúc nào cũng nở một nụ cười tươi như hoa, không hề biết buồn bực lo lắng là gì. Đối với Quân-Vũ, Thanh-Loan chỉ có một mực thương yêu không hề biết hờn giận.

Ngày nay người thiếu nữ ấy vì không chịu nổi cái lạnh nhạt bất công của chàng mà phải rời bỏ chàng ra đi. Chàng đối xử với Thanh-Loan thực không xứng đáng.

Nghĩ như thế, lòng chàng hối hận vô cùng, chàng đứng yên không nói năng một lời nào.

Bạch-vân-Phi nhìn đôi mắt Quân-Vũ, hiểu thấu tâm can. Nàng buồn bã nói :

— Vũ huynh ! Vũ huynh đã buồn nhớ đến Lý-thanh-Loan ! Nhưng sớm muộn chúng tôi tìm cho được nàng đưa về đây. Vũ huynh đừng bận tâm.

Quân-Vũ thấy Bạch-vân-Phi đoán đúng tâm trạng của chàng, chàng giật mình đánh thót một cái, bối rối nói :

— Lý sư muội của tôi hiện giờ biết ở chân trời góc biển nào mà tìm được.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI MỐT

TÌNH YÊU HAY TÌNH BẠN ?

Lam-tiểu-Điệp nghe nhắc đến Lý-thanh-Loan, nàng cảm thấy bồi ngùi thương nhớ. Nàng vẫn biết giữa Quân-Vũ và Lý-thanh-Loan hai người đã có cảm tình sâu sắc nhưng nàng không một chút thắc mắc. Nàng nói cùng Bạch-vân-Phi rằng :

— Đại tỷ tỷ ! Thấy tội nghiệp cho Lý gia muội, nàng còn nhỏ tuổi mà phải phải phiêu bạt trên giang hồ trong hoàn cảnh cô đơn không sợ có kẻ bức hiếp nàng sao ? Đại tỷ tỷ ! Tôi biết rõ tấm lòng tốt của chị, chị hãy dò la tin tức nàng phòng khi giúp đỡ.

Bạch-vân-Phi nghe mấy lời, lòng lâng lâng, than thở :

— Điệp muội ! Em nói rất phải, lắm lúc nhớ đến Lý-thanh-Loan, con người có thiên tánh hiền như thế, chị tin chắc không ai dám giết nàng, mà nếu có ai hiếp phải có kẻ cứu. Bởi vậy việc đem võ công truyền cho Mã-tướng công đề đi tìm nàng là điều trọng yếu Điệp muội ơi ! Em thấy chị nói có đúng không ?

Mã-quân-Vũ nghe hai người đá động đến Lý-thanh-Loan lòng chàng chưa xót. Chàng cảm thấy lương tâm chàng bị cắn rứt. Nỗi đau khổ bị súc tích, chàng thở một hơi dài, nói :

— Lam cô nương ! Từ nay trở đi, tôi sẽ không luyện tập võ công với cô nương nữa.

Lam-tiểu-Điệp và Bạch-vân-Phi không hiểu tại sao chàng lại thốt ra câu nói này ? Cả hai người ngạc nhiên. Lam-tiểu-Điệp trở mặt nhìn Mã-quân-Vũ, hỏi :

— Mã-tướng công ! Sao tự nhiên anh lại không muốn ở đây luyện võ công nữa. Hay là em đã làm gì phật ý anh chăng ?

Nghe nàng nói như vậy, Mã-quân-Vũ đoán biết nàng đã yêu mình, bất giác giật mình nhớ lại lời nói của Bạch-vân-Phi : « Lam-tiểu-Điệp từ bé đến lớn, sống trong núi rừng không tiếp xúc với ai nên một khi nàng đã sa vào bẽ tình thì đó ai ngăn cản được ».

Ngày nay căn cứ trên lời nói và cử chỉ của nàng thì quả là nàng đã yêu mình. Chàng bối rối đứng trân như pho tượng.

Bạch-vân-Phi liếc mắt dò xem tình ý của Lam-tiểu-Điệp, nàng thấy mình có nhiệm vụ khuyến khích Lam-tiểu-Điệp đem võ công ghi trong « Quy nguyên mật tập » truyền đạt cho Mã-quân-Vũ đến ngày toàn mỹ. Nàng cũng cảm thấy mình đóng vai trò chính trong trận này nên nàng nở một nụ cười tươi thắm, nói :

— Điệp muội ! Đầu phải Mã-tướng công không thích luyện tập võ công với em, chẳng qua là khi nghĩ đến hoàn cảnh của Lý muội nàng muốn đi tìm nàng nên mới nói ra câu ấy.

Lam-tiểu-Điệp nghe nàng nói liền cau mày suy nghĩ hồi lâu bỗng nàng biến sắc buồn rười rượi, than rằng :

— Tôi cũng cảm thấy đừng lưu Mã-tướng công ở lại đây, cần phải để cho chàng đi tìm Lý gia muội đi !

Mã-quân-Vũ nghe nàng nói không biết nàng có ý nghĩ gì, nên chàng tẩn thối lưỡng lự đành câm miệng.

Lúc này đôi mắt Lam-tiểu-Điệp xem đường dao động, có lẽ trong tâm nàng đã có một ý nghĩ kỳ lạ, nàng mỉm miệng cười nói :

— Mã-tướng công ! Sao vẻ mặt anh quá buồn như thế ? Tôi biết trong trí anh luôn luôn nhớ đến Lý gia muội, nhưng khi chúng tôi đề nghị để cho anh đi tìm nàng thì đáng lẽ anh vui lên chứ ? Thế sao anh lại buồn mãi là nghĩa gì ? Không lẽ anh sợ tôi và Đại tỷ tỷ không vui sao ? Nói xong, nàng nhìn thẳng vào mặt Mã-quân-Vũ nở một nụ cười khiến chàng giật mình lo lắng.

Bạch-vân-Phi nhìn Lam-tiểu-Điệp như dò xét rồi buồn than rằng :

— Sao Điệp muội lại nói thế ? Tôi biết Mã-tướng công đang ngồn ngộn trăm mối, em nói lời ấy mà làm khó tướng công tội nghiệp.

Về mặt Lam-tiểu-Điệp lúc vui, lúc cười, lúc nghiêm trang khiến Bạch-vân-Phi khó đoán được tâm trạng của nàng.

Riêng Mã-quân-Vũ lưu ý đến sắc mặt thay đổi bất thường của nàng, chàng đoán biết tâm tình Lam-tiểu-Điệp lúc bấy giờ rất cảm động nên chàng cảm thấy hơi sợ hãi.

Lúc này, Mã-quân-Vũ, Bạch-vân-Phi và Lam-tiểu-Điệp mỗi người có một tâm sự khác nhau nên tất cả điều yên lặng không ai nói với ai cả. Không khí trong hang đá bỗng trở nên tịch mịch, người ta có thể nghe rõ tiếng con tim của ba người nhảy đều hòa chung một nhịp.

Bỗng nghe ngoài hang đá có chân bước, ba người ngạc nhiên đứng dậy. Bạch-vân-Phi vụt bay ra ngoài hang.

Thấy trong bụi cây ngoài hang hình như có bóng người động dậy. Nhanh như chớp nàng tung mình nhảy vào bụi.

Thần pháp của Bạch-vân-Phi tuy lanh lẹ, nhưng khi chui vào bụi bị những nhánh cây chần chịt cản lối, nàng phải gỡ một lúc mới quay mình được, nàng thấy bóng người đó liền cười sặc sụa.

Té ra bóng người này không ai xa lạ chính là Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ. Bạch-vân-Phi lấy làm lạ, bèn truyền âm nhập mật nói :

— Phàn cô nương ! Nàng đến đây làm gì ? Tiếng tuy nhỏ nhưng khi lọt vào tai thật là rõ ràng. Phàn-tú-Vỹ nghe được lập tức dừng lại, Bạch-vân-Phi cũng tiến tới.

Thấy Bạch-vân-Phi, Tam-Thủ La-Sát cười, hỏi rằng :

— Chủ nhân ! Ngài cũng đến đây sao ?

Bạch-vân-Phi biến sắc hỏi :

— Có phải người tìm thấy kẻ địch không ? Tại sao ngài vượt qua bụi cây ấy ?

Phàn-tú-Vỹ nghiêm nét mặt, nói :

— Hồi này tôi đang đi tuần ngoài hang thấy trong bụi cây có bóng người chớp động, tôi sợ có kẻ địch núp trong đó nên chạy vào xem thử.

Bạch-vân-Phi lấy làm lạ hỏi :

— Thật người có thấy người núp trong bụi hoa sao ?

— Vâng, tôi có thấy, nhưng có lẽ tôi lầm chăng ?

Bạch-vân-Phi trở mắt nhìn bụi hoa nói :

— Thế thì chúng ta cùng vào xem có kẻ nào núp trong đó không ?

Hai người thần pháp đều mau lẹ, chỉ trong nháy mắt hai người đã phi thân vào bụi hoa lục soát lung tung nhưng không tìm thấy gì cả. Thoạt nghe đầu dây có tiếng tiêu thanh thoát. Hai người cả kinh liền đứng im lắng tai nghe thử tiếng tiêu từ đâu đưa đến. Khi nghe rõ, hai người vụt bay nhanh về phía có tiếng tiêu, bỗng gặp Lam-tiểu-Điệp và Mã-quân-Vũ đang đứng xem hoa. Hai người dừng lại. Lam-tiểu-Điệp gật đầu hỏi :

— Đại tỷ tỷ ! Ngoài Thiên-Cơ Thạch-phủ có kẻ địch sao ?

Bạch-vân-Phi cười đáp :

— Lúc này Phàn cô nương có thấy bóng người trong bụi

hoa nhưng sau khi xem xét thì không thấy gì cả.

Lam-tiểu-Điệp suy nghĩ một chốc rồi nói :

— Tôi tin rằng chắc có võ lâm cao thủ nào đây đến dò thám chúng ta rồi.

Nghe nói Bạch-vân-Phi ra chiều lo nghĩ, nói :

— Nếu Điệp muội đoán không sai thì đó là Ngọc-Tiểu-Tiên-Tử. Vì nguyên do cuốn kỳ thư đó sẽ xảy ra một trận đấu tử sinh. Hân biết rằng Lam-tiểu-Điệp ở trong Thiên-Cơ Thạch-phủ sẽ đem võ công trong Quy-nguyên Mật-tập truyền cho Mã-quân-Vũ để rồi qua mùa thu năm tới sẽ tranh hùng chốn Thiên Long Bang cuộc.

Nói đến đây, nét mặt Bạch-vân-Phi bỗng buồn tênh nghĩ ngợi.

Mã-quân-Vũ thấy thế vội đáp :

— Bạch cô nương ! Vì tôi mà hai người phải bận tâm thực tôi áy náy vô cùng.

Lam-tiểu-Điệp trở mắt nhìn Mã-quân-Vũ cười rằng :

— Mã tướng công ! Anh có thể nói như vậy được sao ?

Mã-quân-Vũ xét thấy trong nụ cười của nàng không dấu được nỗi buồn lo âu, chàng bèn giải bày tâm sự :

— Lam cô nương ! Cô không ngại gian lao khó nhọc đem hết nhiệt tình truyền giáo võ công trong « Quy-nguyên mật tập » cho tôi. Tôi không biết lấy gì đền đáp ơn ấy. Nay chỉ có việc của tôi mà làm cho hai cô buồn bã thì tôi không an lòng.

Bạch-vân-Phi nhìn Mã-quân-Vũ than rằng :

— Mã tướng công chớ nói như vậy ! Tôi và Điệp muội làm như thế cũng vì tương lai của tướng công, không lẽ tướng công lại không vui lòng sao ?

Mã-quân-Vũ thấy hai người đối xử tốt với mình, lại còn biết thương tưởng đến Lý-thanh-Loan, người yêu của mình. Ngoài ra còn một tình yêu thâm kín của Tô-phi-Phụng nàng phải cạo đầu đi tu trong lúc bị tàn tật. Nghĩ đến đây, chàng thấy dù có xá thân, vẫn không giúp được. Ôi ! Bề tình thâm thâm vô cùng rắc rối, khiến chàng hoảng sợ không dám nghĩ đến.

Bỗng nhiên từ xa đưa lại tiếng kêu thanh thốt như khóc than ai oán khiến Mã-quân-Vũ kinh hồn, Bạch-vân-Phi cũng kinh hãi đoán biết sẽ có việc không may xảy ra. Đó chính là một nữ giang hồ Ngọc-

Tiêu Tiên-Tử.

Bạch-vân-Phi liền hỏi Tam-Thủ La-sát Phán-tú-Vỹ :

— Phán cô nương ! Bóng người hời nầy trong bụi hoa có phải là một cô gái tóc dài mặc đồ đen không ?

Phán-tú-Vỹ nghĩ lại một lúc, nói :

— Hời nầy trong lúc đi tuần, tôi thấy trong bụi hoa có bóng chớp động, nhưng khi tôi đến nơi thì bóng đen kia vật đi mất, thân pháp người quá mau lẹ nên tôi không rõ được.

Lam-Tiêu-Điệp đứng lặng thính nghe hai người nói chuyện thì bỗng một luồng gió thổi đến, khiến Mã-quân-Vũ cũng phải giật mình. Chỉ trong chớp mắt đã thấy một cô gái áo đen, miệng thổi Ngọc-tiêu, từ ngoài sơn cước từ từ bước vào. Đó chính là Ngọc-Tiêu Tiên-Tử vậy.

Mã-quân-Vũ trông thấy nàng hết hồn tấn thối lưỡng nan đành đứng trơ như tượng gỗ.

Khi Ngọc-Tiêu Tiên-Tử trông thấy Quân-Vũ, Bạch-vân-Phi và Lam-Tiêu-Điệp liền phá lên cười, nàng cười một cách điên khùng. Tiếng cười một lúc một chất chứa như ai oán, như khóc than chưa xót làm chấn động tâm thần Quân-Vũ. Hết trận cười này lại phá lên trận cười khác, đôi mắt đỏ ngầu như điên, vẻ mặt lạnh lùng như đồng nhìn Bạch-vân-Phi nói :

— Bạch cô nương ! Sự có mặt của tôi ở đây có lẽ đối với cô không quan hệ, xin cô nương chớ nên can thiệp.

Bạch-vân-Phi thấy Ngọc-Tiêu Tiên-Tử lộ vẻ uy hiếp, nàng giảm cơn nóng giận, lạnh lùng rằng :

— Ngọc-Tiêu Tiên-Tử ! Người có thể nói như vậy sao ? Chẳng lẽ người không biết nơi Thiên-Cơ Thạch-phủ này là chỗ tu luyện của tiểu muội, không để người khác đến phá rối sao ?

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử tuy là một nữ ma đầu có danh, nhưng nghe Bạch-vân-Phi nói cũng không tức giận chỉ cười rằng :

— Bạch cô nương ! Tiểu muội đến đây chỉ vì quý cô nương giữ Mã-quân-Vũ lại trong Thiên-Cơ Thạch-phủ này chẳng biết vì lý do nào xin đừng hạp hươu người như đã như vậy

Bạch-vân-Phi bị nàng gạn hỏi liền biến sắc, mặt đỏ phừng phừng toan đáp lại thì Phán-tú-Vỹ, không nhịn được bèn cười và nói :

— Đề Mã-quân-Vũ lại đây là việc của chủ nhân ta, không ai có

quyền biết đến.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cau mày nói :

— Bởi lẽ ta cần biết nên ta mới đến đây. Ta khuyên người đừng dưng vào là hơn, còn muốn ăn thua sao không tìm Sử-Thiên-Cảnh để trả cái thù tàn phá dung nhan sắc đó.

Tam-Thủ La-Sát Phán-Tú-Vỹ thấy Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nói khích và nhạo báng mình, nổi giận rút bọc tay da nai đeo vào, hốt nậm Thất bộ đoạt hồn sa, hét lớn :

— Này nữ ma đầu ! Chớ có ngạo mạn. Nếu biết điều mau mau rút đi, nếu không đừng trách ta độc ác ! Nói xong, tay mặt giờ lên nậm Thất bộ đoạt hồn sa trong tay, ra thế toan đánh tới.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử vẫn coi như không có việc gì xảy ra lạnh lùng nói rằng :

— Phán-Tú-Vỹ ! Đừng có đem đồ đó dọa ta, ai còn sợ âm độc của mi, chứ như ta Ngọc-Tiêu Tiên-Tử không bao giờ sợ. Nói xong, hai tay chống nạnh tiến tới ba bước với vẻ mặt khinh thường không chút gì e ngại cả.

Phán-Tú-Vỹ ý muốn dọa, nhưng Ngọc-Tiêu Tiên-Tử không dừng bước nên nàng nghĩ :

— Nếu không dùng Thất bộ đoạt hồn sa thì làm thế nào trừ được tánh ngạo nghễ của hân !

Bạch-vân-Phi thấy tình hình căng thẳng bèn nhảy vào giữa can hai người và cười nói rằng :

— Xin dừng tay lại ! Chuyện đâu còn có đó ! Chúng ta lấy lời hơn lẽ thiệt nói chuyện với nhau là hơn.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử thấy Bạch-vân-Phi tỏ lời thiệt hơn, lập tức dừng lại nhìn Bạch-vân-Phi, than :

— Bạch cô nương ! Nếu cô nương biết nhìn nhận lẽ phải thì không nên lưu Mã huynh trên Thiên-Cơ Thạch-Phủ này nữa.

Lam-Tiêu-Điệp nghe nói liền bước tới nhìn Ngọc-Tiêu Tiên-Tử cười rằng :

— Chúng tôi lưu Mã huynh ở lại Thiên-Cơ Thạch-phủ thật không một chút tư tâm. Đó chỉ là người của Thiên-Cơ Thạch-phủ công mà thôi.

Ngọc-Tiêu Tiên-Tử nhìn Lam-Tiêu-Điệp rồi lạnh lùng cười rằng :

— Lam cô nương! Cô nương có thể nói như thế được sao? Một nữ « oa di » mười bảy mười tám tuổi đầu mà đem giấu một thiếu niên đẹp trai, lại còn biện luận như thế nọ không sợ xấu hổ sao? Sao cô nương không nghĩ đến tiếng đời dị nghị làm cho người trong võ-lâm cười chê nhạo báng.

Lời Ngọc-Tiểu Tiên-Tử như một mũi kim đâm vào ngực Lam-Tiểu-Điệp làm cho nàng biến sắc. Mã-Quân-Vũ đứng một bên cũng đỏ mặt nóng tai bước tới một bước, nói:

— Ngọc-Tiểu Tiên-Tử! Xin cô nương đừng mở miệng đạo đức!

Ngọc-Tiểu Tiên-Tử không còn nhịn được nữa nhìn thẳng vào mặt Mã-Quân-Vũ nói:

— Mã thiếu hiệp! Có lẽ Mã thiếu hiệp đã quên rằng tôi đã cướp « Tuyết sâm quả » để cứu mạng chàng trong Đại-Giác-Tự rồi sao.

Mã-Quân-Vũ thấy nàng nhắc đến chuyện cũ, chàng cảm thấy xót xa muốn đáp lại thì Ngọc-Tiểu Tiên-Tử đã cướp lời:

— Mã thiếu hiệp! Bây giờ tôi chỉ yêu cầu chàng lập tức rời khỏi Thiên-Cơ Thạch-Phủ này, chàng có bằng lòng không?

Mã-Quân-Vũ thấy nàng yêu cầu một cách đanh thép chàng giục mình đáp:

— Xin lỗi cô nương! Việc này khó tuân lệnh!

Chàng còn muốn nói gì thêm song Ngọc-Tiểu Tiên-Tử nổi giận, giơ tay diềm một chiêu phóng thẳng vào ngực Mã-Quân-Vũ.

Mã-Quân-Vũ không ngờ Ngọc-Tiểu Tiên-Tử nhẫn tâm đến thế bèn toan lách mình qua bỗng nghe trên không trung hét lên một tiếng Bạch-vân-Phi lơ lửng giữa tầng không, nói:

— Ngọc-Tiểu Tiên-Tử! Việc này không quan hệ gì đến người chó có hiểu lầm hành động của ta đối với Mã tướng công mà mang họa.

Ngọc-Tiểu Tiên-Tử cười mĩa mai rằng:

— Bạch cô nương! Cô nương bảo tôi không quan hệ đến Mã tướng công, vậy cô nương đành đáp trên dư luận bất chấp lời dèm pha của thế gian mặc cho Võ-lâm phỉ báng, nhất quyết lưu Mã tướng công lại trong Thiên-Cơ Thạch-Phủ sao?

Bạch-vân-Phi nghe nói lòng chạnh tự ái rất sốt ruột nhưng y vẫn cố gắng bình tĩnh đáp:

— Ngọc-Tiểu Tiên-Tử! Lâu nay tôi tưởng người là một cô gái

anh hùng đã thoát khỏi sự nhóp nhơ của thế tục tầm thường, ngờ đâu nay ta mới biết người quá thấp hèn không đáng kể.

Ngọc-Tiểu Tiên-Tử nhìn Bạch-vân-Phi như dò xét một lúc rồi lạnh lùng nói:

— Tôi có thể hiểu lầm lòng dạ quý cô nương rồi sao?

Bạch-vân-Phi biết Ngọc-Tiểu Tiên-Tử là một nữ ma đầu đã lừng danh trên giang hồ, tuy nhiên không thể dễ dàng hiểu lầm đến đây làm tàn nên Bạch-vân-Phi nói rõ mục đích mình đã lưu Quân-Vũ lại nơi đây cho Ngọc-Tiểu Tiên-Tử nghe.

Nghe xong lời phân trần biện bạch, Ngọc-Tiểu Tiên-Tử thờ dài nói:

— Nếu các người vì muốn truyền đạt võ nghệ cho Mã tướng công thì việc lưu chàng tại Thiên-Cơ Thạch-phủ tôi không có ý kiến gì. Tiểu muội này đã từng đọc ngang phiêu lưu trong bốn bề không bao giờ muốn gây hận kết thù với ai, nhưng để biết được lời nói và việc làm của các người có đúng sự thật hay không thì từ nay sự thám thính của ta nơi đây không được cản trở. Nếu ta thấy các người có hành động gì không đúng thì chừng đó không trách ta được.

Nói xong, nàng ngoảnh Mã-quân-Vũ nở một nụ cười từ giả rồi vụt một cái đã ra ngoài ba trượng.

Ngọc-Tiểu Tiên-Tử đi rồi, Mã-quân-Vũ còn ngờ ngác. Lam-tiểu-Điệp thấy thế đập vào vai cười rằng:

— Mã tướng công! Người ta đã đi rồi sao còn ngây người ra thế?

Mã-quân-Vũ như tỉnh giấc chiêm bao bèn theo hai người vào thạch động.

Sau khi về hang đá, Bạch-vân-Phi hỏi Lam-tiểu-Điệp có cách gì làm cho nội công của Mã-quân-Vũ thành đạt trong thời gian ngắn không? Lam-tiểu-Điệp còn đang suy nghĩ thì Bạch-vân-Phi giục:

— Điệp muội! Không có cách gì sao? Ta nôn nóng quá!

Lam-tiểu-Điệp rằng:

— Thưa tỷ tỷ! Chắc tỷ tỷ cũng cảm thấy lạ lùng khi thấy tôi bơi chạy trong không trung một cách kỳ diệu phải không?

Bạch-vân-Phi cười rằng:

— Đó là do hai mạch «nhâm đốc» của muội thông suốt, nội lực khí công lại tinh vi thì việc bơi chạy lẹ làng trên không trung không phải là việc khó.

Lam-tiểu-Điệp lắc đầu cười rằng :

— «Đại ban nhược huyền công» nếu đã luyện đến mức cao thì việc bởi chạy trên không rất dễ dàng, như tôi còn chưa đến bậc đó, tôi chỉ nhờ «nội đan vạn niên hóa quy». Hồi đó tôi không biết nhưng gần đây tôi cảm thấy trong thân thể tôi biến hóa dễ dàng. Chỉ dùng sơ đến chánh khí, luồng máu toàn thân lập tức xông lên, thân thể vọt lên như bay nên tôi đã nghĩ ra rồi. Tôi định đem giòng máu của tôi hòa lẫn với dòng máu của Mã tướng công thì chắc chắn việc truyền đạt võ công sẽ đạt đến mức tối cao chỉ trong một thời gian ngắn.

Bạch-vân-Phi ra vẻ suy nghĩ, nói :

— Ta chưa từng nghe ai nói thế. Chắc gì hòa máu đã được như ý muốn, song nam nữ hòa đồng như thế e bất tiện có thể có hại cho em mà cũng có hại cho Mã tướng công nữa.

Lam-tiểu-Điệp nói :

— Việc hòa đồng thì không có gì ngại, nhưng không biết có kết quả không đó thôi.

Bạch-Vân-Phi nhẹ nhàng than rằng :

— Đừng nghĩ bậy ! Chúng mình tích cực truyền võ công cho chàng là hơn.

Thời gian cứ trôi và trôi mãi như nước chảy. Ngày nào cũng như ngày nào hai cô gái đem hết năng lực của mình truyền cho Mã-quân-Vũ, chàng cũng nỗ lực luyện tập nên võ công tấn tới một cách mau lẹ. Lam-tiểu-Điệp lại không tiếc tiêu phí nội lực nên thường dùng chánh khí bổn thân giúp chàng đánh thông những đạo huyết. Tuy chỉ mấy tháng ngắn ngủi nhưng võ công của chàng cũng khá giỏi.

Hôm nay sau cuộc tập võ Bạch-vân-Phi nhìn Mã-quân-Vũ cười rằng :

— Nay thì các môn thân pháp, thủ pháp Vũ huynh đã thành thuộc, tuy đối với trình độ tốt cùng thì còn xa nhưng đại bộ pháp có thể dùng thắng đối phương Vũ huynh đã làm được cả.

Các võ công ghi trên «Quy nguyên mật tập» này đều là võ học tinh sử của mấy nghìn năm trước, nhưng Quy nguyên mật tập lại không có bộ truyền pháp hoàn toàn. Về kiếm pháp khi đấu với địch thủ phải áp dụng thêm cơ trí. Mấy hôm nay tôi xem Vũ huynh hoạt động

đã linh hoạt lắm, chỉ cần vài ba tháng nữa có thể đi tới mức thành thuộc hoàn toàn.

Bây giờ đã gần đến rằm tháng bảy chỉ còn vài mươi ngày nữa là đại hội trung thu, trước đây tôi có ý định đến ngày ấy dùng linh-hạ Huyền-Ngọc đưa Vũ huynh đi nhưng bây giờ tôi muốn Vũ huynh nên đi trước là hơn...

Mã-quân-Vũ hỏi :

— Không biết tỷ tỷ muốn tôi khởi hành lúc nào ?

Bạch-vân-Phi nghĩ một lúc rồi nói :

— Sớm chừng nào càng tốt chừng ấy, bữa nay có thể đi cũng được.

Tuy nói thế nhưng vẻ mặt nàng lộ vẻ buồn buồn.

Mã-quân-Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói :

— Được ! Tôi sẽ sắp sửa lập tức xuống đường.

Nói xong Mã-quân-Vũ đi ngay, bỗng chàng quay lại hỏi :

— Tỷ tỷ nay chúng mình cách biệt, không biết ngày sau có gặp nhau không ?

Bạch-vân-Phi nói :

— Vương-hàn-Tương tự đặc rằng có thuật «Bát quái biến hóa», «Cửu dung di vi» ghi trong cuốn nhỏ này. Đây là một chương trong Quy-nguyên mật tập chỉ cần học thuộc và nghiên cứu mà thôi. Tuy vậy Vũ huynh sẽ không dùng nó trong đại hội này nhưng về sau rất hữu dụng. Cuốn này hai tờ thấy có vẽ một cái trận đồ là «Phản ngũ hành kỳ môn trận» của «Thiên Cơ chánh nhân» và «Tam Âm thần-ni» hai vị lão tiên bối tạo thành. Tôi dám chắc trên đời này không thể có một người thứ hai biết được mưu lược của trận này. Nếu Vũ huynh thông suốt át ngày sau dùng đến. Chỉ cần cầm mấy cây tùng tre thì hạ gục nhất cao thủ trên giang hồ cũng không làm gì nổi. Khi đã thuộc lâu rồi thì xin đem đốt nó đi...

— Tôi đã đem «Ngũ hành sanh khắc» «Bát quái biến hóa», «Cửu dung di vi» ghi trong cuốn nhỏ này. Đây là một chương trong Quy-nguyên mật tập chỉ cần học thuộc và nghiên cứu mà thôi. Tuy vậy Vũ huynh sẽ không dùng nó trong đại hội này nhưng về sau rất hữu dụng. Cuốn này hai tờ thấy có vẽ một cái trận đồ là «Phản ngũ hành kỳ môn trận» của «Thiên Cơ chánh nhân» và «Tam Âm thần-ni» hai vị lão tiên bối tạo thành. Tôi dám chắc trên đời này không thể có một người thứ hai biết được mưu lược của trận này. Nếu Vũ huynh thông suốt át ngày sau dùng đến. Chỉ cần cầm mấy cây tùng tre thì hạ gục nhất cao thủ trên giang hồ cũng không làm gì nổi. Khi đã thuộc lâu rồi thì xin đem đốt nó đi...

Mã-quân-Vũ giờ tay lấy quyển võ, nói :

— Mỗi thâm tình của tỷ tỷ, tôi không bao giờ quên được. Nhưng không biết ngày nay xa nhau rồi đến ngày nào gặp lại. Bạch-vân-Phi cười rằng :

— Vũ huynh còn muốn gặp lại tôi sao ?

Mã-quân-Vũ đáp :

— Tỷ tỷ là nhân gian tiên tử của tôi...

Bạch-vân-Phi lắc đầu đáp :

— Xin đừng đề cập đến ơn nghĩa nhiều lắm, Vũ huynh hãy đi sớm sửa soạn hành trang và từ giả Lam muội kịp lên đường kẻo ngày anh hùng đại hội không còn xa mấy.

Việc đi sớm của Vũ huynh rất có lợi, vì hiện nay Lam muội chưa có ý kiến gì trong việc ra đi của Vũ huynh.

Mã-quân-Vũ thở một hơi khoan khoái, nói :

— Tỷ tỷ vẫn minh bạch, tôi xin đa tạ.

Bạch-vân-Phi mỉm cười :

— Minh bạch rồi thì tốt ! Mau đi đi !

Mã-quân-Vũ chạy về Thiên-Cơ Thạch-phủ vào thẳng phòng Lam-tiểu-Điệp.

Lam-tiểu-Điệp đang ngồi trên ghế suy nghĩ, bỗng thấy bóng Mã-quân-Vũ bước vào, nàng liền đứng dậy nhường cho chàng ngồi. Mã-quân-Vũ cảm ơn ngồi xuống. Nàng cũng ngồi một bên.

Lam-tiểu-Điệp nói :

— Mấy tháng nay chúng mình sống chung với nhau, tôi rất sung sướng.

Mã-quân-Vũ rằng :

— Tôi cũng rất vui.

— Nhưng có người đang âm thầm đau khổ, Vũ huynh có biết không ?

Quân-Vũ cau mày suy nghĩ, hỏi :

— Ai ?

Lý gia muội chớ còn ai ? Tôi nghĩ nàng ngày đêm tưởng nhớ đến Vũ huynh. Khi trước tôi không biết nhưng bây giờ tôi đã rõ rồi.

Mã-quân-Vũ nhẹ nhàng than :

— Nàng là một người hiền lương.

Lam-tiểu-Điệp nói :

— Tôi thấy anh cần phải đi tìm nàng, đem về Thiên-Cơ Thạch-Phủ

Mã-quân-Vũ nghĩ một lúc nói :

— Ngày anh hùng đại hội gần đến, tôi cần phải sớm ra đi, Lam cô nương và Đại tỷ tỷ đã khổ nhọc truyền cho tôi rất nhiều võ công nếu tôi không được ghi danh trên anh hùng đại hội thì thật là phụ lòng của Lam cô nương và Đại tỷ tỷ.

Lam-tiểu-Điệp nhìn Mã-quân-Vũ và từ từ hỏi :

— Lúc nào anh đi ?

— Tôi muốn khởi hành lập tức !

— Sao gấp vậy ?

— Tôi tuy bị chương môn sư thúc đuổi ra khỏi môn trường, nhưng tôi chưa báo lại cái ơn dạy bảo, nên lần này tham gia đại hội cần là mang danh nghĩa Côn-Luân phái môn hạ đệ tử, nên tôi phải sớm tìm sư thúc chúc tụng trước khi khởi hành.

Lam-tiểu-Điệp nói :

— Việc Vũ huynh muốn rời khỏi nơi đây đã nói qua với Đại tỷ tỷ chưa ?

Mã-quân-Vũ nghĩ một lúc rồi đáp :

— Chúng ta cũng đi từ giả Đại tỷ tỷ nhé !

Lam-tiểu-Điệp từ từ đứng dậy, dắt tay Quân-Vũ cùng về phía phòng Bạch-vân-Phi.

Mấy tháng nay những cử động quan hoài của nàng đối với Mã-quân-Vũ không thể nào quá mất được bốn sư nữ và Tam-Thủ La-Sát Phàn-tú-Vỹ.

Bạch-Vân-Phi như đã biết trước hai người sẽ đến nên ra cửa đứng chờ, mỉm cười không nói !

Lam-tiểu-Điệp rằng :

— Thưa Đại tỷ tỷ ! Vừa rồi Mã tướng công tỏ ý muốn rời khỏi nơi đây để tham gia anh hùng đại hội, tôi không thể quyết định được nên đến đây hỏi ý kiến tỷ tỷ.

Bạch-vân-Phi còn suy nghĩ chưa nói thì Mã-quân-Vũ nói :

— Tôi tuy đã bị chương môn nhân đuổi ra, nhưng chưa báo đáp cái ân của sư môn, nên tôi cần đi sớm để tìm sư phụ chịu tôi là người trong môn phái mới có thể tham gia đại hội đấu kiếm của chín đại môn phái với Thiên-Long Bang.

Bạch-vân-Phi nói :

— Trong võ lâm, điều hệ trọng nhất là sư môn, nếu Vũ huynh muốn như thế chúng tôi không dám cầu.

Không biết Vũ huynh lúc nào mới khởi hành ?

— Tôi muốn đi lập tức.

Bạch-vân-Phi nói :

— Ý tôi muốn đem linh hạc Huyền-Ngọc đưa Vũ huynh lên đường, nhưng Côn-Luân phái vì Vũ huynh nên đối với chúng tôi rất thù hận, vả lại, Vũ huynh đi đây là để báo ân sư môn, nên tôi xin lỗi Vũ huynh không thể đưa linh hạc Huyền ngọc.

Mã-quân-Vũ với vẻ mặt buồn nhìn hai người, nói :

— Hơn nửa năm nay được hai cô dạy võ công, tôi rất cảm ơn, nếu sau này thanh sơn bất cải, lục thủy tương lưu thì chúng ta sẽ hội ngộ.

Bạch-vân-Phi như sực nhớ đến điều gì, liền kêu lớn :

— Mã tướng công ! mời tạm dừng bước trong chốc lát vì Vũ huynh còn có một vật quên đem theo.

Nói xong, nàng chạy thẳng vào phòng. Mã-quân-Vũ dừng bước lại đợi một lúc thì thấy Bạch-vân-Phi cầm một chiếc hộp gỗ đem ra đi vào tay Mã-quân-Vũ cười rằng :

— Vật của tướng công, tôi xin trả lại.

Mã-quân-Vũ đưa tay đón lấy thì thấy rất nhẹ không biết hộp gì, liền hỏi :

— Cái hộp này để vật gì trong đó ? Vì sao nó lại là ...

Bạch-vân-Phi cười :

— Nguyên trước đây tôi có lấy một cái da rắn của sư thúc Ngọc chánh-Tử, đem về may hai cái áo mi giao, nay vũ huynh đem theo mặc trong mình sẽ có lợi.

Mã-quân-Vũ nói :

— Xin cảm tạ tỷ tỷ. Chàng liếc mắt nhìn Lam-tiểu-Điệp thì thấy hai dòng lệ chảy xuống ướt đầm má đào, mặt mày buồn bã. Mã-quân-Vũ liền quay đầu bước đi.

Được mấy bước, chàng thấy cử chỉ mình không đúng liền quay lại nói với Lam-tiểu-Điệp :

— Điệp muội ! Xin cô hãy an tâm, tôi xin phép đi bây giờ.

Lam-tiểu-Điệp buồn bã gương cười, nói :

— Tôi đã nói rằng việc anh đã quyết định tôi phải vâng lời ngay, xin anh cứ tự tiện.

Mã-quân-Vũ than nhẹ một tiếng rồi quay đi.

Lam-tiểu-Điệp từ từ bước theo sau. Ra đến Thiên-Cơ thất nàng đứng trên một hòn đá cao nhìn theo bóng dạng của Mã-quân-Vũ, hai hàng nước mắt chảy ròng. Bỗng nàng không còn nhẫn tâm để cho cái bóng kia mất dạng, nàng kêu lớn :

— Mã-quân-Vũ !

Nhưng Mã-quân-Vũ lại rất anh hùng, chàng bước mạnh không nhìn lại coi như không nghe gì cả.

Hai dòng lệ chảy xuống má nàng nhỏ giọt xuống ướt đầm cả ngực. Gió rừng thổi mạnh phất phơ tà áo của nàng, khiến nàng cảm thấy lạnh thấu cả tim gan.

Bóng chàng đi mỗi lúc một xa, nàng đắm đắm nhìn theo, mong Mã-quân-Vũ ngo lại nhìn nàng một lần nàng hy vọng chỉ một lần thôi cũng đủ làm cho nàng thỏa mãn, nhưng nàng đành thất vọng.

Nàng nhìn theo và nhìn theo mãi, bóng chàng gần như mất hẳn, nàng muốn chàng dừng lại để nàng được nhìn thêm ít phút nữa, nhưng bóng chàng vẫn mờ dần và mất hẳn.

Lam-tiểu-Điệp ngồi thừ xuống tảng đá kia khóc sụt sùi, nàng muốn khóc cho thấu trời xanh, khóc cho vơi nỗi đau khổ trong lòng.

Bỗng có một cánh tay mát dịu gát trên vai nàng, chính là Bạch-vân-Phi nhẹ nhàng nói :

— Điệp muội ! Dừng khóc nữa ! Trời đã tối rồi, đi về ăn cơm.

Lam-tiểu-Điệp nhìn lên thì thấy một tình thương vô bờ bến hiện lên nét mặt hiền từ của người chị Bạch-vân-Phi.

Lam-tiểu-Điệp úp mặt vào ngực Bạch-vân-Phi nói rằng :

Mã-quân-Vũ là người tấm lòng sắt đá, nên chàng ra đi không quay lại một lần nào chứng tỏ không có một chút tình lưu luyến vô lễ chàng sống với em một thời gian mà không...

Bạch-vân-Phi ôm chặt nàng vào lòng nói :

— Em đừng nói thế ! Chị tin chắc Mã tướng công không phải là người phụ nghĩa vong ân đầu, nhưng chàng không quay lại là vì chàng sợ không đành được nỗi đau khổ trong tâm chàng và chính chàng cũng không muốn em biết được đáy lòng của chàng vậy.

Lam-tiểu-Điệp gạt đầu đáp :